Dünya Edebiyatı / Roman

HARUKİ MURAKAMİ

1Q84

2. KİTAP

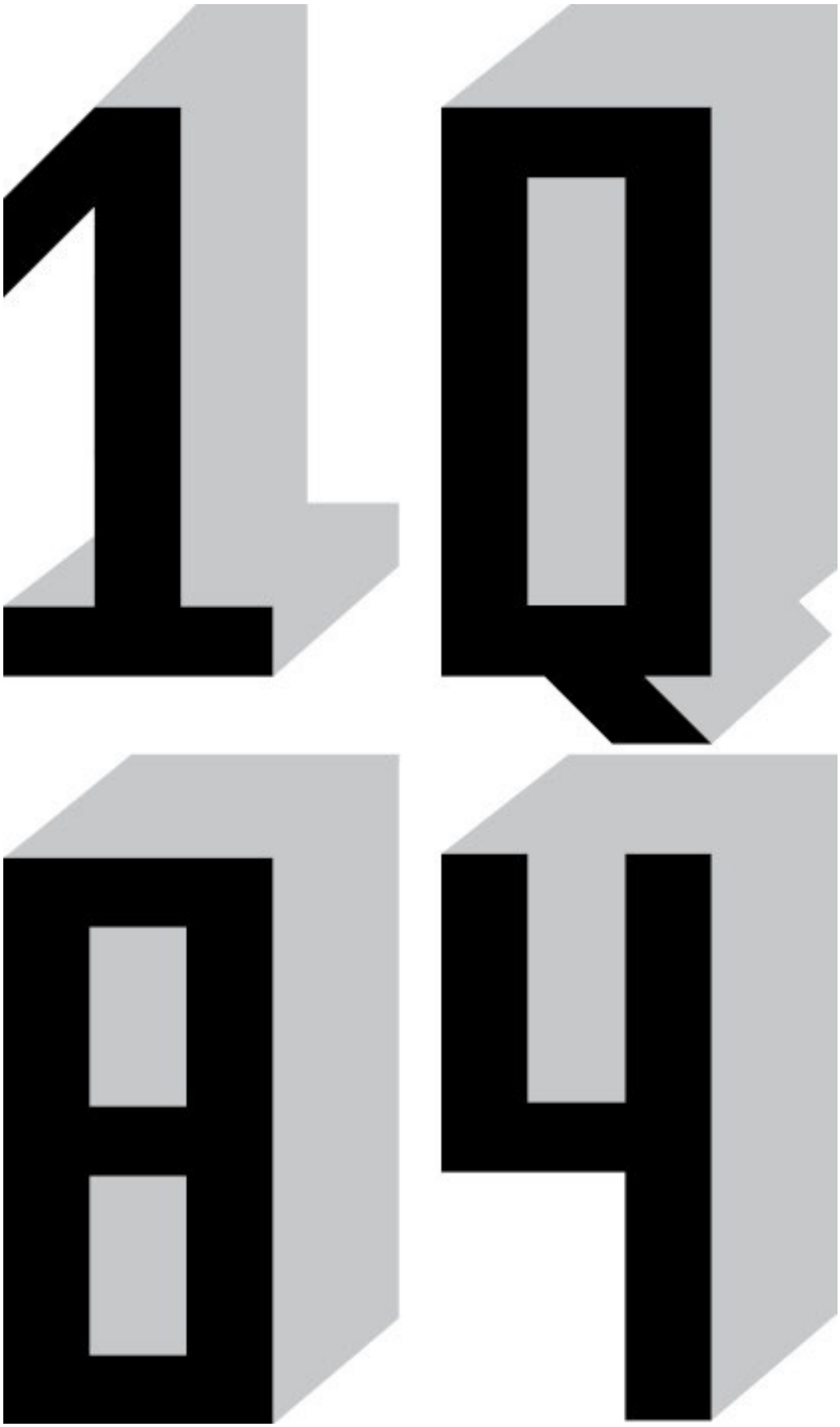
Dünya Edebiyatı / Roman

HARUKİ MURAKAMİ

1Q84

2. KİTAP

1Q
84

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI:

https://www.dogankitap.com.tr/yazar/haruki-murakami

1Q84

2. Kitap

Orijinal adı: 1Q84

© 2009, Haruki Murakami

Yazan: Haruki Murakami

Japonca aslından çeviren: Hüseyin Can Erkin

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Yayın hakları Curtis Brown Group Limited ile çalışan ICM Partners (“ICM”) aracılığıyla alınmıştır.

Dijital yayın tarihi: /Haziran 2021 / ISBN 978-605-09-8437-8

Kapak tasarımı: Geray Gençer

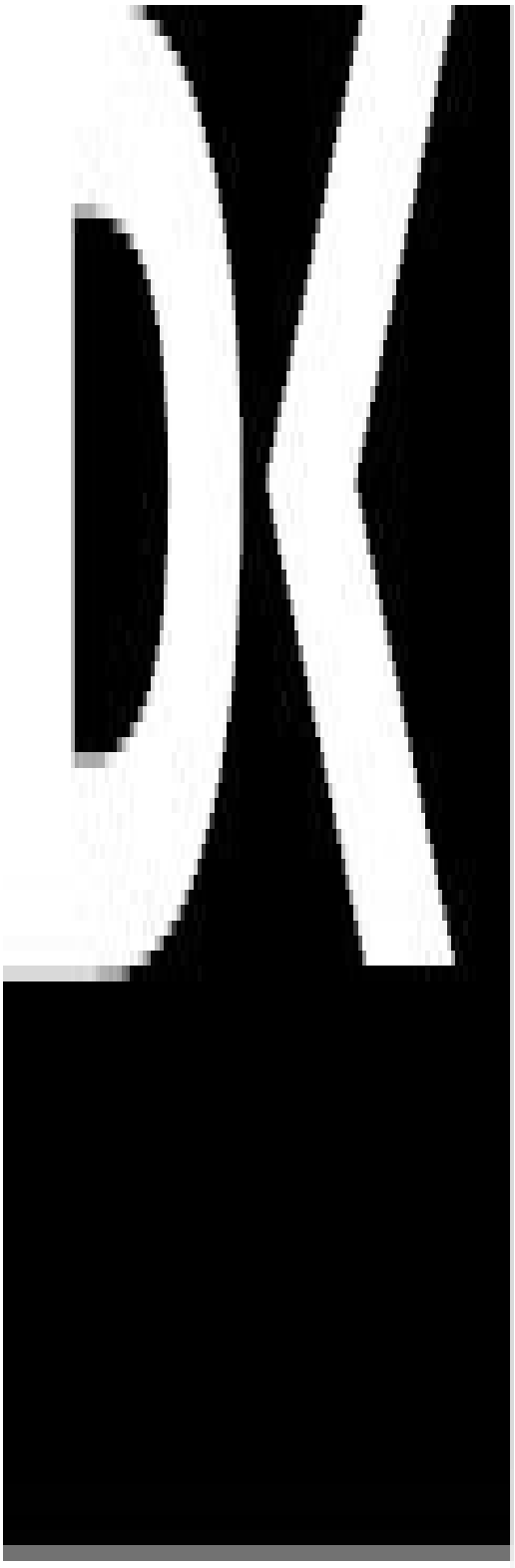
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

HARUKİ MURAKAMİ

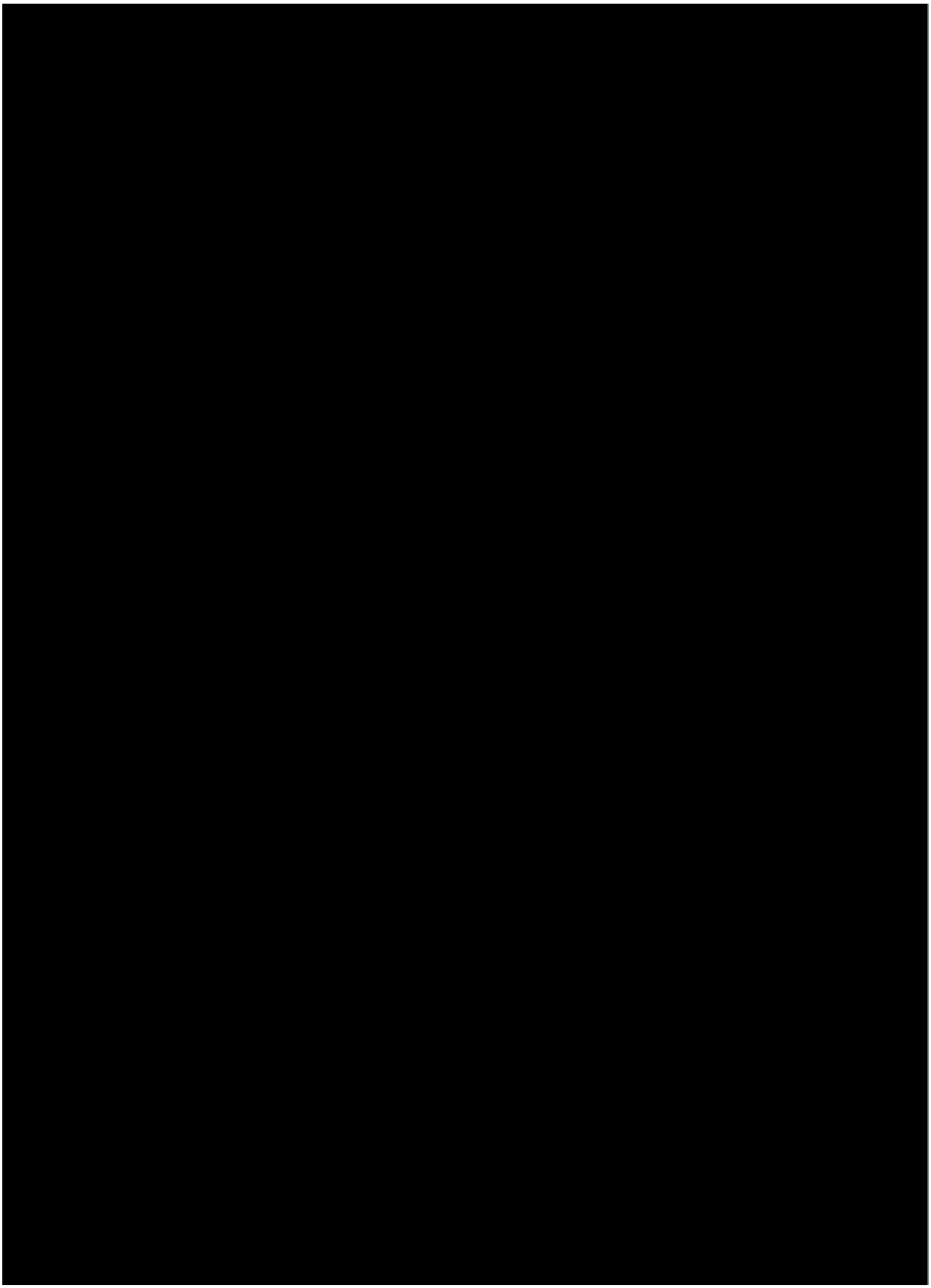
Doğan

Kitap

KİTAP

Temmuz - Eylül

Aomame

Orası dünyanın en sıkıcı şehriydi

Yağmur mevsiminin sona erdiğini henüz meteoroloji yetkilileri açıklamamıştı. Gökyüzü masmaviydi, güneş yeryüzünün dört bir tarafını ışığa boğuyordu. Yeşil yaprakları iyice sıklaşan salkımsöğütler uzun bir aradan sonra yine yolda koyu gölgeler oluşturmuştu.

Tamaru, Aomame'yi ana kapıda karşıladı. Koyu renkli yazlık takım elbise giymiş, beyaz gömleğinin üstüne desensiz bir kravat takmıştı. Yüzünde terden eser yoktu. Onun gibi iriyarı bir adamın, en sıcak yaz günlerinde bile terlememesi Aomame'nin en fazla tuhafına giden şeylerden biriydi.

Tamaru, Aomame'yi görünce başını hafifçe eğerek zor duyulur bir selam verdi; sonra tek kelime bile etmedi. Her zamanki kısa sohbetlerinden birini yapmamışlardı. Arkasına dönüp bakmadan, uzun koridorda öne düşerek, Aomame'yi Madam'ın beklediği odaya götürdü. Birileriyle havadan sudan sohbet edecek ruh halinde olmadığını Aomame tahmin edebiliyordu. Köpeğin ölümü onu sarsmıştı mutlaka. "Yeni bekçi köpeği bulmak lazım" demişti, Aomame'ye telefonda. Hava durumundan bahsediyormuş gibi. Fakat bu söylediklerinin gerçek ruh halini yansıtmadığını Aomame anlayabiliyordu. O erkek Alman kurt köpeği Tamaru için önemli bir varlıktı ve uzun yıllardır birbirlerine çok alışmışlardı. Köpeğin aniden, nedeni anlaşılamaz biçimde ölüşünü, Tamaru bir tür kişisel hakaret ya da tahrik olarak algılıyordu mutlaka. Tamaru'nun sınıflardaki karatahtaları andıran kocaman sırtına bakarken, Aomame onun içinde yaşadığı sessiz öfkeyi tahmin edebiliyordu.

Tamaru oturma odasının kapısını açarak, Aomame'yi içeri buyur ettikten sonra, kapının önünde durup yaşlı kadının direktifini bekledi. "Bugün içeceğe gerek yok" dedi yaşlı kadın Tamaru'ya.

Tamaru başını hafifçe eğdikten sonra, kapıyı ses çıkartmadan kapattı. Yaşlı kadın

ve Aomame odada yalnız kalmışlardı. Madam'ın oturduğu kolçaklı koltuğun yanındaki masada, yuvarlak cam kavanoz içinde iki kırmızı Japon balığı yüzüyordu. Her yerde rastlanabilecek türden Japon balıklarıydı; her yerde görülebilecek türden bir cam kavanozdu. Suyun içerisinde sanki mutlaka şartmış gibi yeşil bir su bitkisi de vardı. Aomame bu düzenli, geniş odaya birçok kez gelmişti, ama o balıkları ilk kez görüyordu. Klima düşük ayarda çalışıyor olacak, arada sırada serin bir esinti geliyordu. Kadının arkasında kalan masanın üzerine ise içine üç beyaz zambağın konduğu bir vazo yerleştirilmişti. Çiçekler kocamandı; başka bir ülkeye götürülünce durgunlaşan küçük hayvanlar gibi ölgün bir halleri vardı.

Yaşlı kadın eliyle işaret ederek, Aomame'yi yanındaki koltuğa oturttu. Bahçeye bakan pencerenin dantelli perdesi çekilmişti, ama yaz öğleden sonrasının güneşi yine de çok kuvvetliydi. Bu ışıklar altında, yaşlı kadın her zamankinden çok daha bitkin duruyordu. İnce kolunu başına destek yapmış, o büyük koltuğa iyice gömülmüştü. Gözlerinin feri sönmüş, boynundaki kırışıklar da çoğalmıştı. Dudaklarında renk yoktu, uzun kaşlarının uçları da yerçekimine direnmekten vazgeçmiş gibi biraz aşağı sarkmıştı. Belki de kan dolaşımı yavaşladığı için, teninin bazı kısımları toz serpilmiş de ağarmış gibi daha beyaz görünüyordu. Son görüşmelerinden bu yana sanki beş altı yıl ihtiyarlamış gibi bir hali vardı. Dahası şimdi, yorgunluğunun dışarı yansımasına, yaşlı kadın hiç aldırış etmiyormuş gibiydi. Normal değildi. En azından Aomame'nin bildiği kadarıyla, Madam dış görünümüne özen gösterir, içindeki gücü dışarı yansıtır, dimdik durur, yüzündeki ifadeyi kontrol eder, en ufak bir yaşlılık belirtisi bile göstermemek için çabalardı. Üstelik bu çabası karşılıksız kalmazdı.

Bugün evdeki her şey farklı, dedi Aomame içinden. Odanın içerisindeki ışık normalde olduğundan farklı gibiydi. Bir de, antika eşyaların tavana kadar her yeri kapladığı bir odaya hiç uygun düşmeyen Japon balıkları ve cam kavanoz vardı.

Yaşlı kadın bir süre öylece hiç ses çıkartmadan durdu. Koltuğun kolçağına dirseğini dayamış, elini de yanağına yapıştırmış halde Aomame'nin yan tarafında, havadaki bir noktaya bakıyordu. Fakat o noktada özel bir şeyin havada asılı durmadığını Aomame biliyordu. Kadın o an için bakışlarını sabitleyeceği bir noktaya gereksinim duyuyordu yalnızca.

"Susadın mı?" diye sordu yaşlı kadın, sakin bir ses tonuyla.

“Hayır, susamadım” dedi, Aomame.

“Orada buzlu çay var. İstersen bardağa koyup içebilirsin.”

Yaşlı kadın parmağıyla giriş kapısının yakınındaki servis sehpasını işaret etti. Sehpada limonlu buzlu çay sürahisi vardı. Yanına da farklı renklerde kesme cam bardaklar konmuştu.

“Teşekkür ederim” dedi Aomame. Fakat duruşunu hiç bozmadı, kadının sonraki sözlerini bekliyordu.

Madam bir süre daha sessizliğini korudu. Mutlaka konuşması gereken bir konu vardı ve bunu dile getirmesiyle o konuyla alakalı gerçekler, daha kesin bir hal alacaktı belki de. Mümkün olsa zamanı ileriye sarmak istediğini hissettiren bir sessizlikti. Kadın, yanındaki Japon balığı kavanozuna şöyle bir göz attı. Sonra bıkkın bir ifadeyle dosdoğru Aomame’ye baktı. Dudakları düz bir çizgi gibi kapanmıştı, iki ucu hafifçe yukarı çevrilmiş gibiydi.

“Sığınma evindeki bekçi köpeği olayını Tamaru söyledi mi? Anlaşılmaz bir biçimde öldüğünü” diye sordu yaşlı kadın.

“Duydum” dedi Aomame.

“Ondan hemen sonra, Tsubasa ortadan kayboldu.”

Aomame yüzünü hafifçe buruşturdu. “Kayıp mı oldu?”

“Öylece kayboluverdi işte. Muhtemelen geceleyin. Bu sabah yoktu.”

Aomame dudaklarını büzüp, söylenebilecek bir söz bulmaya çalıştı. “Fakat... Geçen gün söylediklerinize göre, Tsubasa hep aynı odada yanında biri varken uyuyabiliyordu. Kendini güvende hissedebilmek için.”

“Orası öyle. Fakat o kadın ne ara olduysa, derin bir uykuya dalmış, Tsubasa’nın gittiğinin farkına varmamış. Gün ağardığında Tsubasa yatağında değilmiş.”

“Alman kurt köpeği öldü, ertesi gün Tsubasa ortadan kayboldu” dedi Aomame, emin olmak istermiş gibi.

Yaşlı kadın başını sallayarak onayladı. “Bu iki olay arasında bir ilişki olup

olmadığını şu an kesin olarak bilemiyoruz. Fakat ben, muhtemelen bir bağ olduğunu düşünüyorum.”

Aomame masanın üzerindeki Japon balıklarına şöyle bir baktı. Yaşlı kadın da Aomame’nin bakışlarını izleyerek aynı yere baktı. İki balık yüzgeçlerini hafifçe oynatarak, camla çevrili göllerinde gidip geliyorlardı. Yaz ışıkları o kavanozun içinde tuhaf bir şekilde kırılıyor, insan kendisini denizin derinliklerinde gizemli bir noktaya bakıyormuş gibi hissediyordu.

“Bu Japon balıklarını Tsubasa için almıştım” dedi Madam, Aomame’nin yüzüne bakıp, açıklamak istermiş gibi. “Azabu merkezinde küçük bir panayır vardı, ben de Tsubasa’yı yanımda götürdüm. Odaya tıkılıp kalırsa, sağlığı için iyi olmayacağını düşündüm. Elbette Tamaru da bizimleydi. Oradaki seyyar dükkânlardan birinden bu kavanozla birlikte balıkları aldım. Balıklar onu çok heyecanlandırmış gibiydi. Kendi odasına koymuştu, gün boyunca bıkmadan izliyordu. Fakat o ortadan kaybolunca ben buraya getirdim. Artık ben de sık sık bu balıkları izliyorum. Hiçbir şey yapmadan öylece izliyorum. Tuhaf, ama gerçekten hiç bıkmıyor insan. Bugüne kadar Japon balıklarının karşısına geçip de kendimi kaptırarak izlediğim hiç olmamıştı gerçi.”

“Tsubasa’nın nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?” diye sordu Aomame.

“Hiçbir fikrim yok” dedi yaşlı kadın. “Kızın, yanlarına gidebileceği akrabaları yok. Benim bildiğim kadarıyla bu dünyada gidebilecek hiçbir yeri olmayan bir kız.”

“Birilerinin onu zorla götürmüş olması mümkün mü?”

Yaşlı kadın gözle görülmeyen bir sineği kovalarmış gibi, başını sinirli bir hareketle iki yana salladı. “Hayır, sadece çekip gitti. Birileri gelip de zorla götürmüş olamaz. Öyle bir şey olsaydı, çevresindeki diğer kadınlar uyanırdı. Hiçbir şey olmasa bile o kadınların uykusu hafiftir. Kendi iradesiyle çıkıp gittiği kanısındayım. Ses çıkarmadan adım atarak merdivenlerden inmiş, giriş kapısının kilidini açarak, çıkıp gitmiş olmalı. O sahneyi hayal edebiliyorum. Kız çıkarken köpek havlayamazdı. Çünkü köpek önceki akşam ölmüştü. Elbiselerini değiştirmemiş. Elbiseleri hemen oracıkta katlanmış olarak durduğu halde, üzerinde pijamalarıyla gitmiş. Tek kuruş para da yoktu yanında mutlaka.”

Aomame’nin yüzü iyice yamulmaya başlamıştı. “Tek başına ve üzerinde

pijamalarla mı?”

Madam başını evet anlamında salladı. “Evet öyle. On yaşında bir kız çocuğu, tek başına, üzerinde pijamalarıyla, tek kuruş parası olmadan gece yarısı çıkıp nereye gidebilir acaba? Normalde kavraması güç. Fakat ben, nedense pek anormal bir durum olmadığı kanısındayım. Hayır, hatta şimdi, bunun böyle olması gerektiği için gerçekleştiğini düşünüyorum. O yüzden, peşine düşüp aramaya da kalkmadım. Hiçbir şey yapmaksızın, yalnızca oturup Japon balıklarını izliyorum.”

Yaşlı kadın kavanoza kısa bir bakış fırlattı. Sonra tekrar, dosdoğru Aomame’nin yüzüne baktı.

“Şu an aramanın boşa olacağını biliyorum çünkü. O kız artık bizim ulaşamayacağımız bir yere gitti.”

Kadın bu sözlerinden sonra başını yasladığı elini indirdi, uzunca bir süredir vücudunda birikmiş her şeyi boşaltır gibi iç geçirdi. Ellerini dizlerinin üzerine düzgün bir şekilde koydu.

“Fakat neden çıkıp gitti acaba?” dedi Aomame. “Sığınma evinde olduğu müddetçe koruma altındaydı ve gidebileceği başka bir yer de yok.”

“Nedenini bilemiyorum. Fakat köpeğin ölümünün, onun bu hareketini tetiklediğini sanıyorum. Buraya geldiğinden beri köpeği çok seviyordu, köpek de kıza alışmıştı. Samimi iki arkadaş gibiydiler. O yüzden köpek ölünce, hem de öyle ortalık kana bulanarak, nedeni belirsizce ölünce Tsubasa şoka girmişti. Çok doğal. Sığınma evindeki herkes şok geçirdi. Fakat şimdi düşünüyorum da, köpeğin o feci ölümü, belki de Tsubasa’ya yönelik bir mesajdı.”

“Mesaj?”

“Burada kalamayacağına dair bir mesaj. Burada saklandığını biliyoruz. Buradan çıkmak zorundasın. Bunu yapmazsan insanların başına daha kötü şeyler gelebilir. Böyle bir mesaj işte.”

Kadının parmakları dizlerinin üzerinde hayali bir zamanı dilimliyordu. Aomame konuşmasının devamını getirmesini bekledi.

“Belli ki kız mesajın ne ifade ettiğini anladı ve kendiliğinden çıkıp gitti.

İsteyerek gittiğini sanmıyorum. Başka gidebileceği bir yer olmadığını bildiği hale, gitmek zorunda kaldı. Böyle düşününce dayanamıyorum. Henüz on yaşında bir kız çocuğu, neden böyle ağır bir karar vermek zorunda kalsın?"

Aomame'nin içinden ellerini uzatıp yaşlı kadının ellerini tutma isteği geçti. Fakat kendine engel oldu. Kadının konuşması henüz bitmemişti.

Madam devam etti: "Benim için, söylememe hiç gerek yok, ama çok büyük bir şok oldu. Etimden et koparılmış gibi. O kızı resmen evlatlık almayı bile düşünüyordum ne de olsa. Elbette o kadar kolay olmayacağının bilincindeydim. Zor olacağını bildiğim halde, bunu istiyordum. İşler yolunda gitmese bile, şikâyet edecek kimse yoktu. Fakat dürüst olmak gerekirse, bu yaşa gelince zor oluyor insan için."

Aomame söze girdi. "Fakat bakarsınız, Tsubasa bir gün aniden çıkıp geliverir. Parası, gidebileceği başka bir yer yok zira."

"Öyle düşünmek isterim, ama bu asla olmaz herhalde" dedi yaşlı kadın, güçten eser kalmamış sesiyle. "O kız daha on yaşında, ama kendi doğruları var ve buradan gitmeye kendisi karar verdi. Geri döneceğini sanmam."

Aomame, "Affedersiniz" diyerek kalkıp, servis sehpasına gitti ve mavi tonlardaki kesme cam bardağa buzlu çay koydu. Pek susamamıştı, ama yerinden kalkarak konuşmaya biraz ara vermek istemişti. Koltuğuna döndü, buzlu çaydan bir yudum alıp, bardağı masanın üstüne bıraktı.

"Tsubasa hakkında konuşmayı bırakalım artık" dedi yaşlı kadın, Aomame'nin yerleşmesini bekledikten sonra. Sonra yaşadığı duygulardan kurtulmak istermiş gibi, boynunu esnetip, parmaklarını vücudunun tam önünde birbirine geçirdi.

"Şimdi şu Öncüler'deki Lider meselesini konuşalım. Onun hakkında öğrenebildiklerimi anlatayım sana. Bugün buraya gelmeni istememin en önemli nedeni de bu zaten. Elbette Tsubasa'yla da ilgili bir mesele bu."

Aomame başını sallayarak onayladı. Bunu zaten tahmin etmişti.

"Geçen sefer konuştuğumuz gibi, bu Lider denilen adamın, biz ne pahasına olursa olsun hakkından gelmeliyiz. Yani öteki dünyaya gitmesini sağlamalıyız. Senin de bildiğin gibi, bu adam on yaşlarındaki kız çocuklarına tecavüz etmeyi alışkanlık haline getirmiş. Hepsi de henüz ilk âdetlerini görmemiş kız çocukları.

Bu yaptığını meşru kılmak için, kafasına göre bir öğreti uydurarak, cemaat sistemini kullanıyor. Ben konuyu elimden geldiği kadarıyla araştırdım. İşinin ehli insanlardan rica edip, yüklü bir para da harcadım. Kolay olmadı. Tahmin ettiğimden çok daha fazla para harcamak gerekti. Fakat neticede, şimdiye kadar bu adamın tecavüzüne uğrayan kız çocuklarından dördünü belirlemeyi başardım. Bunların dördüncüsü Tsubasa."

Aomame buzlu çay bardağını alarak bir yudum içti. Bir tat alamadı. Sanki ağzının içerisinde pamuk varmış da, bütün tatları emivermiş gibi bir hisse kapıldı.

"Ayrıntıları bilinmiyor, ama dört kız çocuğundan en az ikisi hâlâ cemaatte yaşamaya devam ediyor" dedi yaşlı kadın. "Onlar Lider'in cariyesi pozisyonundalar. Sıradan müritlerin önüne hiç çıkmıyorlar. Kendi istekleriyle mi orada kaldılar, yoksa kaçmayı başaramadılar mı belli değil. Onlarla Lider arasında şimdilerde de cinsel ilişki söz konusu mu değil mi, bu da bilinmiyor. Fakat neticede, kızlar galiba Lider'le aynı yerde yaşıyorlar. Lider'in yaşadığı alan kale gibi korunuyor, sıradan cemaat üyeleri asla giremiyor. Birçok şey hâlâ bir sır perdesinin ardında."

Kesme cam bardak masanın üzerinde terlemeye başlamıştı. Yaşlı kadın bir ara vererek soluklarını düzenledikten sonra konuşmasını sürdürdü.

"Kesin olan bir şey var. Bu dört kız arasında ilk kurban, Lider'in öz kızı."

Aomame yüzünü iyice buruşturdu. Kasları kontrolü dışında hareket etmiş, yüzü tamamen yamulmuştu. Bir şeyler söylemek istediyse de, sözcükler sese dönüşmedi.

"Evet, doğru. O adamın en başta öz kızına tecavüz ettiği sanılıyor. Yedi yıl önce, kız on yaşındayken" dedi yaşlı kadın.

Madam iç hat telefonun ahizesini kaldırarak, Tamaru'ya şeri şişesini ve iki bardak getirmesini söyledi. O gelene kadar iki kadın bilinçli olarak sessizce bekleyip, kafalarındaki düşüncelere bir düzen vermeye çalıştılar. Tamaru şeri şişesi ve iki kristal bardağı bir tepsiye yerleştirmiş halde getirdi. Tepsidekileri sehpanın üzerine sıralayıp, sonra sanki tavuk boğazlarmış gibi, hızlı hareketlerle şişenin tıpasını açtı. Şeriyi şırıltılarla bardaklara boca etti. Yaşlı kadın başını

sallayınca, Tamaru başıyla hafifçe selam vererek odadan çıktı. Tamaru her zaman olduğu gibi, tek kelime bile etmemişti. Ayak sesleri bile duyulmamıştı.

Mesele yalnızca köpek değilmiş, dedi Aomame içinden. Kendi gözünün önünden (hem de Madam'ın her şeyden çok değer verdiği) bir kızın kaybolup gitmesi Tamaru'yu yaralamış. Onun sorumlu olduğu pek söylenemez. Yatılı olarak çalışmıyor ve çok özel bir durum olmadığı müddetçe, akşamları yürüyerek on dakikalık mesafedeki evine dönüp orada yatıyor. Köpeğin ölümü de, kızın ortadan kaybolması da, onun burada bulunmadığı gece saatlerinde oldu. Neticede onun engel olabileceği şeyler değildi. Onun işi nihayetinde Madam'ı ve Söğüt Konağı'nı korumak. Sığınma evine varana kadar gücü yetmez. Fakat tüm bunlara rağmen, bu olanlar Tamaru'nun eksiklik hissetmesine neden olmuş ve bunu kendisine karşı yapılan affedilmesi imkânsız bir hakaret gibi algılıyor olmalı.

"Peki, sen o adamın hakkından gelmeye hazır hissediyor musun kendini?" diye sordu yaşlı kadın Aomame'ye.

"Hazırım" diye yanıtladı Aomame, net bir ses tonuyla.

"Bu basit bir iş değil" dedi yaşlı kadın. "Elbette senden rica ettiğim işler hiçbir zaman basit değildi. Fakat bu sefer, özellikle öyle. Ben de elimden geleni yaparım, ama senin güvenliğini ne ölçüde sağlayabileceğimi bilemiyorum. Muhtemelen bu sefer her zamankinden daha riskli olacak."

"Bunun farkındayım."

"Önceden de söylemiştim, seni tehlikeli bir ortama göndermek istemiyorum. Fakat dürüst olmak gerekirse, bu sefer tercih hakkımız son derece sınırlı."

"Önemli değil" dedi Aomame. "O adamın bu dünyada yaşamaya devam etmesine izin veremeyiz."

Yaşlı kadın şeri bardağını eline alıp, küçük bir yudum içti. Sonra bir süre Japon balıklarına baktı.

"Yazın öğleden sonraları oda sıcaklığında tutulmuş şeri içmeyi eskiden beri severim. Sıcak günlerde soğuk içkiler içmeyi pek sevmem. Şeri içtikten sonra bir süre geçince, biraz uzanır uyurum. Ne zaman uyuduğumun farkına bile varmam. Uyandığımda vücudum biraz serinlemiş olur. Bir gün aynen o şekilde ölebilsem

diyorum. Yaz günü öğleden sonra şeri içsem, koltuğa uzanıp farkına varmadan uyuyakalsam, sonra da hiç uyanmasam.”

Aomame bardağını eline alıp biraz şeri içti. Bu içkinin tadını beğenmemişti. Fakat bir şeyler içmek istiyordu. Buzlu çaydan farklı olarak bu sefer şerinin tadını alabilmişti. Alkolün etkisini dilinde hissetti.

“Dürüstçe yanıtlamanı istiyorum” dedi Madam. “Ölmekten korkuyor musun?”

Yanıtlaması fazla zaman almadı. Aomame başını iki yana salladı. “Pek korkmuyorum. Özellikle, tek başıma bir hayat sürdüğümü düşünürsek.”

Yaşlı kadının dudaklarında cılız bir gülümseme belirdi. Madam az öncesine nazaran biraz gençleşmiş gibiydi. Dudaklarına da yeniden renk gelmişti. Belki Aomame’yle konuşmak ona iyi gelmiş, belki de şeri etkisini göstermeye başlamıştı.

“Fakat yanılmıyorsam, senin sevdiğin biri vardı.”

“Evet. Fakat benim o insanla birlikte olma olasılığım sıfıra son derece yakın. O yüzden, şimdi ölecek olsam, yitireceğim şeyler de sıfıra son derece yakın.”

Yaşlı kadın gözlerini kıstı. “O adamla birlikte olmanın mümkün olmadığını düşünmen için somut bir neden var mı?”

“Özel bir neden yok” dedi Aomame. “Benim, kendim olmam dışında.”

“Ona yaklaşmak için bir girişimde bulunmaya niyetin yok mu?”

Aomame başını iki yana salladı. “Benim için önemli olan, onu yürekten arzuladığım gerçeği.”

Yaşlı kadın hayranlıkla Aomame’yi süzdü. “Çok keskin fikirleri olan bir insansın sen.”

“Böyle olmam gerekiyordu” dedi Aomame. Sonra şeri bardağını dudaklarına götürdü. “İsteyerek böyle olmadım.”

Oda bir süre tamamen sessizliğe gömüldü. Zambaklar boynunu bükmüş, Japon balıkları kırılarak gelen yaz ışıkları altında yüzmeye devam ediyordu.

“Lider’le senin yalnız kalacağınız bir ortam hazırlamamız mümkün” dedi yaşlı kadın. “Kolay iş değil. Biraz zaman da alacaktır. Fakat nihayetinde, ben bunu ayarlayabilirim. Senin her zamanki işini yapman yeterli olur. Fakat bu sefer, işten sonra ortadan kaybolman gerekecek. Yüzüne estetik ameliyat yaptıracağız. Şu an çalıştığın işi bırakıp, uzaklara gideceksin. Adını da değiştireceksin. Bugüne kadar sahip olduğun her şeyi terk etmen gerekecek. Başka bir insan olacaksın. Elbette toplu bir ödül alacaksın. Diğer konularla ilgili her şeyin sorumluluğu bana ait. Senin için uygun mu?”

Aomame yanıtladı: “Az önce söylediğim gibi, yitireceğim hiçbir şey yok. İşim, adım, şu an Tokyo’daki yaşantım, benim için anlamı olmayan şeyler. İtirazım yok.”

“Yüzünün değişmesine de mi?”

“Şimdikinden daha iyi mi olacak?”

“Öyle olmasını istersen, elbette mümkün” diye yanıtladı yaşlı kadın, yüzünde ciddi bir ifadeyle. “Elbette belli sınırlar içinde olur, ama yüzüne senin istediğin şekil verilebilir.”

“Yapmışken, göğüs büyütme ameliyatı da yaptırmak belki daha iyi olur.”

Yaşlı kadın başını sallayarak onayladı. “Bu iyi olabilir. Elbette insanların dikkatini başka yöne çekmek için.”

“Şaka yapmıştım” dedi Aomame ve ifadesini yumuşattı. “Pek gurur duyduğumu söyleyemem, ama benim açımdan göğüslerimin şu anki halinde kalması sorun değil. Hafif, taşıması kolay ve üstelik şimdi kalkıp da farklı beden iç çamaşırı almak zahmetli olur.”

“İstediğin kadar alırım ben sana.”

“Bu da şakaydı” dedi Aomame.

Yaşlı kadının yüzündeki gülümseme derinleşti. “Kusura bakma. Şaka yapmana pek alışık değilim ne de olsa.”

“Estetik ameliyatı olmaya itirazım yok” dedi Aomame. “Şimdiye kadar estetik ameliyatı olmayı aklımdan hiç geçirmemiştim, ama şu an bunu reddetmem için

bir neden de yok. Zaten yüzümden aman aman hoşlandığım söylenemez, özel olarak hoşlanan da çıkmamıştı.”

“Fakat arkadaşlarını yitireceksin.”

“Arkadaşım olduğunu söyleyebileceğim kimse yok” dedi Aomame. Sonra bir an Ayumi aklına geliverdi. Hiçbir şey söylemeden ortadan kaybolursam, Ayumi üzülecektir. Belki ihanet olarak da algılayabilir. Fakat Ayumi’yi arkadaş olarak düşünmem en baştan beri imkânsızdı. Bir polisle arkadaşlık ederek Aomame tehlikeli bir yola girmiş oluyordu aslında.

“Benim iki çocuğum vardı” dedi yaşlı kadın. “Bir erkek ve ondan üç yaş küçük bir kız. Kızım öldü. Önceden de söylediğim gibi intihar etti. Çocuğu yoktu. Oğlumla ise, özel durumlar nedeniyle uzun süredir anlaşamıyoruz. Şu an neredeyse hiç konuşmuyoruz. Üç torunum var, ama uzun zamandır onları da görmedim. Fakat ben ölecek olursam, sahip olduğum servetin büyük kısmı o tek oğluma ve çocuklarına kalacaktır. Neredeyse otomatik olarak. Son günlerde, eski zamanlardan farklı olarak, vasiyetnamelerin pek bir etkisi olmuyor. Yine de, şu an için, istediğim gibi kullanabileceğim muazzam bir servetim var. Sen bu seferki işi başarırsan, bunun büyük bir kısmını sana vermek niyetindeyim. Yanlış anlamanı istemem. Seni parayla satın almaya çalışıyor değilim. Söylemek istediğim, seni gerçek kızımmış gibi görüyorum. Keşke benim gerçek kızım olsaydın.”

Aomame yaşlı kadının yüzüne baktı. Yaşlı kadın aklına bir şey gelmiş gibi, elindeki şeri bardağını masaya bıraktı. Sonra arkasını dönüp zambağın solgun yapraklarına baktı. Odayı dolduran kokusunu içine çekip gözlerini yeniden Aomame’nin yüzüne çevirdi.

“Az önce söylediğim gibi, ben Tsubasa’yı evlatlık edinmeyi düşünüyordum. Buna rağmen onu yitirdim. Ona yardım bile edemedim. Elim kolum bağlı halde, gecenin karanlığında tek başına ortadan kaybolmasına seyirci kaldım yalnızca. Şimdi de seni, bugüne kadarki en tehlikeli işe göndermek üzereyim. Fakat maalesef, amacımızı gerçekleştirmek için başka yol yok. Benim elimden gelebilecek tek şey gerçekçi bir şekilde bunu telafi etmeye çalışmak olabilir.”

Aomame sessizce konuşmaya kulak vermişti. Yaşlı kadın suskunlaşınca pencerenin dışından kuş cıvıltıları duyuldu. Bir süre oralarda dolaştıktan sonra çekip gittiler.

“Ne pahasına olursa olsun bu adamın hakkından gelmemiz gerek” dedi Aomame. “Şu an en önemli konu bu. Beni bu kadar önemli bulduğunuz için minnettarım. Bildiğinizi sanıyorum, ama ben özel bir durum dolayısıyla ailemi terk etmiş bir insanım. Yine özel bir durumdan dolayı çocukluğumda ailem tarafından reddedilmiş biriyim. Aile sevgisi gibi bir şeyle hiç tanışmadan kendi yolumda yürümek zorunda kaldım. Tek başıma hayatta kalabilmek için yüreğimi bu duruma uydurmak zorundaydım. Kolay bir şey değildi. Arada sırada kendimi bir şeylerin posası gibi gördüm. Anlamsız pis bir posa. Bu yüzden bu sözlerinize müteşekkirim. Benim düşünce şeklimi ve yaşam tarzımı değiştirmek için artık çok geç. Fakat durum, Tsubasa için farklı. O, hâlâ kurtarılabilir. Bu kadar kolay vazgeçmeyin. Ümidinizi kaybetmeyin ve o kızı geri getirin.”

Madam başını sallayarak onayladı. “Sanıyorum düzgün ifade edemedim. Elbette Tsubasa’dan vazgeçmiş değilim. Ne pahasına olursa olsun tüm gücümü kullanarak bu kızı geri getirmek niyetindeyim. Fakat gördüğün gibi, şu an çok yorgunum. O kıza destek olamadığım için kendimi çok çaresiz hissediyorum. Şimdilik biraz zamana ihtiyacım var. Enerjimi yeniden toplayabilmek için. Belki de çok yaşlandım. Ne kadar beklersem bekleyeyim eski gücüme kavuşamayabilirim.”

Aomame koltuktan kalkıp yaşlı kadının yanına gitti. Koltuğun kolçağına oturarak, elini uzatıp kadının narin elini sıktı.

Aomame, “Siz müthiş güçlü bir kadınsınız” dedi. “Herkesten daha güçlü bir şekilde yaşamaya devam edeceksiniz. Şu an yalnızca hayal kırıklığına uğramış durumdasınız ve yorgunsunuz. Biraz uzanıp dinlenmeniz iyi olur. Uyandığınızda tekrar eski halinize dönmüş olursunuz.”

“Sağ ol” dedi yaşlı kadın, o da Aomame’nin elini sıkarak. “Evet, biraz uyusam iyi olacak.”

“Ben çıkayım artık” dedi Aomame. “Sizden haber bekliyorum. Eşyalarımı toparlarım. Gerçi pek fazla bir şeyim de yok.”

“Her an kolayca harekete geçebilecek gibi hazır ol. Bir ihtiyacın olursa, hemen tedarik ederim.”

Aomame yaşlı kadının elini bırakıp ayağa kalktı. “İyi uykular. Her şey yolunda gidecek.”

Yaşlı kadın başını sallayarak onayladı, sonra koltukta gözlerini kapadı. Aomame bir kez daha masanın üzerindeki Japon balığı kavanozuna göz atıp, zambağın kokusunu içine çektikten sonra yüksek tavanlı oturma odasından çıktı.

Giriş kapısında Tamaru onu bekliyordu. Saat 5 olmuştu, ama güneş hâlâ yüksekteydi, gücünü henüz kaybetmemişti. Adamın siyah mokasen ayakkabıları her zamanki gibi güzelce parlatılmıştı. İnsanın gözünü alacak şekilde ışıkları yansıtıyordu. Yer yer yaz bulutları görülüyordu, ama sanki güneşe engel olmaktan çekinir gibi kıyıya köşeye dağılmışlardı. Ağustosböceklerinin sesleri bahçedeki ağaçların arasından geliyordu. Sesler henüz pek yüksek değildi. Çekine çekine öter gibiydiler. Gelmekte olan mevsimi haber veriyorlardı sanki. Dünyanın düzeni her zamanki halini koruyordu. Ağustosböcekleri ötüyor, yaz bulutları geçip gidiyordu, Tamaru'nun deri ayakkabılarında tozdan eser yoktu. Ama her şey Aomame'ye yepyeni görünüyordu. Dünyanın böyle hiçbir değişikliğe uğramadan devam etmesini istiyordu.

"Tamaru" dedi Aomame. "Biraz konuşabilir miyiz? Zamanın var mı?"

"Olur" dedi Tamaru. Yüzündeki ifade değişmemişti. "Zamanım var. Zaman öldürmek benim işimin bir parçasıdır zaten." Adam giriş kapısının dışındaki bahçe sandalyesine oturdu. Aomame de yanındaki sandalyeye. Saçaklar güneş ışıklarını engelliyordu, ikisi serin gölgede kalmıştı. Taze otların kokusu duyuluyordu.

"Yaz geldi artık" dedi Tamaru.

"Ağustosböcekleri de ötmeye başladı" dedi Aomame.

"Bu yıl ağustosböcekleri her zamankinden biraz daha erken ötmeye başladı galiba. Buraları bir süre sonra iyice gürültülü bir hal alır. İnsanın kulaklarını sağır edecek kadar. Niagara Şelalesi'nin yakınlarındaki bir şehirde kalmıştım; orada tam da böyle bir ses çıkıyordu işte. Sabahtan akşama kadar kesilmeksizin devam ediyordu. Milyonlarca irili ufaklı ağustosböceği bir ağızdan ötüyor gibi."

"Niagara'ya gittin yani?"

Tamaru başını evet anlamında salladı. "Dünyanın en sıkıcı şehriydi. Orada tek başıma üç gün kaldım. Şelalenin sesini dinlemekten başka yapacak hiçbir şey

yoktu. Öyle rahatsız ediciydi ki kitap bile okuyamadım.”

“Niagara’da tek başına üç gün ne yaptın?”

Tamaru bu soruyu yanıtlamadı. Yalnızca başını hafifçe iki yana salladı.

Tamaru ve Aomame bir süre hiç konuşmadan ağustosböceklerinin sesine kulak verdiler.

“Bir ricam var” dedi Aomame.

Tamaru biraz merak etmiş gibiydi. Aomame sık sık bir şeyler isteyen tiplerden değildi.

Aomame, “Biraz normal olmayan bir rica. Canını sıkmam umarım” dedi.

“Yapabileceğim bir şey mi bilmiyorum, ama sen hele bir söyle. Ne de olsa bir centilmen olarak hanımlar bir ricada bulununca kıramam.”

“Bir tabancaya ihtiyacım var” dedi Aomame, resmi bir ses tonuyla. “El çantama sığacak büyüklükte, geri tepmesi az, ama tahrip gücü yüksekçe, güvenilecek bir şey. Şu kurusıkı tabancadan bozma olanlardan ya da Filipinler’de yapılmış taklitlerden olursa işime yaramaz. Yalnızca bir kez kullanırım herhalde. Tek mermi yeter.”

Bir süre sessizlik oldu. Bu süre boyunca Tamaru gözlerini Aomame’nin yüzünden ayırmadı. Bakışları bir milim bile oynamıyordu.

Tamaru öğüt verir gibi yavaşça konuştu: “Bu ülkede sıradan vatandaşların tabanca taşıması kanunen yasaktır. Bunu biliyorsundur.”

“Elbette.”

“Bilgin olsun diye söylüyorum, ama ben şimdiye kadar hiç ceza soruşturması geçirmedim” dedi Tamaru. “Başka bir deyişle, sabıkam yok. Yargı yetkililerinin görmezden geldiği şeyler olabilir. Bunu inkâr edemem. Fakat kayıtlar üzerinden konuşacak olursak, ben tamamen temiz bir vatandaşım. Sağlıklı, temiz, şüpheli bir noktası olmayan bir vatandaş. Gay’im, ama bu kanunen yasak değil. Vergimi söyledikleri şekilde öderim. Seçimlerde oy veririm. Şimdiye kadar benim oy verdiğim adayın seçildiği hiç olmadı gerçi. Park cezalarını bile hep zamanında

ödedim. Şu son on yılda aşırı hızdan bir kere bile yakalanmadım. Halk sağlık sigortası da yaptırdım. NHK yayın ücretini bankadan havaleyle ödediğim gibi, American Express ve Master Card sahibiyim. Öyle bir niyetim yok ama eğer istersem otuz yıl geri ödemeli konut kredisi bile alabilirim. Dahası böyle bir konumda olmak beni her zaman sevindirmiştir. Sense toplumun temel taşı denebilecek böyle bir adama, tabanca bulmasını söylüyorsun. Farkında mısın?"

"Onun için en başta, canını sıkmak istemediğimi söylemiştim."

"Evet, söyledin."

"Özür dilerim, ama senden başka böyle bir şey isteyebileceğim hiç kimse gelmedi aklıma."

Tamaru'nun gırtlağının derinliklerinden boğuk bir ses geldi. İç geçirme sesini bastırmış gibi. "Eğer, bunu yapabilecek olsaydım, normalde sana şu soruyu sorardım: Neye ateş etmek niyetindesin?"

Aomame işaretparmağıyla kendi şakağını gösterdi. "Muhtemelen buraya."

Tamaru ifadesiz bir yüzle bir süre o parmağa baktı. "Herhalde ikinci sorum da şöyle olur: Neden?"

"Yakalanmak istemiyorum çünkü. Ölmekten korkmuyorum. Hapishaneye gitmek ise müthiş can sıkıcı olur, ama sanırım katlanabilirim. Fakat anormal tipler tarafından ele geçirilip, işkenceye uğramak canımı sıkar. Kimsenin adını vermek istemem. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım anlıyorum."

"Kimseyi vurmak niyetinde değilim. Banka da soymayacağım. Bu yüzden seri yirmi atış yapan yarı otomatik gibi abartılı bir alet istemez. Avuca sığabilecek, geri tepmesi az bir şey olsun yeter."

"İlaç da bir tercih olabilir. Tabancayla karşılaştırıldığında daha pratik olur."

"İlacı çıkartıp içene kadar zaman geçer. Kapsülü ısırıp kıramadan biri elini ağzıma sokacak olursa kımıldayamaz hale gelirim. Fakat silah olması durumunda karşımdakini durdurarak her şeyi bitirebilirim."

Tamaru, bir süre Aomame'nin sözlerini düşündü. Sağ kaşı biraz yukarı kalkmıştı.

"Mümkünse seni yitirmek istemem" dedi Tamaru. "Senden hoşlanıyorum diyebilirim. Yani, bir kişi olarak."

Aomame hafifçe gülümsedi. "Bir kadın olarak mı?"

Tamaru'nun yüzündeki ifade değişmemişti. "İster erkek olsun, isterse kadın, hatta bir köpek. Hoşuma gidenlerin sayısı çok değildir."

"Elbette" dedi Aomame.

"Öte yandan Madam'ın rahatını ve sağlığını korumak benim için en önemli konu. Dahası nasıl söylesem, ben bir tür profesyonelim."

"Bunu söylemene gerek yok."

"Bu açıdan bakıldığında neler yapabileceğime şöyle bir bakayım. Garanti veremem. Fakat belki senin isteğine cevap verebilecek bir tanıdık bulabilirim. Yalnız, bu çok hassas bir konu. Siparişle elektrikli battaniye satın almaktan farklı. Yanıt alana kadar bir hafta geçebilir."

"Fark etmez" dedi Aomame.

Tamaru gözlerini kısarak ağustosböceklerinin öttüğü ağaçlara baktı. "Her şeyin yolunda gitmesi için dua edeceğim. Bir işe yarayacaksa, ben de elimden geleni yaparım."

"Sağ ol. Bu iş herhalde benim son işim olur. Belki artık Madam'la da hiç karşılaşamam."

Tamaru iki elini kaldırıp avuç içlerini yukarı çevirdi. Sanki çölün ortasında durmuş yağmur yağmasını bekleyen bir insan gibiydi, fakat hiçbir şey söylemedi. Büyükçe ellerinin avuç içlerinde yer yer yara izleri vardı. Elleri vücudunun bir uzantısından çok, devasa bir makinenin yedek parçası gibi duruyordu.

"Veda etmeyi pek sevmem" dedi Tamaru. "Kendi aileme veda etme fırsatı bile bulamadım."

“Öldüler mi?”

“Sağlar mı, öldüler mi onu bile bilmiyorum. Ben Sahalin’de savaşın bitiminden bir sene önce doğmuşum. Sahalin’in güneyi Japonya topraklarıydı ve o sıralarda o bölgeye Karafuto deniliyordu, ama 1945 yılı yazında Sovyet ordusu tarafından işgal edildi. Ailem esir düşmüş. Babam galiba liman inşaatında çalışıyormuş. Sıradan vatandaş olan Japon esirlerin çoğu, çok geçmeden ülkelerine gönderilmiş. Fakat benim ailem oraya işçi olarak gönderilen Kore kökenlilerden olduğundan Japon hükümeti Japonya’ya gitme isteklerini reddetmiş. Savaşın bitmesiyle birlikte Kore Yarımadası kökenliler artık Büyük Japonya İmparatorluğu halkı olmaktan çıkmış çünkü. Feci bir öykü. Hiç merhamet etmemişler. Ailem istese Kuzey Kore’ye gidebilirmiş, ama oraya gönderilmeyi istememişler. Sovyetler o dönemde Güney Kore’yi tanımamıştı. Ailemse Güney Kore’deki Pusan yakınlarında bir balıkçı köyünden geliyormuş ve Kuzey’e gitmek istemiyormuş. Kuzey’de ne akrabalarımız, ne de tanıdıklarımız varmış. Henüz bir bebekken beni ülkelerine dönen Japonlara teslim etmişler, onlarla birlikte Hokkaido’ya gelmişim. O sıralarda Sahalin’de yiyecek bulmak çok zormuş ve Sovyet ordusunun esirlere davranışı da tam bir felaketmiş. Ailemin benden başka, küçük çocukları da varmış. Beni orada yetiştirmeleri zor olacakmış. Hokkaido’ya gönderip, sonradan tekrar bulabileceklerini düşündüler herhalde. Fakat belki de bir belayı ustaca başlarından savmaya çalışmış da olabilirler. İşin ayrıntısını bilemiyorum. Neticede bir daha görüşemedik. Ailem muhtemelen hâlâ Sahalin’dedir, elbette henüz ölmedilerse.”

“Ailenle ilgili hiçbir şey anımsamıyor musun?”

“Hiçbir şey anımsamıyorum. Ayrıldığımızda bir yaşımdan biraz büyükmüşüm. Öbür aile bir süre bana baktıktan sonra Hakodate yakınlarındaki bir yetimhaneye verilmişim. Bu aile de bana bakabilecek ölçüde rahat koşullara sahip değildi herhalde. Yetimhane bir Katolik cemaat tarafından işletiliyordu, ama koşulları ağırdı. Savaştan hemen sonrası olduğu için çok fazla yetim vardı, gıda ve ısınma da yeterli değildi. Hayatta kalabilmek için her yolu denemek zorundaydım.”

Tamaru, sağ elinin sırtına şöyle bir göz attı. “Orada evlatlık verilmek üzere Japon uyruğu olma hakkı kazandım, sonra bana bir de Japon adı vermişler: Ken’içi Tamaru. Gerçek adımın Park olduğundan başka bir şey bilmiyorum. Dahası, Park adı Koreliler arasında yıldızların sayısı kadar çoktur.”

Aomame ve Tamaru yan yana oturup ağustosböceklerinin sesini dinlemeye

devam ettiler.

“Yeni bir köpek alsan iyi olur” dedi Aomame.

“Madam da öyle söylüyor. Sığınma evi için yeni bir bekçi köpeği lazım, fakat bir türlü içimden gelmiyor.”

“Neler hissettiğini anlayabiliyorum. Fakat bulsan iyi olur. Ben insanları uyarabilecek durumda değilim ama bence öyle.”

“Dediğini yapacağım” dedi Tamaru. “Eğitimli bir köpek olması lazım. Bir an önce köpek yetiştiricilerini arayayım.”

Aomame kol saatine göz attı. Sonra ayağa kalktı. Günün batmasına biraz daha zaman vardı. Fakat gökyüzü günbatımının yaklaştığını hissettirecek bir renk almıştı. Mavinin içine başka tonda maviler karışmaya başlamıştı. Şerinin etkisi bir parça devam ediyordu. Yaşlı kadın hâlâ uyuyor muydu acaba?

“Çehov şöyle der” dedi Tamaru yavaşça ayağa kalkarak, “öykünün içinde bir tabanca varsa, bu tabancanın patlaması gerekir.”

“Anlamı ne?”

Tamaru, Aomame’nin tam karşısında durarak yanıtladı. Boyu ondan yalnızca birkaç santim daha uzundu. “Öykünün içerisine mutlaka gerekli olmayan küçük gereçleri taşımayın, demek istiyor. Eğer karşınıza bir tabanca çıkarsa, öykünün bir yerinde patlaması gerekir. Gereksiz süslemelerden kaçınarak yazmayı severdi Çehov.”

Aomame tek parça elbisesinin eteklerini düzeltip çantasını omzuna astı. “Ve sen de buna önem veriyorsun, eğer tabanca sahneye çıkıyorsa, mutlaka bir yerlerde patlar diye.”

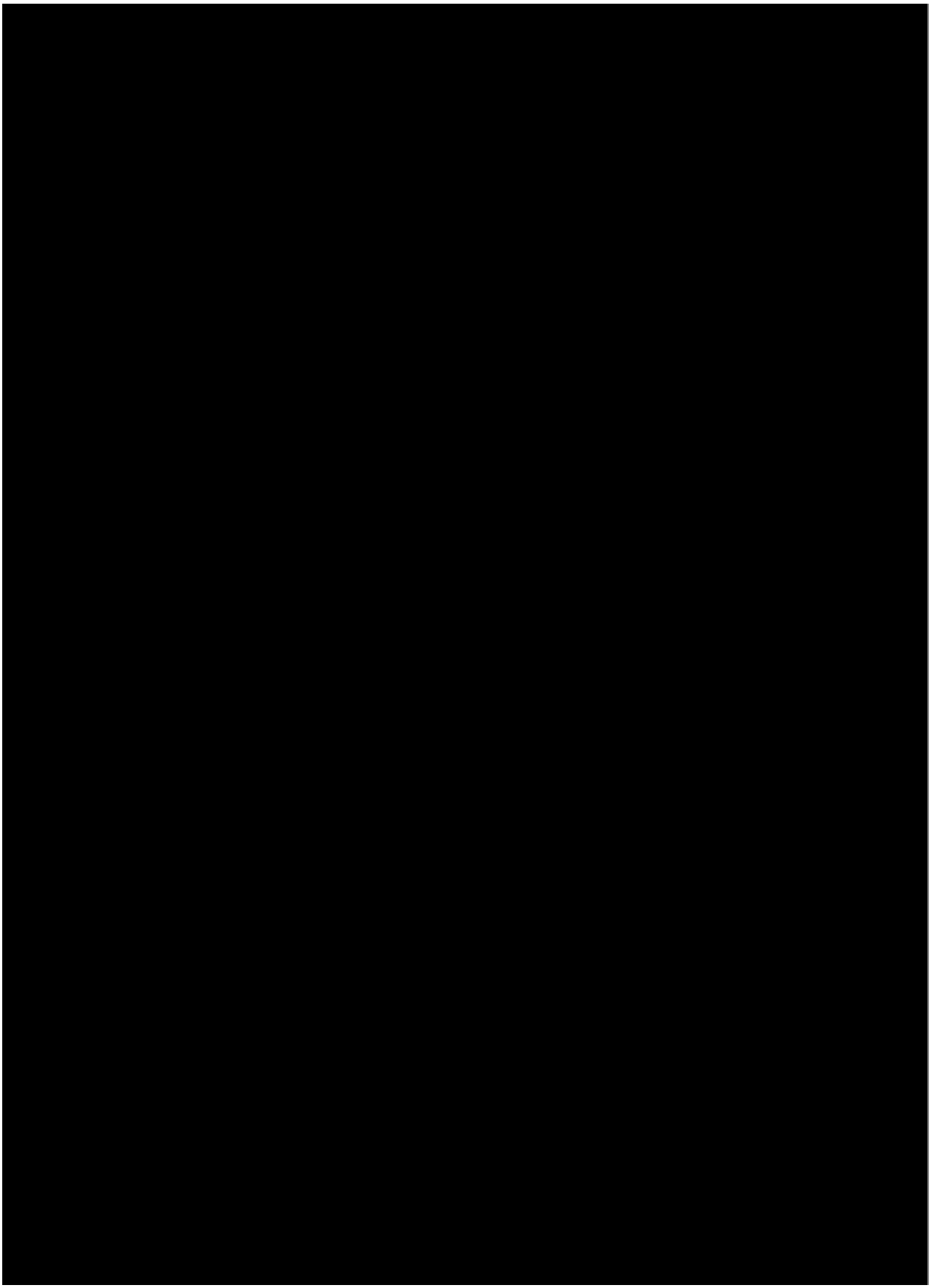
“Çehov’un bakış açısıyla öyle.”

“Bu yüzden, mümkünse bana tabanca vermek istemiyorsun.”

“Hem tehlikeli, hem de yasadışı. Bunlara ek olarak, Çehov inandığım bir yazardır.”

“Fakat bu bir öykü değil. Gerçek dünyada yaşıyoruz.”

Tamaru, kıstığı gözlerini ayırmadan Aomame’nin yüzüne baktı, sonra dudaklarını usulca araladı. “Bunu kim bilebilir?”

Tengo

Ruhumdan başka hiçbir şeyim yok

Janáček'in "Sinfonietta" plağını kasnağın üzerine yerleştirip otomatik oynatma tuşuna bastı. Seici Ozawa'nın yönettiği Chicago Orkestrası'ydı. Kasnak, dakikada 33 devir hızla dönmeye başlayıp, iğne kolu iç tarafa hareket ederek, iğne plağa yerleşti. Sonra nefesli çalgıların introsunun ardından görkemli timbal sesi hoparlörden yayıldı. Tengo'nun en sevdiği kısımdı.

Tengo, müzik dinleyerek elektronik daktilo başında yazmayı sürdürüyordu. Sabahın erken saatlerinde Janáček'in "Sinfonietta"sını dinlemek, günlük alışkanlıklardan biri haline gelmişti. Lisedeyken apar topar katıldığı bandoda vurmalı çalgıcı olarak o besteyi çaldıklarından beri beste Tengo için özel bir anlam taşır olmuştu. O müzik sanki onu hep canlandırıyor, koruyordu. En azından Tengo böyle hissediyordu.

Kendinden yaşça büyük kadın arkadaşıyla birlikte Janáček'in "Sinfonietta"sını dinlediği de olmuştu. "Hiç fena değil" demişti kadın. Fakat kadın klasik müzikten ziyade eski caz plaklarını seviyordu. Hem de ne kadar eski olursa o kadar hoşlanıyor gibiydi. O yaşlardaki bir kadın için bir parça değişik bir zevkti. Özellikle sevdiği, genç yaşlardaki Louis Amstrong'un W.C. Handy blues derlemesi plağıydı. Barney Bigard klarnet, Trummy Young trombon çalıyordu. Kadın o plağı Tengo'ya hediye etmişti. Fakat bu, daha çok kendisi geldiğinde dinlemek içindi.

İkisi seks sonrasında yataktan çıkmadan o plağı dinlerlerdi. Kaç sefer dinlerse dinlesin, kadın o müzikten bıkmıyordu. "Louis'in trompeti ve şarkısı tek söz edilemeyecek ölçüde mükemmel, ama benim fikrimi soracak olursan, senin burada dikkatle dinlemen gereken hepsinden önce Barney Bigard'ın klarneti" demişti kadın. Yine de o plakta Barney Bigard'ın solosu azdı. Dahası tüm sololar sınırlı, kısa parçalardı. Nihayetinde plak, Louis Amstrong'un başrolde olduğu bir plaktı. Fakat kadın Bigard'ın zaten az olan sololarını tek tek ezberlemişti. Her

soloya, hafifçe mırıldanarak eşlik ediyordu.

Barney Bigard'dan daha üstün caz klarnet virtüözü de olabilir. Fakat onun gibi sıcak, dokunaklı çalan bir caz klarnet virtüözü hiçbir yerde bulunmaz, diyordu kadın. Onun performansının mükemmel olduğu zamanlardan bahsediyorum, ama asla değişmeyen bir ruh hali var. Kadının söylediklerine katıldığını söylese bile, Tengo'nun bildiği başka caz klarnet virtüözü yoktu. Fakat o plağa kaydedilen klarnet performansı hoştu. İnsanın üzerinde baskı oluşturmuyordu. Bigard'ın kendini iyi yetiştirdiğini ve hayal gücünün zenginliğini, Tengo her dinleyişinde biraz daha fazla anlayabiliyordu. Fakat bunu anlamak için dikkatle kulak vermek gerekiyordu. Yetkin bir rehber de gerekliydi. Öylesine dinlerken insan kaçırabilirdi.

"Barney Bigard, yetenekli bir ikinci kale oyuncusu gibi güzel çalıyor" demişti kadın bir seferinde. "Solosu da çok hoş, ama yeteneği asıl olarak birilerine vokal yaptığı zamanlardaki performanslarında ortaya çıkıyor. Son derece zor olan şeyleri sanki hiç zorlanmadan başarıyor. Gerçek değerini dikkatli dinleyicilerden başkası anlayamaz."

Uzunçaların B yüzündeki 6. şarkı, Atlanta Blues her başladığında kadın Tengo'nun bir yerini tutuyor, Bigard çalmaya başlayınca o sade ve dokunaklı soloya mırıldanarak eşlik ediyordu. O solo, Louis Amstrong'un şarkısı ile bir diğer solonun arasına konulmuştu. "Bak, iyi dinle. Önce küçük bir çocuktan çıkar gibi, insanın irkilmesine neden olan uzun bir çığlık var. Şaşkınlık mı, yoksa sevinç mi, hatta mutluluk ifadesi mi? Bu, keyifli bir nefes haline gelerek, güzel bir kanalda kıvrılarak gidiyor. Sıradan insanların bilmediği bir yerde usulca emiliveriyor. Bak işte. İnsanı bu kadar heyecanlandıran bir soloyu ondan başka hiç kimse çalamaz. Jimmie Noone, Sidney Bechet, Pee Wee, Laney Godman da usta klarnet virtüözleri, ama böylesine dokunaklı, güzel bir eseri ortaya çıkartamazlar."

"Eski caz eserleri hakkında nasıl bu kadar bilgi sahibisin?" diye sormuştu Tengo.

"Benim geçmişimde senin bilmediğin çok şey var. Kimsenin yeniden yazamayacağı bir geçmiş." Sonra Tengo'nun hayasını nazikçe okşamıştı.

Sabah işini bitirdikten sonra Tengo istasyona kadar yürüyüş yaparak büfeden gazete satın aldı. Sonra bir kafeye girip, tereyağlı tost ekmeği ile haşlanmış yumurtadan oluşan kahvaltı mönüsü sipariş etti. Kahve içerek kahvaltısının

hazırlanmasını beklerken gazeteyi önüne açtı. Komatsu'nun öngördüğü şekilde toplum sayfasında Fukaeri hakkında bir yazı vardı. O kadar uzun bir makale değildi. Sayfanın alt kısmındaki Mitsubishi otomobil reklamının üzerine yerleştirilmişti. "Gündemdeki Liseli Yazar Kayıp mı?" başlığı konulmuştu.

Şu an çok satanlar listesinin zirvesindeki roman Pupa Hava'nın yazarı Fukaeri adıyla bilinen Eriko Fukada'nın (yaşı on yedi) nerede olduğunun bilinmediği, ** günü öğleden sonrası açığa çıktı. Aome Karakolu'na başvurarak arama emri çıkarttıran hamisi Antropolog Ebisuno Takayuki'ye (yaşı altmış üç) göre 27 Haziran gecesinden itibaren Eriko, Aome şehrindeki kendi evlerine de, Tokyo şehir merkezindeki apartman dairesine de dönmemiş. Kendisiyle bir iletişim de kurulamamış. Ebisuno, telefonda sorularımızı yanıtlayarak, en son gördüğünde Eriko'nun her zamanki gibi neşeli olduğunu, ortadan kaybolması için aklına bir neden gelmediğini, şimdiye kadar bir kez bile haber vermeden eve gelmemezlik yapmadığını, başına bir şey gelmiş olabileceğinden endişelendiğini söyledi. Pupa Hava'nın yayımcısı, ** Yayınevi'nin sorumlu editörü Yuci Komatsu, "Kitap altı haftadır çok satanlar listesinin tepesinde ve dikkat çekiyor, ama Fukada Hanım medyanın karşısına çıkmaktan pek hoşlanmıyordu. Bu ortadan kaybolma durumunun kendisinin bu tavrıyla ilişkili olup olmadığını yayınevi olarak henüz bilemiyoruz. Genç Fukada Hanım, güçlü bir dehaya sahip. Gelecek vaat eden bir yazar. Bir an önce sağ salim aramıza dönmesi için dua ediyoruz" dedi. Polis bazı olasılıkları göz önüne alarak araştırmayı sürdürüyor.

Şu aşamada gazetede ancak bu kadarının yazılabileceğini düşündü Tengo. Nihayetinde konuyu sansasyonel bir şekilde kaleme almak, kızın iki gün sonra hiçbir şey olmamış gibi evine dönmesi durumunda makaleyi yazan gazeteciyi zor durumda bırakabilirdi. Gazete için de durum pek hoş olmazdı. Polis için de aynı şeyler söylenebilirdi. İki taraf da önce ne olup biteceğini görmek için gökyüzüne salınmış gözlem balonları gibi, yalın ve tarafsız duyurular yaparak bir süre gidişatı izleyecek, insanların ne dediğine bakacaktı. Meselenin büyümesi haftalık dergilerin olayı ele almasından ve televizyon haber kanallarının tantana koparmasından sonra gerçekleşecekti. Bunun için daha birkaç günlük zaman vardı.

Fakat er ya da geç ortalığın ısınacağı kuşkusuzdu. Pupa Hava, en çok satan kitap

olmuştu. Yazarı, dikkat çekici, on yedi yaşında bir kızdı. Onun nereye gittiği bilinmiyordu. Tantananın büyümemesi için bir neden yoktu. Bu dünyada kızın birileri tarafından kaçırılmadığını, bir yerde tek başına gizlendiğini bilen kişi sayısı herhalde dörttü. Elbette Fukaeri'nin kendisi, Tengo, Öğretmen Ebisuno ve kızı Azami. Başka hiç kimse, bu kaybolma tantanasının toplumun ilgisini çekmek için kurgulanmış bir oyun olduğunu bilmiyordu.

Konuyu bilen ender insanlardan olması Tengo'yu sevindirmeli mi, yoksa üzmeli miydi? Tengo buna karar veremiyordu. Herhalde sevinmesi gerekirdi. Fukaeri hakkında endişelenmesine gerek yoktu. O, güvenli bir yerdeydi. Fakat aynı zamanda kendisinin bu belalı kumpasa katkıda bulunan biri olduğu da kesindi. Öğretmen Ebisuno, kaldıraç kullanarak kocaman, uğursuz bir kayayı yerinden oynatmış, güneş ışıklarının kayanın altını aydınlatmasını, kayanın altından bir şeylerin çıkıp gelmesini bekliyordu. Tengo, istemese bile onun yanında duruyordu. Kayanın altından çıkacak şeyin ne olduğunu Tengo öğrenmek istemiyordu. Öyle bir şeyi mümkünse görmek bile istemezdi. Çıkacak şeyin, belalı bir şey olacağı kesindi. Fakat bekleyip görmekten başka çaresi olmadığını da hissedebiliyordu. Tengo kahvesini içip, tost ekmeğini ve yumurtasını yedikten sonra, okumayı bitirdiği gazeteyi bırakarak kafeden çıktı. Evine dönüp dişlerini fırçalayarak duşunu aldı ve dershaneye gitmek üzere hazırlandı.

Dershanede öğle arasında Tengo'nun tanımadığı biri ziyaretine geldi. Öğleden önce dersini bitirmiş, öğretim elemanları salonunda dinlenirken henüz göz gezdirmediği diğer gazetelerin sabah baskısını önüne açmıştı. Dershane müdürünün sekreteri gelerek onunla görüşmek isteyen biri olduğunu söyledi. Kadın, Tengo'dan bir yaş büyüktü. Becerikli bir kadındı. Sekreterdi, ama dershanenin işletmesiyle ilgili işlerin neredeyse tamamını o hallediyordu. Yüzü, güzel demek için biraz fazla orantısızdı, ama vücut hatları iyi, giyim zevki de mükemmeldi.

"Uşikava adında bir bey" dedi kadın.

Tengo bu adı hiç duymamıştı.

Neden bilemiyordu, ama kadın hafifçe yüzünü buruşturmuştu. "Önemli bir konuymuş. Mümkünse baş başa görüşmek istiyormuş."

"Önemli bir konu ha?" dedi Tengo şaşırarak. Bu dershanede önemli konuların

onun önüne getirilmesi gibi bir durum asla söz konusu olamazdı.

“Görüşme odası boştu. Şimdilik oraya aldım. Aslında senin pozisyonundaki birinin böyle bir yeri izinsiz kullanmaması gerekir.”

“Teşekkür ederim” dedi Tengo, gülümsemeyi de ihmal etmedi.

Fakat kadın onun bu hareketini umursamamış gibi yeni Agnes B yazlık ceketinin eteklerini düzelterek hızlı adımlarla çıktı.

Uşikava, kısa boylu, kırklı yaşlarının ortalarında gösteren bir adamdı. Göbeği sarkmış ve kocamandı, boynunun etrafında da yağlanmalar vardı. Fakat yaşı konusunda Tengo emin değildi. Görüntüsünün özgünlüğü (belki de anormalliği) yüzünden yaşını gösterecek bir ipucu yakalamak güçtü. Daha yaşlı da olabilirdi, daha genç de. Otuz iki ile elli altı arasındaki herhangi bir yaşta olabilirdi ve bu aralıktaki hangi yaş söylenirse söylensin hiç de tuhaf kaçmazdı. Dişleri bakımsızdı, sırtı da tuhaf bir açıyla kamburlaşmış gibi duruyordu. Tepesi açılmış, hiç doğal durmayan bir biçimde dümdüz kelleşmiş, kalan saçları da çirkin bir görüntü almıştı. Tepesindeki bu açıklık, dar, stratejik bir tepenin zirvesinde kurulan bir askeri helikopter pistini andırıyordu. Vietnam Savaşı’yla ilgili bir belgesel filmde öyle bir şey görmüştü. Açılmış tepesinin çevresinde inatla kalmayı sürdüren kalın, siyah dağınık saçları, gereğinden fazla uzamış, kulağını örtecek hale gelmişti. Bu saç şekli herhalde 100 kişiden 98’ine apış arası tüylerini anımsatırdı. Diğer iki kişinin ne düşüneceğini ise Tengo kestiremiyordu.

Adamın hem vücudu hem de yüzü, sağ ve sol tarafları birbirini tutmayacak ölçüde asimetrik gibiydi. Tengo, bunu bir bakışta fark etmişti. Elbette insan vücudundaki uzuvların sağ ve sol tarafları arasında az çok farklılık olabilirdi ve bu durum doğaya aykırı değildi. Kendisinin de sağ ve sol gözkapakları birbirinden bir parça farklıydı. Sol hayası, sağ hayasından biraz daha aşağıda kalıyordu. İnsanların vücutları fabrikada tasarıma uygun olarak üretilen seri üretim malı değildi. Fakat bu adamın sağ ve sol tarafları arasındaki farklılık normal sınırları fazlasıyla aşıyordu. Herkesin net bir şekilde algılayabileceği bu asimetri, insanın sinirlerini istemese de geriyor, rahatsız ediyordu. Sanki görüntüyü yamultan (daha itici hale getiren) bir aynanın karşısında duruyormuş gibi.

Giydiği gri takım elbise kırış kırıştı. Üzeri buzullarla kaplı bir toprak parçasını

anımsatıyordu. Beyaz gömleğinin yakasının tek tarafı yukarı kalkmış, kravatının düğümü sanki bu adamın üzerinde olmanın rahatsızlığıyla kıvranırmış gibi yamulmuştu. Takım elbisesi de, kravatı da, gömleği de bedenine uygun değildi. Kravatın desenini beceriksiz bir resim öğrencisi, uzayıp esneyen bir erişte hayal ederek çizmiş olabilirdi. Tüm giysileri ucuz ürünlerin satıldığı bir mağazadan gelişigüzel alınmış gibi duruyordu. Fakat yine de uzunca bir süre bakınca bu adam tarafından giyildikleri için giysilere acımaya başlıyordu insan. Tengo üzerine giydiği giysilere neredeyse hiç dikkat etmezdi, ama başkalarının giysileri tuhaf bir şeklinde aklına takılırdı. Tengo son on yılda karşılaştığı insanların arasından en kötü giyinen kişiyi seçecek olsa, bu adam kesinlikle o listenin üst sıralarında bir yerlerde olurdu. Durum, yalnızca giyiminin korkunçluğuyla sınırlı değildi. Bu adam sanki giyim kavramını bilerek yıkmaya çalışıyor gibiydi.

Tengo görüşme odasına girince adam ayağa kalkarak kartvizitliğinden kartvizitini çıkarttı, başıyla selam verip Tengo'ya uzattı. Uzattığı kartvizitte Toşiharu Uşikava yazıyordu. Altında, aynı isim Latin harfleriyle de yazılmıştı. Unvan olarak, Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti, Sorumlu Müdür yazıyordu. Cemiyetin adresi Çiyoda semti, Koci mahallesiydi. Telefon numarası da eklenmişti. Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti'nin nasıl bir kuruluş olduğunu, sorumlu müdürün ne gibi bir görevi olduğunu Tengo elbette bilmiyordu. Fakat kartvizit kaliteli malzemeden yapılmış, şık bir şeydi ve gelişigüzel yaptırılmış gibi de durmuyordu. Tengo bir süre kartvizite, sonra da adamın yüzüne baktı. Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti sorumlu müdür unvanı ile bu ölçüde uyuşmayan bir izlenim uyandıracak biri daha olamazdı, dedi içinden. İki adam, aralarında sehpa, karşılıklı tek kişilik koltuklara oturdular. Adam mendiliyle birkaç kez gayretli bir şekilde alnında biriken terleri sildikten sonra o zavallı mendili ceketinin cebine koydu. Danışmaya bakan kadın, ikisi için çay getirdi. Tengo kadına teşekkür etti. Uşikava, hiçbir şey söylemedi.

"Tam da mola saatinde önceden randevu almadan geldim. Gerçekten özür dilerim" dedi Uşikava Tengo'ya. Konuşma şekli kibardı, ama ses tonunda tuhaf bir tını vardı. Bu tını da Tengo'nun pek hoşuna gitmemişti. "Ha! Yemek yediniz mi? Eğer isterseniz dışarı çıkıp bir şeyler yiyerek de görüşebiliriz."

"Mesai sırasında öğlen yemeği yemiyorum" dedi Tengo. "Öğleden sonra ders bitiminde hafif bir şeyler atıştırırım. O yüzden yemek konusunda endişelenmeyin."

“Tamam, öyleyse burada görüşelim. Burada rahatça ve sakince konuşabiliriz sanıyorum.” Adam görüşme odasında, sanki değer biçiyormuş gibi göz gezdirdi. Pek matah bir görüşme odası değildi. Duvara bir yerlerdeki bir dağın resmedildiği büyük bir yağlıboya resim asılmıştı. Kullanılan boyanın yoğunluğu dışında pek fazla dikkat çekmiyordu. Vazoya yıldızçiçeğine benzer bir çiçek konulmuştu. Hantal, orta yaşlı kadınları anımsatan solgun bir çiçekti. Acaba neden sınava hazırlık dershanesinde böylesine kasvetli bir görüşme odası vardı ki? Tengo’nun bir fikri yoktu.

“Kartvizitimde de yazdığı gibi adım Uşikava. İnek nehri anlamına geliyor ya, arkadaşlarım beni Uşi diye çağırırlar. Hiç kimse Uşikava diye tamamını söylemez. Yalnızca Uşi işte” dedi Uşikava gülümseyerek.

Arkadaşlar? Acaba kim böyle bir insanla isteyerek arkadaş olur ki sorusu, Tengo’nun aklından geçiverdi. Merak etmişti doğrusu.

İlk izlenimini dürüstçe söylemesi gerekirse, Uşikava adlı adam Tengo’da yerin karanlık bir deliğinden sürünerek çıkan tiksinti verici bir şeyleri çağrıştırmıştı. Vıcık vıcık, ne idüğü belli olmayan, aslında asla gün yüzüne çıkmaması gereken bir şeyleri. Belki de bu adam, Öğretmen Ebisuno’nun kaldırdığı kayanın altından çıkan şeylerden biri olabilirdi. Tengo, istemeden kaşlarını çatıp hâlâ elinde bulunan kartviziti masanın üzerine koydu. Toşiharu Uşikava. Adamın adı buydu.

“Kavana Bey çok meşgul olmalısınız. O yüzden gereksiz ön açıklamaları atlıyorum. Yalnızca önemli olan kısmını konuşalım” dedi Uşikava.

Tengo başını evet anlamında hafifçe salladı.

Çayından bir yudum aldıktan sonra Uşikava konuya girdi. “Kavana Bey, muhtemelen Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti ismini hiç duymamışsınızdır (Tengo başını sallayarak onayladı). Nispeten yeni kurulmuş bir tüzel kişilik. Bilim ve sanat alanlarında kendine özgü faaliyetlerde bulunan genç kuşaktan insanları, özellikle henüz toplum tarafından adı pek bilinmeyen insanları seçerek onlara yardım etmek faaliyetlerimizin odağında yer alıyor. Kısacası Japonya’nın çağdaş kültürünün farklı alanlarında, gelecek çağı sırtlanacak olan genç filizleri yetiştirmeyi amaçlıyoruz. Her sektörle ilgili olarak uzman araştırmacılarla kontratlar yaparak aday seçimi yapıyoruz. Her yıl 5 sanatçı ve araştırmacıyı seçerek yardım parası ödüyoruz. Bir yıl boyunca canınızın istediği şeyleri yapmanızın bir sakıncası yok. Bağlayıcı bir yanı yok.

Yalnızca yıl sonunda şeklen de olsa rapor vermeniz gerekiyor. Bir yıl boyunca ne gibi faaliyetlerde bulunduğunuzu, ne gibi sonuçlar elde ettiğinizi basitçe yazmanız yeterli olur. Bu, bizim cemiyetimizin çıkartmakta olduğu dergide yayımlanıyor. Sıkıntı olacak hiçbir şey yok. Henüz bu uygulamaya yeni başladık. Şu an için öncelikli hedefimiz başarılı çalışmaları ortaya çıkartmak. Kısacası henüz tohum ekme aşamasındayız. Somut olarak söyleyecek olursam kişi başına yıllık 3 milyon yen yardım parası veriyoruz."

"Çok bonkör davranıyormuşsunuz" dedi Tengo.

"Önemli bir şeyleri ortaya çıkartmak ya da önemli bir şeyleri keşfetmek hem zaman alır hem de para gerektirir. Elbette zaman ve para harcamakla illa ki muhteşem şeyler ortaya çıkar demiyorum. Fakat ikisinin de fazlasından zarar gelmez. Özellikle zaman, sınırlıdır. Saat şu anda tik tak diye zamanı dilimlemeye devam ediyor. Zaman hızla geçip gider, şanslar yitirilir. Fakat para olursa bununla zamanı satın almak mümkündür. Satın almak istedikten sonra özgürlük bile satın alınabilir. Zaman ve özgürlük. Bunlar, insanoğlu için parayla satın alınabilen en önemli şeylerdir."

Tengo bu sözleri duyunca tamamen refleks olarak kol saatine baktı. Gerçekten de zaman tik tak diye durup dinlenmeden geçip gidiyordu.

"Zamanınızı aldığım için özür dilerim" dedi Uşikava telaşla. Tengo'nun bu hareketi kasıtlı yaptığını düşünmüş gibiydi. "Devamını getireyim. Elbette günümüzde yıllık 3 milyoncuk bir parayla lüks bir yaşam sürülemez. Fakat genç insanların yaşamında bir hayli işe yarar mutlaka. Hayatını sürdürmek için, istemeden de olsa çalışmak yerine, araştırma ve üretime yönelik olarak, bir yıl boyunca yoğunlaşmalarına imkân tanımak, bizim asıl hedefimiz. Yıl sonunda, araştırmanın istenen sonucu verdiği yönetim kurulunda kabul edilirse, bir yılla sınırla kalmayıp yardımı sürdürmek de olası."

Tengo hiçbir şey söylemeksizin konuşmanın devamını bekledi.

"Bu dershanede sizin dersinizi geçen gün tam bir saat boyunca dinledim" dedi Uşikava. "Gerçekten çok ilginçti. Ben matematik konusunda, hiç alakam yoktur mu desem, eskiden beri pek iyi değilimdir. Okuldayken de matematik derslerine istemeye istemeye girerdim. Matematik sözcüğünü duyunca bile kuyruğumu kıstırıp kaçıverirdim. Fakat sizin dersiniz, evet, gerçekten çok keyifliydi. Elbette integral mantığını hiç anlamadım, ama yine de konuşmanızı dinlemek ilginçti ve

tekrar matematiğe başlayabilirim dedirtecek ölçüde iyiydi. Gerçekten harikasınız. Sizin sıradan insanları etkilemek konusunda bir dehanız var. İnsanları istediğiniz yere sürükleyebilecek bir deha. Dershane öğretmeni olarak popüler olduğunuzu duymuştum. Bu çok doğal.”

Uşikava’nın ne zaman, hangi arada kendi dersini dinlediğini Tengo bilmiyordu. Ders yaparken sınıfta kimlerin olduğunu mutlaka titizce gözlemlerdi. Tüm öğrencilerin yüzünü ezberlemiş değildi, ama eğer orada Uşikava gibi anormal kılıklı biri olsaydı gözden kaçırmayacağı kesindi. Şeker kâsesi içinden çıkan kırkayak kadar dikkat çekerdi herhalde. Fakat bunu sorgulamamaya karar verdi. Zaten uzayan konuşma iyice uzayabilirdi.

“Bildiğiniz üzere ben yalnızca bir dershane öğretmeniyim” dedi Tengo ve biraz olsun zaman kazanabilmek için kendisi konuya girdi. “Matematik konusunda araştırmalar yapıyor değilim. Halihazırda kabul görmüş bilgileri keyifli ve rahat anlaşılabilir şekilde açıklıyorum yalnızca. Üniversite giriş sorularını çözebilmek için daha etkin yöntemler öğretiyorum. Bu konuda uygun kişi olabilirim. Fakat bu alanda uzmanlaşarak araştırmacı olmaktan yıllar önce vazgeçtim. Ekonomik açıdan sıkıntıda olmam da söz konusuydu o zaman, ama daha çok bilim dünyasında tutunabilecek kadar nitelikli ve yetenek sahibi olmadığımı düşünmüştüm. O yüzden sizin işinize yarayacağımı sanmıyorum.”

Uşikava telaşla tek elini kaldırarak o elinin avuç içini Tengo’ya doğrulttu. “Hayır, mesele o değil. Belki ben konuyu karmaşıklaştırmış olabilirim. Bunun için özür dilerim. Evet, sizin matematik dersiniz gerçekten ilginç. Özgün ve bir yaratıcılığın ürünü. Fakat sırf bunu söylemek için buraya gelmiş değilim. Bizim dikkatimizi çeken nokta, sizin roman yazarı olarak yaptığınız çalışmalar.”

Tengo hazırlıksız yakalandığından, birkaç saniye ne diyeceğini bilemedi.

“Roman yazarı olarak yaptığım çalışmalar mı?” dedi Tengo.

“Aynen öyle.”

“Söylediklerinizi tam olarak anlayamıyorum. Evet, ben gerçekten birkaç yıldır roman yazıyorum. Fakat basılan tek bir kitabım bile olmadı. Böyle bir insanı roman yazarı olarak adlandırmak mümkün olmasa gerek. Bu, sizin nasıl dikkatinizi çekmiş olabilir ki?”

Uşikava, Tengo’nun tepkisine bakıp, çok sevinmiş gibi sırıttı. Adam gülünce feci

çarpık dişleri ortaya çıkıvermişti. Bu dişler günlerce büyük dalgaların dövdüğü kumsalda kalmış odun parçaları gibi, başka başka yönlere çevrilmiş, birbirine benzemeyen dişlerdi. Herhalde artık bu dişlere tel takmanın bir faydası olmazdı. Fakat en azından birilerinin ona doğru diş fırçalama yöntemini öğretmesi gerekiyordu.

“İşte bu nokta, bizim cemiyetimizin özgünlüğü” dedi Uşikava böbürlenerek. “Bizim anlaşma yaptığımız araştırmacılar, dünyadaki insanların henüz dikkatini çekmemiş kişileri bulur. Amaçlarımızdan birisi de bu. Sizin de söylediğiniz gibi gerçek anlamda henüz bir kez bile eseriniz yayımlanmış değil. Bunu çok iyi anlıyorum. Fakat siz mahlas kullanarak edebiyat dergilerinin yeni yazarlar yarışmalarına neredeyse her yıl başvurdunuz. Maalesef henüz ödül alamadınız, ama birçok kez son elemeye kadar kaldınız. Dahası, doğal olarak pek çok kişi tarafından da bu yazdıklarınız okundu, gözden geçirildi. Sizin yeteneğiniz, bu insanlardan bazılarının dikkatini çekti. Yakın gelecekte yeni yazarlar ödülünü alıp, yazar olarak sahneye çıkacağınız kesin. Bu bizim araştırmacılarımızın değerlendirmesi. Gelecek vaat eden insanları elde tutmak. Bu şekilde söyleyince itici gelebilir, ama az önce dediğim gibi gelecek çağı sırtlarında taşıyacak genç filizleri yetiştirmek, bizim asıl amacımız.”

Tengo fincanı eline alarak biraz soğuyan çaydan içti. “Ben roman yazarlığının başlangıcında biri olarak sizin yardım paranız için aday durumundayım. Söylemek istediğiniz bu mu?”

“Aynen öyle. Yalnız aday kelimesini kullanıyorsak da aslında kesin sayılır. Almayı kabul edecek olursanız benim bir tek sözüm nihai karar haline gelecektir. Gerekli belgelere imza attığınız anda 3 milyon yen hemen banka hesabınıza aktarılır. Bu dershaneden altı ay ya da bir yıl izin alarak kendinizi roman yazmaya verebilirsiniz. Şu an uzun bir roman yazmakta olduğunuzu duydum. Mükemmel bir fırsat, değil mi?”

Tengo yüzünü buruşturdu. “Benim uzun bir roman yazdığımı siz nereden biliyorsunuz?”

Uşikava yine dişlerini göstererek güldü. Fakat dikkatli bakınca gözlerinin gülmediği fark ediliyordu. Gözbebeklerinin derinliklerinde soğuk ışıltılar vardı.

“Bizim araştırmacılarımız gayretli ve beceriklidir. Birçok adayı seçerek farklı açılardan araştırırlar. Sizin şu an uzun bir roman yazmakta olduğunuzu

çevrenizdeki bazı insanlar biliyor olsa gerek. Ne de olsa insanların ağzı torba değil ki büzesin.”

Tengo’nun uzun bir roman yazdığını Komatsu biliyordu. Kendinden yaşça büyük kadın arkadaşı da biliyordu. Başka kim bilebilirdi acaba? Herhalde başka bilen yoktu.

“Sizin cemiyetiniz hakkında bazı sorular sormak istiyorum ama” dedi Tengo.

“Buyurun. İstediğinizi sorabilirsiniz.”

“Kullanılan bu para nereden geliyor?”

“Belli bir kişi sermaye sağlıyor. O kişinin yönettiği topluluk da diyebiliriz. Aslını isterseniz, aramızda kalsın ama, vergi muafiyetinden faydalanmanın bir yolu bu aynı zamanda. Elbette bunun dışında o kişi sanat ve bilime derin bir ilgi duyuyor ve genç kuşaktan insanlara destek olmak istiyor. Daha fazla ayrıntıyı burada paylaşamam. Bu kişi, yönettiği topluluk da dahil olmak üzere, bu bilgilerin az sayıda insanla sınırlı kalmasını istiyor. İdare cemiyetin üyelerine bırakılmış durumda. Ben de o üyelerden biriyim işte.”

Tengo bir süre bu söylenenleri düşündü. Fakat düşünmesi gereken pek fazla şey de yoktu. Uşikava’nın söylediklerini kafasında düzenleyerek bir sıraya koymuştu yalnızca.

“Sigara içmemin bir sakıncası yoktur umarım” dedi Uşikava.

“Buyurun” dedi Tengo. Sonra ağır cam küllüğü ondan tarafa itti.

Uşikava, ceketinin cebinden Seven Star kutusunu çıkartıp içinden aldığı sigarayı dudaklarının arasına kıstırarak altın çakmakla yaktı. İnce, pahalı olduğu belli bir çakmaktı.

“Peki, ne dersiniz Kavana Bey?” dedi Uşikava. “Bizim yardım paramızı almayı düşünür müsünüz? Dürüst olmak gerekirse, ben şahsen o keyifli dersinizi dinledikten sonra, sizin bundan sonra edebiyat dünyasında neler yapacağınızı merak ediyorum.”

“Bana böyle bir öneri ile geldiğiniz için teşekkür ederim” dedi Tengo. “Çok memnun oldum. Fakat maalesef o yardım parasını alamam. Almam mümkün

değil.”

Uşikava, dumanlar çıkan sigarası parmaklarının arasında, gözlerini kısarak Tengo’nun yüzüne baktı. “Yani?”

“Her şeyden önce ben tanımadığım, bilmediğim insanlardan para almak istemiyorum. İkincisi, şu an paraya özel bir ihtiyacım yok. Haftada üç kez dershanede ders veriyor, onun dışındaki günlerde roman yazmak yoluyla kendimce rahat bir hayat sürüyorum. Tutup da yaşantımı değiştirmek istemiyorum. Bu iki nedenden dolayı.”

Üçüncüsü, Uşikava Bey, ben seninle kişisel olarak ilişki kurmak gibi bir istek duymuyorum. Dördüncüsü, bu yardım parası meselesinden, nasıl bakılırsa bakılsın, burnuma pis kokular geliyor. Her şey gerçek olamayacak kadar güzel. Arkasında mutlaka bir şeyler var. Elbette dünyada önsezileri en güçlü insan ben değilim, ama bu kadarının kokusunu ben bile alabiliyorum. Fakat elbette Tengo bunları dile getirmedi.

“Anlaşıldı” dedi Uşikava. Dumanı akciğerlerine müthiş lezzetli bir şeymiş gibi keyifle, dolu dolu çekerek sonra dışarı verdi.

“Anlaşıldı. Düşüncenizi kendimce anlayabiliyorum. Söylediklerinizi gayet mantıklı. Fakat Kavana Bey, yanıt vermek için acele etmenize hiç gerek yok. Evinize dönüp iki üç gün iyice bir düşünün isterseniz. Sonra gözünüz arkada kalmayacak şekilde bir sonuca varabilirsiniz. Bizim acelemiz yok. Güzelce zamana yayarak düşünün lütfen. Kötü bir teklif değil ne de olsa.”

Tengo kesin bir hareketle başını iki yana salladı. “Söylediklerinizi için teşekkür ederim, ama şu anda burada kesin bir karara varmak, karşılıklı olarak zaman israfından ve zahmetten kurtarır. Beni yardım parasının adayı olarak seçtiğiniz için gurur duydum. Bugün bu şekilde buraya kadar geldiğiniz için de mahcubum. Fakat bu sefer ben almayayım. Bu, nihai kararım ve tekrar düşünmeye niyetim de yok.”

Uşikava, başını birkaç kez yukarıdan aşağıya salladı, daha sadece iki nefes aldığı sigarayı kül tablasının içinde hayıflanırmış gibi söndürdü.

“Tamam. Düşüncenizi çok iyi anladım. Sizin kararınıza saygı göstermek isterim. Esas, ben sizin zamanınızı aldım. Yazık, ama bugün elim boş döneceğim.”

Fakat Uşikava hiç de ayaklanacakmış gibi durmuyordu. Gözlerini kısıp, başının arkasını hatır hutur kaşımakla meşguldü.

“Fakat Kavana Bey, farkına varmamış olabilirsiniz, ama siz yazar olarak gelecek vaat ediyorsunuz. Dehanız da var. Matematik ve edebiyat herhalde doğrudan ilişkili değildir, ama sizin matematik derslerinizin sanki öykü anlatıyormuş gibi bir tarzı var. Bu normal insanların kolayca yapabilecekleri bir şey değil. Sizin kendinize özgü biçimde anlatabileceğiniz şeyler var. Bu benim gibi bir insanın bile rahatlıkla anlayabileceği bir şey. O yüzden mümkün olduğunca kendinize dikkat edin. Bu tamamen bir tavsiye, ama gereksiz işlere bulaşmadan, yüreğinizle karar vererek kendi yolunuzda dosdoğru ilerlemeniz daha iyi olur.”

“Gereksiz işler?” diye sordu Tengo.

“Mesela, siz Pupa Hava’yı yazan Eriko Fukada ile bir şekilde ilişkili gibisiniz. Hatta şimdiye kadar en azından birkaç kez görüştünüz, değil mi? Dahası bugünkü gazete haberine bakılırsa, tesadüfen az önce o haberi okudum, galiba kızın nerede olduğu bilinmiyormuş. Medya kesin tantana kopartacak, üzerine atlayacaktır. Gündeme bomba gibi düşecek bir olay ne de olsa.”

“Eriko Fukada ile görüşmüşsem ne olmuş?”

Uşikava bir kez daha avucunu Tengo’ya doğrulttu. Ufak tefek bir eldi, ama parmakları tombul ve kalındı. “Durun, hemen öyle alınmayın. Kötü niyetle söylüyor değilim. Hayır, ben yaşantınız için dehanızı ve zamanınızı parça pinçik satmanız iyi sonuçlar doğurmaz demeye çalışıyorum. Aşırıya kaçıyor olabilirim belki, ama sizin gibi parlatıldığında inci olabilecek üstün bir dehanın gereksiz işlere koşturularak yitirilmesini görmek istemiyorum. Fukada ile aranızdaki ilişki eğer insanlar tarafından öğrenilecek olursa mutlaka birileri karşınıza dikiliverir. Sonra da kene gibi yapışırlar. Her şeyinizi didik didik ederler. Ne de olsa inatçı tiplerdir bunlar.”

Tengo hiçbir şey söylemeden sessizce Uşikava’nın yüzüne bakıyordu. Uşikava gözlerini kısarak iri kulak memesini hatır hutur kaşıdı. Kulakları küçük, ama kulak memeleri anormal derecede büyüktü. İnsan bu adamın vücuduna ne kadar bakarsa baksın yeni bir şeyler keşfediyor, asla bıkmıyordu.

“Hayır, ben kimseye söylemem” dedi Uşikava. Sonra ağzına fermuar çektiğini belirten bir hareket yaptı. “Söz. Böyle görünsem bile ağzım sıkıdır. Eski hayatımda bir istiridye olduğumu söyleyenler bile çıkar. Bu meseleyi ben kendi

içimde saklı tutacağım. Size karşı kişisel sempatimin bir göstergesi olarak.”

Uşikava böyle söyledikten sonra nihayet koltuktan kalkıp, takım elbisesindeki kırışıklıkları birkaç kez çekiştirerek açmaya çalıştı. Fakat bunu yapması kırışıklıkların düzelmesi için yeterli olmamıştı. Kırışıklıkların varlığı daha da dikkat çeker bir hal almıştı.

“Yardım parasıyla ilgili düşünceniz değişecek olursa, istediğiniz zaman kartvizitimdeki telefon numarasını arayın. Hâlâ zamanımız var. Bu sene olmasa bile gelecek sene olur.” Sonra sağ ve sol işaretparmaklarını kullanarak dünya ve güneşin dönüşünü gösteren bir hareket yaptı. “Bizim acelemiz yok. En azından böyle yüz yüze konuşma fırsatımız oldu. Size mesajımızı iletmiş olduk.” Sonra bir kez daha neşeyle gülümseyerek çarpık dişlerini gurur duyarcasına sergileyen Uşikava, arkasını dönüp görüşme odasından çıktı.

Sonraki ders başlayana kadar Tengo Uşikava’nın söylediklerini düşünerek kafasında o konuşmaları tekrar canlandırdı. Bu adam her nasılsa Tengo’nun Pupa Hava’nın ortaya çıkarılması planına katıldığını biliyordu. Söylediklerinden bunu anlamak mümkündü. Yaşantınız için dehanızı ve zamanınızı parça pinçik satmanız iyi sonuçlar doğurmaz, demişti Uşikava imalı bir ses tonuyla.

Biz biliyoruz. Adamların gönderdiği mesaj buydu herhalde. Böyle yüz yüze konuşma fırsatımız oldu. Size mesajımızı iletmiş olduk.

O mesajı iletmek için, yalnızca bunun için mi, adamlar Uşikava’yı Tengo’ya göndererek yıllık 3 milyon yen gibi bir “yardım parası” teklif etmişlerdi acaba? Bu son derece mantıksız görünüyordu. Böylesine kapsamlı bir oyunu sahneye koymalarına gerek yoktu. Adamlar Tengo’nun zayıf noktasını yakalamışlardı. Eğer Tengo’yu tehdit edeceklerse en baştan bunu yüzüne vurmaları yeterdi. Yoksa o yardım parasıyla Tengo’yu satın almaya mı çalışıyorlardı acaba? Ne şekilde olursa olsun her şey bir oyun gibiydi. Zaten bu adamlar kimdi ki? Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti adlı tüzel kişilik Öncüler’le ilişkili bir kuruluş muydu? Her şeyden öte böyle bir cemiyet gerçekten var mıydı?

Tengo, Uşikava’nın kartvizitini alarak sekreter kadının yanına gitti. “Baksana. Bir ricam daha olacak” dedi Tengo.

“Nedir?” diye sordu kadın, koltuğunda otururken başını Tengo’ya doğru kaldırarak.

“Şu numaraya telefon ederek orasının Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti olup olmadığını öğrenmeni istiyorum. Uşikava adlı bir yönetim kurulu üyesinin orada olup olmadığını da sorar mısın? Şu an burada yok, diyeceklerdir mutlaka. Saat kaçta geri döneceğini sor. Adını sorarlarsa, gelişigüzel bir ad söyle. Kendim de yapabilirim, ama beni sesimden çıkarabilirler.”

Kadın numarayı tuşladı. Karşı taraftan biri telefonu açtı, beklenen soru ve cevap gerçekleşti. İki profesyonel arasında yapılan kısa ve öz bir diyalogdu.

“Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti gerçekten var. Telefona çıkan, danışmalarındaki kadındı. Herhalde yirmili yaşların başında olmalı. Davranışı oldukça normaldi. Uşikava adlı biri de gerçekten orada çalışıyor. Saat 3 gibi ofisine dönecekmiş. Bizim adımızı sormadılar. Ben olsam mutlaka sorardım gerçi.”

“Elbette” dedi Tengo. “Neyse, teşekkür ederim.”

“Bir şey değil” dedi kadın, Uşikava’nın kartvizitini Tengo’ya uzatarak. “Bu arada Uşikava dediğin az önceki adam mı?”

“Evet, öyle.”

“Yalnızca şöyle bir gördüm, ama bir şekilde insanı iten bir tipti.”

Tengo kartviziti cüzdanına koydu. “Senden daha uzun zaman görmüş olmama rağmen benim izlenimim de seninkinden farklı değil.”

“Ben her zaman insanlar hakkında dış görünüşlerine bakarak karar vermemek gerektiğini düşünürüm. Çünkü bu yüzden hata yaparak pişmanlığa düştüğüm oldu. Fakat bir bakışta bile o adamın güvenilmez olduğunu hissettim. Üstelik şimdi de öyle düşünüyorum.”

“O şekilde düşünen yalnızca sen değilsin” dedi Tengo.

“O şekilde düşünen yalnızca ben değilim” dedi kadın. O cümledeki imadan emin olmak istermiş gibi.

“Üzerindeki ceket çok hoş” dedi Tengo. Karşısındakinin moralini düzeltmek için söylenmiş bir övgü sözcüğü değil, tamamen dürüstçe yaptığı bir değerlendirmeydi. Uşikava’nın kırışıklıklarla dolu ucuz takım elbisesini

gördükten sonra o kesimi şık keten ceket, rüzgârsız öğleden sonrasında cennetten inen güzel bir dokuma gibi duruyordu.

“Teşekkür ederim” dedi kadın.

“Fakat telefon edince birileri çıktı diye Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti’nin gerçekten var olduğu söylenemez” dedi Tengo.

“Orası öyle. Elbette kapsamlı bir düzenek de olabilir. Bir telefon çekip aramalara yanıt verecek birini tutmak yeterli olur ne de olsa. Şu Sting filmi gibi. Fakat bunu niye yapsınlar ki? Sen, böyle söylemem doğru değil belki ama, para kopartılacak biri gibi durmuyorsun.”

“Hiçbir şeyim yok” dedi Tengo “Ruhumdan başka.”

“Mephisto’nun ilgisini çekecek biri yani” dedi kadın.

“Bu adrese kendim giderek öyle bir büronun gerçekten var olup olmadığını görsem iyi olur belki de.”

“Bir sonuç alırsan bana da söyle” dedi kadın gözlerini kısıp tırnağının ojesini kontrol ederek.

Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti gerçekten vardı. Ders bittikten sonra Tengo trenle Yotsua’ya gidip, oradan Koci mahallesine kadar yürüdü. Kartvizitte yazan adrese varınca dört katlı bir binanın girişinde, Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti yazılı metal plakayı gördü. Ofisleri üçüncü kattaydı. O katta onların dışında “Ogimoto Yayıncılık” ve “Koda Muhasebe Bürosu” vardı. Binanın büyüklüğüne bakılırsa o kadar geniş bir ofis olmadığı belliydi. Görünümü açısından binadakilerin hiçbiri öyle çok kazanıyormuş gibi durmuyordu. Fakat elbette dışarıdan bakarak içerinin ne durumda olduğu anlaşılmazdı. Tengo asansöre binerek üçüncü kata çıkmayı da düşündü. Nasıl bir ofis olduğunu, en azından kapısını olsun görmek istemişti. Fakat koridorda Uşikava ile yüz yüze gelecek olursa iş çetrefilli bir hal alırdı.

Tengo trende aktarma yaparak evine döndü ve Komatsu’nun şirketine telefon açtı. Şaşırtıcıydı, ama Komatsu telefona hemen çıktı.

“Şu an olmaz” dedi Komatsu, her zamankinden daha hızlı konuşmuş, sesinin tonu bir parça yükselmişti. “Kusura bakma, ama şu an burada hiçbir şey

konuşacak durumda değilim.”

“Fakat çok önemli Komatsu Bey. Bugün dershaneye tuhaf bir adam geldi. O adam benim Pupa Hava’yla bir alakam olduğunu biliyor gibiydi.”

Komatsu telefonda birkaç saniye suskun kaldı. “20 dakika sonra sana telefon edebilirim sanıyorum. Şu an evde misin?”

Tengo öyle olduğunu söyledi. Komatsu telefonu kapattı. Tengo telefon beklerken biley taşıyla iki bıçağını bileyleyip, su kaynatarak çay yaptı. Tam 20 dakika sonra telefonun zili çaldı. Söz konusu Komatsu olunca nadir karşılaşılan bir durumdu bu.

Telefonda Komatsu’nun sesi, az öncesine oranla daha rahatlamış bir tonda çıkıyordu. Daha sakin bir yere geçip oradan telefon açmıştı herhalde. Tengo, Uşikava’nın görüşme odasında söylediklerini özetleyerek Komatsu’ya anlattı.

“Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti’ni hiç duymadım. Sana 3 milyon yen yardım parası vereceklerini söylemeleri de anlaşılır gibi değil. Elbette senin bir yazar olarak geleceğinin olduğunu ben de kabul ediyorum. Fakat henüz tek bir eserin bile basılmadı. Akıl almaz bir durum. Bunun arkasında kesin bir şeyler var.”

“İşte, bu tam da benim düşündüğüm şey.”

“Bana biraz zaman ver. Şu Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti’ni bir de ben araştırayım bakalım. Bir şeyler öğrenecek olursam seni ararım. Fakat bu Uşikava denen adam, seninle Fukaeri’nin arasında bir bağ olduğunu biliyor.”

“Öyle gibi.”

“Bu, başlı başına bir sorun.”

“Bir şeyler harekete geçti” dedi Tengo. “Kaldıraç kullanarak kayayı kaldırmaya tamam da, altından olmadık şeyler çıkmış gibi bir hava var.”

Komatsu telefonda iç geçirdi. “Ben de köşeye sıkışmış bir haldeyim. Haftalık dergiler delirmiş gibi. Televizyon kanalları da etrafta dolanıp duruyor. Bugün sabahtan polis şirkete gelerek durum hakkında sorular sordu. Adamlar Fukaeri ile Öncüler arasında bir ilişki olduğunu biliyorlar. Elbette nerede oldukları

bilinmeyen anne babasını da. Medya da bu konuları ele almaya başlar herhalde.”

“Öğretmen Ebisuno ne yapıyor?”

“Öğretmen’le bir süredir irtibat kuramıyorum. Telefonla ulaşamıyorum. Ondan da bir haber gelmiyor. Belki o da başını kaşıyamayacak durumdadır. Belki de gizli gizli bir şeyler planlıyordur.”

“Bu arada Komatsu Bey, konuyu biraz değiştireceğim, ama benim şu an uzun bir roman yazdığımı siz birilerine söylediniz mi?”

“Hayır, bunu hiç kimseye söylemedim” diye yanıtladı Komatsu hemen. “Zaten bunu birilerine söylemem niye gereksin ki?”

“İyi öyleyse. Yalnızca sordum.”

Komatsu bir süre suskun kaldı. “Tengo, belki bunu söylemek için biraz geç kaldım ama sakın bir yerlerde tehlikeli bir şeyin üstüne basmış olmayalım?”

“Nereye basmış olursak olalım artık geri dönemeyeceğimiz kesin.”

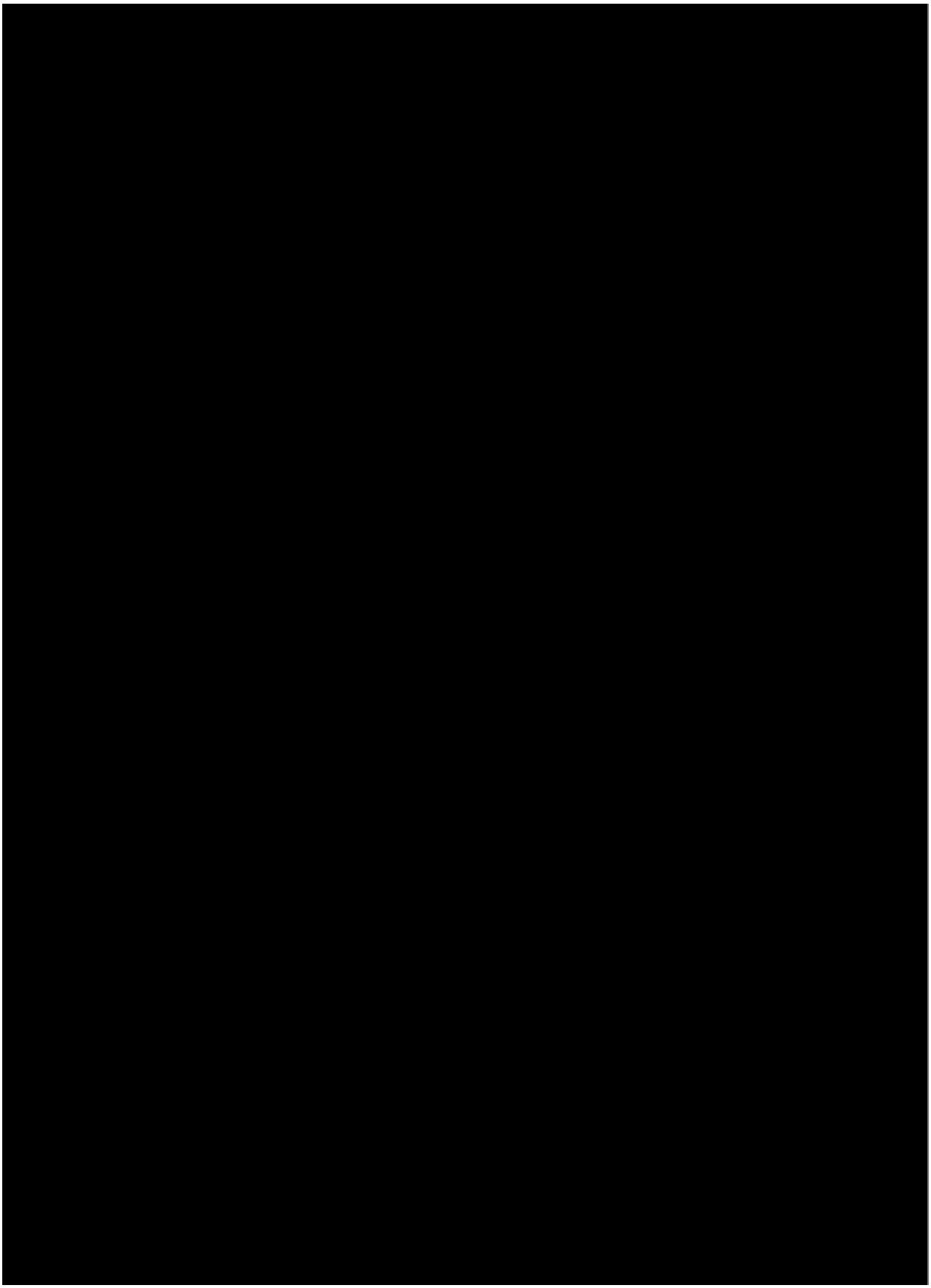
“Geri dönemeyeceksek eğer, ne olursa olsun ilerlemekten başka çaremiz yok. Senin dediğin gibi bir şeyler ortaya çıkacaksa da çıksın artık.”

“Emniyet kemerlerimizi bağlasak iyi olacak” dedi Tengo.

“Aynen öyle” dedi Komatsu ve telefonu kapattı.

Uzun bir gün olmuştu. Tengo, masaya oturup, soğuyan çayını içerek Fukaeri’yi düşündü. Kız, gizlendiği yere kendini kapatmış, gün boyunca neler yapıyordu acaba? Fakat elbette Fukaeri’nin neler yapacağını kimse bilemezdi.

Little People’ın bilgisi ve gücü Öğretmen’e ve sana zarar verebilir, demişti Fukaeri kasette. Ormanda dikkat etmek gerek. Tengo elinde olmadan çevresine bakındı. Evet, ormanın derinlikleri onların dünyası.

Aomame

Doğum şeklini seçemezsin, ama ölüm şeklini seçebilirsin

Temmuzun sonlarına doğruydu. O gece uzun süredir gökyüzünü kaplayan kalın bulutlar nihayet dağıldığında, iki ay mıhlanmış gibi yerinde duruyordu. Aomame bu manzarayı odasının küçük balkonundan izliyordu. Hemen birilerine telefon edip söylemek istedi. Pencereden başını çıkartıp gökyüzüne bakar mısın? Gökyüzünde kaç ay var? Benim buradan net bir şekilde iki ay görünüyor. Senin orada kaç tane?

Fakat telefon edeceği kimse yoktu. Ayumi'ye telefon edebilirdi belki. Fakat Aomame Ayumi ile kişisel ilişkisini daha fazla derinleştirmek istemiyordu. Ayumi bir polis memuruydu. Aomame ise yakın gelecekte bir adam öldürüp yüzünü ve adını değiştirecek, başka bir yere taşınacak, ortadan kaybolacaktı. Doğal olarak artık Ayumi ile görüşemez, iletişim de kuramazdı. Bir kez birileriyle samimi olunca o bağı koparıp atmak acı veriyordu.

Aomame içeri girdi, cam kapıyı kapatarak klimayı açtı. Ayları görmemek için perdeyi çekti. Gökyüzünde duran iki ay Aomame'nin yüreğini daraltıyordu. Aylar yeryüzünün çekim kuvvetinin dengesini de inceden inceye bozuyor, Aomame'nin vücudunu da etkiliyordu herhalde. Aybaşı dönemine daha zaman vardı, ama vücudunda bir tuhaflık hissediyordu, sanki üzerinde bir kırıklık, bir ağırlık var gibiydi. Cildi kurumuştu, nabzı da bir tuhaf atıyordu sanki. Düşünmek zorunda olduğum bir mesele olsa bile ay hakkında daha fazla düşünmeyeyim, dedi Aomame.

Aomame vücudundaki kırıklığı atabilmek için halının üzerinde vücut esnetme hareketleri yapmaya başladı. Günlük yaşantısında neredeyse hiç kullanmadığı kaslarını tek tek oynatıp sistematik bir şekilde ve olabildiğince esnetiyordu. Kaslarından sessiz çığlıklar yükseliyor, vücudundan ter damlıyordu. Aomame bu

vücut esnetme programını kendisi tasarlamış, daha sıkı ve etkili bir hale getirmek için her gün biraz değiştirmişti. Bu tamamen kendisi için tasarladığı bir programdı. Spor kulübündeki sınıflarda böyle bir programı uygulatamazdı. Normal insanlar bu kadar sıkıntıya gelemezlerdi. Meslektaşı spor hocalarına yaptırmaya kalktığında bile çoğu çığlık çığlığa kalıyordu.

Bu hareketleri yaparken Aomame George Szell'in yönettiği, Janáček'in "Sinfonietta"sını koydu. "Sinfonietta" yaklaşık 20 dakikada sona eriyordu, ama bu süre bütün kaslarını harekete geçirmek için yeterliydi. Ne kısa ne de uzundu, ideal bir süreydi. Beste bitip de kasnak durarak iğne kolu otomatik olarak eski yerine döndüğünde, zihni ve vücudu adamakıllı sıkılmış bir bez gibiydi.

Aomame artık "Sinfonietta"yı baştan sona ezberlemişti. Vücudunu son sınırına kadar esneterek bu müziği dinlediğinde tuhaf bir şekilde huzur buluyordu. Bunu yaparken hem işkence gören hem de işkence eden taraf oluyordu. Zorluyor, zorlanıyordu. Bu sırada hissettiği kendi kendine yetme ve bütünlük hissi Aomame'nin istediği bir şeydi. Bu, onu teskin ediyordu. Janáček'in "Sinfonietta"sı, bu iş için uygun bir fon müziğiydi.

Gece 10 sıralarında telefonun zili çaldı. Ahizeyi elini alınca Tamaru'nun sesini duydu.

"Yarınki planın nedir?" diye sordu Tamaru.

"İşim 6.30'da bitecek."

"Ondan sonra buraya gelebilir misin?"

"Gelebilirim" dedi Aomame.

"Tamam öyleyse" dedi Tamaru. Ajandasına tükenmezkalemle bir şeyler yazarken çıkan sesler duyuluyordu.

"Bu arada yeni köpek buldun mu?" diye sordu Aomame.

"Köpek? Evet, yine erkek Alman kurt köpeği aldım. Karakterini daha tam çözemedim, ama temel eğitim almış. Söz de dinliyor. On gün kadar önce geldi. Şimdi artık iyice alıştı. Kadınlar da köpek gelince rahatladılar."

“İyi olmuş.”

“Bu seferki normal köpek maması ile yetiniyor. Başımıza iş çıkarmıyor.”

“Normalde Alman kurt köpekleri ıspanak yemez mi?”

“Bizimki gerçekten farklı bir köpekti. Mevsimine göre ıspanağı ucuza alabiliyorduk gerçi” dedi Tamaru köpeği özlediğini hissettiren bir ses tonuyla. Birkaç saniye sustuktan sonra konuyu değiştirdi. “Bugün ay çok güzel.”

Telefonun başında Aomame’nin yüzü hafiften buruştu. “Neden birden ay hakkında konuşmaya başladın? “

“Ben bile arada sırada ay hakkında konuşurum.”

“Elbette” dedi Aomame. “Fakat sen gerekmedikçe çiçekler, kuşlar, rüzgâr veya ay hakkında telefonda konuşan tiplerden değilsin.”

Tamaru telefonun diğer tarafında susuyordu, sonra tekrar konuşmaya başladı. “Geçenlerde sen telefonda ay meselesini ortaya atmıştın. Anımsıyor musun? Ondan beri kafama takılıyor. İşte o yüzden az önce gökyüzüne baktığımda, tek parça bulutun bile olmadığı gökyüzünde ay çok güzel görünüyordu.”

Peki kaç taneydi? diye sormasına ramak kalmıştı Aomame’nin. Fakat kendini tuttu. Bu tehlikeli olurdu. Tamaru, geçen gün kendisiyle ilgili bir şeyler anlatmıştı. Ailesinin yüzlerini bile hatırlamadan yetiştirildiğinden, asıl kökeninden bahsetmişti. Tamaru, ilk kez o kadar uzun konuşuyordu. Aslında kendisinden pek bahsetmeyen bir adamdı. Tamaru, bir insan olarak Aomame’den hoşlanıyordu. O ölçüde de açılabiliyordu ona. Fakat yine de adam bir profesyoneldi. Amacına en kısa yoldan ulaşmak konusunda eğitim almıştı. Gereksiz şeyleri dile getirmemesi iyi olurdu.

“İşten sonra sanırım saat 7 gibi gelebilirim” dedi. Aomame.

“Olur” dedi. Tamaru. “Karnın acıkmış olur. Yarın aşçı izinli. Doğru düzgün yemek yok, ama sandviç yeterli olursa ben hazırlarım.”

“Sağ ol” dedi Aomame.

“Ehliyetin, pasaportun ve sigorta kartın gerekli olacak. Yarın yanında getirmeni

istiyorum. Bir de evinin yedek anahtarı lazım. Ayarlayabilir misin?”

“Sorun değil.”

“Bir şey daha. Geçen günkü mesele hakkında seninle görüşmek istiyorum. Madam’la işiniz bittikten sonra biraz zaman ayır, konuşalım.”

“Geçen günkü mesele?”

Tamaru bir süre sessiz kaldı. Kum torbası gibi ağır bir sessizlikti. “Sahip olmak istediğin bir şey vardı, değil mi? Unuttun mu?”

“Elbette anımsıyorum” dedi Aomame telaşla. Hâlâ aklının bir köşesinde ay vardı.

“Yarın saat 7’de” diyerek telefonu kapattı Tamaru.

Ertesi akşam da ayların sayısı değişmemişti. İşini bitirdikten sonra aceleyle duş alıp spor kulübünden çıktığında, hâlâ aydınlık olan gökyüzünün doğu tarafında, soluk renkli iki ay yan yana duruyordu. Aomame, Gaien-nişi Caddesi’ndeki üstgeçidin üzerinde durup parmaklıklara yaslanarak bir süre o iki ayı izledi. Fakat onun dışında özel olarak durup aya bakmaya kalkan yoktu. Gelip geçen insanlar orada durup gökyüzüne bakan Aomame’nin halini tuhaf bulmuş gibi kaçamak bakışlar atıyorlardı yalnızca. Onların ne gökyüzüne ne de aya merakı vardı herhalde. Hızlı adımlarla metro istasyonuna doğru ilerliyorlardı. Ayı izlerken Aomame önceki gün hissettiği kırıklığa, halsizliğe yakın bir duyguyu tekrar hissetmeye başladı. Artık bu şekilde ayı izlemekten vazgeçmeliyim, dedi içinden. Bu bana iyi gelmiyor. Fakat kendisi ne kadar bakmamaya çalışsa bile ayların bakışını teninde hissediyordu sanki. Ben bakmasam bile onlar bakıyorlar. Benim yapmak üzere olduğum şeyi onlar biliyorlar.

Madam ve Aomame eski moda, süslü fincanlarda sıcak kahve içtiler. Yaşlı kadın fincana yalnızca birkaç damla süt ekleyip karıştırmadan öylece içti. Şeker koymamıştı. Aomame kahvesini her zamanki gibi sade içiyordu. Tamaru söz verdiği gibi sandviç hazırlamıştı. Tek lokmalık küçük parçalar halinde kesmişti. Aomame birkaç parça da sandviç yedi. Esmer ekmek, salatalık ve peynirden

oluşan basit bir sandviçti, ama tadı lezzetliydi. Tamaru bu basit yiyeceği bile çok zarif ve güzel bir şekilde hazırlamıştı. Bıçak kullanımı da ustacaydı. Tüm malzemeleri uygun ölçüler ve kalınlıklarda keserek eşit dilimler hazırlamayı başarmıştı. Yemeği, hangi sıralamayı takip ederek hazırlaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Yalnızca bu bile lezzetin şaşırtıcı ölçüde farklılaşmasını sağlıyordu.

“Eşyalarını toparlayabildin mi?” diye sordu Madam.

“Gereksiz giysi ve kitaplarımı bağışladım. Yeni yaşantımda gerekli olanları, hemen alıp çıkabilmek için çantaya yerleştirdim. Dairede kalanlar gündelik elektrikli aletler, kap kacak, yatak ve yorgan ile birkaç baharat.”

“Kalanları biz hallederiz. Daire kontratı gibi ayrıntıları da senin düşünmene gerek yok. Gerçekten lazım olan eşyalarını yanına alıp öylece çıkabilirsin.”

“Çalıştığım yere bir şey söylemem gerekir mi? Bir gün içinde aniden ortadan kaybolursam kuşkulanabilirler.”

Madam kahve fincanını sessizce masanın üzerine bıraktı. “O konuda da senin bir şey düşünmene gerek yok.”

Aomame sessizce başını sallayarak onayladı. Bir parça sandviç daha alarak kahvesini yudumladı.

“Bu arada bankada paran var mı?” diye sordu yaşlı kadın.

“Mevduat hesabımda 600 bin var. Bir de vadeli hesapta 2 milyon yen.”

Madam bir an o miktarı düşündü. “Vadesiz hesabındaki parayı birkaç seferde, 400 bin yen kalana kadar çekebilirsin. Bir anda hepsini çekmen dikkat çekebilir. Çok temkinli olmak gerek. Kalan kısmı ben karşılayacağım. Başka malvarlığın var mı?”

“Şimdiye kadar sizden aldıklarımı, olduğu gibi bankanın kiralık kasasına koymuştum.”

“Nakit parayı kiralık kasadan al, fakat evine koyma. Saklayabileceğin uygun bir yer düşün.”

“Anlaşıldı.”

“Senden yapmanı istediklerim şimdilik bu kadar. Bundan sonrası her zamanki gibi hareket etmene kalıyor. Yaşam tarzını değiştirme, insanların dikkatini çekecek bir şeyler yapma. Bir de önemli konuları mümkün olduğunca telefonda konuşmamaya dikkat et.”

Madam bunları söyledikten sonra sanki enerjisinin tamamını tüketmiş gibi koltuğa gömülüverdi.

“Gün belli mi?” diye sordu Aomame.

“Maalesef henüz bilemiyoruz” dedi yaşlı kadın. “Biz de karşı taraftan haber bekliyoruz. Koşullar kesinleşti, ama tam zamanı karşı tarafın programı kesinleşince son dakikada belli olacak. Bir hafta sonra da olabilir, bir ay sonra da. Yer de belli değil. Seni huzursuz edebilir, ama bekleyeceğiz artık.”

“Beklemek sorun değil” dedi Aomame. “Yalnız nasıl bir ortam olacağını ana hatlarıyla da olsa söyleyebilir misiniz?”

“Sen o adama kas esnetme hareketleri yaptıracaksın” dedi Madam. “Normalde de yaptığın şey. Adamın vücudunda bir sorun var. Hayati tehlikesi yok, ama onu oldukça zorlayan bir sorun olduğunu duydum. Adam o sorunu çözebilmek için şimdiye kadar farklı tedaviler görmüş. Tıbbi tedavi dışında da masaj, akupunktur, şiatsu masajı dahil her şeyi denemiş. Fakat şu ana kadar pek bir fayda olmamış. Bu bedensel sorun, işte o Lider denilen adamın tek zayıf noktası. Bu da bizim saldıracağımız nokta olacak.”

Madam’ın arkasındaki pencerede perde vardı. Ay görünmüyordu. Fakat Aomame iki ayın soğuk bakışlarını teninde hissedebiliyordu. Onların sessiz suç ortaklığı, odanın içine kadar süzülüyor gibiydi.

“Cemaatin içerisinde bir bilgi kaynağımız var artık. Bu kişiyi kullanarak senin kas esnetme konusunda mükemmel bir uzman olduğun bilgisini içeriye ulaştırdık. O kadar zor bir şey değil. Neden dersen, sen gerçekten de öylesin. Karşı taraf seninle çok ilgilendi. Başlangıçta Yamanaşi’deki cemaat merkezine çağırmaya kalktılar. Fakat sen işin dolayısıyla Tokyo’dan ayrılamazdın. Böyle bir hikâye uydurduk. O adam her halükârda iş dolayısıyla ayda bir kez Tokyo’ya geliyor. Sonra göze batmayacak şekilde şehir merkezindeki otellerden birinde kalıyor. Bir otel odasında sen ona kas esnetme çalışması yaptıracaksın. Ondan sonrasında da her zamanki işini gerçekleştirsen yeter.”

Aomame ortamı hayalinde canlandırdı. Otel odası. Adam yoga şiltesi üzerine uzanmış. Aomame kas esnetme hareketleri yaptırıyor. Adamın yüzü görünmüyor. Yüzükoyun yatmış, ensesi savunmasız bir şekilde Aomame'ye dönük. Elini uzatarak çantasından her zamanki buz kıracağını çıkartıyor.

"İkimiz o odada yalnız mı olacağız?" diye sordu Aomame.

Yaşlı kadın başını sallayarak onayladı. "Lider bu bedensel sorununu cemaat içindeki insanların fark etmemesine özen gösteriyor. Bu yüzden orada kimse olmayacaktır. İkiniz yalnız kalacaksınız."

"Benim adımı ve çalıştığım yeri şu an biliyorlar mı?"

"Karşımızdakiler de çok temkinli insanlar. Önceden senin özgeçmişini titizlikle incelemişlerdir. Fakat sorun çıkmamış olsa gerek. Dün arayıp senin, Tokyo merkezinde, adamın konaklayacağı otele gideceğin konusunda haber verdiler. Zaman belli olduğunda tekrar haber vereceklermiş."

"Buraya girip çıkmam dolayısıyla sizinle bağımın olduğundan kuşkulanmazlar mı?"

"Ben senin çalıştığın spor kulübünün üyesiyim ve senden evimde özel ders alıyorum yalnızca. Benimle senin aranda bundan daha fazla bir bağ olabileceğini düşünmeleri için bir neden yok."

Aomame başını sallayarak onayladı.

Madam sözlerini sürdürdü. "Bu Lider denen adam cemaat arazisi dışına çıktığında yanında sürekli iki koruma oluyor. İkisi de müritlerden, karatede kuşak sahibiler. Silah taşıyıp taşımadıklarını bilemiyorum, ama işlerinde oldukça iyiler. Günlük antrenmanlarını da eksik etmiyorlar. Fakat Tamaru'ya bakılırsa neticede amatörler."

"Tamaru'dan farklı olarak."

"Evet, Tamaru'dan farklı olarak. Tamaru Özel Savunma Kuvvetleri'nin harekât birimi üyesiydi. Amacın gerçekleştirilmesi için, tereddüt etmeden, anında eyleme geçme gerekliliğini özümsemiş bir adam. Karşısındaki kim olursa olsun bir an bile düşünmez. Amatörler düşünür. Özellikle karşısındaki genç bir kadın olduğunda."

Yaşlı kadın başını geriye doğru atarak koltuğun arkalığına yasladı ve derince iç geçirdi. Sonra oturuşunu bir kez daha düzelterek dosdoğru Aomame'nin yüzüne baktı.

"Bu iki koruma, sen Lider'le ilgilenirken otelin süitindeki diğer odada bekliyor olacaklar. Sonra sen Lider'le bir saat kadar baş başa kalacaksın. Şu an için belirlediğimiz plan bu. Yine de orada gerçekte neler olacağını kimse bilemez. Durumlar değişebilir de. Lider kendi programını son ana kadar açık etmemeye özen gösteren bir adam."

"Kaç yaşlarında?"

"Muhtemelen ellili yaşlarının ortasında. İriyarı bir adam olduğunu duyduk. Daha fazlasını maalesef henüz bilemiyoruz."

Tamaru giriş kapısında bekliyordu. Aomame evinin yedek anahtarını, ehliyetini, pasaportunu ve sağlık sigortası belgesini verdi. Tamaru içeriye geçerek bunların bir kopyasını aldı. Kopyaların eksiksiz olduğundan emin olunca orijinallerini Aomame'ye geri verdi. Sonra da giriş kapısının yanındaki odasına götürdü Aomame'yi. Süssüz, dar, kare şekilli bir odaydı. Âdet yerini bulsun diye konmuş gibi görünen, bahçeye bakan küçük bir penceresi vardı. Duvara monte edilmiş klimadan hafif bir uğultu geliyordu. Tamaru Aomame'yi küçük bir ahşap sandalyeye oturtup kendisi de masanın önündeki sandalyeye yerleşti. Dört ekran duvara yan yana monte edilmişti. Gerektiğinde kameraların açısı değiştirilecek şekilde ayarlanmışlardı. Aynı sayıda video kayıt cihazı da vardı ve kameraların yakaladığı görüntüler kaydediliyordu. Ekrana bahçe duvarlarının dış görüntüsü yansıyordu. En sağdaki, kadınların kaldığı sığınma evinin ana kapısının görüntüsüydü. Yeni köpek de görülebiliyordu. Köpek yere yüzükoyun yatmış, dinleniyordu. Önceki köpekten biraz küçüktü.

"Köpeğin nasıl öldüğü kayıtlarda yoktu" dedi Tamaru, Aomame'nin soracağı soruyu önceden kestirmiş gibi. "O sırada köpek bağlıydı. Köpeğin kendi bağını çözebilmesine imkân olmadığına göre birileri çözmüş olmalı."

"Yanına yaklaştıklarında köpeğin havlamayacağı birileri."

"Öyle görünüyor."

“Tuhaf.”

Tamaru başını sallayarak onayladı. Fakat hiçbir şey söylemedi. O sırada neler olmuş olabileceğine dair olasılıkları şimdiye kadar uzun uzun düşünmüş olmalıydı. Şimdi tutup da bir başkasına anlatabileceği hiçbir şey yoktu herhalde. Sonra Tamaru elini uzatıp yan taraftaki vitrinli dolabın çekmecesini açarak siyah naylon bir çanta çıkarttı. Çantanın içinde rengi solmuş mavi bir banyo havlusu vardı. Havluyu açınca içinden siyah ışıltılar saçan metal alet çıktı. Küçük bir otomatik tabancaydı. Tamaru hiçbir şey söylemeden tabancayı Aomame’ye uzattı. Aomame sessizce silahı aldı. Sonra ağırlığını eliyle tarttı. Göründüğünden çok daha hafifti. Böylesine hafif bir şey insanı ölüme götürebiliyordu işte.

“Sen şu an iki önemli hata yaptın. Neler olduğunu biliyor musun?” dedi Tamaru.

Aomame yaptığı hareketleri aklından geçirdiyse de nerede hata yaptığını anlayamadı. Uzatılan tabancayı almıştı yalnızca. “Bilmiyorum” dedi.

Tamaru hataların ne olduğunu söyledi. “Birincisi, silahı alırken içinde mermi olup olmadığını, eğer varsa silahın emniyet kilidinin kapalı olup olmadığını tespit etmemiş olman. Bir diğeri, aldıktan sonra bir anlığına da olsa namlusunu bana doğrultmuş olman. İkisi de asla yapmaman gereken şeyler. Bir de ateş etmeye kararlı değilsen parmağını tetiğin üzerine koymazsan daha iyi olur.”

“Tamam, bundan sonra dikkat ederim.”

“Acil durumlar dışında silahın bakımını yaparken, alıp verirken, taşırken, içinde tek bir mermi bile olmadığından emin olman gerekir. Dahası, silahı gördüğünde aksinden emin olana kadar dolu olduğunu farz etmelisin. Silah, bir insanı öldürme, yaralama amacıyla üretilir. Ne kadar dikkat edersen o kadar iyi olur. Bu dediklerimi duyup biraz aşırı temkinli olduğumu söyleyenler, dalga geçenler olabilir. Fakat gerçek hayatta saçma kazalar meydana gelebilir. Bu yüzden insanlar ölebilir. Büyük yaralar alabilir ve bunları yaşayanların çoğu da temkinli insanlara gülenler arasından çıkar.”

Tamaru ceketinin cebinden polyester bir torba çıkarttı. İçinde yedi adet yeni mermi vardı. Mermileri masanın üzerine koydu. “Gördüğün gibi şu an içinde mermi yoktu. Şarjör takılı, ama içi boş. Namlu ağzında da mermi yok.”

Aomame başını sallayarak onayladı.

“Bu benim sana özel hediyem. Yalnız kullanmayacak olursan aynı şekilde geri vermeni istiyorum.”

“Elbette” dedi Aomame, kuru bir ses tonuyla. “Fakat ele geçirmek için para harcamış olmalısın.”

“Böyle şeyleri dert etme” dedi Tamaru. “Dert etmen gereken başka şeyler var. İşin o kısımlarını konuşalım. Hiç tabanca kullanma deneyimin oldu mu?”

Aomame başını iki yana salladı. “Bir kez bile olmadı.”

“Aslında revolver kullanmak, otomatik tabanca kullanmaktan daha kolaydır. Hele de amatör biri kullanacaksa. Mekanizması basittir. Kullanması kolay öğrenilir, hata payı da azdır. Fakat kapasitesi biraz yüksek revolverler yer kaplar, taşıması kolay değildir. Bu yüzden otomatik daha iyi olur. Heckler&Koch’un HK4 modeli. Alman malı, boşken ağırlığı 480 gram. Küçük ve hafiftir, ama kısa dokuz milimetrelik mermilerin etki gücü yüksektir. Bir de geri tepmesi azdır. Uzun mesafede isabet etme oranının yüksek olması beklenemez, ama senin düşündüğün kullanma amacına uygun. Heckler&Koch savaş sonrasında kurulan bir silah şirketi, ama bu HK4 savaş öncesinden beri kullanılan Mauser HSc modeli temel alınarak geliştirildi. 1968’den beri üretimi devam ediyor. Şu anda da kullanılıyor. Bu yüzden güvenilirdir. Yeni değil, ama işi bilen biri tarafından kullanılmış olsa gerek, çok bakımlı. Tabanca, araba gibidir, yepyeni olmasındansa bakımlı bir ikinci el olması daha güvenlidir.”

Tamaru tabancayı Aomame’den geri alıp, nasıl kullanacağını tekrar etti. Emniyet mandalının açılıp kapanmasını, kilidin açılarak şarjörün çıkartılmasını, sonra tekrar takılmasını.

“Şarjörü çıkartırken mutlaka emniyet mandalı kapalı olsun. Kilidi açıp şarjörü çıkartınca sürgüyü geriye çek. Fişek yatağındaki mermiyi çıkart. Şu an içinde mermi yok gerçi. Sonra sürgü açık kalacaktır. Bu şekilde tetiği çekersin. Bunun üzerine sürgü kapanır. O an horoz yukarda kalır. Bir kez daha tetiği çekince horoz yerine iner, sonra yeni şarjörü takarsın.”

Tamaru o bir dizi hareketi, el çabukluğuyla yaparak gösterdi. Sonra bir kez daha, bu kez yavaşça, her bir hareketi Aomame’nin anlayabileceği şekilde tekrarladı. Aomame, büyük bir dikkatle izliyordu.

“Şimdi de sen yap bakalım.”

Aomame dikkatle şarjörü çıkarttı, sürgüyü çekip, fişek yatağını boşaltarak horozu indirdi. Bir kez daha şarjör taktı.

“İşte böyle” dedi Tamaru. Sonra tabancayı Aomame’den aldı, şarjörü çıkartıp, yedi mermiyi özenli hareketlerle yerleştirerek şakırtıyla tabancaya soktu. Sürgüyü çekip fişek yatağına mermi sürdü. Sonra tabancanın sol tarafındaki mandalı düşürerek emniyet mandalını taktı.

“Şimdi az önce yaptıklarını tekrar yap. Bu kez gerçek mermi var içinde. Bir tanesi de namluda. Emniyet mandalı kapalı, ama yine de namluyu bir insana doğrultmaman gerektiğini hatırlatırım” dedi Tamaru.

Aomame dolu silahı aldığında ağırlığının arttığını fark etti. Az önceki kadar hafif değildi. Artık ölüm kendini daha gerçek biçimde hissettiriyordu. Bu, insan öldürmek için özenle yapılmış bir aletti. Koltukaltlarından ter boşandı.

Aomame tabancanın emniyet mandalının indirilmiş olup olmadığını bir kez daha kontrol etti, kilidini açarak şarjörü çıkartıp masanın üzerine koydu. Sonra sürgüyü geri çekip fişek yatağındaki mermiyi dışarı fırlattı. Mermi tok bir takırtı çıkartarak ahşap zemine düştü. Tetiği çekerek açık horozu düşürdü. Sonra titreyen ellerle ayağının dibindeki mermiyi aldı. Boğazı kurumuştu. Nefes aldıkça yanma hissediyordu.

“Başlangıç için fena değil” dedi Tamaru, yere düşen dokuz milimetrelik mermiyi tekrar şarjöre yerleştirirken. “Fakat daha çok çalışmalısın. Elin titriyor. Bu şarjör çıkartma hareketini her gün defalarca tekrarlayıp, silahın temasına iyice alışmalısın. Az önce benim gösterdiğim kadar hızlı, otomatik hareketlerle yapabilmelisin. Karanlıkta bile hiç sorunsuz yapabilecek şekilde. Senin durumunda şarjör değiştirmen gerekmeyecek, ama bu hareketler tabanca kullanan insan için en temel şeylerdir. Gözün kapalı yapabilmelisin.”

“Atış talimine gerek yok mu?”

“Bununla birini vuracak değilsin. Kendini vurmak için istemiştin. Öyle değil mi?”

Aomame başını sallayarak onayladı.

“Öyleyse atış talimine de gerek yok. Fişek yatağına mermi sürmeyi, emniyet mandalını açmayı, tetiğin ağırlığını öğrensen yeter. Zaten nerede atış talimi

yapabilirsin ki?”

Aomame başını iki yana salladı. Aklına öyle bir yer gelmiyordu.

“Bu arada kendini vuracağını söylerken ne şekilde vurmak niyetindesin? Prova yap bakalım.”

Tamaru dolu şarjörü tabancaya yerleştirip, emniyet mandalının kapalı olduğundan emin olduktan sonra Aomame’ye uzattı. “Emniyet mandalı kapalı” dedi Tamaru. Aomame, silahın namlusunu şakağına dayadı. Çeliğin soğuk dokunuşunu hissetti. Tamaru bu harekete bakıp başını yavaşça birkaç kez iki yana salladı.

“Canını sıkmak istemem ama kendini şakağından vurmaktan vazgeç bence. Şakaktan beyni patlatmak, senin sandığından çok daha zordur. Zaten bu durumda elin titriyor olacak. Elinin titremesiyle mermi hedefinden şaşabilir. Kafatasını sıyırır geçer, ölmeyi başaramazsın. Bu durumun senin başına da gelmesini istemezsin herhalde.”

Aomame sessizce başını sallayarak onayladı.

“Hideki Toco savaş bittikten sonra Amerikan ordusu tarafından tutuklanmak üzereyken kendini kalbinden vurmak niyetiyle tabancanın namlusunu göğsüne dayamış, tetiği çekmişti. Ama mermi hedefinden şaşarak karnına gelmiş, ölmemişti. Kaderin cilvesi. Japon ordusunun zirvesine çıkmış bir adam tabancayla kendini vurmayı bile başaramamıştı. Toco, hemen hastaneye taşınmış, Amerikan doktorların yoğun çabalarıyla iyileştirilmiş, yeniden mahkemeye çıkarılarak idam cezasına çarptırılmıştı. Asılarak feci bir şekilde öldü. İnsan için ölüm anı önemlidir. Doğum şeklini seçemezsin, ama ölüm şeklini seçebilirsin.”

Aomame dudaklarını ısırdı.

“En kesin yol namluyu ağzına sokup beyni aşağıdan dağıtmak. İşte böyle.”

Tamaru Aomame’den silahı alıp nasıl yapılacağını gösterdi. Emniyet mandalının kapalı olduğunu biliyordu, ama yine de o görüntü Aomame’yi germişti. Boğazına bir şey takılmış gibi güçbela nefes alıyordu.

“Fakat bunun bile yüzde yüz garanti olduğunu söyleyemem. Ölmeyi

başaramayıp korkunç bir duruma düşen bir adamı ben şahsen biliyorum. Özel Savunma Kuvvetleri'nde beraberdik. Tüfeğin namlusunu ağzına sokup, tetiğin üzerinden kaşık geçirerek bu kaşığa başparmaklarıyla basmıştı. Fakat anlaşılan tüfek biraz yerinden oynamıştı. O an ölememiş, bitkisel hayata girmişti. Bu halde on yıl yaşadı. İnsanın kendi hayatına son vermesi o kadar kolay değildir. Filmlerdeki gibi olmaz. Filmlerde herkes kolayca intihar eder. Hiç acı çekmeden devrilip ölürler, fakat gerçekte öyle değildir. Ölemeyip yatağa bağlı kalan, çişini bile kendi başına yapamadan on yıl geçirmek zorunda kalanlar var."

Aomame sessizce başını salladı.

Tamaru şarjör ve namludan mermiyi çıkartıp polyester torbanın içine koydu. Sonra tabanca ve mermileri ayrı ayrı Aomame'ye uzattı. "İçinde mermi yok."

Aomame başını evet anlamında sallayarak mermileri ve tabancayı aldı. Tamaru, "Canını sıkmak istemem. Hayatta kalmayı düşünmen daha akıllıca olur. Hem de daha gerçekçi. Bu benden sana bir tavsiye" dedi.

"Tamam" dedi Aomame kuru bir sesle. Sonra kaba bir inşaat aleti gibi duran Heckler&Koch yapımı HK4'ü eşarbına sararak omuz çantasının dibine yerleştirdi. Mermilerin bulunduğu polyester torbayı da çantasının ayrı bölmesine koydu. Omuz çantası 500 gram kadar ağırlaşmıştı, ama şekli hiç değişmemişti. Ufak tefek bir silahtı ne de olsa.

"Aslında amatörlerin böyle bir şeyi taşımaması gerekir" dedi Tamaru. "Deneyimlerimden yola çıkarak söylüyorum. Fakat sen rahatlıkla yapabilirsin. Senin bana benzeyen yönlerin var. Gerekli olduğunda kuralları kendinden daha önemli görerek hareket edebiliyorsun."

"Herhalde kendim diye bir şey yok da onun için."

Tamaru bununla ilgili bir şey söylemedi.

"Sen Özel Savunma Kuvvetleri'nde miydin?"

"Evet. En zorlu bölükte. Fare, yılan, çekirge bile yedik. Yenilmeyecek şeyler değiller, ama asla lezzetli olduklarını da söyleyemem."

"Ondan sonra ne yaptın?"

“Bir sürü iş. Güvenlik. Çoğunlukla koruma olarak. Fedailik denebilecek işler de yaptım. Ben takım oyununa uygun değilim. Ne yaparsam yapayım hep bireysel takıldım. Kısa bir süre için, çaresiz yeraltı dünyasına karıştığım da oldu. Orada birçok şey gördüm. Sıradan insanların ömürleri boyunca bir kez bile bulaşmayacağı şeyler. Fakat bir şekilde en fecilerine bulaşmamayı başardım. Yanlış yere basmamak için dikkat ediyordum. Bilirsin, çok temkinliyimdir. Yakuza denen tipleri pek sevmem zaten. Bu yüzden daha önce söylediğim gibi özgeçmişim temizdir. Geldiğim son nokta da burası işte.” Tamaru işaretparmağıyla bastığı yeri gösterdi. “Ondan sonra yaşamım burada dingin bir hal aldı. Elbette sakin bir yaşamdan başkasını istemem demiyorum, ama şu anki yaşantımı mümkünse yitirmek istemem. İnsanın hoşuna giden bir işyeri bulması kolay değil ne de olsa.”

“Elbette” dedi Aomame. “Fakat gerçekten para ödemem gerekmiyor mu?”

Tamaru başını iki yana salladı. “Para istemez. Bu dünyada paradan başka alacaklar borçlar da var. Ben borçlu duruma düşmeyi sevmediğim için elimden geldiği kadar alacaklarımı çoğaltırım.”

“Sağ ol” dedi Aomame.

“Binde bir ihtimal, ama polis tabancanın nereden geldiğini sorarsa, benim adımı vermemeni istiyorum. Polis çıkıp gelirse elbette her şeyi reddederim. İşkence etseler bile bir şey öğrenemezler benden. Fakat Madam’ın adı böyle bir işe karışacak olursa, ben kötü duruma düşerim.”

“Adını asla vermem.”

Tamaru cebinden katlanmış bir kâğıt çıkartarak Aomame’ye uzattı. O kâğıtta bir adamın adı yazılıydı.

“4 Temmuz günü Sendagaya İstasyonu yakınlarındaki Renoir adlı kafede bu adamdan silah ve yedi mermiyi alıp 500 bin yen ödedin. Silah bulmaya çalışıyordun ve adam bunu duymuş, gelip seni bulmuştu. Bu adam polis tarafından sorgulanacak olursa, her şeyi kolayca kabul edecek. Sonra birkaç yıl hapis yatar. Senin başka bir şey söylemene gerek yok. Silahın hangi yolla sana ulaştığını açığa çıkartabilirse polis itibarını korumuş olur. Sen de silah taşıma kanununu ihlal etmekten kısa bir hapis cezası alırsın belki.”

Aomame kâğıtta yazılı adı ezberleyip kâğıt parçasını Tamaru’ya geri verdi.

Tamaru kâğıdı yırtıp küçük parçalara ayırdıktan sonra çöp torbasına attı. Sonra tekrar konuşmaya başladı:

“Az önce söylediğim gibi, ben temkinli bir adamımdır. Şimdiye kadar çok az insana güvendim, ama yine de tam olarak değil. Meseleleri, olayların akışına bırakmam. Fakat her şeyden çok istediğim, silaha elini bile sürmeden bana geri getirmen. Böyle yapacak olursan kimse zarar görmez. Kimse ölmeyeceği gibi hiç kimse yaralanmaz, hiç kimse de hapse girmez.”

Aomame başını evet anlamında salladı. “Çehov’un kuralını tersine çevir demek mi istiyorsun?”

“Aynen öyle. Çehov mükemmel bir yazardı, ama doğal olarak onun yöntemi tek yol değil. Öyküde karşımıza çıkan tüm tabancaların ateşlenmesi gerekmiyor” dedi Tamaru. Sonra birden aklına gelivermiş gibi yüzünü buruşturdu. “Çok önemli bir şeyi unutuyordum az kalsın. Sana çağrı cihazı vermem lazım.”

Masasının çekmecesinden küçük bir cihaz çıkartıp, masanın üzerine koydu. Giysi ya da kemere takılabilen metal bir kıskacı vardı. Tamaru telefonun ahizesini kaldırıp üç haneli hızlı arama numarasını tuşladı. Üç kez çaldırdıktan sonra çağrı cihazı aralıksız olarak ötmeye başladı. Tamaru sesini sonuna kadar açtıktan sonra düğmesine basıp kapattı. Gözlerini kısarak baktı, çağrıyı gönderen telefon numarasının ekranda çıktığından emin oldu ve cihazı Aomame’ye verdi.

“Mümkün olduğunca üzerinde taşı” dedi Tamaru. “En azından cihazdan uzaklaşmamaya çalış. Alarm çalacak olursa benden çağrı gelmiş demektir. Mutlaka da önemlidir. Havadan sudan konuşmak için çaldırmam. Ekranda görünen telefon numarasına hemen telefon etmeni istiyorum. Mutlaka umumi telefonlardan. Sonra bir şey daha. Bir eşyan varsa Şincuku İstasyonu’nda emanet dolabına bırakman iyi olur.”

“Şincuku İstasyonu” diye tekrarladı Aomame.

“Söylememe gerek yok, ama olabildiğince hafif tut.”

“Elbette” dedi Aomame.

Aomame apartman dairesine dönünce pencerenin perdelerini sımsıkı kapatarak

omuz çantasından Heckler&Koch HK4'ü ve mermileri çıkarttı. Sonra yemek masasının başına geçerek boş şarjörü defalarca çıkarıp taktı. Her tekrarladığında hızı artıyordu. Hareketlerinde bir ritim oluşmaya başlamış, elinin titremesi de durmuştu. Sonra silahı kullanılmış bir tişörte sararak ayakkabı kutusuna koyup sakladı. Kutuyu da elbise dolabının dibine sokuşturdu. Gerçek mermilerin bulunduğu polyester torbayı, askıdaki yağmurluğunun iç cebine yerleştirdi. Boğazı müthiş kurumuştu. Buzdolabından soğuk buğday çayı çıkartarak üç bardak içti. Omuz kasları, yaşadığı gerilim yüzünden kasılmış, koltukaltlarından her zamankinden farklı bir ter kokusu gelmeye başlamıştı. Kendisinin bir tabancaya sahip olduğunu düşünmek bile dünyaya bakış şeklini biraz farklılaştırmıştı. Çevresindeki manzarada alışık olmadığı tuhaf renkler ortaya çıkmaya başlamış gibiydi.

Giysilerini çıkartıp, sıcak bir duş alarak o kötü ter kokusundan kurtuldu. Tüm tabancaların ateşlenmesi gerekmez. Aomame duş alırken, bu cümleyi defalarca kendi kendine tekrarladı. Tabanca sadece bir alettir, o kadar. Dahası benim yaşadığım yer öykü dünyası değil, düzensizlikler ve düş kırıklıklarıyla dolu gerçeklik dünyası.

Sonraki iki hafta hiçbir şey olmadan geçti. Aomame her zamanki gibi spor kulübündeki işine gitti. Dövüş sporları ve esneme hareketlerini öğretti. Yaşam tarzını değiştirmemesi gerekiyordu. Yaşlı kadının söylediklerine elinden geldiğince uymaya çalışıyordu. Evine dönüp tek başına akşam yemeğini yedi, pencerenin perdesini sıkıca kapatıp, mutfak masasında Heckler&Koch HK4'le talim yaptı. Aletin ağırlığı, sertliği, makine yağı kokusu, sonra vahşi sessizliği gitgide Aomame'nin vücudunun bir parçası olmaya başlamıştı.

Eşarpla gözlerini kapatarak talim yaptığı da oluyordu. Hiçbir şey görmese de hızla şarjörü çıkartıp takarak emniyet mandalını açıyor, sürgüyü çekebiliyordu. Bu hareketlerin her birinden çıkan net ve ritmik sesler, kulağında hoş tınılar bırakıyordu. Karanlıkta elindeki aletin gerçekten çıkarttığı seslerle kendi algıladığı sesler arasındaki fark gitgide belirsizleşmişti. Kendi varlığı ve hareketleriyle bu sesler arasındaki sınır çizgisi gitgide silikleşmiş, sonra yok olmuştu. Her gün mutlaka bir kez lavabodaki aynanın karşısına geçip, fişek haznesine mermi sürdüğü namluyu ağzına sokuyordu. Dişlerinin ucunda metalin sertliğini hissederek, tetiği çektiği anı hayalinde canlandırıyordu. Bu kadarcık bir hareketle yaşamı sona erecekti. Bir sonraki an artık bu dünyadan silinmiş

olacaktı. Aomame aynadaki kendisiyle konuşuyordu. Dikkat etmesi gereken noktalar. Eli titrememeliydi. Geri tepmeyi sağlam bir şekille karşılamalıydı. Korkmamalıydı. Her şeyden önce tereddüt etmemeliydi.

Yapmak istesem şu an bile yapabilirim düşüncesi geçti aklından Aomame'nin. Parmağımı yalnızca bir santim geriye doğru çekmem yeter. Kolay iş. Bunu yapmayı da sık sık düşünüyordu. Fakat sonra kendini toparlayarak tabancayı ağzından çıkartıyor, tetiği eski yerine getiriyor, emniyet mandalını kapatarak lavabonun rafına koyuyordu. Diş macunu tüpü ve saç fırçasının arasına. Hayır, henüz erken. Ondan önce yapmam gereken bir iş var.

Aomame, Tamaru'nun söylediği gibi çağrı cihazını sürekli belinde taşıyordu. Yatarken alarmlı saatin yanına koyuyordu. Cihaz ne zaman çalarsa çalsın yanıt verebilecek şekilde hazırlıklı davranıyordu. Fakat cihaz hiç çalmadı. Bir hafta daha geçti. Ayakkabı kutusundaki tabanca, yağmurluğunun iç cebindeki yedi mermi, sessizliğini koruyan çağrı cihazı, özel imalat buz kıracağı, ince ve sivri ölümcül ucu, seyahat çantasına doldurulmuş eşyalar. Bir de onu bekleyen yeni bir yüz ve yeni bir yaşam. Şincuku İstasyonu'nda, emanet dolabındaki nakit para desteleri. Aomame, tüm bunları düşünerek yaz günlerini geçiriyordu. İnsanlar artık iyice yaz tatili havasına girmiş, çoğu dükkân kepenklerini kapatmış, yollarda dolaşan insanlar azalmıştı. Araba sayısı da azalmış, şehir sessizleşmeye başlamıştı. Arada sırada kendisinin nerede olduğunu anlayamaz hale geliyordu. Bu, doğru gerçeklik mi acaba? Bu soruyu kendine sormadan edemiyordu. Fakat eğer gerçeklik bu değilse, gerçekliği başka nerede arayabileceğine dair Aomame'nin bir fikri yoktu. Bu yüzden şimdilik gördüğünü tek gerçeklik olarak kabul etmekten başka çaresi yoktu. Sonra tüm gücünü harcayarak bir şekilde o gerçekliğin üstesinden gelmesi gerekiyordu.

Ölmekten korkmuyorum, dedi Aomame kendi kendine, bir kez daha emin olmak için. Korktuğum şey gerçeklikten çıkmak, gerçekliğin beni arkasında bırakması.

Hazırlıkları tamamdı. Zihnen de hazırdı. Tamaru'dan haber geldiği an evden ayrılacak durumdaydı. Fakat o haber gelmiyordu. Takvimdeki tarih, ağustosun sonlarının yaklaştığını gösteriyordu. Bir süre sonra yaz bitecek ve ağustosböcekleri son kez öteceklerdi. Her gün, ona hiç bitmeyecekmiş gibi uzun geliyordu, buna rağmen nasıl olmuştu da o bir ay o kadar hızlı geçivermişti acaba?

Aomame spor kulübündeki işinden dönünce, tere batan giysilerini çıkartıp çamaşır sepetine koydu, askılı tişört ve şortla kaldı. Öğleden sonra şiddetli bir yaz yağmuru yağmıştı. Gökyüzü iyice kararmış, çakıl büyüklüğündeki iri yağmur damlaları gürültüyle caddelere düşmüş, durmaksızın şimşekler çakmıştı. Yaz yağmuru geçtikten sonra geriye ıslak yollar kalmıştı. Güneş yeniden çıkıp da, o ıslaklığı hızla buharlaştırınca, şehir bir serap gibi buğuyla kaplanmıştı. Akşamüstü tekrar bulutlar çıkarak gökyüzünü kalın bir örtüyle kaplamıştı. Ay görünmüyordu.

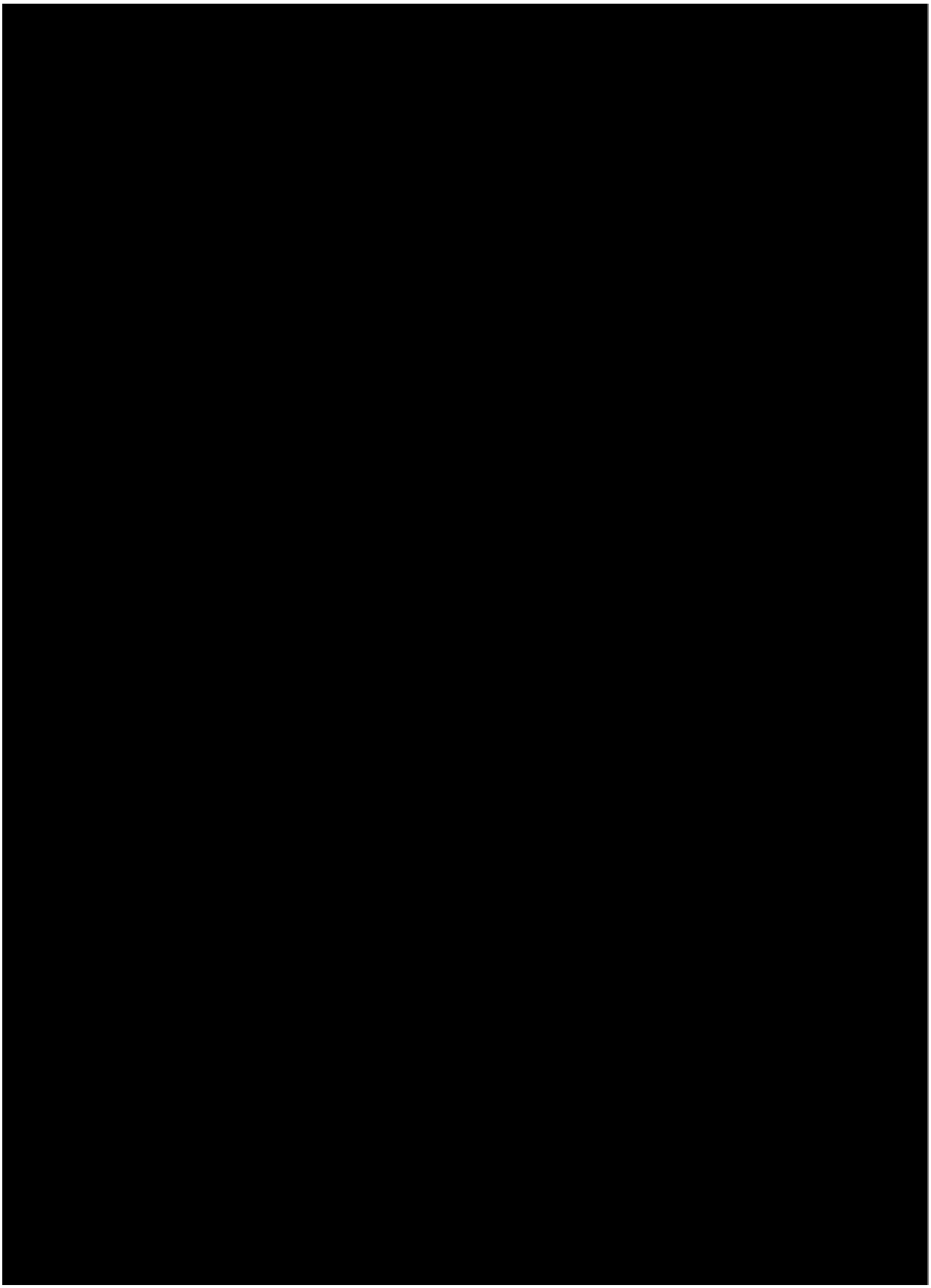
Akşam yemeğini hazırlamaya girişmeden önce biraz dinlenmesi gerekiyordu. Bir bardak soğuk buğday çayı içip, önceden haşladığı fasulyeyi yiyerek mutfak masasında gazetenin akşam baskısını açtı. İlk sayfadan itibaren haberleri hızlıca okuyup sayfaları çevirdi. İlgisini çekecek tek bir haber yoktu. Her zamanki akşam baskılarından biriydi. Fakat toplum sayfasını açtığında Ayumi'nin vesikalık fotoğrafı bir anda gözüne çarpıverdi. Aomame nefesini tutarak yüzünü buruşturdu.

Başta buna imkân olmadığını düşündü. Ona çok benzeyen birilerini Ayumi ile karıştırmış olmalıydı. Ayumi'nin bir gazeteye fotoğrafıyla birlikte ve o kadar büyük bir haber olarak çıkmasına imkân yoktu. Tekrar tekrar baktıysa da bir hata yoktu, bu Aomame'nin çok iyi bildiği, genç kadın polisin yüzüydü. Arada sırada birlikte ufak çaplı cinsel şölenler yaşadığı ortağı. O fotoğrafta Ayumi hafifçe gülümsüyor gibiydi. Bir yorum yapmak gerekirse yapay bir gülümsemeydi bu. Gerçek Ayumi, çok daha doğal, net bir şekilde gülümser, gülümsemesi tüm yüzüne yayılırdı. Bu, resmi bir albüme konmak üzere çekilmiş fotoğraflardan biriydi herhalde. O rahatsız haline bakılırsa, bir şeyler huzurunu kaçırmış gibiydi.

Aomame haberi okumak istemiyordu. Fotoğrafın yanındaki büyük manşeti okuyunca neler olduğunu tahmin etmişti de o yüzden. Fakat okumamasına imkân yoktu. Bu, gerçekti işte. Ne yaparsa yapsın, bu gerçeği görmezden gelemezdi. Aomame derin bir nefes aldıktan sonra resmin altındaki cümleyi okudu. Ayumi Nakano, yaş 26, bekâr, adresi Tokyo Şincuku.

Ayumi Şibuya'daki bir otel odasında ropdöşambr kuşağıyla boğularak öldürülmüştü. Çırılçıplaktı. Ellerine kelepçe takılmış, yatağın başına bağlanmıştı. Ses çıkartmaması için ağzına bir giysi tıkıştırılmıştı. Otel çalışanları öğleden önce odayı kontrol için yukarı çıktıklarında cesedi bulmuşlardı. Önceki gece 11'de bir adamla birlikte otel odasına girmiş, adam sabaha karşı tek başına

çıkmıştı. Konaklama ücreti önceden ödenmişti. Bu büyük şehirde hiç de nadir görülen bir olay değildi. Büyük şehirde çok farklı insanlar bir arada yaşar, bu kaynaşmadan da bir sıcaklık oluşur. Arada sırada bu sıcaklık, şiddete dönüşebilir. Gazeteler bu türden olaylarla doludur. Fakat bu haberde sıradan olmayan bir yan da vardı. Mağdur kadın, Emniyet Müdürlüğü'nde çalışan bir kadın polisti ve seks oyunu için kullanıldığı sanılan kelepçeler de Emniyet demirbaşı olarak zimmetli kelepçelerdi. Erotik ürün dükkânlarında satılan oyuncaklardan değildi. Doğal olarak bu, insanların dikkatini çeken bir haberdi.

Tengo

Öyle bir şeyi ümit etmesem belki daha iyi olur

O şimdi nerede ve ne yapıyor acaba? Hâlâ Şahitler müritliğine devam mı ediyor?

Öyle olmasa keşke, dedi Tengo içinden. Elbette kişi inanıp inanmamakta özgürdü. Tengo kendisi de laf söyleyebilecek konumda değildi. Fakat Tengo'nun aklında kaldığı kadarıyla, Şahitler müridi olması çocukluk çağlarında kızın hiç de keyif aldığı bir şey gibi görünmüyordu.

Öğrencilik yıllarında bir içki dükkânının deposunda yarızamanlı çalışmıştı. Ödenen ücret fena değildi, ama ağır eşya taşımayı gerektiren çetin bir işti. Gün bitince, en önemli özelliklerinden biri vücudunun sağlamlığı olan Tengo'nun bile tüm eklemleri ağrıyordu. Orada tesadüfen ikinci jenerasyon Şahitlerden iki genç de çalışıyordu. Görgülü, sıcak tiplerdi. Tengo ile aynı yaştaydılar. İş yapma konusunda da ciddiydiler. Tembellik etmiyor, yakınmadan çalışıyorlardı. Bir keresinde işten sonra üçü birlikte bir meyhaneye giderek fıçı bira içmişlerdi. İkisi birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı, ama birkaç yıl önce özel nedenlerle müritlikten vazgeçmişlerdi, dahası birlikte cemaatten ayrılarak gerçek dünyaya adım atmışlardı. Fakat Tengo'nun gördüğü kadarıyla yeni dünyaya tam olarak alışabilmiş değillerdi. Doğdukları andan itibaren dar ve katı kurallı bir topluluk içerisinde yetişmiş olmaları yüzünden daha geniş bir dünyanın kurallarını anlamaları, kabullenmeleri zorlaşmıştı. Sık sık karar vermeleri gereken konularda kendilerine güvenlerini kaybediyor, sıkıntı yaşıyorlardı. İnancı terk etmiş olmak, bir tür özgürleşme duygusu yaratmakla birlikte, yanlış karar vermiş olma kuşkusunu da üzerlerinden atamıyorlardı. Tengo onlara acımadan edememişti. Egoları daha tam oluşmadan önce, daha henüz küçük bir çocukken o dünyadan ayrılmış olsalar normal topluma ayak uydurma şansları belki olabilirdi. Fakat o şansı bir kez kaçırınca, sonrasında Şahitler topluluğunda o değer yargılarına ayak uydurarak yaşamaktan başka çareleri kalmamıştı. Bir diğer olasılık ise azımsanamayacak fedakârlıklar yaparak, kendi güçleriyle

yaşam alışkanlıklarını ve bilinçlerini yeniden yaratmaktı. Tengo o ikisiyle konuşurken o kızı anımsamıştı. Bir de o kızın aynı sıkıntıları yaşamamış olmasını dilemişti içinden.

O kız nihayet elini bırakıp bir kez bile dönüp arkasına bakmadan hızlı adımlarla sınıftan çıkıp gittikten sonra Tengo orada kalakalmış, bir süre hiçbir şey yapamamıştı. Kız onun elini sımsıkı tutmuştu. Sol elinde kızın parmaklarının dokunuşu tüm canlılığıyla varlığını koruyordu ve bu dokunuşun verdiği his günlerce geçmemişti. Zaman ilerleyip de doğrudan temasın bıraktığı his zayıflasa bile Tengo'nun yüreğinde mühür gibi bir iz kalmıştı.

Bu olaydan kısa bir süre sonra ilk kez menisi gelmişti. Sertleşen penisinin ucundan çok az bir sıvı akmıştı. Bu, çişten biraz daha yapışkan bir sıvıydı. O hafif, ağrıya yakın sancıyı hissetmişti. Bunun meninin habercisi olduğunu Tengo henüz bilmiyordu. Öyle bir şeyi o ana kadar hiç görmediğinden huzursuz olmuştu. Vücudunda hafife alınmayacak bir şeylerin oluşmaya başladığını düşünmüştü. Fakat babasına danışamazdı, sınıf arkadaşlarına da soramazdı. Geceleyin rüya görüp de uyanınca (nasıl bir rüya olduğunu anımsayamıyordu) iç çamaşırları hafiften ıslanmıştı. Sanki o kızın elimi tutması yoluyla vücudumdan bir şeyler çekip çıkarılmış gibi diye düşünmüştü Tengo. Sonrasında o kızla asla temas etmemişlerdi. Aomame sınıfta o güne kadar hep olduğu gibi yalnızlığını korumuş, hiç kimseyle konuşmaksızın okul yemekleri öncesinde, düz ve berrak sesiyle her zamanki tuhaf duasını etmişti. Bir yerlerde Tengo ile karşılaşsa bile, sanki hiçbir şey olmamış gibi yüzünün ifadesinde herhangi bir değişiklik olmamıştı. Tengo'yu sanki hiç görmüyormuş gibiydi.

Fakat Tengo fırsat bulduğunda, çevredekilerin farkına varmayacakları şekilde, gizli gizli ve dikkatlice Aomame'yi gözlemlemeye başlamıştı. İyice bakıldığında yüz hatları düzgün bir kızdı. En azından sempati duyulabilecek bir yüzü vardı. Vücudu ince uzundu, hep rengi solmuş, bedenine uymayan giysiler giyiyordu. Spor kıyafetleri giydiğinde henüz göğüslerinin çıkmaya başlamadığı anlaşılabiliyordu. Yüzü ifadesizdi. Neredeyse hiç konuşmaz, gözleri sürekli uzaklara dalmış gibi olurdu. Gözbebeklerinde canlılık hissedilmezdi. Bu, Tengo'ya çok tuhaf geliyordu. O gün dosdoğru Tengo'nun gözlerine baktığında gözleri nasıl da pırıltılarla doluydu halbuki.

Elini tuttuktan sonra o sıska kızın içinde sıradan insanların çok ötesinde

muazzam bir gücün gizli olduğunu Tengo anlamıştı. Elini sıkarkenki gücü bile dikkat çekiciydi, ama gücü bununla sınırlı değildi. Ruhsal gücünün çok daha fazla olduğu belliydi. Kız normalde bu gücünü başka öğrencilerin fark edemeyeceği bir yere gizlice saklamış gibiydi. Derslerde öğretmenler söz verse bile gerçekten gerekli olan kadar konuşuyor (bazen bu kadarını bile söylemiyordu), ama sınav sonuçları açıklandığında notları hiç de fena değildi. Eğer istese çok daha iyi sonuçlar alabileceğini Tengo tahmin edebiliyordu. İnsanların dikkatini çekmemek için mahsus eksik yanıtlar yazıyordu. Bu, onun durumundaki bir çocuğun, alacağı yaraları minimum düzeyde tutarak yaşamını sürdürmek için geliştirdiği bir erdemdi belki de. Mümkün olduğunca vücudunu görünmez kılmak. Mümkün olduğunca saydam hale gelmek.

Kız, son derece sıradan bir kız olsa ve rahatlıkla konuşabilse ne kadar iyi olurdu, demişti Tengo içinden. Öyle olsaydı ikisi samimi arkadaş olabilirlerdi belki de. On yaşında bir çocuk ile bir kızın samimi olması, ne şekilde olursa olsun basit bir şey değildir. Hayır, belki de dünyadaki en zor işlerden biridir. Fakat arada sırada bir fırsatını bulup samimi diyaloglar kurabilmek mümkün olmalıydı. Fakat o fırsat bir türlü ortaya çıkmadı. Kız, normal bir konumda değildi. Sınıfın içinde yalnız kalıyor, hiç kimse onu dikkate almıyor, böylece o da sessizliğini koruyabiliyordu. Tengo da koşulları zorlayarak o durumdaki Aomame ile gerçek bir ilişki kurmak yerine, hayalinde ve zihninde gizlice onunla birlikte olmayı tercih etmişti.

On yaşındaki Tengo seks hakkında net bir hayal gücüne sahip değildi. Onun kızdan bekleyebileceği, mümkün olursa eğer, bir kez daha elini sıkmasıydı yalnızca. İkisi baş başayken, başka hiç kimsenin olmadığı bir yerde, elini sımsıkı tutmasını istiyordu. Sonra ne olursa olsun fark etmezdi. Kızın kendisi hakkında bir şeyler anlatmasını, on yaşındaki bir kızın kısık sesle anlatacağı sırları dinlemek isterdi. Tengo, onun söylediklerini anlamaya çalışırdı herhalde. Sonra bir şeyler başlardı mutlaka. O bir şeylerin ne olabileceği hakkında Tengo'nun henüz hiçbir fikri yoktu.

Nisan gelip de beşinci sınıfa başlayınca[1] Tengo ve kız ayrı sınıflara düşmüşlerdi. İkisi arada sırada okulun koridorunda karşılaşıyor, otobüs durağında yan yana geliyorlardı. Fakat kız istifini bozmaksızın Tengo'nun orada olup olmadığıyla hiç ilgilenmiyormuş gibi davranıyordu. En azından Tengo öyle düşünüyordu. Kız, Tengo yanı başında olsa da kirpiklerini bile kırpmıyordu. Bakışlarını ondan

başka yöne de çevirmiyordu. Gözbebekleri her zamanki gibi, derinliğini ve ışıltısını kaybetmiş gibiydi. O gün sınıfta olanlar neydi acaba? diyordu Tengo kendi kendine. Arada sırada bunun belki de rüyada yaşadığı bir şey olduğu hissine kapılıyordu. Gerçekte olmamış bir şeymiş gibi. Öte yandan, Aomame'nin sıra dışı gücünü hâlâ belirgin bir şekilde elinde hissetmeye devam ediyordu. Tengo için bu dünya fazlasıyla gizemlerle doluydu.

Sonra, bir gün Aomame adlı kızın artık okula gelmediğinin farkına vardı. Başka bir okula geçmişti, ama meselenin ayrıntısı bilinmiyordu. Kızın nereye taşındığını hiç kimse bilmiyordu. Okulda, onun ortadan kaybolmasıyla yüreğinde bir sarsıntı hisseden tek kişi de Tengo'ydu muhtemelen. Ondan sonra uzunca bir süre kendi yaptıklarından pişmanlık duydu. Daha net söylemek gerekirse, yaptığı değil yapmadığı şeyler için pişman oldu. O kızın karşısına geçerek söylemesi gereken şeyleri şimdi bile anımsayabiliyordu. Onunla konuşması gereken şeyleri, Tengo içinde kesin olarak biliyordu. Yine sonrasında düşündüğünde, kızı bir yerlerde durdurup konuşmak o kadar zor bir şey de değildi. Ustaca bir bahane yaratması, cesaretini birazcık toplaması yeterli olurdu. Fakat Tengo bunu yapamamıştı. Sonra da o şansını ebediyete kadar kaybetmişti.

İlkokuldan mezun olup devlet ortaokuluna geçtikten sonra da, Aomame sık sık Tengo'nun aklına düşüyordu. Daha sık ereksiyon olmaya başlamış, arada sırada Aomame'yi düşünerek mastürbasyon yapar hale gelmişti. Her zaman sol elini kullanıyordu. Aomame'nin temasını hâlâ hissedebildiği sol elini. Belleğindeki Aomame sıska, henüz göğüsleri çıkmamış bir kızdı. Fakat Tengo onun spor kıyafetleri içerisindeki halini hayalinde canlandırarak boşalabiliyordu.

Liseye başladığında arada sırada, kendisiyle aynı yaştaki kızlarla çıkmaya başlamıştı. Kızlar yeni yeni belirginleşen memelerinin şeklinin giysilerin üzerinden belli olmasına özen gösteriyorlardı. Onları böyle görünce Tengo'nun nefesi kesiliyordu. Fakat buna rağmen, uyumadan önce Aomame'nin kabarıklığı belli bile olmayan düz göğüslerini hayal ediyor, sol elini kullanarak kendisiyle oynuyordu. Sonra her seferinde derin bir suçluluk duygusu hissediyordu. Kendisinde bir şekilde yanlış, çarpık bir şeyler olduğunu düşünüyordu Tengo.

Üniversiteye girdiği sıralardan itibaren artık Aomame'yi eskiden olduğu kadar sık aklına getirmemeye başlamıştı. Kadınların çıplaklığıyla tanışması, gerçekten cinsel ilişkiye girmesi bunun başlıca nedeniydi. Bedensel olarak artık yetişkin

bir erkekti ve doğal olarak spor kıyafetleri içerisindeki sıska, on yaşındaki bir kızın görüntüsü onun arzularının hedefi olmaktan bir parça uzaklaşmıştı.

Fakat Tengo ilkokuldaki sınıfta Aomame'nin elini tuttuğu andaki gibi şiddetli bir yürek sarsıntısını o günden sonra bir daha hiç yaşamamıştı. Üniversite çağlarında da, üniversiteyi bitirdikten sonra da karşılaştığı kadınlardan bir teki bile Tengo'nun yüreğinde o kızın bıraktığı gibi bir iz, bir his bırakamamıştı.

Tengo, gerçekten aradığı şeyi bu kadınlarda bir türlü bulamamıştı. Aralarında güzel kadınlar da vardı. Sıcakkanlı kadınlar da. Onu önemseyenler de. Fakat nihayetinde göz alıcı renkleri olan kanatlarıyla bir dala konan kuşların sonra tekrar uçup gitmesi gibi, kadınlar yanına yaklaşıyor, sonra çekip gidiveriyordu. Kadınlar Tengo'yu tatmin edemiyor, Tengo da kadınları tatmin edemiyordu.

Otuz yaşına girmek üzere olduğu şu günlerde bile Tengo, hiçbir şey yapmadan dalgın dalgın oturduğu anlarda, nasıl olduğunu anlamadan bu on yaşındaki kızın görüntüsünün gözlerinin önünde canlandığını fark ediyor ve şaşırıyordu. Kız dersten sonra yaptığı gibi elini sımsıkı tutarak duru gözleriyle ona bakıyordu. Bazen üzerindeki spor kıyafetleri zayıf vücudunu sarmış oluyordu. Hatta bir pazar sabahı annesinin peşi sıra İçikava çarşısında yürüyordu. Dudakları her zaman sımsıkı kapalı, gözleri bilinmez bir yerlere bakıyordu.

Yüreğim o kızdan uzaklaşmayı bir türlü başaramıyor, diye düşünüyordu Tengo, böyle anlarda. Dahası, okul koridorunda ona seslenmediği için hâlâ pişmandı. Eğer cesaretimi toplayıp konuşabilmiş olsam, yaşantım şu andakinden çok daha farklı olurdu belki.

Tengo'un o gün Aomame'yi hatırlamasının nedeni, süpermarketten fasulye almış olmasıydı. Tengo fasulye seçerken tamamen kendiliğinden Aomame aklına gelmişti. Elinde bir tutam fasulye, farkında bile olmadan, gündüz gözüyle rüyaya dalmış gibi kalakalmıştı. Bu halin ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. "Kusura bakmayın" diyen bir kadın sesiyle kendine geldi. İri cüssesi yüzünden sebze reyonunun önü kapanmıştı.

Tengo düşünmeyi bırakarak kadından özür dileyip, elindeki fasulyeleri sepetine koydu, aldığı diğer ürünlerle birlikte kasaya götürdü. Karides, süt, soya fasulyesi ezmesi, marul ve kraker almıştı. Sonra, o yakınlarda oturan ev kadınlarının arasına karışarak kasa sırasının gelmesini bekledi. Tam da akşamüzerinin

kalabalık saatleriydi. Kasa görevlisi de acemi olunca uzun bir kuyruk oluşmuştu, ama Tengo pek umursamadı.

Eğer o kasa kuyruğunda Aomame olsa, onun Aomame olduğunu bir bakışta anlayabilir miydi acaba? Ne de olsa, yirmi yıldır karşılaşmamışlardı. İkisinin de birbirini tanıma olasılığı oldukça düşüktü. Hatta sokaklarda yürürken biriyle karşılaşıp, sakın o olmasın diye aklından geçirse bile, seslenmeyi başarabilir miydi acaba? Bunu yapacağından da pek emin değildi. O anı değerlendiremeyip hiçbir şey yapamadan öylece yanından geçip gidebilirdi. Sonra yine derin bir pişmanlık duyardı. Neden orada durup konuşmadım onunla, diye.

Tengo, sende eksik olan şey hırs ve girişkenlik, derdi Komatsu sık sık. Gerçekten de haklı olabilirdi. Sıkıntı yaşadığında, neyse kalsın diyerek hemen vazgeçerdi. Tengo'nun karakteri böyleydi.

Fakat eğer binde bir olasılıkla bir yerlerde karşı karşıya gelirsek ve şans eseri birbirimizi tanırsak, herhalde onun karşısında her şeyi doğrudan, süslemeden, gizlemeye kalkmadan olduğu gibi anlatırım. Yakınlarda bir kafeye girip (elbette onun zamanı varsa ve benim davetimi kabul ederse) karşılıklı oturup bir şeyler içerken.

Tengo'nun Aomame'nin karşısına geçtiğinde anlatmak istediği çok şey vardı. İlkokuldaki sınıfta elimi tuttuğunu şimdi bile çok iyi anımsıyorum. Daha sonra seninle arkadaş olmak istemiştim. Seni daha iyi tanımak istemiştim. Fakat bir türlü beceremedim. Bunun bir sürü nedeni vardı. Ancak en önemli sorun benim korkaklığımdı. Bunun pişmanlığını hep yaşadım. Şimdi bile bu pişmanlığı içimde taşıyorum. Sık sık aklıma geliyorsun. Onu hayal ederek mastürbasyon yaptığını elbette söylemezdi. Bu kadarı dürüstlükten öte bir şey olurdu.

Böyle bir beklenti içine girmemesi, hatta yeniden karşılaşmamaları daha iyi olurdu belki. Gerçekten karşılaşıp da hayal kırıklığına da uğrayabiliriz, dedi Tengo kendi kendine. O şimdi yüzünden yorgunluk akan, sıkıntıdan bunalmış bir ofis çalışanıdır belki de. Tiz sesiyle küçük çocuklarına bağırıp çağıran tatminsiz bir anne haline gelmiş de olabilir. Tek bir ortak konu bile bulamayabiliriz. Elbette bunlar da olası. Öyle bir durumda Tengo, yüreğinde taşımayı sürdürdüğü çok değerli bir şeyi sonsuza kadar yitirmiş olurdu. Fakat öyle olmayacağına dair bir güven vardı içinde. O on yaşındaki kızın kararlı bakışlarının, güçlü iradesini yansıtan yüzünün zamanın yükü altında kolayca değişmeyeceğine dair bir güven.

Onunla karşılaştırıldığında Tengo nasıldı acaba?

Bu soru aklından geçince Tengo huzursuz olmuştu. Yeniden karşılaştıklarında hayal kırıklığına uğrayan Aomame olamaz mıydı? İlkokuldayken Tengo, herkesin yeteneğini kabul ettiği matematik dâhisi çocuktu. Derslerin çoğunda zirvedeydi. Yapılıydı, atletikti. Öğretmenler de onu ayrı bir yere koyar, gelecek vaat ettiğini söylerlerdi. Onun gözünde belki de bir kahraman gibiydi. Ancak şimdi sözleşmeli dershane öğretmeniydi ve buna düzenli bir iş bile denemezdi. İş açısından rahattı, tek başına yaşamak onu sıkmıyordu, ama toplumun odağından uzak bir noktadaydı. Dershanede çalışmanın yanı sıra roman yazıyordu, ama henüz yazdıklarının hiçbiri basılmamıştı. Kadın dergilerine gelişigüzel yıldız falları da yazıyordu. Yazdıkları tutuluyordu, ama işin doğrusu hepsi öylesine uydurulmuş safsatalardı. Hakkında konuşabileceği bir dostu ya da sevgilisi yoktu. Kendinden on yaş büyük evli bir kadınla haftada bir kez gizlice buluşmak tek insani ilişkisiydi. Bugüne kadar gurur duyabileceği tek başarısı, hayalet yazar olarak Pupa Hava'yı en çok satanlar listesinin zirvesine oturtmak olmuştu, ama kolunu koparsalar bile bunu yaptığını kimseye söyleyemezdi.

Bunları düşünürken, kasiyer Tengo'nun sepetini aldı.

Kucağında kesekâğıdı alışveriş torbasıyla apartman dairesine döndü. Sonra şortunu giyerek buzdolabından teneke bira çıkarttı, bir yandan birasını içerken büyük bir tencerede su kaynattı. Su kaynayana kadar fasulyeleri ayıkladı, usta hareketlerle kesme tahtası üzerinde güzelce tuzladı. Sonra fasulyeleri kaynayan suya boca etti.

Neden bu on yaşındaki sıska kızı bir türlü yüreğimden söküp atamıyorum acaba? diye düşündü Tengo. Dersten sonra gelip, tek kelime etmeden elimi tutmuştu. Her şey bundan ibaret. Fakat Aomame sanki o an onun bir parçasını alıp gitmiş gibiydi. Kalbini ya da vücudunun bir başka parçasını. Aldığı şeyin yerine de kendi kalbini ya da vücudunun bir parçasını Tengo'nun içinde bırakmıştı. Kısacık bir sürede böylesine önemli bir alışveriş gerçekleşmişti.

Tengo bolca taze zencefili bıçakla ince ince doğradı. Sonra kereviz sapı ve mantarları uygun büyüklüklerde kesti. Çin maydanozunu da incecik kıydı. Karideslerin kabuğunu soyup musluk suyunda yıkadı. Kâğıt havlu sererek, üzerine, askerleri yan yana dizer gibi karidesleri tek tek güzelce dizdi. Fasulye haşlanınca süzgeçten geçirerek soğumaya bıraktı, sonra büyük bir tavayı kızdırıp beyaz susam yağını içine güzelce yaydı. Doğradığı zencefili kısık ateşte hafifçe

kızarttı.

Aomame'yle hemen şimdi karşılaşabilsem keşke, dedi Tengo içinden bir kez daha. O hayal kırıklığına uğrayacak olsa, hatta ben de biraz hayal kırıklığına uğrasam bile sorun değil. Tengo yalnızca onu görmek istiyordu. Kızın ondan sonra nasıl bir yaşam sürdüğünü, şimdi nasıl bir yerde olduğunu, onu nelerin sevindirdiğini, nelerin üzdüğünü öğrenmek. Yalnızca bunları bile olsa bilmek istiyordu. İkisi ne kadar değişmiş, hatta artık aralarında bir bağın kurulma olasılığı kalmamış olsa bile, ikisinin çok eskiden, ders bitiminde ilkokulun sınıfında önemli bir alışveriş yaptıkları gerçeği değişmeyecekti ne de olsa.

Doğradığı kereviz sapı ve mantarı tavaya boşalttı. Ateşi tam açtı. Tavayı hafifçe sallayarak elindeki çubuklarla içindeki yemeği iyice karıştırdı. Biraz tuz ve karabiber de ekti. Sebzeler pişmeye başlayınca bu sefer kuruladığı karidesleri koydu. Biraz daha tuz ve karabiber ekledi. Küçük bir bardak sake ilave etti. Azıcık soya sosu kattı. Son olarak da maydanozu serpti. Tüm bunları Tengo aslında düşünmeden yapıyordu. Sanki uçak otomatik pilota geçirilmiş gibi, kendisinin o an ne yapmakta olduğunu neredeyse hiç düşünmüyordu. Zaten karmaşık işlemler gerektiren bir yemek de değildi. Eli yapması gerekenleri yapıyordu, ama aklı tamamen Aomame ile meşguldü.

Sebzeli karides kızartması ortaya çıkınca, tavadan büyükçe bir tabağa aktardı. Buzdolabından yeni bir bira çıkartıp, sofraya oturarak dalgın dalgın yemeye başladı.

Şu birkaç ay boyunca gözle görülecek ölçüde değiştim herhalde, dedi Tengo içinden. Ruhsal açıdan geliştiğimi söyleyebilirim belki de. Otuz yaşıma girmeye birkaç gün kala nihayet... Bu iyi işte. Tengo teneke kutudaki birası elinde, kendi haline gülerek başını iki yana salladı. Gerçekten iyi. Bu hızla devam edersem normal bir insan kadar olgunlaşmam ne kadar vakit alır acaba?

Fakat nihayetinde bu içsel değişim Pupa Hava yüzünden gerçekleşmişti. Fukaeri'nin öyküsünü kendi cümleleriyle yeniden yazmak yoluyla, kendi içindeki öyküyü bir eser haline getirme isteği Tengo'nun içinde güçlenmiş, hırs denebilecek bir şey nihayet doğmuştu işte. Bu yeni hırsa Aomame'ye duyduğu arzu da dahil gibiydi. Son günlerde nedense sık sık Aomame'yi düşünür olmuştu. Tengo'nun yüreği gördüğü her şeyde, yirmi yıl önceki o öğleden

sonraya geri dönüyordu sanki. Kıyıda durmuş, güçlü bir şekilde geri çekilen dalgayla, ayağının altındaki kumla birlikte denize çekilen biri gibi.

Tengo sonunda ikinci birasının yarısını bıraktı, sebzeli karides kızartması da yarım kaldı. Birayı eviyeye döktü, yemeği küçük bir kaba aktararak naylonla kaplayıp buzdolabına koydu.

Yemekten sonra masasının başına geçerek elektronik daktiloyu açıp yarım bıraktığı metni ekrana getirdi. Geçmişi yeniden yazmanın gerçekten bir anlamı yok, diyordu Tengo. Yaşça büyük kadın arkadaşının söylediği doğruydu. Kadın haklıydı. Geçmişi ne kadar ayrıntılı biçimde yeniden yazsa bile, kendisinin şimdi içinde bulunduğu durumun ana hatlarıyla değişmesi mümkün olmazdı. Zaman denilen şey insan eliyle yapılacak değişiklikleri en baştan reddedebilecek güce sahipti. Yapılan düzeltmelere karşı kendi düzeltmelerini yapıyor, akışını eski haline getiriyordu. Ayrıntılar az çok değişebilirdi, ama sonuçta bir insan olarak Tengo nereye giderse gitsin Tengo’dan başkası olamazdı. Tengo’nun yapması gereken, şu an diye nitelenen kavşakta durup geçmişine dürüstçe bakarak, geçmişi yeniden yazar gibi geleceği yeniden yazmaktı. Bundan başka yolu yoktu.

Suçun elemi

Pişman yüreğimi parçalar

Gözyaşlarım

Işıldayan bir parfüm haline gelir

Tek gerçek İsa’nın

Bedenine dökülür

Bu, geçen gün Fukaeri’nin söylediği “Matthäus Passion” aryasının sözlerinin anlamıydı. Tengo merak etmiş, ertesi gün evdeki plağı tekrar dinleyerek

çevirisini araştırmıştı. Bestenin baş kısmına yakın, Betanya'daki İsa'yı anlatan bir aryaydı. İsa Betanya şehrinde cüzam hastasının evini ziyaret ettiği sırada, bir kadın İsa'nın boynuna pahalı, güzel kokulu bir yağ sürer. Çevresinde bulunanlar bu anlamsız israfa kızarlar. Onu satarak bedelini fakirlere dağıtabilirdin, derler. Fakat İsa sinirlenen takipçilerini sakinleştirerek şöyle der: "Böylesi iyi oldu, bu kadın benim için iyi bir şey yaptı. Beni cenazeme hazırladı." Kadın biliyordu İsa'nın yakın bir zamanda ölmek zorunda olduğunu. Bu yüzden kendi fışkıran gözyaşlarıyla beraber değerli yağı İsa'nın boynuna dökmüştü. İsa da biliyordu. Yakında ölüme giden yolda yürümek zorunda olduğunu. Şöyle dedi: "Dünyanın neresinde olursa olsun, bu müjde duyulursa, bu kadının yaptığı da anlatılacak. Kadın da anılacaktır."

Onların bile geleceği değiştirmeleri elbette mümkün olmamıştı.

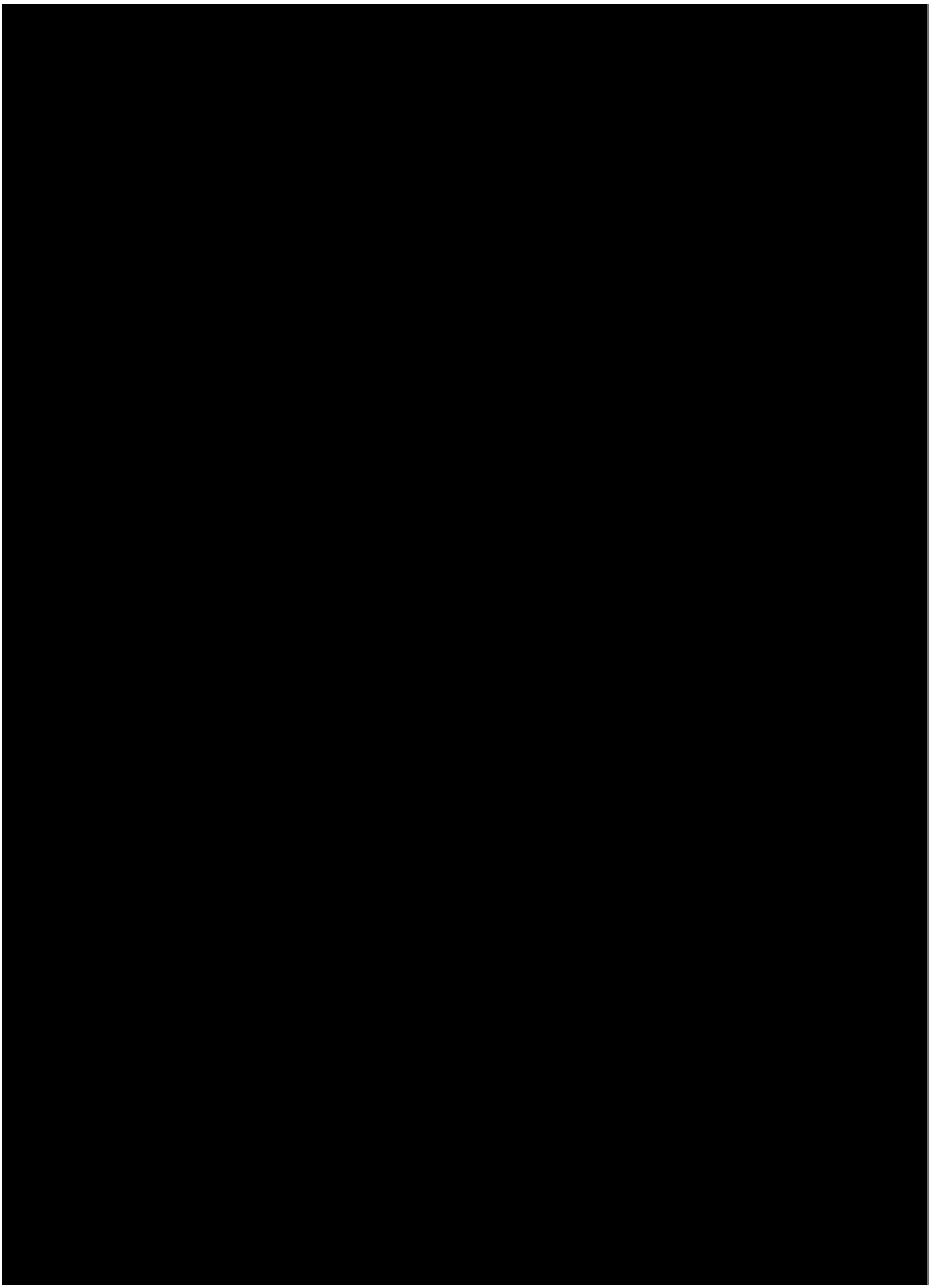
Tengo bir kez daha gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak, kafasının içinde uygun sözcükleri sıraladı. Sözcüklerin sırasını değiştirerek, ortaya çıkan imgeyi daha da netleştirdi. Ritmini daha iyi bir hale getirdi. Tengo yepyeni 88 tuşu önüne almış Vladimir Horovitz gibi on parmağını usulca havada oynattı. Sonra kendinden emin olunca, elektronik daktiloda harfleri sıralamaya başladı.

Akşamüzeri gökyüzünün doğusunda iki ayın yan yana göründüğü dünyanın manzarasını tasvir etti. Orada yaşayan insanları, orada akan zamanı.

"Dünyanın neresinde olursa olsun, bu müjde duyulursa, bu kadının yaptığı da anlatılacak. Kadın da anılacaktır."

---

1 Japonya'da öğretim yılı nisan ayında başlar. (ç.n.)

Aomame

Bir fare vejetaryen kediyle karşılaşır

Ayumi’nin ölmüş olduğu gerçeğini kabullendikten sonra Aomame’nin kendini toparlaması zaman aldı. Nihayet bunu başardığındaysa Aomame ağlamaya başladı. Yüzünü elleriyle kapatıp, ses çıkarmadan, omuzlarını hafif hafif titreterek sessizce ağladı. Ağladığını dünyada hiç kimsenin fark etmemesi için çaba sarf edermiş gibi.

Pencerenin perdesi hiç aralık kalmayacak şekilde kapalıydı, ama yine de birilerinin bir yerlerden içeriyi izleyip izlemediğini kimse bilemezdi. O akşam Aomame üzerine gazetenin akşam baskısını yaydığı mutfak masasının başında aralıksız ağladı. Arada sırada kendini tutamayıp hıçkırdığı da oluyordu, ama bunun dışında ses çıkarmadan ağlıyordu. Gözyaşları elinin üzerinden süzülüp gazeteye damlıyordu.

Aomame’nin ağladığı, kolay kolay görülecek bir şey değildi. İçinden ağlamak geldiğinde, aksine öfkelenirdi. Başka birilerine ya da kendine. Bu yüzden onun gözyaşı dökmesi oldukça nadir bir durumdu. Fakat aynı şekilde, bir kez gözyaşları akmaya başlayınca da asla durmazdı. Tamaki Otsuka’nın intiharından beri ilk kez bu kadar uzun ağlıyordu. Kaç yıl önceydi acaba? Anımsamıyordu. Neticede çok önceydi. Aomame, o zaman da durdurulması mümkün olmayacak şekilde ağlamış, ağlaması günlerce sürmüştü. Hiçbir şey yememiş, dışarıya da çıkmamıştı. Gözyaşıyla kaybettiği suyu telafi etmek için arada sırada su içmişti. Bazen kendinden geçer gibi kısa uykulara dalmıştı yalnızca. O süre boyunca dinlenmeksizin ağlamıştı. O zamandan beri ilk kez ağlıyordu. Ayumi artık bu dünyada değildi. O, vücut ısısını yitirmiş bir ceset haline gelmiş, artık otopsi için adli tıbba gönderilmiş olmalıydı. Otopsi bittikten sonra tekrar dikilecek, muhtemelen basit bir cenaze töreni düzenlenecek, sonrasında krematoryuma taşınacak ve yakılacaktı. Duman haline gelerek gökyüzüne yükselecek, bulutlara karışacaktı. Sonra yağmur olacak, yeryüzüne düşerek bir yerlerdeki otlara can

verecekti. Hiçbir hikâyesi olmayan isimsiz bir ota. Fakat Aomame Ayumi'yi bir kez daha canlı olarak göremeyecekti. Bu doğanın akışına tersti ve müthiş adaletsiz bir şeydi. Bunu istemek, yolundan sapmış çirkin bir düşünceden başka bir şey olamazdı.

Tamaki Otsuka'nın bu dünyadan ayrılışından beri Aomame, Ayumi'den başka hiç kimseye dostluğa yakın duygular hissetmemişti. Fakat maalesef bu dostluğun bir sınırı vardı. Ayumi aktif görevde bir polis, Aomame ise seri katildi. Yaptığının doğru olduğundan emin, iyi niyetli bir katildi, ama katil nihayetinde katildir. Yasalar açısından bakıldığında, Aomame'nin suçluluğu konusunda kuşkuya yer yoktu. Aomame tutuklanması gerekenler tarafındaydı, Ayumi ise tutuklayanlar.

Bu yüzden Ayumi daha derin bir ilişki arayışında olsa bile Aomame yüreğini katılaştırarak buna set çekmek zorundaydı. Gündelik yaşamda ikisi arasında samimi bir ilişki kurulmuş olsaydı, ister istemez birçok çatışma ve sıkıntı ortaya çıkardı ve bu Aomame'nin canından olmasına neden olabilirdi. Aomame temelde dürüst ve net bir insandı. Önemli konularda kimseye yalan söylemez, samimi olduğu kişiden bir şey saklayamazdı. Böyle şeyler Aomame'nin kafasının karışmasına neden olurdu ve bu karışıklık, onun isteyeceği bir şey değildi.

Ayumi de bunu bir parça anlamış olmalıydı. Aomame'nin dışa vurmadığı bazı kişisel sırları olduğunu, bunun için de kendisiyle belirli bir mesafeyi kasıtlı olarak korumaya çalıştığını. Ayumi'nin önsezileri güçlüydü. Saf görünüşünün bir kısmı rolden ibaretti. İçinde yumuşak, yaralanmaya müsait bir duygusallık gizliydi. Aomame bunu biliyordu. Kendisinin korunmacı tavrı yüzünden Ayumi kendini yalnız hissetmiş olmalıydı. Reddedildiğini, bilinçli olarak kendinden uzak durulduğunu hissetmişti belki de. Böyle düşününce yüreği, iğneler batıyormuş gibi sızlıyordu.

Ayumi öldürülmüştü işte. Herhalde bir adamla tanışmış, birlikte içki içmişler, otele gitmişlerdi. Sonra karanlık, gizli bir odada sert bir seks oyunu başlamıştı. Kelepçe, ağız tıkacı ve göz bandı. Aomame o sahneyi gözünde canlandırabiliyordu. Adam, kadının boğazını ropdöşambr kuşağıyla sıkar, karşısındakinin inleyerek nefessiz kaldığını görünce tahrik olur ve boşalır. Fakat o sırada adam kuşağı tutan eline biraz fazla güç verir. Tadında kalması gereken

şey, o ince çizgiyi aşıvermiştir. Ayumi'nin kendisi de böyle bir şeyin bir gün başına geleceğinden korkuyor olmalıydı. Ayumi, sık sık seks yapmak için şiddetli bir istek duyuyordu. Vücudu ve ruhu bunu istiyordu. Fakat belli bir sevgiliye ihtiyacı yoktu. Oturmuş ilişkiler, onun bunalmasına, huzursuz olmasına neden oluyordu. Bu yüzden gelişigüzel bir adamla, yalnızca o zamanla sınırlı olmak üzere seks yapıyordu. Bu açıdan Aomame'ye benzemediği söylenemezdi. Yalnız, Ayumi'nin Aomame'den çok daha derin sulara dalma eğilimi vardı. Deyim yerindeyse Ayumi riskli, pervasız seksten hoşlanıyordu. Canının acımasını belki de bilinçaltında istiyordu. Aomame öyle değildi. Aomame temkinliydi. Birilerinin kendisini yaralamasına asla izin vermezdi. Böyle bir şey söz konusu olduğunda şiddetle karşı koyardı herhalde. Fakat Ayumi, karşısındaki ondan bir şeyler istediğinde, bu ne olursa olsun, hemen yapmaya eğilimliydi. Çünkü bunun karşılığında beraber olduğu kişinin de kendisine bir şeyler vermesini beklerdi. Tehlikeli bir eğilimdi. Ne de olsa tesadüfen karşılaştığı adamlardı. Onların ne gibi arzulara sahip olduğunu, ne gibi eğilimleri gizlediklerini o an gelmediği sürece anlamak mümkün olamazdı. Ayumi'nin kendisi de elbette bu tehlikenin farkındaydı. Zaten o yüzden Aomame ile ortaklık kurarak bir denge oluşturmaya ihtiyaç duymuştu. Kendisine engel olabilecek, onu dikkatle koruyabilecek bir varlık gerekiyordu.

Aomame için de Ayumi gerekliydi. Ayumi, Aomame'nin sahip olmadığı bazı yeteneklere sahipti. İnsanı rahatlatan, serbest, neşeli bir kişilik. Şirinlik, doğal bir merak, çocuksu girişkenlik, konuşmalarının ilginçliği, insanı cezbeden büyük göğüsler. Aomame'nin onun yanında durup yüzüne gizemli bir gülümseme oturtması yeterliydi. Erkekler, bu gülümsemenin ardında ne olduğunu bilmek isterdi. Bu anlamda Ayumi ve Aomame ideal bir ikiliydi. Rakipsiz bir seks makinesi gibi.

Durum ne olursa olsun benim o kızı biraz daha sahiplenmem gerekirdi, dedi Aomame kendi kendine. Onun hislerini anlamaya çalışıp, sımsıkı sarılmam gerekirdi. Onun istediği de buydu. Koşulsuz kabul edilip sımsıkı sarmalanmak. Bir anlığına bile olsa onu rahatlatacak bir şeyler yapılması. Fakat ben bu isteğe cevap veremedim. Kendimi koruma isteğim güçlüydü. Üstelik Tamaki Otsuka'ya dair anılarıma zarar vermek istemiyordum.

Sonra Ayumi, Aomame yanında olmadan tek başına dışarı çıkmış, boğazlanarak öldürülmüştü. Bileklerine soğuk, gerçek kelepçeler takılmış, gözleri bağlanmış, artık çorapları mıdır iç çamaşırı mıdır bilinmez, ağzına tıkıştırılmıştı. Ayumi'nin sürekli korktuğu şey, bir anda gerçek olmuştu. Eğer Aomame, Ayumi'yi daha

sıcak bir şekilde sahiplenmiş olsaydı, Ayumi muhtemelen o gün tek başına dışarıya çıkmazdı. Telefon eder, Aomame'yi çağırırdı. Sonra ikisi daha güvenli bir yerde birbirlerini dengeleyerek erkeklerle birlikte olurlardı. Fakat Ayumi herhalde Aomame'ye söylemekten çekinmişti. Üstelik Aomame, Ayumi'ye telefon ederek bir kere bile dışarı çıkalım diye teklif etmemişti.

Sabaha karşı 4 sıralarında Aomame odada tek başına kalmaya artık dayanamayıp, sandaletlerini giyerek çıktı. Üzerinde sadece şortu ve tişörtüyle henüz aydınlanmayan şehirde amaçsızca dolaştı. Birileri seslendiyse de dönüp bakmadı. Yürürken boğazı kuruyunca geceleri de açık olan bir markete uğrayarak büyük portakal sularından bir tane alıp, hemen oracıkta hepsini içti. Sonra evine dönüp bir süre daha ağladı. Ben Ayumi'yi seviyordum, dedi Aomame kendi kendine. Sandığımdan çok daha fazla seviyordum o kızı. Benim vücuduma dokunmak istiyorsa, istediği yere, istediği gibi dokunmasına izin verseydim keşke.

Ertesi günkü gazetelerde de "Şibuya'daki Otelde Kadın Polis Cinayeti" haberleri vardı. Polis, bütün imkânlarını seferber ederek, otelden çıkıp ortadan kaybolan adamı bulmaya çalışıyordu. Gazete haberine bakılırsa meslektaşlarının kafası karışmıştı. Ayumi neşeli bir insandı. Çevresindeki herkes tarafından sevilirdi. Sorumluluk bilinci ve enerjisi güçlüydü. Polis olarak üstün başarı sahibiydi. Babası ve ağabeyi başta olmak üzere akrabalarının çoğu Emniyet'te çalışıyordu. Aile bağları da güçlüydü. Nasıl olup da böyle bir olayın meydana geldiğini kimse anlayamıyordu. Herkes olanlar karşısında şaşkındı.

Kimse bilmiyor, dedi Aomame kendi kendine. Fakat ben biliyorum. Aomame büyük bir boşluğu içinde taşıyordu. Bu, dünyanın bir ucunda, çöle benzeyen bir yer gibiydi. Ne kadar su verilirse verilsin, toprağın anında bütün suyu emdiği bir yer. Geriye nemden eser bile kalmadan. Orada hiçbir canlı kök salamaz. Üzerinden kuşlar bile geçmez. İçinde öylesine çorak bir yeri neyin yarattığını Ayumi'den başkası bilemezdi. Hayır, aslında Ayumi'nin kendisi de bilmiyordu belki. Fakat bunda, çevresindeki erkeklerin ve çarpık cinsel arzularının büyük payının olduğu kesindi. Ayumi, içindeki o hayati boşluğun etrafını örtecek şekilde neşeli bir kadın olmuştu. Kendi yarattığı, bir süsten ibaret olan karakteri parça parça soyulduğunda, geriye kalan, hiçliğin derin uçurumundan başka bir şey değildi. Bunun beraberinde getirdiği çorak yerdi ancak. Bir de ne kadar unutmaya çalışsa bile bu hiçlik onu düzenli olarak yokluyordu. Tek başına

yağmurlu bir öğleden sonra, belki de kâbus görerek uyandığı bir şafak vakti. Sonra öyle anlarda Ayumi, kim olursa olsun fark etmez, birileriyle birlikte olmak istiyordu.

Aomame, Heckler&Koch HK4'ü ayakkabı kutusundan çıkarttı, alışkın el hareketleriyle şarjörünü takıp, emniyet kilidini açarak sürgüsünü çekti, fişek yuvasına mermi sürerek horozu kaldırdı, kabzayı iki eliyle sıkıca kavrayarak duvardaki bir noktaya nişan aldı. Silahın gövdesi milim kıpırdamıyordu artık. Elleri titremiyordu. Aomame nefesini tutup nişan aldı, sonra da kuvvetlice nefesini saldı. Silahı indirip bir kez daha emniyet mandalını indirdi. Aletin ağırlığını tartar gibi elinde tuttu, sonra silahtan yansıyan ışıltılara baktı. Bu silah, Aomame'nin vücudunun bir parçası gibi olmuştu artık. Duygularımı bastırmak zorundayım, dedi kendi kendine. Ayumi'nin amcası ve ağabeyini cezalandırsam bile, onlar kendilerinin niçin cezalandırıldığını muhtemelen anlayamayacaklardır. Dahası üzerinden bu kadar zaman geçtikten sonra ne yapılırsa yapılsın Ayumi geri dönmeyecek. Çok yazık, ama er ya da geç bu olacaktı. Ayumi, ölümcül bir hortumun ortasına doğru yavaşça, ama geri dönüşü olmayacak şekilde yaklaşıyordu. Eğer kendimi zorlayıp daha sıcak bir şekilde onu sahiplenmiş, kabullenmiş olsaydım, o kadar ileri gidemezdi. Artık ağlamayı bırakmalıyım. Kendimi bir kez daha toplamam gerek. Kuralları, kendimden önde tutmam gerek. Önemli olan bu. Tamaru'nun söylediği gibi.

Sabah çağrı cihazı öttüğünde, Ayumi'nin ölümünün üstünden beş gün geçmişti. Aomame radyoda günlük haberleri dinleyerek, mutfakta kahve yapmak için su kaynatıyordu. Çağrı cihazı masanın üzerindeydi. Aomame o küçük ekranda görünen telefon numarasına baktı. Hiç tanıdık gelmemişti. Fakat bunun Tamaru'dan gelen bir mesaj olduğuna şüphe yoktu. Yakınlardaki bir umumi telefona giderek o numarayı çevirdi. Üçüncü çalışında Tamaru telefona çıktı.

"Hazır mısın?" diye sordu Tamaru.

"Elbette" dedi Aomame.

"Madam iletmemi istedi. Bu akşam saat 7'de Okura Oteli'nin ana binası lobisinde. Her zamanki işini yapacak şekilde hazırlan. Biraz ani oldu. Kusura bakma, ama son dakika haber geldi."

"Bu akşam saat 7'de, Okura Oteli'nin ana binası lobisinde."

“Senin için dua edeceğimi söylemek isterdim, ama ben dua etsem bile herhalde bir işe yaramaz.”

“Sen inanmazsın çünkü.”

“İnanmak istesem bile nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum” dedi Tamaru. “Görmedim hiç sonuçta.”

“Dua etmesen de olur. Onun yerine yapmanı istediğim bir şey var. Evimde bir kauçuk ağacı var, ona bakar mısın? Atmaya kıyamadım.”

“Ben alırım.”

“Sağ ol.”

“Kauçuk ağacıysa kediye ya da tropik balıklara bakmaktan çok daha kolay. Başka?”

“Başka bir şey yok. Geri kalan her şeyi at.”

“İş bittikten sonra Şincuku İstasyonu’na gidip, oradan bir kez daha bu numaraya telefon et. O zaman bir sonraki direktifi veririm.”

“İş bitince Şincuku İstasyonu’ndan bu numaraya bir kez daha telefon edeceğim” diye tekrarladı Aomame.

“Anladığını sanıyorum, ama telefon numarasını not alma. Çağrı cihazını da evden çıkarken kırıp bir yerlere at.”

“Anlaşıldı. Öyle yaparım.”

“Her şey ayrıntılarıyla hazırlandı. Endişe etme. Sonrasını bize bırak.”

“Endişe etmiyorum” dedi Aomame.

Tamaru bir süre sessiz kaldı. “Dürüstçe fikrimi söyleyebilir miyim?”

“Buyur.”

“Yaptığınız işin boşa olduğunu söylemek gibi bir niyetim asla yok. Bu sizin sorununuz, benim sorunum değil. Fakat en hafif tabiriyle çılgınca. Üstelik bunun

sonu yok.”

“Belki öyledir” dedi Aomame. “Fakat bu değiştirebileceğimiz bir şey değil.”

“Bahar geldiğinde çığ düşmesi ile aynı.”

“Belki de.”

“Fakat aklı başında, normal bir insan, çığ mevsiminde çığ düşebilecek bir yere yaklaşmaz.”

“Aklı başında bir insan, zaten seninle böyle bir konuşma yapmaz.”

“Öyle olabilir” diye kabul etti Tamaru. “Bu arada, çığ düşecek olursa irtibat kurmamız gereken bir ailen var mı?”

“Ailem yok.”

“Hiç mi yoktu? Yoksa var, ama yok mu?”

“Var, ama yok” dedi Aomame.

“Tamam” dedi Tamaru. “İnsanın hafif olması en iyisi. Tek akrabanın kauçuk ağacı olması ideal.”

“Madam’ın orada Japon balıklarına baktıkça ben de birden Japon balığı istedim. Öyle bir şey evimde olsa iyi olur, dedim. Küçük, sessiz, talepsiz. Sonra ertesi gün istasyonun önündeki dükkâna satın almaya gittim, ama gerçekten akvaryumdaki Japon balıklarını görünce birden isteğim kayboldu. Sonra oracıkta duran kauçuk ağacını satın aldım. Japon balıkları yerine.”

“Doğru seçim bence.”

“Belki de hiç Japon balığım olmaz.”

“Belki de” dedi Tamaru. “Yine kauçuk ağacı alırsın.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Bu akşam 7’de Okura Oteli’nin ana binası lobisinde” dedi Aomame bir kez daha, emin olmak için.

“Yalnızca orada oturup beklemen yeterli. Adamlar seni bulur.”

“Adamlar beni bulacak.”

Tamaru hafifçe genzini temizledi. “Bu arada vejetaryen kediyle farenin karşılaşması öyküsünü biliyor musun?”

“Bilmiyorum.”

“Öğrenmek ister misin?”

“Hem de çok.”

“Bir fare çatı katında kocaman bir erkek kediyle karşılaşır. Farenin kaçabileceği hiçbir yer kalmamıştır, köşeye sıkışmıştır. Fare titreyerek şöyle der: Kedi Bey, lütfen beni yeme. Ailemin yanına dönmem lazım. Çocuklarım, karnı aç beni bekler, lütfen beni görmemiş ol. Kedi yanıt verir: Endişelenme, seni yiyecek değilim. İşin doğrusu, yüksek sesle söyleyemem ama ben vejetaryenim. Asla et yemem. Bu yüzden benimle karşılaşmış olman, senin için bir şans. Fare yanıtlar: Oh ne kadar mükemmel bir gün, ne kadar şanslı bir fareyim ben. Vejetaryen bir kediyle karşılaştım. Fakat hemen sonrasında kedi fareye saldırır, patisiyle yere bastırır. Keskin dişlerini boğazına geçirir. Fare acı içerisinde son nefesinde kediye sorar: İyi de, hani sen vejetaryendin. Asla et yemediğini söylemedin mi? Yalan mı söyledin? Kedi yalanarak yanıtlar: Ha, ben, ben et yemem. Bu yalan değil. Bu yüzden seni götürüp marulla takas edeceğim.”

Aomame biraz düşündü. “Buradan çıkarılması gereken ders ne?”

“Ders falan yok. Az önce şans üzerine konuşunca bir an aklıma geliverdi. Hepsi bu. Elbette bir ders çıkarmak istersen sana kalmış.”

“İnsanın içini ısıtan bir öykü.”

“Bir şey daha. Önceden üzerini arayacaklarını sanıyorum. Bu tipler çok temkinli. Bunu aklından çıkarma.”

“Çıkarmam.”

“Haydi öyleyse” dedi Tamaru. “Yine görüşelim bir ara.”

“Görüşürüz bir ara” dedi Aomame gayriihtiyari.

Telefon kapandı. Aomame bir süre ahizeye baktı, yüzünü hafifçe buruşturup yerine koydu. Sonra çağrı cihazındaki telefon numarasını iyice ezberleyip aleti kırdı. Bir ara görüşürüz, dedi Aomame, içinden bir kez daha. Fakat biliyordu. Gelecekte Tamaru ile bir daha karşılaşmayacaktı.

Sabah baskılarını köşe bucak okudu, ama Ayumi’nin öldürülmesiyle ilgili bir haber göremedi. Herhalde araştırmada yeni bir gelişme olmamıştı. Çok geçmeden olayın garipliğine haftalık dergiler de el atardı. Genç kadın polis, Şibuya’daki bir aşk otelinde kelepçe kullanarak seks oyunu oynamıştı. Sonra da çırılçıplak halde boğularak öldürülmüştü. Fakat Aomame bu şekilde sansasyon yaratmak için kaleme alınmış bir haber okumak istemiyordu. Olaydan beri televizyonu açmamaya özen göstermişti. Haber sunucusunun yapay, tiz sesiyle Ayumi’nin ölümü hakkındaki gerçekleri söylemesini duymak istemiyordu. Elbette suçlunun yakalanmasını istiyordu. Suçlunun ne olursa olsun cezalandırılması gerekirdi. Fakat suçlu tutuklanıp mahkemeye çıkarılsa, bu cinayetin detayları ortaya konsa bile ne olacaktı ki? Ne işe yarardı ki? Ayumi’yi geri getirmezdi. Orası kesindi. Ceza verseler bile, nasıl olsa hafif bir ceza olurdu. Herhalde cinayet değil, ölüme sebebiyet verme diye geçiştirilirdi. İdam kararı verilse bile bu hiçbir şeyi geri getirmezdi. Aomame gazeteyi katlayıp dirseklerini masaya koyarak bir süre elleriyle yüzünü kapattı. Sonra Ayumi’yi düşündü. Fakat artık gözyaşı yoktu. İçinde yalnızca öfke hissediyordu.

Akşam saat 7’ye kadar çok zaman vardı. Aomame’nin o saate kadar yapacak hiçbir işi yoktu. Spor kulübünde dersi de yoktu. Küçük seyahat çantası ve omuz çantasını, Tamaru’nun direktif verdiği şekilde, daha önceden Şincuku İstasyonu’ndaki emanet dolabına koymuştu. Seyahat çantasının içerisinde nakit para destesi ve birkaç günlük yedek giysi vardı. Aomame üç günde bir Şincuku İstasyonu’na gidip, makineye bozuk para atarak her seferinde içini kontrol etti. Evi temizlemesine de gerek yoktu. Yemek yapmak istese bile buzdolabı neredeyse bomboştu. Evde, kauçuk ağacı dışında yaşam kokusu alınabilecek hiçbir şey kalmamıştı. Kişisel bilgileri hakkında ipucu verebilecek her şeyi ortadan kaldırmıştı. Çekmecelerin tamamı boştu. Yarın artık burada olmayacağım. Sonrasında benden hiçbir iz kalmayacak.

Akşam giyeceği giysileri güzelce katlanmış, yatağın üzerine üst üste konulmuştu. Yanında, mavi spor çantası vardı. Çantada kas esnetme hareketleri için gerekli olan aletler, bir takım halinde hazırdı. Aomame, emin olmak için, takımı bir kez daha kontrol etti. Eşofman takımı, yoga minderi, büyük ve küçük havlu ile ince buz kıracağını koyduğu küçük, sert kapaklı kutu. Her şey hazırdı. Kutudan buz kıracağını aldı, tıpa başlığını çıkartıp, ucuna parmağıyla dokunarak yeterince sivri olup olmadığını kontrol etti. Yine de tedbiri elden bırakmamak için en ince zımpara kâğıdıyla usulca sivriltti. Aomame o iğnenin ucunun adamın boynuna, oradaki o özel noktaya sessizce girişini gözünde canlandırdı. Her zaman olduğu gibi, bir anda her şey bitecekti. Çığlık yükselmeyecek, kan akmayacaktı. Yalnızca bir anlık bir kasılma. Aomame iğnenin ucunu bir kez daha tıpaya batırıp dikkatle kutusuna yerleştirdi. Sonra tişörte sardığı Heckler&Koch HK4'ü ayakkabı kutusundan çıkartıp alışık el hareketleriyle şarjörüne 7 adet dokuz milimetrelik mermi yerleştirdi. Fişek yuvasına mermi sürerken tok bir ses çıktı. Emniyet mandalını açtı, sonra kapattı. Silahı beyaz mendile sarıp naylon torbanın içine koydu. Üzerine yedek iç çamaşırlarını koyup, tabancayı gizledi.

Yapmam gereken başka bir şey var mıydı?

Aklına bir şey gelmedi. Aomame mutfakta su kaynatıp kahvesini yaptı. Masanın başına geçti, kahvesini içerek bir kruvasan yedi.

Bu benim herhalde son işim olacak, diye düşündü Aomame. Hem de en önemli, en zor işim. Bu görevi yerine getirirsem artık insan öldürmeme gerek kalmayacak.

Kimliğini yitirme konusunda herhangi bir itirazı yoktu. Bu, aksine, bir anlamda Aomame'nin sevinçle karşıladığı bir şeydi. Ne yüz ne de ad takıntısı vardı. Kaybettiğine pişman olacağı bir geçmişi de yoktu. Hayatı sil baştan yeniden yaratılacaktı. Belki bu zaten benim yürekten arzuladığım bir şeydir.

Tuhaftı, ama eğer mümkünse kendisiyle ilgili olarak yitirmek istemediği tek şey, küçük memeleriydi. Aomame yirmi yaşından beri göğüslerinin şekli ve küçüklüğünden hoşnutsuzdu. Göğüsleri biraz daha büyük olsa daha mutlu bir yaşam sürebileceğini düşünürdü. Fakat gerçekte göğüslerini büyütme imkânı kendisine tanındığında (bu biraz zorunluluk neticesinde olmuştu), aslında bunu hiç de istemediğini fark etti. Bu haliyle bir sorun yoktu. Gayet iyi durumdaydılar.

Tişörtünün üzerinden elleriyle memelerini yokladı. Her zamanki memelerdi. Malzeme düzgün karıştırılmadığı için kabarmayan ekmek hamuru gibiydiler. Üstüne üstlük büyüklük açısından iki meme biraz farklıydı. Aomame başını iki yana salladı. Yine de fark etmez. Bu, benim işte.

Bu memelerden başka bana ne kalır acaba?

Elbette Tengo'ya ilişkin anılarım. Onun elime dokunuşu kalır. Yüreğimi sarsan titreme kalır. Onun kollarında olmanın arzusu kalır. Başka bir insan haline gelsem bile, Tengo'ya karşı hislerim içimden çekilip alınamaz. Bu, benimle Ayumi arasındaki en büyük farktı, diye düşünüyordu Aomame. Benim varlığımın özünde olan şey, hiçlik değil. Çorak, sonsuz bir boşluk değil. Benim varlığımın merkezinde olan şey, aşk. Ben hiç değişmeden, Tengo adlı on yaşındaki çocuğu düşünmeye devam edeceğim. Onun gücünü, aklını, nezaketini içimden söküp atmayacağım. O, burada değil. Fakat olmayan biri yok olamaz. Verilmemiş sözler tutulamaz.

Aomame'nin hayalindeki otuz yaşına gelen Tengo, gerçek Tengo değildi. O bir varsayımdan öteye geçmiyordu. Sadece onun hayal gücünün ürünüydü. Tengo, hâlâ o gücü, aklını ve nezaketini koruyordu. Dahası o şimdi kalın yetişkin kollarına, gelişmiş bir göğüse, büyükçe bir cinsel organa sahipti. Aomame her istediğinde yanında oluyordu. Aomame'ye sımsıkı sarılıyor, saçlarını okşuyor, öpüyordu. İkisinin birlikte olduğu oda, her zaman karanlıktı ve Aomame Tengo'yu göremiyordu. Görebildiği, yalnızca gözbebekleriydi. Karanlığın içinde bile Aomame'nin o sıcak gözbebeklerini görmesi mümkündü. Aomame, Tengo'nun gözbebeklerine bakıp, derinliğinde Tengo'nun baktığı dünyanın halini algılayabiliyordu.

Aomame'nin arada sırada dayanılmaz bir arzuyla erkeklerle yatmak istemesi, içinde Tengo'nun varlığını olabildiğince saf bir şekilde korumak içindi belki de. Aomame bilmediği erkeklerle çılgınca çiftleşmek yoluyla kendi vücudunu, o vücudun kapıldığı arzulardan özgür bırakmak istiyordu herhalde. Bu, özgürlük sonrasında gelen dingin bir dünyaydı. Tengo ile baş başa hiçbir şey tarafından rahatsız edilmeden bu dingin dünyada yoğun bir zaman geçirmek isterdi. Muhtemelen bu, Aomame'nin tek dileğiydi.

Öğleden sonraki birkaç saati, Aomame Tengo'yu düşünerek geçirdi. Dar balkonuna koyduğu alüminyum sandalyesine oturup, gökyüzüne bakarak arabaların gürültüsüne kulak verdi, arada sırada cılız kauçuk ağacının

yapraklarını parmaklarıyla okşayarak Tengo'yu düşündü. Gökyüzünde henüz ay görünmemişti. Ayın çıkmasına daha birkaç saat vardı. Yarın aynı saatlerde ben nerede olacağım acaba? diye düşündü Aomame. Hiçbir fikrim yok. Fakat bu yalnızca bir ayrıntı. Tengo'nun bu dünyada var olduğu gerçeği ile karşılaştırıldığında.

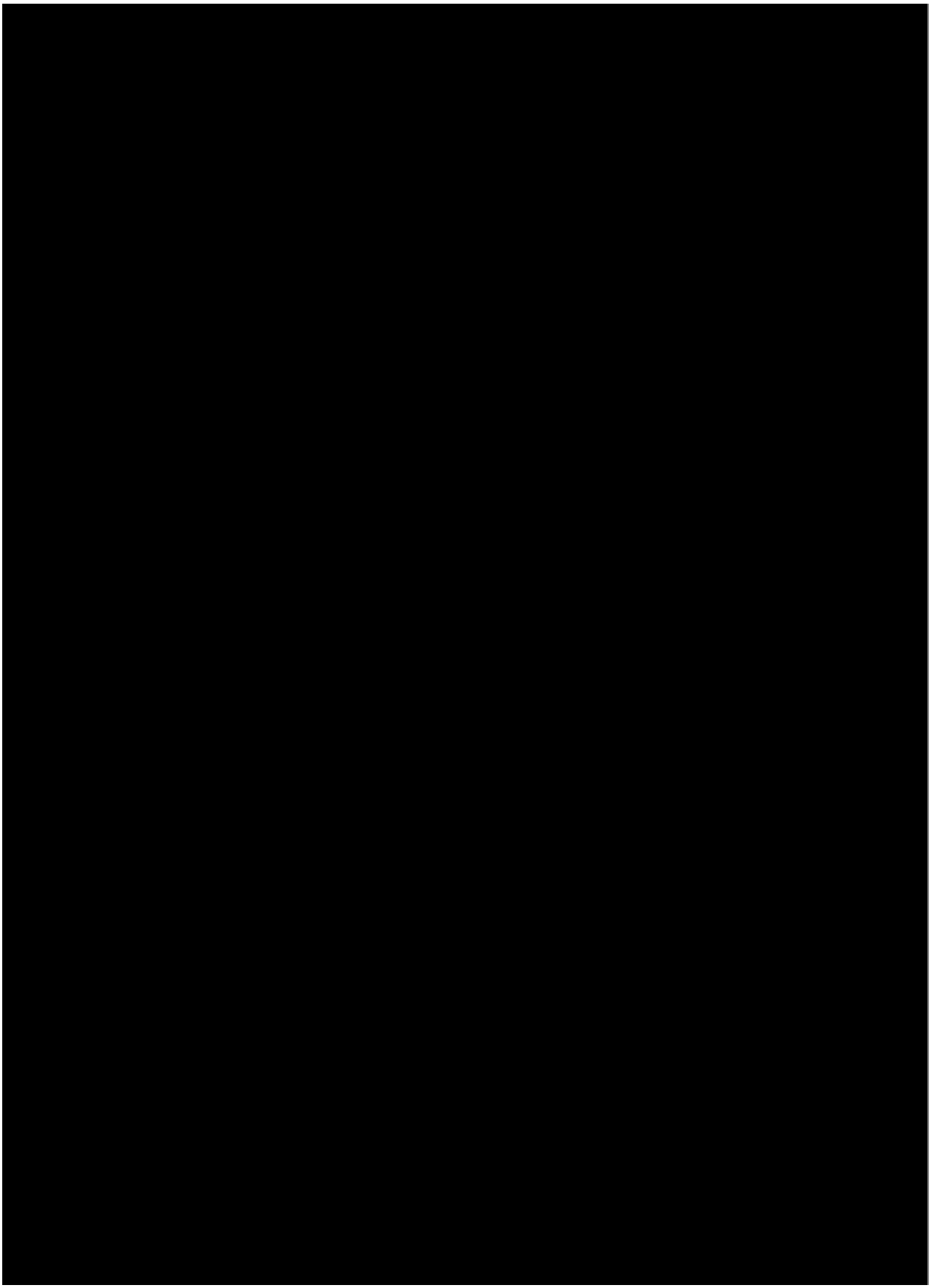
Aomame kauçuk ağacına son kez su verip, sonra pikaba Janáček'in "Sinfonietta"sını koydu. Plaklarının hepsini ortadan kaldırmış, yalnızca o plağı son ana kadar bırakmıştı. Gözlerini kapatıp müziğe kulak verdi. Sonra Bohemya bozkırlarında esen rüzgârı hayal etti. Öyle bir yerde Tengo ile baş başa sonsuza kadar yürüyebilse, ne kadar muhteşem olacağını düşündü. İkisi elbette el ele tutuşmuşlardı. Yalnızca rüzgâr esiyor, yumuşak yeşil otlar rüzgârla sessizce salınıyordu. Aomame, Tengo'nun elinin sıcaklığını kendi avuçlarında gibi hissedebiliyordu. Filmlerin mutlu sonu gibi o manzara sakince akmaya devam ediyordu.

Sonra Aomame yatağa uzanıp vücudunu tortop edip yarım saat kadar uyudu. Rüya görmemişti. Rüya gerektirmeyen bir uykuydu. Uyandığında saat 4.30'u gösteriyordu. Buzdolabında kalan yumurta, salam ve tereyağını kullanarak sandviç hazırladı. Karton kutudaki portakal suyunu bardağa koymadan içti. Öğle uykusu sonrasındaki sessizlik, tuhaf bir şekilde ağırdı. FM radyosunu açtığında, Vivaldi'nin telli çalgılar için hazırladığı konçertosu yayınlanıyordu. Pikolo küçük kuşların cıvıltısı gibi insanın içini rahatlatan ses titreşimleri yayıyordu. Bunun, bulunduğu yerdeki gerçekliğin gerçekdışılığını vurgulamak için yapılmış bir müzik olduğunu Aomame hissedebiliyordu.

Kap kacağı toparladıktan sonra duş alıp haftalarca öncesinden o gün için hazırladığı giysisini giydi. Basit, içinde rahat hareket edebildiği bir giysiydi. Uçuk mavi keten pantolon, beyaz ve yarım kollu sade bir bluz. Saçlarını toplayarak topuz yapıp tokayla tutturdu. Aksesuvar kullanmamıştı. O güne kadar giydiği giysileri çamaşır sepetine atmak yerine, toparlayarak siyah çöp torbasına tıkıştırdı. Gerisini Tamaru halledecekti. Tırnaklarını güzelce keserek uzunca bir süre dişlerini fırçaladı. Kulaklarını da temizledi. Makasla kaşlarını düzeltti, yüzüne hafifçe krem sürerek boynuna bir parça parfüm sıktı. Aynanın karşısında farklı açılardan yüzünün ayrıntılarını kontrol edip herhangi bir sorun olmadığından emin oldu. Sonra Nike spor çantasını alıp evden ayrıldı. Kapının önünde, son bir kez arkasına dönüp, Artık buraya dönmeyeceğim, diye düşündü.

Öyle düşününce, dairesi fazlasıyla sefil göründü gözüne. Yalnızca içerden kilitlenebilen bir hücre gibi. Ne tek bir resim, ne de bir vazo var. Japon balığı yerine ucuza satın aldığım kauçuk ağacı tek başına balkonda. Böyle bir yerde yıllarca şikâyet etmeden, sorgulamadan yaşadığıma inanamıyorum.

Elveda, dedi Aomame hafifçe mırıldanarak. Eve değil, orada yaşamış olan kendine elveda demişti.

Bizim kollarımız çok uzundur

Bir süre pek bir gelişme olmadı. Tengo'ya hiç kimseden haber gelmedi. Komatsu'dan, Öğretmen Ebisuno'dan ya da Fukaeri'den gelen bir mesaj yoktu. Herkes Tengo'yu unutup aya gitmişti belki de. Eğer gerçekten öyleyse diyecek laf yok, dedi Tengo içinden. Fakat hiçbir şey bu kadar pürüzsüz ilerlemezdi. Onlar aya gitmiş falan değildi. Yapmaları gereken çok fazla iş vardı ve özel olarak Tengo'ya bir şeyleri bildirmek için zamanları da, nezaket gösterecek halleri de yoktu.

Tengo, Komatsu'nun direktif verdiği şekilde her gün gazeteleri okumaya özen gösteriyordu, ama en azından onun baktığı gazetelerde artık Fukaeri ile ilgili haber çıkmıyordu. Gazeteler meydana gelen olayla ilgili çok şey yazmıştı, ama devam eden sürece nispeten değinmemeye çalışıyorlardı. Bu sessizlik, şu an için dişe dokunur bir şey yok anlamına gelen bir mesajdı. Televizyondaki haber programlarının, olayı ne şekilde ele aldığını Tengo'nun bilmesi mümkün değildi, çünkü evinde televizyon yoktu. Haftalık dergilere gelince, neredeyse tümü, bu olayı ele almıştı. Aslında Tengo gerçekten bu haberlere göz gezdirmiş değildi. Gazetelerde çıkan dergi reklamlarında, "Çok Satan Kitabın Güzel Yazarının Gizemli Biçimde Ortadan Kayboluşunun Ardındaki Gerçekler" ya da "Pupa Hava Yazarı Fukaeri (Yaş 17) Nereye Kayboldu?" ya da "Kayıp Güzel Yazarın Gizli Yaşamı" gibi çarpıcı başlıkların sıralandığını görmüştü yalnızca. Bazı reklamlarda Fukaeri'nin yüz fotoğrafı bile vardı. Hepsi basın toplantısı sırasında çekilen fotoğrafı kullanıyordu. Bu dergilerde neler yazdığıyla ilgilenmiyor değildi elbette, ama tutup da para ödeyerek bütün haftalık dergileri toplamak içinden gelmiyordu. Eğer o dergilerde Tengo'nun dikkat etmesi gereken bir şey yazacak olursa, Komatsu hemen arardı herhalde. Aramamış olması şimdilik yeni bir gelişme olmadığını gösteriyordu. Yani insanlar henüz Pupa Hava'nın hayalet yazarı olduğu (olabileceği) gerçeğinin farkında değillerdi.

Başlıkların içeriğine bakılırsa, medya şimdilik Fukaeri'nin babasının eski radikallerden ünlü bir eylemci olduğu, Fukaeri'nin Yamanaşi dağlık bölgesindeki komünde dünyadan uzak büyüdüğü, şu anki hamisinin Ebisuno (bir zamanların ünlü antropoloğu) olduğu gibi bilgileri toplayabilmişti. Ayrıca nerede olduğu bilinmeyen güzel ve gizemli genç kızın eseri Pupa Hava en çok satanlar listesinde zirvedeki yerini koruyordu. Şu an için, bunlar toplumun dikkatini çekmeye yetecek haberlerdi.

Fakat Fukaeri'nin kayıp hali uzun sürecek olursa, çevresiyle ilgili daha detaylı araştırmalar her an başlayabilirdi. O zaman durum daha çetrefilli bir hal alırdı. Sözgelimi birileri Fukaeri'nin devam ettiği okula giderek araştırma yapacak olursa, kızın disleksi hastası olduğu, büyük olasılıkla bu yüzden okula neredeyse hiç gitmediği açığa çıkardı. Kızın Japonca derslerinden aldığı notlar, yazdığı kompozisyonlar bile, eğer öyle bir şey yazmışsa, ortaya çıkarılırdı belki de. Doğal olarak, disleksi hastası olan bir kızın böyle muntazam bir metin yazabilmesi tuhaf değil mi gibi bir kuşku da su yüzüne çıkardı. İş oraya varınca, sakın üçüncü bir kişi yardım etmiş olmasın gibi bir varsayımı ortaya atmak için insanın dâhi olmasına da gerek yoktu.

Bu sorunun ilk adresi, elbette Komatsu olurdu. Komatsu Pupa Hava'dan sorumlu editördü ve kitabın yayımlanmasıyla ilgili her şeyi o organize etmişti. Ama Komatsu sonuna kadar, Görmedim, bilmiyorum, derdi. Kendisinin Fukaeri'nin gönderdiği başvuru metnini olduğu gibi seçici kurula aktardığını, metnin nasıl ortaya çıktığıyla ilgili fazla bir şey bilmediğini, soğukkanlı bir ifadeyle söylemeye devam ederdi. Yılların editörü olunca herkesin az çok sahip olabileceği bir teknikti bu; Komatsu yüzünde hiçbir ifade değişikliği olmaksızın, inanmadığı şeyleri bile söylemekte ustaydı. Sonra hemen Tengo'ya telefon eder, Baksana Tengo. Artık kıçımız tutuşmaya başladı gibi laflar ederdi herhalde. Rol yaptığı ses tonundan belli olurdu, sanki aslında bu sorundan keyif alıyormuş gibi.

Komatsu gerçekten bu sorundan keyif alıyor olabilir. Tengo'nun böyle hissettiği de oluyordu. Komatsu'nun içinde kendini yıkma arzusu gibi bir şeylerin olduğunu arada sırada hissedebiliyordu. Planın tamamen açığa çıkarılmasını, insanların ağzını sulandıran bir skandalın patlak vermesini, olayla ilgili herkesin ortalığa dökülmesini, yüreğinin derinliklerinde arzuluyordu belki de. Komatsu'nun böyle bir yönünün olduğu söylenebilirdi. Fakat aynı zamanda Komatsu, soğukkanlı bir realistti. Arzularını, arzu olarak bir yerde bırakır, gerçekte bu kadar kolayca yıkım sınırını aşmazdı.

Belki de Komatsu’nun her ne olursa olsun, yalnızca kendisinin hayatta kalmasını sağlayacak bir hesabı da olabilirdi. Adamın bu olayla ilgili gelişmelerden nasıl sıyrılmak niyetinde olduğunu Tengo bilmiyordu. Komatsu söz konusu olduğunda, ister bir skandal ister yıkım olsun, onun bunları bile ustaca kullanması mümkündü belki de. Kendini kolayca yedirtmeyecek bir adamdı. Ebisuno hakkında ileri geri konuşabilecek durumda değildi. Fakat ufukta Pupa Hava’nın yazılış süreci hakkında kuşku bulutları görünmeye başlarsa, Komatsu mutlaka Tengo’ya haber verirdi. Tengo, bundan emindi. Tengo, Komatsu için şimdiye kadar kullanışlı ve işlevsel bir araç olmuştu, ama aynı zamanda bu olayda aşık kemiği durumundaydı. Tengo gerçekleri açıklayacak olursa, Komatsu sıkıcı bir durumla karşı karşıya kalırdı kesinlikle. Dolayısıyla Tengo’dan vazgeçemezdi. Bu yüzden Tengo’nun Komatsu’dan telefon beklemesi yeterliydi. Telefon gelmediği sürece henüz kıçının tutuşması gibi bir durum söz konusu değil demekti.

Öğretmen Ebisuno ne yapıyordu acaba? Tengo’nun esas merak ettiği mesele buydu. Ebisuno ile polis arasında bir şeylerin olduğu kesindi. Adam, Öncüler’in Fukaeri’nin kaybolmasıyla ilgili olabileceğini polise anlatmış olmalıydı. Fukaeri’nin kaybolması olayını kaldıraç olarak kullanıp Öncüler denilen cemaatin sert kabuğunu kırmaya çalışıyordu. Polis bu yönde harekete geçer miydi acaba? Belki de geçmişti bile. Fukaeri ile Öncüler ilişkisini medya dillendirmeye başlamıştı. Polis bu noktayı es geçerse, sonradan önemli bir gerçek ortaya çıkacak olursa, işlerini gerektiği gibi yapmadıkları şeklinde eleştirilere maruz kalacakları kesindi. Fakat her halükârda araştırmalar el altından ilerletiliyor olmalıydı. Yani dergileri okumak, televizyon haberlerini izlemek, gerçek anlamda yeni haberleri almak için yeterli değildi.

Bir gün dershanedeki işinden evine dönünce binanın giriş kapısındaki posta kutusunda kalın bir zarfla karşılaştı. Gönderen Komatsu idi. Yayınevinin logosu bulunan zarfta, acele posta damgası altı yere basılmıştı. Evine girip zarfı açınca, Pupa Hava hakkındaki eleştirilerin fotokopilerinin toplu halde zarfa konulmuş olduğunu gördü. Zarfın içinde Komatsu’nun mektubu da vardı, ama her zamanki gibi kargacık burgacık bir yazıyla yazılmıştı. Okuyabilmesi zaman aldı.

Tengo,

Şu an için henüz büyük bir gelişme yok. Fukaeri’nin nerede olduğu hâlâ belli

değil. Haftalık dergilerin ve televizyonun ele aldığı başlıca konu, kızın nasıl büyüdüğü. Bereket versin, henüz bizim için sorun yok. Kitap satmaya devam ediyor. İş buralara gelmişken, bu sevinilecek bir durum mu, yoksa değil mi? Karar vermek güç. Fakat yayınevinin keyfi yerinde. Patrondan takdir belgesi ve para dolu bir zarf aldım. Yirmi yılı aşkın süredir bu yayınevinde çalışıyorum, ama patron beni ilk kez övüyor. Durumun içyüzünü anladığında, bu tiplerin suratının ne hal alacağını görmek istiyorum aslında.

Bu zarfa, şimdiye kadar Pupa Hava konusunda çıkan yazı ve eleştirilerin kopyasını koyuyorum. Boş zamanın olursa oku istersen. Senin açından da ilgini çekecek şeyler olabilir. Elbette, eğer gülebilecek durumdaysan güleceğin şeyler de çıkar.

Geçen gün konuştuğumuz Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti hakkında bir tanıdığıma araştırma yaptırdım. Bu cemiyet birkaç yıl önce kurulmuş, resmi onay almış, gerçekten faaliyette olan bir cemiyet. Ofisleri var, yıllık bütçe raporu da hazırlıyorlar. Her yıl birkaç bilimadamı ve yazar seçip yardım parası veriyorlar. En azından cemiyet öyle diyor. Bu paranın nereden geldiği bilinmiyor. Her halükârda işin içinde bir bit yeniği olduğunu düşünüyor o tanıdığım. Vergi kaçırmak için kurulan paravan cemiyetlerden biri olma olasılığı da var. Ayrıntılarıyla araştırılacak olursa bir şeyler çıkabilir, ama şu an bunu yapabilecek durumda değilim. Nasıl düşünürsek düşünelim, geçen gün telefonda da söylemiştim, ama bu cemiyetin sokakta kimsenin tanımadığı bir isim olan Tengo Kavana'ya 3 milyon yen gibi bir parayı çıkartıp vermesinin bir anlamı yok. Bu işin arkasında mutlaka bir şeyler var. Öncüler'in işin içinde olması ihtimalini de inkâr edemeyiz. Eğer öyleyse adamlar Pupa Hava'yla Tengo arasındaki ilişkinin kokusunu almış olabilirler. Neyse, bu cemiyete bulaşmaman akıllıca olur.

Tengo Komatsu'nun mektubunu zarfa geri koydu. Komatsu, neden tutup da mektup yazmıştı acaba? Eleştirileri gönderirken yanına bir de mektup koymak istemişti belki, ama hiç de Komatsu'nun tarzı değildi. Bir işi olduğunda, her zamanki gibi telefonda söyleyebilirdi. Böyle bir mektup yazdığında kanıt olacağı kesindi. Temkinli bir insan olan Komatsu'nun böyle bir şeyi düşünmemesi imkânsızdı. Belki de Komatsu, kanıt kalmasından ziyade telefonunun dinlenme olasılığından endişeleniyordu.

Tengo, telefona göz attı. Dinlenme. Kendi telefonunun dinlenebileceği hiç aklının ucundan geçmemişti. Fakat şöyle bir düşününce hatırladı, şu bir hafta

boyunca bir kişi bile Tengo'ya telefon etmemişti. Bu telefonun dinlenmekte olduğu, belki de artık herkesin bildiği bir gerçekti. Ona telefon etmekten hoşlanan kendinden yaşça büyük kadın arkadaşı da bir kez bile aramamıştı. Durum bununla da sınırlı değildi. Geçen hafta cuma günü kadın Tengo'nun evine gelmemişti. Şimdiye kadar hiç böyle bir durum yaşanmamıştı. Gelmesine engel olacak bir durum söz konusu olduğunda, kadın mutlaka önceden telefon ederdi. Çocuklarının soğuk alıp da okula gitmemesi, aniden aybaşı olması gibi nedenlerle gelmediği olurdu. Fakat o cuma günü kadın haber vermeden gelmemişti işte. Tengo basit bir öğle yemeği hazırlayarak beklemişti, ama beklemekle zaman kaybetmişti yalnızca. Ani bir işi çıkmış olabilirdi, ama ne öncesinde ne de sonrasında tek bir haber vermemiş olması normal değildi. Fakat Tengo'nun onu araması mümkün değildi.

Tengo kadın arkadaşı ve telefon hakkında düşünmeyi bırakıp mutfak masasının başına geçerek Komatsu'nun gönderdiği eleştiri kopyalarını sırayla okudu. Eleştiriler, tarih sırasına konmuştu. Sol üst boşluklarına tükenmezkalemle gazete ya da dergi adı yazılıydı. Herhalde yarızamanlı çalışan kızlardan birine yaptırmıştı. Komatsu'nun kendisi, ne olursa olsun, böyle zahmetli bir işe girişmezdi. Eleştirilerin çoğunun içeriği pozitifti. Çoğu eleştirmen öykünün derinliğini ve cüretkâr tarzını değerli bulmuş, metnin hassas dilini övmüştü. Böyle bir eseri on yedi yaşında bir kızın yazmış olması, inanılmaz bir şey, diyen eleştiriler de vardı.

Tahminin gayet yerinde, dedi Tengo içinden.

Büyülü gerçekçilik havasında bir Françoise Sagan değerlendirmesi yapan bir makale de vardı. Sonraki satırlarda çekinceler ifade eden, muğlak sözler de vardı ama eleştirilerin genel havasına bakılınca galiba övmeye çalışıyorlardı.

Fakat Pupa Hava ve Little People kavramlarının anlamı hakkında pek çok eleştirmen, tereddüde düşmüştü. Bazıları da bu konularda nasıl bir tavır takınacaklarına karar verememişlerdi. Öykü olarak çok ilginç hazırlanmış, sonuna kadar okuru sürüklemeyi başarıyor, ama 'Pupa Hava ne? Little People ne?' diye düşündüğümüzde baştan sona gizemli soru işaretleriyle dolu bir havuza atılmış gibi oluyoruz. Belki de bu, yazarın tasarladığı bir şey olabilir, ama bunu yazarın tembelliği diyebileceğimiz bir tavır olarak görecek okur sayısı da asla az olmasa gerek. Bu kızın eserine şimdilik iyi desek bile, yazarın ileride roman

yazarı olarak çalışmalarını sürdürmeye niyeti varsa, bu şekildeki ucu açık konular hakkında daha ciddi eleştirilerle karşılaşmaya da hazır olmalı, diyen bir eleştirmen de vardı.

Bunu okuyan Tengo başını hafifçe yana eğdi. Öykü olarak çok ilginç hazırlanmış, sonuna kadar okuru sürüklemeyi başarıyor noktasında yazar başarılı olduysa aynı yazara "tembel" yakıştırması yapmak nasıl bir mantığın ürünüydü acaba?

Fakat dürüst olmak gerekirse Tengo net bir şey söyleyebilecek durumda değildi. Belki de onun düşüncesi yanlıştı ve eleştirmen doğru söylüyordu. Tengo Pupa Hava eserini yeniden yazmaya kendini kaptırdığı sıralarda, o eseri bir üçüncü kişinin gözüyle nesnel olarak okuyabilmesi neredeyse imkânsızdı. Tengo şimdi Pupa Hava ve Little People'a kendi içinde var olan şeyler olarak bakabiliyordu artık. Bunun ne anlama geldiğini Tengo kendisi de bilemiyordu. Fakat onun için önemli bir sorun değildi. Onların gerçekten var olduğunu kabul edebilmek her şeyden daha büyük anlam taşıyordu. Üstelik Tengo bunların gerçekten var olduğunu hiç şüphe duymadan kabullenebilmişti. İşte bu yüzden Pupa Hava'nın yeniden yazılması işine kendini tamamen verebilmişti. Eğer kesin bir biçimde o öyküyü içselleştirmemiş olsaydı, çok büyük paralar da teklif edilse, hatta gözdağı da verilse, öyle bir dolandırıcılığa bulaşmazdı kesinlikle.

Yine de bunlar nihayetinde Tengo'nun kişisel fikirlerinden öteye geçmiyordu. Pupa Hava'yı okumayı bitirip gizemli soru işaretleriyle dolu havuzun içinde kalakalan, iyi niyetli erkek ve kadın okurlara Tengo acımadan edemiyordu. Renkli simitlere tutunmuş insanların, sıkıntılı yüz ifadeleriyle, soru işaretleriyle dolu geniş havuzda amaçsızca sürüklendiği sahneyi gözlerinin önüne getirebiliyordu. Gökyüzünde gerçekdışı bir güneş parlıyordu. Tengo insanların böyle bir durumu yaşamalarına neden olan kişi olarak hiç sorumluluk hissetmiyor da değildi.

Fakat, Acaba diye düşündü Tengo, kim dünyadaki tüm insanları kurtarmayı başarabilir? Dünyanın tüm tanrılarını bir araya getirseler bile nükleer silahlara engel olamadıkları gibi terörün kökünü de kazıyamazlar. Afrika'daki kuraklığı bitiremedikleri gibi John Lennon'ı yaşama döndüremezler. Dahası dünya çok daha karışık bir yer haline de gelebilir. Bu durumu ortaya çıkartan acizliği düşününce, insanları gizemli soru işaretleriyle dolu havuzda bir süre yüzdürmek daha hafif bir suç olmaz mı?

Tengo, Komatsu’nun gönderdiği Pupa Hava eleştirilerinin yarısını okuyup, kalanları okumadan zarfın içerisine geri koydu. Yarısını okuyunca kalan kısımda neler yazdığını aşağı yukarı tahmin edebiliyordu. Pupa Hava öykü olarak birçok insanı kendine çekmeyi başarmıştı. Bu öykü Tengo’yu, Komatsu’yu ve Öğretmen Ebisuno’yu da kendine çekmişti. Dahası şaşırtıcı sayıda okuru da kendine çekmişti. Daha başka ne olsundu ki?

Salı günü akşam 9’u biraz geçe telefon çaldı. Tengo müzik dinleyerek kitap okuyordu. Tengo’nun en çok sevdiği saatlerdi. Uyumadan önce dilediğince kitap okumak, okumaktan yorulunca da öylece uykuya dalmak.

Uzun bir aradan sonra telefonun zilini ilk kez duyuyordu, ama o seste uğursuz bir tını hissediliyordu. Komatsu’dan gelen bir telefon değildi. Telefon Komatsu’dan geldiğinde farklı çalardı. Tengo ahizeyi kaldırıp kaldırmamakta tereddüt etti. Beş kez çaldı. Sonra plağın üzerindeki iğneyi kaldırıp ahizeyi eline aldı. Kadın arkadaşı arıyor olabilirdi.

“Kavana Bey’in evi mi?” dedi adam. Orta yaşlı bir erkek sesiydi. Derinden gelen nazik bir sesti. Tanıdık değildi.

“Evet, öyle” dedi Tengo, temkinli bir ses tonuyla.

“Gece vakti rahatsız ediyorum, kusura bakmayın. Adım Yasuda” dedi adam. Son derece nötr bir sesti. Dostane olmadığı gibi düşmanlık da hissedilmiyordu. Resmi olmadığı gibi samimiyet de yoktu.

Yasuda? Yasuda adı hiçbir anlam ifade etmiyordu.

“Bildirmek istediğim bir şey vardı. Onun için telefon ettim” dedi adam. Sonra kitabın arasına ayraç koyar gibi kısa bir ara verdi. “Sanıyorum artık karım sizi rahatsız etmez. Söylemek istediğim yalnızca bu.”

Bunun üzerine Tengo farkına vardı. Yasuda kadın arkadaşının soyadıydı. Kyoko Yasuda, kadının adı buydu. Kadın Tengo ile birlikteyken ona ismiyle seslenme şansı hiç olmuyordu. Bu yüzden hatırlayana kadar zaman geçmişti. Telefon eden de kadının kocasıydı. Tengo’nun boğazına bir yumru oturmuştu.

“Anlayış gösterirsiniz umarım” dedi adam, sesinde duygudan eser yoktu. En

azından Tengo duyguyu andıracak bir şey hissetmemişti. Yalnız sesinde hafif bir şive hissediliyordu, Hiroşima, Kyuşu. Herhalde oralardan olmalıydı. Tam olarak anlamak mümkün değildi.

“Artık gelemeyecek” dedi Tengo.

“Evet, artık sizi rahatsız edemeyecek.”

Tengo cesaretini toplayarak sordu: “Ona bir şey mi oldu?”

Bir sessizlik yaşandı. Tengo’nun sorusu yanıtlanmamış halde, havada kalmıştı. Sonra karşı taraftaki adam sessizliği bozdu. “Bu yüzden Kavana Bey, sizin bundan sonra bir daha karımla buluşmanız mümkün olmayacak. Yalnızca bunu bildirmek istemiştim.”

Bu adam, Tengo’nun kendi karısıyla yattığını biliyordu. Haftada bir kez görüştüklerini, bir yıldır o ilişkinin sürdüğünü. Tengo bildiğini anlayabiliyordu. Yine de tuhaf bir şekilde adamın sesinde öfke ya da kin hissedilmiyordu. O sese karışan şey her neyse, farklı türden bir şeydi. Kişisel duygulardan ziyade somut bir manzarayı anlatıyor gibiydi. Sözgelimi terk edilerek harap düşmüş bir bahçe, sel sonrasında ırmak kenarı. Öyle bir manzara.

“Tam olarak anlayamadım, ama.”

“Öyleyse anlamaya hiç uğraşmasanız daha iyi olur” dedi adam, Tengo’nun sözünü kesecek şekilde. Sesinde yorgunluk tınısı hissediliyordu. “Kesin olan bir şey var, karımı yitirdiniz ve ne şekilde olursa olsun sizin yanına gelemez artık. Mesele bu.”

“Yitirdim mi?” dedi Tengo dalgınca, karşısındaki adamın sözlerini tekrarlayarak.

“Kavana Bey, böyle bir telefonu ben de etmek istemezdim. Fakat haber vermeseydim rahat uyuyamazdım. İsteyerek böyle bir telefon ediyor değilim.”

Karşısındaki adam susunca telefondan hiçbir ses gelmedi. Çok sakin bir yerden telefon ediyor olmalıydı. Belki de adamın duyguları vakum işlevi görerek çevredeki tüm sesleri emiyordu.

Bir soru sormam gerek, dedi Tengo içinden. Eğer bunu yapmazsa her şey anlamsızca karanlığa gömülmüş halde bitiverecekti. Diyaloğu kesintiye

uğratmaması gerekiyordu. Fakat her şeyden önce bu adamın, durumun ayrıntılarını Tengo'ya anlatmak gibi bir niyeti yoktu. Gerçeği açıklama niyeti olmayan birisine, acaba nasıl bir soru sorulabilirdi? Uzay boşluğunda ne gibi sözcükler, ses haline gelebilirdi? Tengo, doğru sözcükleri bulmak için çaba harcarken ansızın telefon bağlantısı kesildi. Adam hiçbir şey söylemeksizin ahizeyi yerine koymuş, geçip gidivermişti. Muhtemelen sonsuza kadar.

Tengo artık ölü gibi sessiz ahizeye bir süre kulağını dayadı. Eğer telefon birileri tarafından dinleniyorsa, bunu belki de anlayabilirdi. Nefesini tutarak kulak kesildi. Fakat bunu anlayabileceği herhangi tuhaf bir ses duyulmuyordu. Duyabildiği yalnızca kendi kalp atışlarıydı. Kalp atışlarını dinlerken kendisinin sefil bir haydut olduğu, geceyarısı bir başkasının evine gizlice girdiği hissine kapıldı. Bir şeylerin gölgesine saklanıp, nefesini tutarak ev halkının yatmasını bekliyordu sanki.

Tengo sakinleşebilmek için demlikte su kaynatıp yeşil çay yaptı. Fincanı eline alarak masanın başına geçti, telefonda yaptıkları konuşmayı kafasında en baştan canlandırdı. Karımı yitirdiniz. Ne şekilde olursa olsun sizin yanınıza gelemez artık, demişti adam. Ne şekilde olursa olsun, özellikle bu ifade Tengo'nun kafasını karıştırmıştı. Burada karanlık, nemli bir şeyleri anımsatan bir tını vardı.

Yasuda adlı kişinin Tengo'ya iletmek istediği, karısının istese bile Tengo'nun yanına bir daha gidemeyeceğiydi. Neden ve hangi bağlamda bu imkânsız hale gelmişti acaba? Yitirdin derken, ne söylemeye çalışıyordu? Bir kazada ağır yaralanmış, bir daha düzelmeyecek miydi? Aldığı darbelerin şiddetiyle yüzü tanınmayacak hale gelmiş Kyoko Yasuda'nın hali, Tengo'nun gözünde canlandı. Kadın, tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuştu, belki bir uzvunu kaybetmişti, artık hareket edemeyen vücudu sargılar içerisindeydi. Belki bir bodrum katında köpek gibi kalın zincirlerle bağlanmıştı. Fakat bu tahminlerin hepsi de fazlasıyla uçuktu.

Kyoko Yasuda (Tengo artık onun hakkında düşünürken tam ismi ile anmaya karar vermişti) kendi kocası hakkında hiçbir şey anlatmazdı. Kocasının nasıl bir işte çalıştığını, kaç yaşında olduğunu, yüzünün şeklini, kişiliğini, nerede tanıştıklarını, ne zaman evlendiklerini Tengo hiç bilmiyordu. Şişman mıydı, zayıf mı? Boyu uzun muydu, kısa mı? Yakışıklı mıydı, değil miydi? Karı koca ilişkileri iyi miydi, kötü mü? Bunları da bilmiyordu. Tengo'nun bildiği, kadının pek geçim sıkıntısı çekmediği (hatta rahat bir yaşam sürüyor gibiydi) ve kocasıyla aralarındaki seksin nicelik olarak (belki de nitelik olarak) pek fazla

tatmin edici olmadığıydı. Fakat bunlar bile Tengo'nun tahminlerinden ibaretti. Tengo ile kadın öğleden sonralarını yatakta geçirirken birçok şey konuşuyorlardı, ama o sırada kadının kocası asla söz konusu olmuyordu. Tengo'nun kendisi de özel olarak bu konuları öğrenmek istemiyordu. Nasıl bir adamın karısını çaldığını mümkünse bilmek istemiyordu. Bu, bir tür görgü kuralıdır, diye düşünürdü. Fakat durum bu hale gelince Tengo kadının kocası hakkında tek bir soru sormamış olduğu için pişmanlık duydu (soru sormuş olsaydı kadın oldukça net bir şekilde yanıtlardı mutlaka). Adam kıskanç mıydı? Sahiplenici miydi? Şiddet eğilimi var mıydı?

Tengo kendini adamın yerine koyarak düşünmeye çalıştı. Eğer onun konumunda olsaydı kendisi neler hissederdi acaba? Yani bir karısı, iki küçük çocuğu olsa, son derece sıradan, huzurlu bir aile yaşantısı sürüyor olsa. Ancak karısının haftada bir kez başka bir erkekle yattığı ortaya çıkıyor. Kendinden on yaş küçük bir adamla. İlişkileri bir yıldan uzun süredir devam ediyor. Aynı durumda kalsa, Tengo'nun kendisi ne düşünürdü acaba? Ne gibi duygular yüreğine hükmederdi? Şiddetli bir öfke mi? Derin bir hayal kırıklığı mı? İç sızlatan bir elem mi? Donuk bir kayıtsızlık mı? Gerçeklik algısının yitirilmesi mi? Yoksa birbirinden ayrıştırılamayan birçok duygunun bileşimi mi?

Ne kadar düşünürse düşünsün, Tengo kendisinin öyle bir durumda neler hissedeceğine dair doğru düzgün bir tahmin yürütemiyordu. Tahmin yürütmeye çalıştıkça zihninde sadece beyaz askılı fanila giyerek tanımadığı genç bir adama meme ucunu emdiren annesinin görüntüsü canlanıyordu. Memeleri dolgundu, meme ucu irileşmiş, sertleşmişti. Yüzünde şehvet gülümsemesi vardı. Ağzını hafifçe aralamış, gözlerini kapatmıştı. Usul usul titreyen dudakları, ıslak vajinayı andırıyordu. Hemen yanında Tengo uyuyordu. Sanki neden-sonuç ilişkisi gibi, dedi Tengo içinden. O gizemli genç adam muhtemelen Tengo'nun kendisiydi. Tengo'nun kollarına aldığı kadın Kyoko Yasuda'ydı. Kurgu, tamamen aynıydı. Yalnızca insanlar farklıydı. Öyleyse benim yaşamım, içimde gizli imgeleri somutlaştırarak, bu gizemi çözebilmek için uğraşmaktan mı ibaret yoksa? Sonra, kadını yitirmiş olmasında kendisinin ne kadar sorumluluk payı vardı acaba?

Tengo bir türlü uyuyamadı. Yasuda adlı adamın sesi kulaklarında yankılanıyordu. Konuşmalarındaki imalar üzerine yükleniyordu. Dile getirdiği sözcükler hassas bir gerçeklik taşıyordu. Tengo, Kyoko Yasuda'yı düşündü. Onun yüzünü, onun vücudunu en ufak ayrıntısına kadar hayalinde canlandırdı.

Onunla son buluşması iki hafta önceki cuma günüydü. İkisi her zaman olduğu gibi uzun uzun seks yapmışlardı. Fakat kadının kocasından gelen telefondan sonra, bu, çok eski bir geçmişte kalmış gibi bir hisse kapılmıştı Tengo. Sanki tarihten bir yaprak gibi.

Kadının, Tengo ile yatakta dinlemek için evinden getirdiği uzunçalarları, plak rafında duruyordu. Çok eski caz plaklarıydı. Louis Armstrong, Billie Holiday (Bu kez Barney Bigard eşlik ediyordu) 1940'ların Duke Ellington'ı. Hepsi birçok kez dinlenmiş, özenle kullanılmıştı. Plak kaplarının renkleri, geçen zamanın etkisiyle biraz solmuştu, ama içindeki plaklar neredeyse yepyeni gibiydi. Bu plak kaplarını eline alıp bakarken kadınla muhtemelen bir daha asla görüşemeyeceği duygusu Tengo'nun içinde büyümeye başladı.

Elbette, gerçek anlamda Tengo, Kyoko Yasuda'ya âşık değildi. Onunla yaşamı paylaşmak gibi bir isteği yoktu, ayrıca ayrılığın acısına dayanamamak gibi bir korkusu da olmamıştı. Onunlayken yüreğinde sarsıntıyı andıran duygular hissetmemişti hiç. Fakat Tengo o yaşça büyük kadın arkadaşının varlığına alışmıştı. Ona karşı doğal bir sevgi besler hale gelmişti. Haftada bir kez kadını kendi evinde ağırlamak, vücutlarının birleşmesi rutin programları haline gelmiş ve onu hep sevinçle beklemişti. Tengo için nadir denebilecek bir durumdu. Tengo çoğu kadına karşı böylesi samimi duygular beslemezdi. Dahası kadınların çoğu, cinsel ilişki kursa da kurmasa da, Tengo'nun huzursuz olmasına neden oluyorlardı. Sonra bu huzursuzluğu bastırabilmek için Tengo kendi içindeki bir bölgeyi ustalıkla çevirip kapatmak zorunda kalıyordu. Başka bir deyişle kalbindeki odalardan bazılarını sımsıkı kilitlemek zorunda kalıyordu. Fakat Kyoko Yasuda ile birlikteyken böyle karmaşık şeyler olmuyordu. Kadın Tengo'nun ne istediğini, neyi istemediğini özümsemiş gibiydi. Bu yüzden onunla karşılaşmış olmak Tengo için bir şanstı.

Fakat neticede bir şeyler olmuş, kadın yitip gitmişti. Bir nedenden dolayı, ne şekilde olursa olsun bir daha buraya asla gelmeyecekti. Dahası kadının kocasına bakılırsa, o neden hakkında da, o sonuç hakkında da Tengo'nun hiçbir şey bilmemesi daha iyi olacaktı.

Tengo'yu uyku tutmamıştı, yere oturmuş Duke Ellington'ın plağını kısık sesle dinlerken telefon tekrar çaldı. Duvar saati 10.12'yi gösteriyordu. O saatte telefon edecek kişi olarak aklına Komatsu'dan başkası gelmiyordu. Fakat bu telefon

çalma sesi de Komatsu gibi değildi. Komatsu'dan gelen telefonlarda, iş daha acilmiş gibi, sinirli bir zil sesi gelirdi sanki. Belki de o Yasuda adlı adam Tengo'ya söylemeyi unuttuğu bir şeyi anımsamış olabilirdi. Aslında telefonu açmak istemiyordu. Tecrübelerine göre o saatte gelen telefon, asla iyi bir haber vermek için olamazdı. Yine de içinde bulunduğu durumu düşününce ahizeyi kaldırmaktan başka tercih şansı yoktu.

"Kavana Bey'siniz, değil mi?" dedi adam. Komatsu değildi. Yasuda da değildi. O ses kesinlikle Uşikava'ya aitti. Ağzı suyla, belki de ne olduğu bilinmez bir sıvıyla doluymuş gibi konuşuyordu. Onun tuhaf yüzü, yassı ve şekilsiz kafası, otomatik olarak Tengo'nun gözünde canlanıverdi.

"Gece vakti rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben Uşikava. Geçen gün haber vermeden uğramış, zamanınızı almıştım. Bugün de daha erken telefon etmem iyi olurdu, ama acil bir işim çıkınca bir de baktım ki bu saat olmuş. Hayır, sizin erken yatıp erken kalktığınızı çok iyi biliyorum. Güzel bir huy. Gece geç saatlere kadar oturup boşa zaman harcamak iyi sonuçlar doğurmaz. Hava karardıktan sonra olabildiğince erken yatağa girip sabah güneş ışıklarıyla birlikte uyanmak en iyisi olur. Fakat tamamen önseziyle Kavana Bey bu akşam hâlâ uyanıktır, dedim. Bu yüzden kabalık olduğunu bildiğim halde bu saatte telefon açmış oldum. Rahatsız etmiyorumdur umarım."

Uşikava'nın söyledikleri Tengo'nun hoşuna gitmemişti. Adamın ev telefon numarasını biliyor olması da hoşuna gitmemişti. Önsezi falan değildi. Adam Tengo'nun uyuyamayacağını bilerek telefon etmişti. Evdeki ışıkların yandığını da biliyor olabilirdi. Ev birileri tarafından gözetleniyor muydu acaba? Ellerinde gece görüş dürbünleriyle, çalışkan ve yetenekli araştırmacıların, bir yerlerden Tengo'nun odasını izlediği sahne, birden gözünde canlanıverdi.

"Gerçekten de bu akşam uyanığım" dedi Tengo. "Sizin şu önseziniz doğru. Az önce çok fazla koyu çay içtim belki de."

"Demek öyle. Sizin için üzüldüm. Uykunun tutmadığı geceler üst üste gelince insanın aklına gereksiz şeyler üşüşür. Biraz konuşmamız mümkün mü acaba?"

"Uykumu iyice kaçıracak bir şeyler olmadığı müddetçe."

Uşikava sanki çok komik bir şey varmış gibi yüksek sesle güldü. Ahizenin öte yanında, bir yerlerde onun çirkin kafası sallanmış olmalıydı. "Ha ha. Çok ilginç şeyler söylüyorsunuz Kavana Bey. Sizi ninni gibi rahatlatmayabilir, ama

konuşmak istediğim konu uyku kaçıracak kadar ciddi bir şey değil. İçiniz rahat olsun. Yalnızca bir evet-hayır meselesi. Şu yardım parası konusu. Yıllık 3 milyon yenlik yardım parası. Güzel değil mi? Ne dersiniz? Düşündünüz mü acaba? Bizim de artık nihai yanıtınızı almamız gerekiyor.”

“Yardım parası meselesini, görüştüğümüz gün kesin olarak reddettiğimi sanıyorum. Teklifiniz için çok teşekkür ederim. Fakat ben şu anki halimden memnunum. Ekonomik bir sıkıntım yok. Mümkün olursa yaşantımı bu şekilde devam ettirmek istiyorum.”

“Kimseden yardım almadan yani.”

“Basite indirgersek öyle.”

“Tamam, bunun hayranlık verici bir tavır olduğunu söylemem gerek” dedi Uşikava hafifçe genzini temizleyerek. “Tek başına ayakta kalmak. Mümkün olduğunca örgütlü işlere bulaşmamak. Düşüncenizi anlayabiliyorum. Yalnız Kavana Bey, sizi düşündüğüm için söylüyorum, şu dünyada başımıza ne zaman neyin geleceğini bilemeyiz. Bu yüzden mutlaka sigorta benzeri şeyler gerekli olur. Sırtımızı yaslayabileceğimiz, rüzgârdan korunabileceğimiz bir şeyler olmayınca sıkıntımız artar. Böyle söylemek istemem ama Kavana Bey, sizin şu an sırtınızı yaslayabileceğiniz hiçbir şey yok. Çevrenizdeki hiç kimse size kalkan olamaz. Çevrenizde, bir şey olduğunda, durum kötüleşirse, sizi yüzüstü bırakıp kaçabilecek insanlardan başka kimse yok gibi. Öyle değil mi? Ne kadar hazırlıklı olursan o kadar az zarar görürsün derler. Bir sıkıntı olması durumunu düşünerek kendinizi garantiye almanız iyi olmaz mı? Mesele yalnızca para değil. Para nihayetinde bir simgeden ibarettir.”

“Söylediklerinizi tam olarak anlayamıyorum” dedi Tengo. Uşikava’yla ilk karşılaştığı anda sezgisel olarak hissettiği rahatsızlık duygusu tekrar baş göstermişti.

“Doğru ya, siz henüz genç olduğunuz için o meseleleri pek anlayamayabilirsiniz. Şöyle söyleyeyim. Belli bir yaşı geçince yaşam dediğin, sahip olduğun şeyleri sürekli olarak kaybettiğin bir süreçten öteye geçmez. Yaşamın için önemli olan şeyler, birer birer tarağın dişlerinin kırılıp gitmesi gibi insanın elinden kayıp düşüverir. Bunların yerine eline geçense, değersiz, tuhaf şeyler olur. Vücudun yetenekleri, arzular, hayaller, idealler, kendine güven, anlam, hatta âşık olduğun insanlar, peş peşe, önce biri sonra diğeri şeklinde yok olup gider. Veda ederek

ayrılanlar, hatta bir gün hiçbir şey söylemeden ortadan yok olanlar olur ve bir kez yitirince bunları bir daha asla tekrar elde edemezsin. Yerine koyacak bir şeyler de bulamazsın. Bu, çok acı veren bir şeydir. Bazen vücudun lime lime doğranıyormuş gibi hissedersin. Kavana Bey, otuz yaşına girmek üzeresiniz. Bundan sonra yaşamınızın alacakaranlık bir çağına adım atmak üzeresiniz. Bu, evet, yaşlandığınız anlamına geliyor. Bir şeyleri yitirmeye dair o duyguyu siz de yavaş yavaş kavramaya başlamışsınızdır. Öyle değil mi?"

Bu adam Kyoko Yasuda'yı ima ediyor olabilir mi acaba? diye düşündü Tengo. Bizim haftada bir kez burada gizlice buluştuğumuzu. Dahası, kadının bir nedenle Tengo'nun yaşantısından çıktığını da biliyor olabilirdi.

"Özel hayatımla ilgili oldukça ayrıntılı bilgilere sahip gibisiniz" dedi Tengo.

"Hayır, değilim" dedi Uşikava. "Ben yalnızca yaşamla ilgili genel kanıyı söyledim. Gerçekten. Sizin özel yaşantınızı pek bilmiyorum."

Tengo suskun kaldı.

"Lütfen gönül rahatlığıyla yardım paramızı kabul edin Kavana Bey" dedi Uşikava iç geçirir gibi bir sesle. "Dürüst olmak gerekirse, şu an son derece tehlikeli bir konumdasınız. Gerektiğinde biz sizin arkanızda dururuz. Can simidi atabiliriz. Şu anki durum içinden çıkılamayacak bir hal alabilir."

"İçinden çıkılamayacak bir hal" dedi Tengo.

"Aynen öyle."

"Bu, somut olarak ne anlama geliyor?"

Uşikava kısa bir ara verdi. Sonra yanıtladı: "Bakın Kavana Bey. Bilmemenin daha iyi olacağı şeyler de vardır. Bu tür bir bilgi insanı uykularından eder. Bu, çayın etkisiyle kıyaslanamaz bile. Bu şey, sizin huzurlu uykunuzu ebediyen elinizden alabilir. Söylemek istediğim, şöyle düşünün: Siz kendiniz ne yaptığınızı tam olarak bilmeden özel bir musluğu açıp özel bir şeyi dışarı çıkartmışa benziyorsunuz. Bu, çevrenizdeki insanları etkiliyor. Hoşa gidecek bir etki yarattığı da söylenemez."

"Bunun Little People'la bir ilgisi var mı?"

Aslında boş atıp dolu tutmaya çalışmıştı, ama Uşikava bir süre suskun kalmıştı. Derin bir suyun dibine batmış, tek başına duran kara bir taş gibi ağır bir sessizlikti.

“Uşikava Bey. Kesin olarak öğrenmek istiyorum. Bulmaca çözer gibi konuşmayı bırakıp daha somut konuşalım. Kadının başına ne geldi?”

“Kadın? Neden bahsettiğinizi hiç bilemiyorum.”

Tengo iç geçirdi. Telefonda konuşmak için bu konu fazlasıyla hassastı.

“Kusura bakmayın ama Kavana Bey, ben yalnızca bir aracıyım. Müşterimden gelen mesaj, prensip olarak meselelerle ilgili mümkün olduğunca detay vermeden konuşmak. Şu an bana verilen görev, bu” dedi Uşikava ciddi bir ses tonuyla. “Sizi uğraştırıyor gibiyim. Kusura bakmayın, ama böyle konuşmaktan başka yolu yok. Dahası, dürüst olmak gerekirse, benim bilgim de oldukça sınırlı. Fakat neticede o kadın dediğiniz kim, tam olarak anlamadım. Biraz daha somut olarak söylemeniz gerek.”

“Öyleyse Little People denilen ne?”

“Bakın Kavana Bey. O Little People dediğiniz şeyin ne olduğunu da hiç bilmiyorum. Tek bildiğim bunun Pupa Hava romanında yer aldığı, o kadar. Fakat bakın. Konuşmanın akışına bakacak olursak, galiba siz bir şeyleri insanlara gelişigüzel anlatmışa benziyorsunuz, kendiniz bile ne olduğunu tam olarak bilmediğiniz halde. Böyle bir şey, duruma göre çok tehlikeli olabilir. Bunun nasıl bir tehlike olduğunu benim müşterim çok iyi biliyor. Dahası o tehlikeye karşı savunmanın yollarını da bir parça biliyor. İşte o yüzden biz size yardım eli uzatmaya çalışıyoruz. Üstelik açıkça söylemek gerekirse bizim kollarımız çok uzundur. Uzun, güçlü kollar.”

“Sizin şu müşteri dediğiniz kim peki? Öncüler’le alakası var mı?”

“Burada onun adına açıklama yapma yetkim maalesef yok” dedi Uşikava, gerçekten üzülüyormuş gibi. “Fakat ne olursa olsun benim müşterim bir hayli güç sahibi. Muazzam bir güç. Biz sizin arkanızda durabiliriz. Bakın şimdi. Bu, son öneri Kavana Bey. Kabul edip etmemek size kalmış. Fakat bir kez tavrınızı belirleyecek olursanız, kolayca geri dönemezsiniz. Bu yüzden iyice düşünün. Sonra, eğer onların tarafında yer almazsanız, duruma göre onların uzattıkları kollar, maalesef sizin için hiç de hoş olmayan sonuçlar doğurabilir.”

“Sizin uzun kollarınız benim için ne gibi hoş olmayan sonuçlar doğurabilir?”

Uşikava bir süre bu soruyu yanıtlamadı. Dudaklarının kıyısındaki salyayı içine çeker gibi tuhaf bir ses telefonun öte ucundan duyuldu.

“Somut olarak ben de bilemiyorum” dedi Uşikava. “Bu kadarını söylemediler, bu yüzden genel konuşuyorum.”

“Peki, ben neyi anlattım insanlara?” diye sordu Tengo.

“Bunu da bilmiyorum” dedi Uşikava. “Tekrarlamış olacağım, ama ben sadece bir aracıyım. İşin ayrıntılarını pek bilemiyorum. Bana yalnızca sınırlı bilgi verildi. Dolu dolu bir bilgi kaynağından gelse de, benim önüme ulaştığında bu bilgiler damlalara dönüşüyor. Ben müşterimden sınırlı yetki aldım. Böyle söylemek üzere direktif aldım. Olduğu gibi de size aktarıyorum. Müşteriniz neden doğrudan irtibata geçmiyor? Öylesi daha hızlı olmaz mı? Neden böyle anlamsız bir adamı aracı koyuyor? diye sorabilirsiniz. Neden acaba? Ben de bilemiyorum.”

Uşikava genzini temizledikten sonra Tengo’nun sorusunu bekledi. Fakat soru gelmedi. Bu yüzden konuşmasını sürdürdü: “Bu arada Kavana Bey, neyi anlattığınızı sormuştunuz, değil mi?”

“Öyle” dedi Tengo.

“Ben düşünüyorum da Kavana Bey, bu işte böyle bir şey, diye başkalarına kolayca söylenebilecek bir şey olmasa gerek. Sizin kendi başınıza çabalamanız, alnınızda ter biriktirerek bulmanız gereken bir şey değil mi? Fakat gereksiz şeylerle uğraştığınız için bunu anladığınızda çok geç kalmış da olabilirsiniz. Benim gördüğüm kadarıyla siz özel bir yetenek sahibisiniz. Oldukça üstün, güzel bir yetenek. Normal insanlarda olmayan bir yetenek. Orası kesin. İşte bu yüzden sizin bu sefer yaptığınız şey kolayca geçiştirilemeyecek bir etki gücüne sahip oldu. Sonra benim müşterim sizin bu yeteneğinize çok değer veriyor. Yardım parası meselesi bu yüzden ortaya çıktı. Fakat yeteneğiniz olsa bile, maalesef bu tek başına yeterli değil. Kişisine göre değişir belki, ama yeterli derecede olmayan bir yetenek sahibi olmak, hiçbir şeye sahip olmamaktan çok daha tehlikeli olabilir. Bu, bu seferki olayla ilgili olarak benim öylesine sahip olduğun izlenim.”

“Öte yandan sizin müşteriniz yeterli bilgi ve yetenek sahibi. Öyle mi demek

istiyorsunuz?”

“Hayır, bu konuda da bir şey söyleyemem. Yeterli mi değil mi kimse kestiremez. Yeni bir tür bulaşıcı hastalık gibi düşünmeniz iyi olabilir. Onlar bununla nasıl baş edeceklerini, yani aşısını biliyorlar. Şu aşamada bu aşının bir parça etkili olduğu da ortaya konuldu. Fakat hastalığa neden olan mikrop her an güçleniyor, gelişiyor. Ama onlar da kafası çalışan, iradeli tipler. Direnme gücünü kırmaya çalışıyorlar. Bu aşının ne zamana kadar etkili olacağını bilmiyoruz. Stoklanan aşı miktarının yeterli olup olmayacağını da bilmiyoruz. Bu yüzden müşterim kendini tehdit altında hissediyor.”

“Bu insanların bana neden gereksinimi var?”

“Bulaşıcı hastalık benzetmesini bir kez daha kullanacağım, kusura bakmayın, ama sizler ana taşıyıcı gibi bir rol oynuyor olabilirsiniz.”

“Sizler mi? dedi Tengo. “Böyle derken, Eriko Fukada ile beni mi kastediyorsunuz?”

Uşikava bu soruyu yanıtlamadı. “Klasik bir ifade kullanacak olursam, siz Pandora’nın kutusunu açtınız, diyebiliriz belki. Oradan birçok şey bu dünyaya çıkıverdi. Benim edindiğim izlenime göre, galiba benim müşterimin düşüncesi böyle. Siz ikiniz tesadüfen karşılaşmış bile olsanız, sizin düşündüğünüzden daha güçlü bir birliktelik oldu bu. Birbirinizde eksik olan kısımları güçlü bir şekilde tamamlayabildiniz.”

“Fakat bu yasal açıdan bir suç değil.”

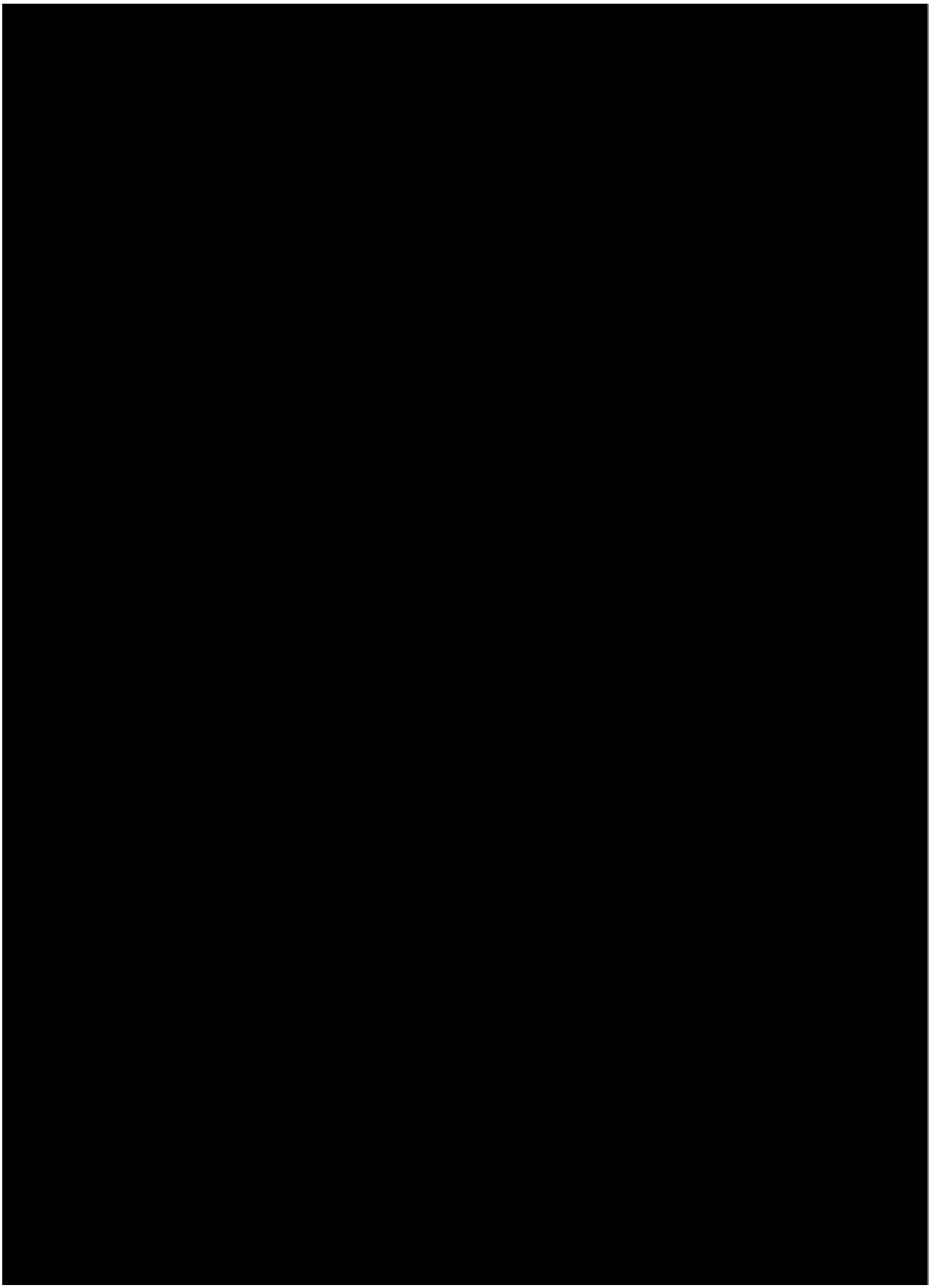
“Aynen öyle. Yasal anlamda, dünyevi anlamda suç değil elbette. Fakat George Orwell’ın yüce klasiği, hatta yüce başvuru kaynağı olan kurmaca eseri referans alacak olursam, bu tam olarak düşünce suçuna yakın bir şey. Rastlantı bu ya, 1984 yılındayız. Bir bağ vardır herhalde. Fakat Kavana Bey, ben bu akşam çok fazla konuştum galiba ve konuştuklarımın çoğu nihayetinde benim kişisel tahminlerimden öteye geçmiyor. Yalnızca kişisel tahminler. Kesin kanıtlarım olduğu için söylüyor değilim. Siz sorduğunuz için ben de izlenimlerimi ana hatlarıyla anlattım yalnızca.”

Uşikava sessiz kaldı, Tengo ise düşündü. Yalnızca kişisel tahminler. Bu adamın söylediklerini nereye kadar ciddiye almalıyım acaba?

“Artık kesmek zorundayım” dedi Uşikava. “Önemli bir konu olduğu için biraz daha zaman tanıyalım. Fakat o kadar uzun değil, ne de olsa saat zamanı dilimlemeye devam ediyor. Tik tak, tik tak diye durup dinlenmeden. Bizim önerimizle ilgili olarak bir kez daha iyice düşünün. Bir süre sonra tekrar irtibata geçeriz. İyi geceler. Konuşabildiğimize sevindim. Kavana Bey, umarım güzelce uyuyabilirsiniz.”

Bunları söyledikten sonra Uşikava tereddüt etmeksizin telefonu kapattı. Tengo elinde kalan ölü gibi sessiz ahizeye bir süre sessizce baktı. Çiftçilerin kurak toprakta güneşin altında solgunlaşan sebzeleri eline alıp bakması gibi. Son zamanlarda çok sayıda insan Tengo’nun konuşmasına fırsat vermeden telefonu yüzüne kapatıyordu.

Zaten tahmin ediyordu, ama güzel bir uyku Tengo’ya uğramadı bile. Sabahın soluk ışıkları perdenin rengini ortaya çıkarmıştı bile. Büyük şehrin azimli kargaları uyanıp günlük hayatlarına başlayana kadar, Tengo duvara yaslanmış vaziyette yerde oturarak, kendinden yaşça büyük kadın arkadaşını, bir yerlerden uzanıp gelen güçlü uzun kolları düşündü. Fakat bu düşünceler onu hiçbir yere götürmüyordu. Düşünceleri oldukları yerde amaçsızca dolaşıp duruyordu. Tengo çevresine bakındıktan sonra iç geçirdi. Sonra tamamen yalnız kaldığının farkına vardı. Gerçekten de Uşikava haklı olabilirdi. Sırtını yaslayabileceği kimse yoktu çevresinde.

Aomame

Şu an adım atmak üzere olduğun yer

Okura Oteli’nin ana binasındaki geniş, yüksek tavanlı lobi loş, güzel, devasa bir mağarayı andırıyordu. Koltuklara oturmuş sohbet eden insanların sesleri, karnı deşilmiş bir hayvanın soluk alıp verişini andıran bir uğultu haline gelmişti. Kalın ve yumuşak yer halısı, Kuzey adalarının kadim yosunlarını akla getiriyordu. Halının üzerinde zamanla oluşan yaşanmışlık katmanı insanların ayak seslerini emiyordu. Lobide gidip gelen insanlar, sanki bir lanetle çok eski zamanlarda oraya hapsedilmiş de kendilerine verilen görevi kesintisiz tekrarlayan bir hayalet sürüsü gibi görünüyordu. Zırh giymiş gibi, vücutlarına tam oturan takım elbiseler içerisindeki erkekler, salonlardan birinde yapılacak olan tören için şık siyah giysiler giymiş genç, narin kadınlar. Kadınların taktıkları, kan arayan vampir yarasalar gibi yansıtmak üzere ışık arayan küçük ama pahalı mücevherler. Verimli çağlarını geçirmiş, yaşlı kral ve kraliçe gibi bir köşedeki saltanat koltuğunda yorgun bedenlerini dinlendiren iriyarı yabancı karıkoca.

Aomame uçuk mavi keten pantolonu, basit beyaz bluzu, beyaz yürüyüş ayakkabıları ve elinde Nike marka mavi spor çantası ile, böylesine efsaneler ve metaforlarla dolu bir yere hiç uygun değildi. Otelde konaklayan müşterilerden biri tarafından çağrılmış bebek bakıcısı gibi duruyordu. Kolçakları geniş koltukta zaman öldürürken düşüncelere daldı. Fakat elimden bir şey gelmez, ben sosyalleşmek adına buraya gelmiş değilim. Orada oturduğu süre boyunca birileri tarafından izlendiğine dair belli belirsiz bir hisse kapılmıştı. Fakat çevresine ne kadar bakınırsa bakınsın bunu yapan kişiyi bulamamıştı. Olsun, dedi içinden, izlemek istiyorlarsa, istedikleri kadar izlesinler. Kol saati 6.50’yi gösterdiğinde, Aomame ayağa kalkıp elinde spor çantasıyla tuvalete gitti. Sonra ellerini sabunla yıkayıp dış görünümünde bir sorun olup olmadığını bir kez daha kontrol etti. Sonra büyük, lekesiz aynanın karşısında birkaç kez derin nefes aldı. Tuvalet geniş ve boştu. Belki de Aomame’nin oturduğu apartman dairesinden daha geniş bile olabilirdi. Bu son işim, dedi Aomame aynanın karşısında alçak sesle.

Sorunsuzca işi halledip ortadan kaybolacağım. Aniden, bir hayalet gibi. Şu an buradayım. Yarın artık burada olmayacağım. Birkaç gün sonra başka bir adım, başka bir yüzüm olacak artık.

Lobiye dönüp bir kez daha koltuğa oturdu. Spor çantasını masanın üzerine koydu. Çantada yedi mermilik küçük otomatik tabanca vardı. Bir de, tek bir hareketle adamın ensesine saplamak için getirdiği ucu sivri iğne. Sakin olmalıyım, dedi içinden. En önemli ve sonuncu işim. Her zamanki soğukkanlı ve sağlam duruşlu Aomame olmam gerek.

Fakat Aomame, normal halinden farklı olduğunu elbette hissediyordu. Tuhaf bir şekilde nefes almakta zorlanmaktaydı, kalp atışlarının hızı dikkatini çekmeye başlamıştı. Koltukaltları hafiften terlemişti. Arada sırada tenine iğneler batıyormuş gibi oluyordu. Yalnızca heyecan değil bu, ben bir şeyleri seziyorum. Bu sezgi bana uyarıda bulunuyor. Bilincimin kapısını çalmaya devam ediyor. “Şu an bile geç değil. Buradan çık git, her şeyi unut” diyor. Eğer mümkün olsa, Aomame bu uyarıyı dinlemek isterdi. Her şeyi bir kenara bırakıp öylece otelin lobisinden çıkıp gitmek isterdi. Burada uğursuz bir şeyler var. Ölümün süzülerek geldiği hissi havayı kaplamış. Sakin, yumuşak, ama kaçılması mümkün olmayan ölüm. Fakat kuyruğumu kıstırıp kaçamam. Bu Aomame’nin yaşam tarzına uygun değildi.

Uzun bir on dakika geçti. Zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Aomame koltukta oturarak soluklarını düzenlemeye çalıştı. Lobideki hayaletler durmaksızın anlaşılmaz sesler çıkartmaya devam ediyordu. İnsanlar gidecek yer arayan ruhlar gibi kalın halının üzerinde sessizce dolaşıyorlardı. Kadın garsonun tepsiye koyduğu kahve setini taşırken çıkarttığı ses, net ve anlaşılır tek ses olarak kulağına kadar geliyordu. Fakat o sesin bile kuşkulu bir ikincil tınısı var gibiydi. İyiye işaret değil. Şu an bu kadar heyecanlanırsam en önemli an geldiğinde hiçbir şey yapamam. Aomame gözlerini kapatıp tamamen gayriihtiyari dua etmeye başladı. Kendini bildiği ilk andan ibitaren üç öğün yemekten önce hep ettiği duaydı bu. Şimdi çok geçmişte kalmıştı gerçi ama her satırını, her sözcüğünü net olarak anımsıyordu.

Semalardaki Yüce Efendimiz. Saf adın hak ettiği saygıyı görsün, Krallığın bize gelsin. Günahlarımızı bağışla. Ufacık adımlarımızı kutsa. Amin.

Bir zamanlar ona sıkıntıdan başka bir şey vermeyen bu duanın şimdi kendisine destek olduğunu Aomame kabul etmek zorundaydı. Duadaki sözlerin tınısı sinirlerini yatıştırmış, korkunun kapılarını kapatarak, soluklarının rahatlamasını sağlamıştı. Aomame parmaklarını gözkapaklarına bastırarak, duayı birkaç kez daha içinden tekrarladı.

“Aomame Hanım sizsiniz, değil mi?” dedi, yakınına kadar sokulan genç bir erkek sesi.

Bu soru üzerine Aomame gözlerini açıp, başını yavaşça kaldırarak sesin sahibine baktı. Önünde iki genç adam duruyordu. İkisi de benzer türde koyu renk takım elbise giymişlerdi. Kumaşına ve işçiliğine bakınca o kadar pahalı şeyler olmadığı anlaşılıyordu. Herhalde bir ucuzluk mağazasından gelişigüzel satın alınmış takım elbiselerdi. Elbiselerin bazı yerleri, vücutlarına tam oturmamıştı. Fakat üzerlerinde tek bir kırışık bile yoktu. Giymeden önce her seferinde tekrar ütülüyorlardı belki de. İkisi de kravatlı değildi. Biri beyaz gömleğinin düğmelerini sonuna kadar iliklemiş, diğeri ise ceketinin altına yuvarlak yakalı tişört gibi bir şey giymişti. Ayaklarında ise en basitinden simsiyah deri ayakkabılar vardı. Beyaz gömlekli adam 1.85 boylarındaydı, saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Kirpikleri uzun, grafik eğrisi gibi, güzel bir açıyla yukarıya kalkıktı. Hatları düzgündü, serinkanlı bir görünüşü vardı. İstese aktör bile olabilirdi. Diğeri ise 1.65 boylarındaydı, saçlarını kazıtmıştı. Küt burunluydu, çenesinin ucunda minicik bir sakalı vardı. Yanlışlıkla oluşmuş bir leke gibi duruyordu. Sağ gözünün kenarında küçük bir yara izi vardı. İkisi de zayıf, ikisinin de elmacıkkemikleri çıkıktı. Güneş yanığı vücutlarında yağdan eser yok gibiydi. Takım elbiselerinin omuzlarının genişliğinden, gelişmiş kasları olduğunu tahmin etmek zor değildi. Yaşları yirmilerin sonlarında olmalıydı. İkisinin de gözlerinde derin, keskin bakışlar vardı. Ava çıkmış yırtıcıların gözbebekleri gibi, gereksiz yere hareket etmiyorlardı.

Aomame otomatik olarak koltuktan kalktı. Sonra kol saatine göz attı. Saat tam olarak 7’yi gösteriyordu. Tam zamanında gelmişlerdi.

“Öyle” dedi Aomame.

İki erkeğin yüzünde ifade denilebilecek bir şeyler bulabilmek mümkün değildi.

Adamlar Aomame’yi hızla baştan aşağıya süzüp, yanındaki mavi spor çantasına baktılar.

“Eşyanız bu kadar mı?” diye sordu, dazlak kafalı olan.

“Bu kadar” dedi Aomame.

“Tamam, öyleyse gidelim. Hazır mısınız?” dedi dazlak kafalı olan. Saçları atkuyruğu olan yalnızca sessizce Aomame’ye bakıyordu.

“Elbette” dedi Aomame. İkisinden yaşça büyük olan bu, patron da bu demek ki, diye aklından geçirdi.

Dazlak kafalı öne düşerek ağır adımlarla lobiyi kat edip müşteri asansörüne yöneldi. Aomame elinde spor çantasıyla adamı izledi. Atkuyruklu olan iki metre kadar mesafe bırakarak peşlerinden geliyordu. Aomame ikisinin arasında kalmış haldeydi. İşlerini iyi biliyorlar, diye düşündü. İkisi de dimdik duruyorlar, sağlam, güçlü adımlar atıyorlar. Madam, adamların karate yaptıklarını, ikisini aynı anda karşısına alırsa muhtemelen baş etmesinin imkânsız olacağını söylemişti. Aomame uzun zamandır dövüş sporları ile uğraştığından bu kadarını anlayabiliyordu. Fakat onların duruşunda Tamaru’daki gibi güçlü bir tehdit hissedebilmek mümkün değildi. Asla karşı durulamayacak kadar da değillerdi. Sıcak temasa girmek gerekirse önce ufak tefek olan dazlak kafalıyı etkisiz hale getirmek gerekiyordu. Çünkü o komuta kulesiydi. Karşısında atkuyruklu olan tek başına kalırsa bir şekilde oradan kaçabilmesi mümkün olabilirdi.

Üçü birlikte asansöre bindiler. Atkuyruklu olan yedinci kat düğmesine bastı. Dazlak kafalı olan Aomame’nin yanına, atkuyruklu olansa ikisinin karşısına gelecek şekilde, üç ayrı köşede durmuşlardı. Her şey sessizlik içinde gelişiyordu. Çok sistematik, ikili oyunu yaşam amacı haline getirmiş ikinci kale oyuncuları gibiydiler.

Aklından bunları geçirirken soluklarının ritminin ve kalp atışlarının normale döndüğünün farkına vardı Aomame. Endişelenecek bir şey yok, dedi içinden. Ben her zamanki benim. Soğukkanlı, sağlam duruşlu Aomame. Her şey yolunda gidecek. Artık içinde uğursuzluk hissi yoktu.

Asansörün kapısı sessizce açıldı. Atkuyruklu olan kapıyı açık tutma düğmesine basarken önce dazlak kafalı dışarı çıktı. Sonra Aomame, en son olarak da atkuyruklu olan parmağını düğmeden çekip asansörden indi. Dazlak kafalı öne

düşerek koridorda ilerledi. Aomame onu takip ediyordu. Atkuyruklu olan ise yine en arkadan geliyordu. Geniş koridorda kimsecikler yoktu. Koridor tamamen sessiz, tertemizdi. Birinci sınıf otellere yaraşır şekilde en ince ayrıntı bile düşünülmüştü. Boş yemek kaplarının tepside uzun süre kapının önünde durması gibi bir şey burada söz konusu olamazdı. Asansörün önündeki kül tablasında tek bir izmarit bile yoktu. Vazoları süsleyen çiçekler, sanki az önce kesilmiş gibi taze kokular yayıyordu. Üçü birkaç köşeyi döndükten sonra bir kapının önünde durdular. Atkuyruklu kapıyı iki kez tıklattı, sonra yanıt beklemeksizin kart anahtarını kullanarak kapıyı açtı. İçeriye girer girmez çevreye göz attı. Anormal bir durum olmadığından emin olunca dazlak kafalıya dönerek başını hafifçe salladı

“Buyurun, içeriye girin” dedi dazlak kafalı, tok bir sesle.

Aomame içeri girdi. Dazlak kafalı onun ardından girerek kapıyı kapattı. Sonra iç taraftan zincir kilidi taktı. Geniş, normal müşterilerin kaldığı odalardan farklı bir odaydı. Kocaman bir koltuk takımı konulmuş, çalışma masası da düşünülmüştü. Televizyonu, buzdolabı da büyük tiplerdendi. Burası özel süitin oturma odası olmalıydı. Pencereden Tokyo’nun akşam manzarası görülebiliyordu. Çok pahalı bir süit olmalıydı. Dazlak kafalı kolundaki saate baktıktan sonra, Aomame’ye koltuğa oturmasını söyledi. Aomame adamın dediğini yaptı. Mavi spor çantasını da yanına koydu.

“Üzerinizi değiştirecek misiniz?” diye sordu, dazlak kafalı olan.

“Mümkünse” dedi Aomame. “Eşofman takımı giydiğim zaman daha rahat çalışabiliyorum çünkü.”

Dazlak kafalı başını sallayarak onayladı. “Daha önce üzerinizi aramamız lazım. Kusura bakmayın ama bu bizim işimizin bir parçası.”

“Sorun değil. İstediğiniz gibi arayabilirsiniz” dedi Aomame. Sesinde gerilimden eser yoktu. Hatta onların titizliği karşısında eğleniyormuş gibi bir tınıyı hissetmek bile mümkündü.

Atkuyruklu olan, Aomame’nin yanına gelip üzerini arayarak şüpheli bir şey olup olmadığına baktı. İnce keten pantolon ve bluzu vardı üzerinde. Aramaya gerek bile yoktu. Bu giysilerin altına bir şeyler saklamak mümkün değildi. Adamlar yalnızca belirli kurallara uyuyorlardı. Atkuyruklu olan, ellerine bakılırsa gergin ve çekingen biriydi ama işini nazikçe yaptığını söylemek iltifat olurdu. Herhalde

bir kadının üzerini arama konusunda fazla tecrübesi yoktu. Dazlak kafalı masaya yaslanmış, atkuyruklunun işini yapmasını izliyordu.

Üst araması bitince Aomame spor çantasını kendisi açtı. Spor çantasının içinde ince yazlık yelek, iş sırasında kullandığı eşofman takımı, büyük ve küçük havlu vardı. Basit makyaj seti, cep kitabı, küçük boncuklu kolyesi de çantadaydı. Cüzdanı, bozuk para kesesi ve anahtarlığı da. Aomame bunları teker teker çıkartarak atkuyruklu olana verdi, son olarak da siyah naylon torbayı çıkartarak fermuarını açtı. İçinde yedek iç çamaşırları, tampon ve ped vardı.

“Terliyorum o yüzden üzerimi değiştirmem gerekiyor” dedi Aomame. Sonra beyaz dantelli iç çamaşırlarını çıkararak adama gösterecekmiş gibi bir hareket yaptı. Atkuyruklu, biraz yüzü kızararak, birkaç kez başını tamam anlamında hafifçe salladı. Anlaşıldı, kalsın, demek istiyordu. Belki de bu adam dilsizdir, dedi Aomame içinden.

Aomame iç çamaşırı ve makyaj malzemelerini torbaya yavaşça yerleştirip fermuarını kapattı, hiçbir şey olmamış gibi çantasına geri koydu. Bu tipler amatör, dedi Aomame içinden. Şirin, dantelli iç çamaşırları ve kadın pedi görmekle bile yüzleri kızarırsa nasıl korumalık yaparlar? Eğer bu işi Tamaru yapıyor olsaydı karşısındaki Pamuk Prenses bile olsa topuklarına kadar didik didik arardı. Bir depo dolusu sutyen, külot ve pedi altüst etmek gerekse bile, dibine kadar bakardı. Onun için bu, elbette gay olmasıyla da alakalı, ama sıradan bir iş. Hatta o kadar aramasa bile bu keseyi eline alıp ağırlığına bakar, mendile sarılı Heckler&Koch tabancayı (ağırlığı yaklaşık 500 gram) ve sert kapaklı kutu içerisindeki özel imalat küçük buz kıracağını mutlaka bulurdu.

Bu ikisi amatör. Karatede bir nebze iyi olabilirler. Dahası liderlerine mutlak bağlılık yemini etmiş de olabilirler. Yine de amatör amatördür işte. Madam’ın söylediği doğru çıkmıştı. Muhtemelen kadın malzemesiyle dolu torbanın içine varana kadar bakmaya kalkmazlar, demişti Aomame ve onun da tahmini doğru çıkmıştı. Elbette bu kumar gibi bir şeydi ama tahmininde yanılırsa ne yapacağını düşünmemişti. Yapabileceği tek şey dua etmek olurdu. Fakat biliyordu duanın etkili olacağını.

Aomame geniş banyoya girerek eşofman takımını giydi, bluzunu ve keten pantolonunu katlayarak çantanın içine koydu. Saçlarının düzgün bir şekilde toplanmış olup olmadığını kontrol etti. Ağız kokusu spreyini sıktı, torbanın içinden Heckler&Koch’u çıkarttı, klozetin sifonunu çekip, sesin dışarıya

gitmemesini sağladıktan sonra sürgüyü indirip fişek yatağına kurşun sürdü. Geriye bir tek emniyet mandalını indirmek kalmıştı. Buz kıracağını koyduğu kutuyu da hemen çıkartılabilecek şekilde çantanın en üstüne yerleştirdi. Bu hazırlıkları tamamladıktan sonra aynaya bakarak yüzündeki gergin ifadeyi yumuşattı. Sorun yok. Şu ana kadar durumu soğukkanlılıkla idare ettim.

Banyodan çıktığında, dazlak kafalı olan dimdik vaziyette Aomame'ye sırtını dönmüş, telefonda alçak sesle bir şeyler konuşuyordu. Aomame çıkınca konuşmasını yarıda kesip, ahizeyi sessizce bıraktı. Sonra Adidas marka eşofman takımını giymiş olan Aomame'yi kontrol eder gibi süzdü.

"Hazırlıklarınız tamam mı?" diye sordu.

"Ne zaman isterseniz hazırım" dedi Aomame.

"Ondan önce bir ricamız olacak" dedi dazlak kafalı.

Aomame yalnızca hafifçe gülümsedi.

"Bu akşamla ilgili başkalarına asla bir şey söylememenizi istiyoruz" dedi dazlak kafalı. Sonra kısa bir ara vererek, iletmek istediği mesajın Aomame'ye ulaşmasını bekledi. Serpilen suyun kuru toprak tarafından emilip gitmesini bekler gibi. Aomame o süre boyunca hiçbir şey söylemeden karşısındaki adamın yüzüne baktı. Dazlak kafalı konuşmasını sürdürdü:

"Kabalık ediyorum belki, ama cömert bir ücret ödemek niyetindeyiz. Sonra birkaç kez daha zahmete girmenizi rica edebiliriz. Bu yüzden bugün burada olanları tamamen unutmanızı istiyoruz. Gördüğünüz, duyduğunuz her şeyi."

"Ben gördüğünüz üzere insan vücuduyla ilgili bir iş yapıyorum" dedi Aomame biraz soğuk bir ses tonuyla. "Sır saklamak işimin bir parçasıdır. Ağzım sıkıdır. Her ne olursa olsun bir insanın vücuduyla ilgili bir bilgi bu odanın dışına asla çıkmaz. Böyle bir şeyden endişelenmenize hiç gerek yok."

"Yeterli, duymak istediğimiz buydu" dedi dazlak kafalı. "Yalnız bir şey daha söylemem gerekiyor. Bunun genel anlamda sır tutmanın üzerinde bir şey olduğunu düşünmenizi isteyeceğim. Şu an adımınızı atmak üzere olduğunuz yer, deyim yerindeyse kutsal mekân gibi bir yer."

"Kutsal mekân derken?"

“Abartılı gelebilir, ama başka şekilde ifade etmem mümkün değil. Bundan sonra göreceğiniz, elinizle dokunacağınız her şey kutsal. Daha başka uygun bir ifade yok.”

Aomame hiçbir şey söylemeksizin başıyla onaylamakla yetindi. Gereksiz konuşmalardan kaçınması daha iyi olacaktı.

Dazlak kafalı, “Kabalık ettik belki, ama önceden hakkınızda araştırma yaptık. Hoşunuza gitmeyebilir ama gerekliydi. Titizlenmemizi gerektiren nedenlerimiz var” dedi.

Aomame onun söylediklerini dinlerken atkuyruklunun ne yaptığına baktı. Atkuyruklu kapının yanında sandalyeye oturmuştu. Sırtı dimdik, elleri dizlerinin üzerinde yan yana duruyordu, çenesini içeri çekmişti. Sanki hatıra fotoğrafı için poz veriyormuş gibi, hiç kımıldamıyordu. Bakışları Aomame’ye kilitlenmiş gibiydi.

Dazlak kafalı siyah deri ayakkabısının ne kadar eskimiş olduğunu kontrol ediyormuş gibi önce ayağına, sonra tekrar başını kaldırarak Aomame’ya baktı. “Sonuç itibariyle, sorun olabilecek hiçbir şey yoktu. Bu yüzden bugün gelmenizi rica ettik. İşinizde yetenekliymişsiniz. Gerçekten. Çevrenizdekilerin takdirini kazanmışsınız.”

“Teşekkür ederim” dedi Aomame.

“Duyduğumuz kadarıyla bir zamanlar Şahitler müridiymişsiniz. Doğru mu?”

“Doğru. Anne ve babam müritti. Ben de doğal olarak doğduğum anda mürit olmuştum” dedi Aomame. “Kendi tercihimle mürit olmuş değilim ve uzun zaman önce bu inançtan ayrıldım.”

Adamların araştırması benim Ayumi’yle Roppongi’de arada sırada erkek avına çıktığıma kadar ulaştı mı acaba? Hayır, bunun hiçbir önemi yok. Bu bilgiye ulaşmışlarsa bile bunun uygunsuz bir unsur olduğunu düşünmemişe benziyorlar. Bu yüzden, şu an buradayım.

Dazlak kafalı Aomame’nin düşüncelerini böldü. “Bunu da biliyoruz. Fakat bir dönem o öğretinin içinde yaşadınız. Hem de algılarınızın en hassas olduğu çocukluk döneminizde. Bu yüzden kutsal sözcüğünün ne anlama geldiğini ayrımsayabiliyorsunuzdur. Kutsallık, hangi inanç sisteminde olursa olsun,

inancın kökünde yer alan şeydir. Bu dünyada, adım atmamak, ayak basmamak için titizlenmemiz gereken alanlar vardır. Bu tür olguları kabul edip özümsemek, mutlaka saygı göstermek tüm inançların ilk adımıdır. Söylemeye çalıştığım şeyi anlayabiliyor musunuz?"

"Sanırım anlayabiliyorum" dedi Aomame. "Bunu kabul edip etmemek farklı bir sorun gerçi."

"Elbette" dedi dazlak kafalı. "Elbette sizin bunu kabul etmeniz gerekmez. Bu bizim inancımız, sizin inancınız değil. Fakat bugün inanıp inanmamanın ötesinde, muhtemelen çok özel şeyler göreceksiniz. Kesinlikle sıradan olmayan bir varlığı."

Aomame suskun kaldı. Sıradan olmayan varlık.

Dazlak kafalı gözlerini kısarak, bir süre Aomame'nin suskunluğundan bir anlam çıkarmaya çalıştı. Sonra sözlerini sürdürdü: "Ne görürseniz görün bunun hiçbir yerde sözünü etmemelisiniz. Konunun dışarıya sızması kutsallığın telafi edilmez biçimde lekelenmesine neden olur. Güzel, duru bir manzaranın yabancı bir madde ile kirletilmesine benzer. Sıradan insanlar ne düşünürlerse düşünsünler, şu anda geçerli olan hukuk ne derse desin, bu bizim hissiyatımız. Yalnızca bunu anlamanız yeter. Bunu anlar ve sözünüzü tutarsanız, az önce söylediğim gibi biz de size cömert bir ödeme yaparız."

"Anladım" dedi Aomame.

"Biz küçük bir cemaatiz. Fakat güçlü yüreklerimiz ve uzun kollarımız var" dedi dazlak kafalı.

Sizin uzun kollarınız var, dedi Aomame içinden. O kolların ne kadar uzun olduğunu ben birazdan kendi gözlerimle göreceğim. Herhalde.

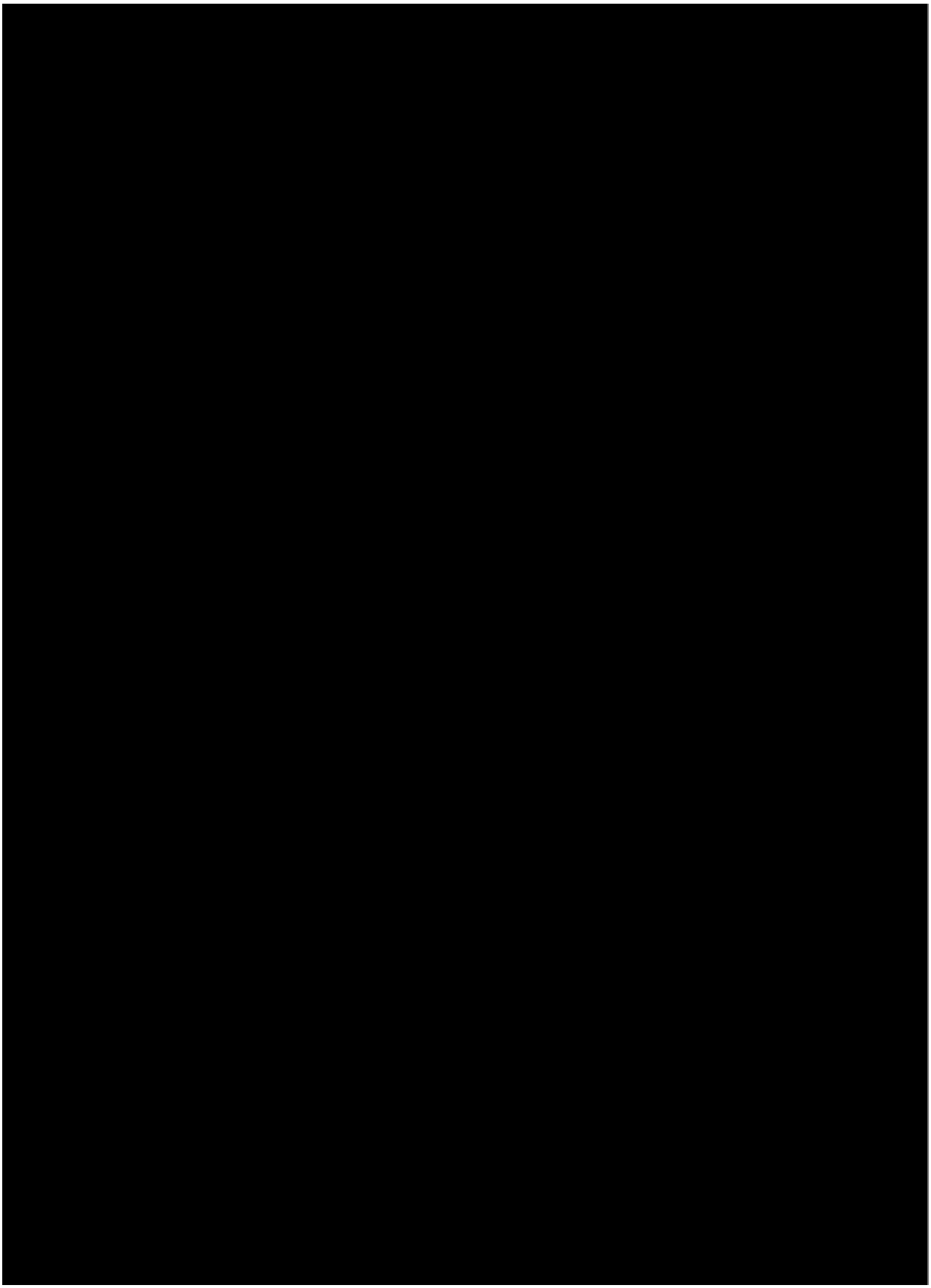
Dazlak kafalı kollarını göğsünde birleştirerek masaya kaykılmış halde Aomame'yi süzüyordu. Sanki duvarda asılı resim çerçevesine bakıyor, yamuk durup durmadığından emin olmak istiyor gibi. Atkuyruklu ise, az önceki duruşunu koruyordu. Gözleri Aomame'ye çivilenip kalmıştı. Gözünü bir milim çevirmeden bakıyordu.

Sonra dazlak kafalı kol saatine bakıp saati kontrol etti.

“Buyurun gidelim” dedi, genzini tok bir sesle temizleyerek. Ardından su üstünde yürüyen biri gibi dikkatli adımlarla, odayı yavaşça kat etti. Yan odaya açılan kapıyı iki kez hafifçe tıklattıktan sonra, yanıt beklemeksizin açtı. Sonra başını hafifçe eğerek içeriye girdi. Aomame spor çantasını alıp adamı takip etti. Halıya basarken soluk alıp verişlerini düzene koydu. Parmakları hayali bir tabancanın tetiğine sıkıca yapışmıştı. Endişeye gerek yok. Her zamanki gibi. Fakat yine de Aomame korkuyordu. Sırtına buz parçacıkları yapışmıştı sanki. Bir türlü erimek bilmeyen buz parçaları. Serinkanlıyım, sakinim ve ölesiye korkuyorum.

Bu dünyada, adım atmamak, ayak basmamak için titizlenmemiz gereken alanlar vardır, demişti dazlak kafalı. Bunun ne anlama geldiğini Aomame anlayabiliyordu. Kendisi de odağında öyle bir alanın olduğu bir dünyada yaşamıştı. Hayır, şimdi bile aslında aynı dünyada yaşamaya devam ediyor olabilirdi, belki kendisi bile bunun farkında değildi.

Aomame duasının sözlerini sessizce içinden tekrarladı. Sonra derin bir nefes alarak son kararını verdi, yan odaya adımını attı.

Tengo

Artık kedilerin çıkıp geleceği zaman

Tengo sonraki dokuz on günü tuhaf bir sessizlik içerisinde geçirdi. Yasuda adlı kişi bir akşam telefon ederek, onun artık karısını yitirdiğini, kadının bir daha asla Tengo'nun yanına gelmeyeceğini söylemişti. Ondan bir saat sonra da Uşikava'dan telefon gelmiş, Tengo ve Fukaeri'nin, birlikte "düşünce suçu" türünden hastalık kaynağı bir mikrobun ana taşıyıcısı rolünü oynadıklarını söylemişti. Her biri derin anlamları olan (öyle olmamasına imkân yoktu) mesajlarını Tengo'ya iletmişlerdi. Çarşaf benzeri giysiler içerisindeki Romalıların, meydanın ortasındaki kürsüye çıkıp meraklı halka duyuruda bulunmaları gibi. Sonra ikisi de kendi söyleyecekleri şeyler bitince telefonu yüzüne kapatıvermişlerdi.

O geceki iki telefondan sonra Tengo'yla kimse irtibat kurmadı. Telefon çalmadığı gibi, mektup da gelmedi. Kapısı çalınmadığı gibi, gelen bir posta güvercini falan da yoktu. Komatsu, Ebisuno, Fukaeri, Kyoko Yasuda. Hiç kimsenin Tengo'ya iletmek istediği bir şey yok gibiydi. Tengo'nun kendisi de bu insanlara karşı ilgisini kaybetmişti belki de. Hayır, yalnızca onlara karşı değil, her şeye karşı ilgisini kaybetmiş gibiydi. Pupa Hava'nın satışlarını, yazarı Fukaeri'nin şu an nerede olduğunu, dâhi editör Komatsu'nun tasarladığı kumpasın nasıl geliştiğini, Öğretmen Ebisuno'nun serinkanlı planının düzgün ilerleyip ilerlemediğini, medyanın o ana kadar gerçeğin kokusunu alıp almadığını, gizemlerle dolu cemaat Öncüler'in ne şekilde hareket edeceğini hiç mi hiç merak etmiyordu. Tesadüfen bindiği kayık, eğer ters dönerek şelalenin dibine yuvarlanacaksa elinden bir şey gelmezdi. Yuvarlanırsa yuvarlansın, diyordu. Tengo, artık ne kadar çırpınırsa çırpınsın ırmağın akışını değiştiremezdi.

Kyoko Yasuda meselesi elbette aklına takılmıştı. Durumun ayrıntılarını bilmiyordu, ama yapabileceği bir şey varsa elinden geleni yapmak isterdi. Fakat

kadın şimdi nerede, ne gibi bir sorun yaşıyorsa, o sorunu Tengo'nun çözebilmesi imkânsızdı. Gerçekten yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Gazete okumayı da bırakmıştı. Dünya onunla alakası olmayan bir yerlere doğru ilerliyordu. İsteksizlik, kendisine özel bir sis gibi Tengo'nun vücudunu sarmalamıştı. Pupa Hava'nın vitrinlerde sıra sıra dizili halini görmek istemiyor, kitabevlerine de gitmiyordu. Evden dershaneye, dershaneden eve gidip geliyordu yalnızca. İnsanlar yaz tatiline girmişlerdi, ama dershane, yaz kursları olduğundan bu dönemde normalde olduğundan daha yoğundu. Fakat bu Tengo için, aksine sevinçle karşıladığı bir durumdu. En azından kürsüye çıktığında, matematik soruları dışında hiçbir şey düşünmesine gerek yoktu.

Roman yazmayı da bırakmıştı. Masanın başına geçiyor, elektronik daktilosunu açıyor, ekran açıldığındaysa içinden hiç yazı yazmak gelmiyordu. Bir şeyler düşünmeye kalktığı anda, aklına Kyoko Yasuda'nın kocası ile yaptığı konuşmadan kesitler, sonra Uşikava ile yaptığı konuşmadan parçalar geliveriyordu. Zihnini roman üzerinde yoğunlaştıramıyordu.

Karımı artık yitirdiniz ve ne şekilde olursa olsun artık sizin yanınıza gelmeyecek.

Kyoko Yasuda'nın kocası öyle demişti.

Klasik bir ifade kullanacak olursam, siz Pandora'nın kutusunu açtınız, diyebiliriz belki. Siz ikiniz tesadüfen karşılaşmış bile olsanız, sizin düşündüğünüzden daha güçlü bir birliktelik oldu bu. Birbirinizde eksik olan kısımları güçlü bir şekilde tamamlayabildiniz.

Uşikava da böyle demişti.

İkisinin söyledikleri de son derece muğlaktı. Hedefi mahsus saptırılmış, muğlaklaştırılmış gibiydi. Fakat söylemeye çalıştıkları şeyler aynıydı. Tengo, bir gücü, kendisi de tam olarak anlayamadığı halde harekete geçirmiş, bu, çevresindeki dünyaya gerçekten bir etki (muhtemelen pek istenmeyen türden bir etki) yapmaya başlamıştı. Onların iletmeye çalıştıkları galiba buydu.

Tengo elektronik daktilosunu kapatıp, yere oturarak bir süre telefon cihazını izledi. Daha fazla ipucuna gereksinimi vardı. Fakat kimseden bir ipucu gelmiyordu. Nezaket, son zamanlarda (belki de hep) dünyada eksikliği duyulan şeylerden biriydi.

Birilerine telefon etmeyi de düşündü. Komatsu'ya, hatta Öğretmen Ebisuno'ya, belki Uşikava'ya. Fakat telefon etmek bir türlü içinden gelmedi. Onlardan gelen anlamsız, imalı bilgiler artık canını sıkmaya başlamıştı. Bir gizemle ilgili ipucu istediğinde, verdikleri bir başka gizem oluyordu. Sonu bir türlü gelmeyen böyle bir oyunu durmadan sürdüremezdi. Fukaeri ve Tengo güçlü bir ikiliydi. Onlar böyle diyorsa fark eden bir şey yoktu. Tengo ve Fukaeri, Sonny ve Cher gibiydiler. En güçlü ikili. Beat goes on.*

Günler geçip gidiyordu. Sonunda Tengo daha fazla evde öylece durup bir şeylerin olmasını beklemekten sıkıldı. Cüzdanını ve cep kitabını cebine tıkıştırıp, beyzbol şapkasını ve güneş gözlüğünü takarak evden çıktı. Kararlı adımlarla istasyona kadar yürüyüp aylık biletini göstererek şehir merkezi yönüne giden yarı ekspres Çuo Hattı trenine bindi. Aklında gidebileceği bir yer yoktu, yalnızca gelen ilk trene binmişti. Tren neredeyse bomboştu. Gün boyunca hiçbir planı yoktu. İstediği yere gidebilir, istediği şeyi yapabilir (veya yapmayabilirdi) her şey Tengo'ya kalmıştı. Saat sabahın 10'uydu. Rüzgârsız, güneş ışıklarının güçlü olduğu bir yaz sabahıydı.

Tengo, Uşikava'nın sözünü ettiği araştırmacıların, peşine takılmış olabileceğini düşünerek bir an tedirginlik duymuştu. İstasyona giderken yolda, aniden durup hızla arkasına bakmıştı. Fakat şüpheli hiç kimse yoktu. İstasyonda mahsus farklı bir perona yönelip, sonra birden düşüncesini değiştirmiş gibi yapmış ve aksi yöne doğru merdivenlerden hızla inmişti. Fakat onun hareketlerini tekrarlayan kimse yoktu. Tipik bir paranoyaydı herhalde. Peşinden kimse gelmiyordu. Tengo o kadar önemli bir insan değildi. Onların da o kadar boş zamanı yoktu herhalde. Zaten nereye gitmeyi, ne yapmayı düşündüğünü kendisi bile bilmiyordu. Tengo'nun bundan sonra yapacaklarını merakla izlemek isteyen, aslında Tengo'nun kendisiydi.

Tengo'nun bindiği tren, Şincuku'dan geçip, Yotsuya'yı, Oça-no-mizu'yu geçtikten sonra son durağı olan Tokyo İstasyonu'na vardı. Yolcuların hepsi trenden indi. Tengo da onlarla birlikte indi. Önce bir banka oturdu. O andan sonra ne yapacağını tekrar düşündü. Nereye gidebilirdi acaba? Şu an Tokyo İstasyonu'ndayım, dedi Tengo içinden. Koca bir gün boyunca hiçbir planım yok. Buradan istediğim her yere gidebilirim. Bugün sıcak olacak gibi. Denize de gidebilirim. Tengo başını kaldırıp aktarma bilgilerinin bulunduğu panoya baktı.

Sonra, aslında ne yapmaya çalıştığını fark etti.

Birkaç kez başını iki yana salladı, ama ne kadar sallarsa sallasın, o düşünceyi aklından atabilecek gibi değildi. Koenci İstasyonu'nda şehir merkezi yönüne giden Çuo Hattı trenine bindiği anda farkına varmadan karar vermişti muhtemelen. Tengo iç geçirerek banktan kalkıp peronun merdivenlerinden indi ve Sobu Hattı peronuna yöneldi. Çikura'ya en hızlı, en çabuk ulaşan trenin hangisi olduğunu sorunca istasyon görevlisi, zaman çizelgesinin sayfalarını karıştırarak söyledi. 11.30'da Tateyama'ya giden sezonluk ekspres vardı. Normal trende aktarma yaparak saat 2'yi biraz geçe Çikura İstasyonu'na ulaşabilirdi. Tengo, Tokyo-Çikura arasının gidiş-dönüş bileti ile ekspres tren koltuk biletini satın aldı. Sonra istasyon binasındaki restorana girerek körili pilav ve salata sipariş etti. Yemekten sonra hafif bir kahve içerek zaman öldürdü.

Gidip babasını görme düşüncesiyle içine bir ağırlık çökmüştü. Zaten sempati duyduğu birisi değildi. Babasının da ona karşı sıcak duygular beslediğini sanmıyordu. Tengo ile görüşmek isteyip istemediğini bile bilmiyordu. İlkokul öğrencisi Tengo, NHK ücret tahsilatına birlikte gitmeyi kesin olarak reddettikten sonra, ikisinin arasına bir soğukluk girmişti. Belli bir süre sonra da Tengo babasının yanına neredeyse hiç uğramaz olmuştu. Çok gerekli olmadığı sürece konuşmamıştı bile. Dört yıl önce babası NHK'dan emekli olmuş, hemen sonra da Alzheimer tedavisi konusunda uzman olan, Çikura'daki rehabilitasyon merkezine yatmıştı. Tengo şimdiye kadar oraya yalnızca iki kez gitmişti. Babası o merkeze yattıktan hemen sonra resmi işlemlerde sorunlar çıktığında, Tengo tek akrabası olarak oraya gitmek zorunda kalmıştı. Sonra bir kez daha, yine mutlaka o merkeze gitmesini gerektiren bir evrak işi olmuştu. Toplam iki seferdi. Bu rehabilitasyon merkezi sahilden bir yolla ayrılan geniş bir arazi içerisinde kurulmuştu. Aslında sermaye gruplarından birinin yazlığıydı, ama yaşam sigortası şirketinin sosyal tesisi olarak satın alınmış, sonra yakın zamanda da çoğunlukla Alzheimer hastalarına bakan bir rehabilitasyon merkezi haline getirilmişti. Birbirine karışan eski tarz ahşap binalarla yeni üç katlı, çelik iskeletli binalar, bakan kişide tezatlık hissi oluşturuyordu. Yalnız havası temiz, dalgaların sesi haricinde, her zaman sakindi. Rüzgârın sertçe esmediği günlerde sahilde yürüyüş yapmak da mümkündü. Bahçesinde rüzgârı kessin diye güzel bir çam korusu vardı. Tıbbi ekipmanları da tamdı. Sağlık sigortası, emeklilik ikramiyesi, birikimleri ve emekli maaşı sayesinde Tengo'nun babası orada, kalan yaşamını sıkıntı çekmeden geçirebilecek gibiydi. Bu, şans eseri NHK kadrolu elemanı olarak işe alınmasıyla olmuştu. Miras denilebilecek hiçbir şeyi ardında bırakacak değildi ama en azından kendi başının çaresine bakması için yeterliydi.

Tengo her şeyden çok bunun için minnettardı ona. Karşısındaki gerçekten biyolojik babası olsun ya da olmasın, Tengo o adamdan hiçbir şey kabul etmek niyetinde değildi. Ona bir şey vermeye de niyeti yoktu. İkisi farklı yerlerden gelmiş insanlardı, farklı yerlere gidiyorlardı. Yaşamlarının birkaç yılını tesadüfen birlikte geçirmişlerdi. Durum bundan ibaretti. Bu hale düşmesine acıyordu, ama Tengo'nun onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Babasını yeniden ziyaret etmesi gereken zaman gelmişti. Tengo bunu anlıyordu. Hiç içinden gelmiyordu ve mümkün olsa, topuğunun üzerinde dönüp gerisin geri gitmek istiyordu. Fakat cebinde gidiş-dönüş bileti ve ekspres tren bileti vardı. Artık yapmak zorundaydı.

Tengo ayağa kalktı, restoranın hesabını ödedi, peronda dikilerek Tateyama'ya giden ekspres trenin gelmesini bekledi. Çevresinde bir kez daha dikkatlice göz gezdirdi. Araştırmacıya benzeyen hiç kimse yoktu. Çevresindekiler, deniz kıyısında birkaç gün geçirmek için tatile çıkan neşeli ailelerdi. Tengo güneş gözlüğünü çıkartarak cebine koydu, beyzbol şapkasını düzeltti. Ne fark eder, dedi içinden. Beni izlemek istiyorlarsa, istedikleri kadar izleyebilirler. Ben şimdi Çiba ilindeki sahil kasabasına, Alzheimer hastası babamı görmeye gidiyorum. O, oğlunu belki hatırlıyordur, belki de hiç hatırlamıyordur. Geçen sefer görüştüğümüzde bile belleği iyice zayıflamıştı. Şimdi daha da kötüleşmiştir. Alzheimer'da ilerleme olur, ama düzelme olmaz. Öyle diyorlar. Yalnızca bir yöne dönebilen bir çark gibi. Bu, Tengo'nun Alzheimer hastalığıyla ilgili bildiği az sayıdaki şeyden birisiydi.

Tren, Tokyo İstasyonu'ndan hareket edince Tengo yanında getirdiği cep kitabını cebinden çıkartıp okumaya başladı. Yolculuk temalı öykülerden oluşan bir antolojiydi. İçinde kedilerin yönettiği bir şehre giden genç bir adamın öyküsü de vardı. Başlığı Kediler Şehri idi. Fantastik bir öyküydü. Adını duymadığı bir Alman yazar tarafından yazılmıştı. Birinci Dünya Savaşı ile İkinci Dünya Savaşı arasındaki dönemde yazıldığı, açıklama kısmında belirtilmişti.

O genç adam elinde yalnızca bir çantayla, tek başına, kafasına estiği şekilde seyahat ediyordu. Hedeflediği özel bir yer yoktu. Trenle seyahat ediyor, ilgisini çeken bir yer olduğunda orada iniyordu. Konaklayacak yer buluyor, şehri geziyor, istediği kadar orada kalıyordu. Canı sıkılınca yine trene biniyordu. Adamın tatilini geçirme tarzı buydu. Trenin penceresinden güzel bir ırmak

görünüyordu. Kıvrıla kıvrıla akan ırmak boyunca yeşil tepeler sıralanmıştı, eteklerinde küçük, sakin bir yere benzeyen bir şehir vardı. Eski taş köprüsü hâlâ ayaktaydı. O manzara adamın ilgisini çekmişti. Orada lezzetli alabalık yiyebilirdi belki. Tren istasyonda durunca genç adam çantasını alıp indi. Orada inen başka yolcu yoktu. O inince tren yeniden hareket etti. İstasyonda görevli de yoktu. Pek kullanılmayan bir istasyondu herhalde. Genç adam taş köprüden geçerek şehre kadar yürüdü. Şehir sessizdi. Hiçbir yerde insan görünmüyordu. Tüm dükkânların kepenkleri kapalıydı, resmi dairelerde de insan yoktu. Şehirdeki tek otelin resepsiyonunda da kimsecikler görünmüyordu. Zili çaldığı halde, kimse çıkıp gelmemişti. Tamamen ıssız bir şehir gibi görünüyordu. Belki de herkes bir yerlerde öğle uykusuna yatmış da olabilirdi. Fakat henüz saat sabahın 10'uydu. Öğle uykusuna yatmak için vakit erkendi. Yoksa bir nedenle, insanlar bu şehri terk mi etmişlerdi acaba? Her halükârda ertesi sabaha kadar başka tren gelmeyecekti ve orada gecelemekten başka çaresi yoktu. Genç adam amaçsızca yürüyerek zaman öldürdü.

Fakat gerçekte orası kedilerin şehriydi. Günbatımı yaklaşınca taş köprüden geçen çok sayıdaki kedi şehre doluştular. Farklı renklerde, farklı türden kedilerdi. Normal kedilerden oldukça büyüklerdi, ama yine de kediydiler. Genç adam bu manzarayı görünce şaşırıp, telaşla şehrin tam ortasındaki çan kulesine çıkarak saklandı. Kediler alışkın hareketlerle dükkânların kepenklerini açtılar, hatta resmi dairelerin masalarına oturup her biri kendi işlerini yapmaya başladılar. Bir süre sonra daha fazla sayıda kedi aynı şekilde köprüden geçerek şehre geldi. Kediler mağazalara girerek alışveriş yapıyor, resmi dairelere giderek işlerini hallediyor, oteldeki restoranda yemek yiyorlardı. Meyhanede bira içiyor, neşeli kedi şarkıları söylüyorlardı. Akordeon çalanı da vardı, ona ayak uydurarak dans edenler de. Kediler gece görüşüne sahip olduklarından ışığa hiç ihtiyaçları yoktu, ama o gece dolunay şehrin her tarafını aydınlattığından genç adam çan kulesinin tepesinden o manzaranın bir kısmını net bir şekilde görebiliyordu. Gün ağarmasına yakın, kediler dükkânları kapatıp, her biri işlerini bitirip, usulca köprüden geçerek geldikleri yere döndüler. Günün ağarmasıyla birlikte kediler ortadan kaybolup da şehir yine ıssızlaşınca, genç adam aşağıya indi, oteldeki bir yatağa girip uykuya daldı. Karnı acıkınca otelin mutfağında kalan ekmekleri ve balığı yedi. Sonra ortalık kararmaya başlayınca tekrar çan kulesine çıkarak gizlendi, gün ağarana kadar kedilerin hareketlerini gözlemledi. Tren öğleden önce ve akşamüzeri gelip kısa bir süre istasyonda duruyordu. Öğleden önceki trene binecek olursa daha ileriye gidebilir, öğleden sonraki trene binecek olursa geldiği yere dönebilirdi. Şehrin istasyonunda bir kişi bile inmiyor, trene binen de olmuyordu. Fakat yine de tren düzenli bir şekilde istasyonda duruyor, bir dakika

sonra hareket ediyordu. Bu yüzden isterse trene binip, bu tuhaf kedi şehrini ardında bırakabilirdi. Fakat genç adam öyle yapmadı. Genç ve meraklıydı. İhtiraslı ve maceraperest bir yanı da vardı. O tuhaf kedi şehrini biraz daha görmek istiyordu. Ne zaman ve ne şekilde orası kedilerin şehri haline gelmişti acaba? Şehrin nasıl bir örgütlenmesi vardı? Kediler orada ne yapıyorlardı? Mümkünse öğrenmek istiyordu. Böylesine garip bir yeri kendisinden başka görme şansı olan kimse yoktu herhalde.

Üçüncü günün akşamı çan kulesinin altındaki meydanda bir patırtı koptu. “Sanki insan kokusu geliyor gibi” dedi kedilerden biri. “Haklı olabilirsin. Şu birkaç gündür tuhaf bir koku alıyorum sanki” dedi bir başkası burnunu oynatarak. “Aslında benim içimde de öyle bir his var” diye onlara katılan da oldu. “Fakat çok tuhaf, buraya hiç insan gelmez” dedi bir başkası. “Evet, elbette. İnsanların bu kedi şehrine girmelerine imkân yok. Fakat insan kokusunun geldiği de kesin.”

Kediler birkaç gruba ayrılarak, sivil savunma birlikleri gibi şehri köşe bucak aramaya başladılar. İşi ciddiye aldıklarında kedilerin burnu hassaslaşıyordu. Kokunun geldiği noktanın çan kulesi olduğunu bulmaları çok zaman almadı. Yumuşak patileriyle çan kulesinin merdivenlerini pıtır pıtır tırmandıklarını duyabiliyordu genç adam. Hapı yuttum, diye düşündü. Kediler insan kokusuyla feci halde heyecanlanmış, öfkelenmiş gibiydiler. Uzun sivri tırnakları ve keskin beyaz dişleri vardı. Dahası bu şehir insanların ayak basmaması gereken bir yerdi. Yakalandığında başına neler geleceğini bilmiyordu, ama onların sırrını öğrendiği için bu şehirden çıkabileceğini de sanmıyordu. Üç kedi çan odasına kadar tırmanıp etrafı kokladılar. “Tuhaf” dedi birisi uzun bıyıklarını titreterek. “Koku var, ama insan yok. Gerçekten tuhaf” dedi bir diğeri. “Nihayetinde burada kimse yok. Başka yerlere bakalım. Fakat çok anlamsız.” Sonra kediler başlarını eğerek çekip gittiler. Merdivenlerden inerken duyulan ayak sesleri gecenin karanlığında kayboldu. Genç adam rahat bir nefes almıştı, ama o da bir anlam verememişti. Ne de olsa kedilerle dar bir mekânda burun burunaydı. Gözden kaçırmalarına imkân yoktu. Buna rağmen kediler nedense onu görememişlerdi. Genç adam elini gözünün önüne tuttu. Elini görebiliyordu. Şeffaflaşmış falan değildi. Tuhaftı. Yine de sabah olduğunda istasyona gidip öğleden önceki trenle bu şehirden ayrılmaya karar verdi. Orada kalması artık tehlikeli olacaktı. Şansının daha ne kadar yaver gideceğini bilemiyordu. Fakat ertesi gün öğleden önceki tren istasyonda durmadı. Adamın gözlerinin önünden hız kesmeden öylece geçip gitti. Öğleden sonraki tren de durmadı. Adam makinist bölmesinde makinisti görebiliyordu. Pencerelerde de yolcuların yüzleri vardı. Fakat durmaya yeltenmemişti bile. İnsanlar treni bekleyen genç adamı görmüyor gibiydi, belki

de istasyonu bile görmüyorlardı. Öğleden sonraki trenin ardından bakıp gözden kaybolmasını izlerken, etraf o ana kadar hiç olmadığı kadar sessizliğe gömüldü. Sonra güneş batmaya başladı. Artık kedilerin ortaya çıkma zamanıydı. Genç adam burada yitip gittiğini anlamıştı. Orası kedilerin şehri falan değildi. Nihayet fark etmişti. Orası, onun yitip gitmesi gereken yerdi. O yer, genç adam için hazırlanmış, bu dünyaya ait olmayan bir yerdi. Dahası tren, onu ait olduğu dünyaya geri götürmek için o istasyonda bir daha asla durmayacaktı.

Tengo bu öyküyü iki kez okudu. Yitip gitmesi gereken yer ifadesi ilgisini çekmişti. Sonra kitabı kapatıp, pencerenin dışında akıp giden, sahildeki sanayi bölgesinin canlılıktan uzak manzarasını izledi. Sahil şeridini kaplayan sanayi bölgesindeki bir fabrikanın ağır dumanları, devasa gaz tankları, uzun namlulu top gibi duran kocaman bacalar, yolda ilerleyen büyük kamyon ve TIR kafileleri. Kediler Şehri'ndekinden tamamen farklı bir manzaraydı. Fakat bu manzarada da kendi çapında fantastik bir yan vardı. Burası şehir yaşantısını yeraltından destekleyen öte dünya gibi bir yerdi. Bir süre sonra Tengo gözlerini kapatıp, Kyoko Yasuda'yı, kadının kendisinin yitip gitmesi gereken yere kapatılmış olarak hayal etti. Orada tren durmuyordu, telefon yoktu, posta yoktu. Gündüz, mutlak bir yalnızlık vardı orada, gecenin karanlığıyla birlikte gelen kediler inatla aramalarını sürdürüyorlardı. Bu, sonu gelmeden tekrarlanıyordu. Tengo farkına varmadan koltukta uyuyakalmıştı. Uzun olmayan, ama derin bir uykuydu. Uyandığında terlemişti. Tren yaz ortasında Güney Çiba'nın sahil şeridi boyunca ilerliyordu.

Tateyama'da ekspres trenden inip normal trene aktarma yaparak Çikura'ya kadar gitti. İstasyonda inince burnuna özlediği deniz kokusu geldi. Yolda yürüyen insanların hepsi güneşte yanmıştı. İstasyonun önünden taksiye binip rehabilitasyon merkezine gitti. Merkezin danışmasında adını ve babasının adını söyledi.

"Bugün görüşeceğinizi önceden bildirmiş miydiniz?" dedi danışma masasında oturan orta yaşlı hemşire, sert bir sesle. Ufak tefekti, metal çerçeveli gözlük takmış, kısa saçları hafiften ağarmıştı. Kısa yüzükparmağında, gözlüğüyle takım olarak alındığı belli olan bir yüzük vardı. İsimliğinde 'Tamura' yazıyordu.

"Hayır, bugün bir anda aklıma geldi. Öylece trene binip geldim" dedi Tengo dürüstçe.

Hemşire bezgin bir ifadeyle Tengo’ya baktı. Sonra kendini tutamadı. “Görüşmeye geleceğiniz zaman önceden haber vermeniz gerek. Bizim de belli bir programa uymamız gerekiyor. Hastaların durumunu da düşünmemiz lazım.”

“Kusura bakmayın, bilmiyordum.”

“Bundan önce ne zaman geldiniz?”

“İki yıl oluyor.”

“İki yıl ha” dedi hemşire Tamura, elinde tükenmezkalemiyle ziyaretçi listesini kontrol ederek. “Yani iki yıl boyunca bir kez bile gelmediniz, öyle mi?”

“Evet, öyle” dedi Tengo.

“Buradaki kayıtlara bakılırsa siz Kavana Bey’in ailesinden kalan tek kişisiniz.”

“Aynen öyle.”

Hemşire listeyi masanın üzerine bırakıp Tengo’nun yüzüne kısa bir bakış fırlattıysa da bir şey söylemedi. Bu bakışlar Tengo’yu eleştiren bakışlar değildi. Yalnızca bir şeylerden emin olmak istemişti. Tengo, asla istisna değildi.

“Babanız şu an grup terapisinde. Yarım saate kadar biter. Sonra görüşebilirsiniz.”

“Babamın durumu nasıl?”

“Bedensel açıdan söylersek, sağlıklı. Özel bir sorun yok. Diğer meselede ise durum, bir ileri bir geri” diyen hemşire işaretparmağıyla şakağına hafifçe bastırdı. “Bir ileri bir geri derken ne kastettiğimi kendi gözlerinizle görmeniz daha iyi olur.”

Tengo teşekkür ederek giriş kapısının yanındaki bekleme salonunda zaman öldürdü. Çok eski zamanlardan kalmış gibi kokan koltuğa oturdu, cebinden cep kitabını çıkartarak biraz daha okudu. Arada sırada deniz kokusuyla yüklü rüzgâr esiyor, çamların dalları insana serinlik hissi veren sesler çıkartıyordu. Ağustosböcekleri çam dallarına yapışmış, avazları çıktığınca ötüyorlardı. Yazın ortasıydı, ama ağustosböcekleri bunun uzun sürmeyeceğini biliyor gibiydi. Kalan kısa ömürlerine ağlaşır gibi, sesleriyle ortalığı yıkıyorlardı.

Nihayet gözlüklü hemşire Tamura gelerek terapinin bittiğini, görüşebileceklerini söyledi Tengo'ya.

"Odasını göstereyim" dedi kadın.

Tengo koltuktan kalkıp duvardaki büyük aynanın önünden geçerken aynada kendine bakınca kılığının pejmürdeliğini ilk kez fark etti. Jeff Beck Japonya Konseri baskılı tişört, düğmeleri farklı, rengi solmuş taşlanmış kot gömlek, dizinde pizza sosu lekesi bulunan kot pantolon, uzun zamandır yıkanmadığı belli haki renkte spor ayakkabılar ve beyzbol şapkası. Nereden bakılırsa bakılsın iki yıl aradan sonra babasının ziyaretine gelen otuz yaşındaki oğul görüntüsü yoktu. Küçük bir hediye bile getirmemişti. Yalnızca cebine tıkıştırdığı cep kitabı vardı. Hemşirenin o bezgin ifadeyle bakması gayet doğaldı.

Bahçeden geçip babasının odasının bulunduğu binaya giderlerken hemşire kısaca açıklama yaptı. Merkezde üç bina vardı. Hastalığın aşamalarına göre, hastaların kaldığı binalar farklıydı. Tengo'nun babası orta aşama binasındaydı. İnsanlar önce çoğunlukla başlangıç aşaması binasına giriyor, ardından orta aşama binasına geçiyor, sonra da ileri aşama binasına taşınıyordu. Tıpkı tek yöne açılan kapılar gibi tek bir yöne gidilebiliyordu, geriye dönmek mümkün değildi. İleri aşama binasından sonra gidilebilecek başka bir yer de yoktu. Krematoryumdan başka, demedi elbette hemşire. Fakat kadının ima ettiği şey açıktı.

Babasının odası iki kişilikti, ama oda arkadaşı bir ders için çıkmıştı ve yerinde yoktu. Merkezde farklı terapi sınıfları vardı. Porselen, drama, spor sınıfları. Gerçi zaten adı terapi olsa bile iyileşme amaçlı değildi. Biraz olsun hastalığın ilerlemesini geciktirme amaçlıydı. Belki de yalnızca zaman öldürmelerini sağlamak içindi. Babası pencerenin önündeki koltuğa oturmuş, açık pencereden dışarıyı izliyordu. Ellerini dizlerinin üzerinde yan yana koymuştu. Yakınındaki masada saksı vardı. Küçük, sarı çiçekler açmıştı. Zemin, yere düşseler bile yaralanmayacakları şekilde yumuşak malzemeden yapılmıştı. Sade iki ahşap yatak, iki yazı masası, yedek giysilerin ve eşyaların konması için elbise dolapları vardı. Masaların yanında küçük kitap rafları da bulunuyordu. Pencerenin perdesi uzun yıllardır güneşle yıkandığından solmuştu.

O pencerenin yanında oturan yaşlı adamın kendi babası olduğunu Tengo hemen kavrayamadı. Sanki bir beden küçülmüş gibiydi. Hayır, büzüşmüş demek daha doğru bir ifade olurdu belki de. Saçları kısa kesilmiş, çiyle kaplanmış çimen gibi ağarmıştı. Yanakları iyice çökmüştü, belki de o yüzden göz çukurları eskisinden

daha büyük görünüyordu. Alnında üç derin kırışık vardı. Başının şekli, öncesine göre daha çirkinleşmiş gibiydi, ama herhalde saçları kısa olduğu için öyle görünüyordu. Bu yüzden baş şeklinin çirkinliği göze çarpar hale gelmiş olmalıydı. Kaşları iyice uzamıştı. Kulaklarından da beyaz kıllar fışkırmıştı. İri, sivri kulakları şimdi daha da büyümüş, sanki yarasa kanadı gibi olmuştu. Yalnızca burnunun şekli eskisi gibiydi. Kulaklarıyla tezat oluşturacak şekilde burnu basık ve tombuldu. Siyaha çalan kırmızı renkteydi. Dudaklarının kenarları sarkmış, her an salya akacakmış gibi duruyordu. Ağzı hafif aralıktı. Ağzının içinde çarpık dişleri görünüyordu. Pencerenin yanında kımıldamadan oturan babasının görüntüsü, Tengo'ya Van Gogh'un son yıllarında yaptığı otoportresini anımsattı.

Adam, Tengo odaya girdiğinde bir kez dönüp kısa bir bakış fırlattıktan sonra dışarının manzarasını izlemeye devam etmişti. Uzaktan bakıldığında, insandan ziyade fare ya da sincap türüne yakın bir canlı gibi görünüyordu. Pek temiz olduğu söylenemeyecek, ama kendince sarsılmaz bir erdem sahibi bir canlı. Fakat o kesinlikle Tengo'nun babasıydı. Belki babasından geri kalanlar demek daha doğru olurdu. İki yıllık zaman onun vücudundan birçok şeyi alıp götürmüştü. Sanki haciz memurunun yoksul bir eve girerek acımasızca eşyaları alıp gitmesi gibi. Tengo'nun anımsadığı babası, ciddiyetle işini yapan dayanıklı bir adamdı. İçebakış ve hayal gücü gibi şeylerle hiç alakası yoktu, ama kendince bir ahlak sahibiydi. Basit ama güçlü bir iradesi vardı. Sabırlıydı; bahane uydurduğunu, ağladığını Tengo hiç duymamıştı. Fakat şimdi karşısındaki, boş bir kabuktan öteye geçmiyordu. Sıcaklığı tamamen elinden alınmış boş bir ev gibi.

"Kavana Bey" diye seslendi hemşire, Tengo'nun babasına. Canlı bir tonda, iyi duyulan bir sesle. Hastalara seslenmek konusunda eğitim aldığı belliydi. "Kavana Bey, haydi toparlayın kendinizi. Oğlunuz geldi."

Babası bir kez daha o tarafa baktı. İfadeden yoksun o bir çift göz, saçak altındaki iki boş kırlangıç yuvasını anımsatmıştı Tengo'ya.

"Merhaba" dedi Tengo.

"Kavana Bey. Oğlunuz Tokyo'dan gelmiş" dedi hemşire.

Babası hiçbir şey söylemeksizin Tengo'yu süzdü. Yabancı dilde yazılmış, anlayamadığı bir duyuruyu okumaya çalışıyor gibiydi.

“6.30’da yemek başlayacak” dedi hemşire Tengo’ya. “O saate kadar kalabilirsiniz.”

Hemşire çıkınca Tengo biraz bocaladı, sonra babasının yanına gidip karşısındaki koltuğa oturdu. Kumaşının rengi solmuş bir koltuktu. Uzun süredir kullanılıyor olmalıydı, ahşap kısımları çizik içerisinde kalmıştı. Babası onun koltuğa oturuşunu gözleriyle izliyordu.

“İyi misin?” diye sordu Tengo.

“Sayenizde efendim” dedi babası resmi bir ses tonuyla.

Sonra ne diyeceğini bilemedi Tengo. Taşlanmış kot gömleğinin yukarıdan üçüncü düğmesini parmaklarıyla kurcalayarak pencerenin dışında görünen, rüzgârı kesen koruya göz atıp, sonra tekrar babasının yüzüne baktı.

“Tokyo’dan mı geldiniz?” dedi babası, galiba Tengo’yu hatırlamamıştı.

“Tokyo’dan geldim.”

“Ekspresle mi geldiniz?”

“Öyle” dedi Tengo. “Tateyama’ya kadar ekspresle geldim. Oradan da normal trene aktarma yaparak Çikura’ya.”

“Denizde yüzmeye mi geldiniz?” diye sordu babası.

Tengo yanıtladı: “Ben Tengo’yum. Tengo Kavana. Senin oğlun.”

“Tokyo’nun neresindensiniz?” diye sordu babası.

“Koenci, Suginami semti.”

Babasının alnındaki üç kırışık iyice derinleşti. “Birçok insan, NHK yayın ücretini ödemek istemediği için yalan söyler.”

“Baba” dedi Tengo. O sözcüğü seslendirmeyeli uzun zaman olmuştu. “Ben Tengo’yum. Senin oğlun.”

“Benim oğlum yok” dedi babası kestirip atarak.

“Senin oğlun yok demek” dedi Tengo bir makine gibi tekrarlayarak.

Babası başıyla onayladı.

“Öyleyse ben neyim?” diye sordu Tengo.

“Sen bir hiçsin” dedi babası. Sonra başını iki kez sağa sola salladı.

Tengo nefesini tutup bir süre söyleyecek söz bulamadı. Babası da daha fazla bir şey söylemedi. İkisi sessizliğin içerisinde kendi düşüncelerinin peşine düşmüş gibiydi. Yalnızca ağustosböcekleri dur durak bilmeden, deli gibi ötüyorlardı.

Bu adam muhtemelen şu an gerçeği söylüyor, dedi Tengo içinden. Belleği zayıflamış, bilinci bulanıklaşmış olabilir, fakat söylediği gerçek olmalı. Tengo bunu önsezileriyle anlayabiliyordu.

“O nasıl oluyor?” diye sordu Tengo.

“Sen bir hiçsin” dedi babası, duygusuz bir ses tonuyla aynı sözü tekrarlayarak. “Hiçbir şey değilsin. Hiçbir şey değildin. Bundan sonra da hiçbir şey olamayacaksın.”

Bu kadarı yeter, dedi Tengo içinden. Koltuğundan kalkıp istasyona kadar yürümek ve Tokyo’ya dönmek geçiyordu içinden. Duyması gereken her şeyi duymuştu. Fakat oturduğu yerden kalkamadı. Kediler şehrine gelen genç adamla aynı durumdaydı. O da meraklıydı. Gördüklerinin arkasındaki durumu öğrenmek istemişti. Daha net bir yanıt almak istemişti. Elbette, orada tehlike gizleniyordu. Fakat bu şansı kaçıracak olursa ebediyen kendisiyle ilgili sırrı öğrenemeyecekti. Karmaşaya kapılıp gidiverecekti.

Tengo sözcükleri kafasında sıraladı, sonra sırasını değiştirdi ve cesaretini toplayarak seslere döküverdi. Çocukluğundan beri birçok kez sormayı düşündüğü, fakat asla soramadığı soruydu bu.

“Sen, yani biyolojik anlamda, benim babam değilsin. Bizim aramızda kan bağı yok. Öyle değil mi?”

Babası hiçbir şey söylemeden Tengo’nun yüzüne bakıyordu. Sorunun ne amaçla sorulduğunu anlayıp anlamadığı yüzündeki ifadeden kestirilemiyordu.

“Yayın çalmak yasalara aykırıdır” dedi babası Tengo’nun gözlerine bakarak. “Para çalmaktan farkı yoktur. Sence de öyle değil mi?”

“Sanırım öyle” dedi Tengo geçiştirmek için. Babası tatmin olmuş gibi birkaç kez başını salladı. “Yayın, yağmur ya da kar gibi gökten bedava yağan bir şey değildir” dedi babası.

Tengo dudaklarını sımsıkı kapatmış halde babasının eline bakıyordu. Babasının elleri, dizlerinin üzerinde yan yana konmuştu. Sol eli sol dizinin, sağ eli sağ dizinin üzerindeydi, hiç kımıldamıyorlardı. Küçük, esmer ellerdi. Güneş yanığı sanki içine kadar işlemiş gibi bir görüntüleri vardı. Uzun yıllar açık havada çalışmış eller.

“Annem ben küçükken hastalıktan ölmedi, değil mi?” diye tane tane sordu Tengo. Babası yanıt vermedi. Yüzündeki ifade değişmemiş, elleri de kımıldamamıştı. Görmeye alışık olmadığı bir şeyi gözlemliyormuş gibi Tengo’ya bakıyordu.

“Annem senden ayrıldı. Seni terk edip beni de ardında bırakarak, büyük olasılıkla başka bir erkekle birlikte gitti. Öyle değil mi?”

Babası başını sallayarak onayladı.

“Yayın çalmak iyi bir şey değil. Kafana eseni yapıp öylece kaçıp gitmemek gerekir.”

Bu adam sorduğum soruyu net olarak anlıyor. Yalnızca soru hakkında doğrudan konuşmak istemiyor. Tengo bunu hissedebiliyordu.

“Baba” dedi Tengo. “Gerçekte babam olmayabilirsin, ama şimdilik öyle sesleneceğim. Seni başka nasıl çağırabileceğimi bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar seni hiç sevmiyordum, aksine çoğu durumda nefret ediyordum belki de. Bunu anlayabiliyor musun? Eğer benim gerçek babam değilsen, bizim aramızda kan bağı yoksa senden nefret etmemi gerektirecek bir neden kalmaz. Sana karşı sevgi besleyebilir miyim, bilemiyorum. Fakat en azından seni şu an olduğundan daha fazla anlayabilirim. Benim sürekli aradığım şey, gerçekti. Ben kimim ve nereden geldim? Öğrenmek istediğim yalnızca buydu. Fakat hiç kimse bunu söylemedi. Eğer şimdi burada gerçeği anlatacak olursan, artık senden nefret etmem, tiksinmem. Bu benim için memnuniyetle karşılayabileceğim bir şey. Senden daha fazla nefret etmeme, tiksinmeme gerek

kalmamalı.”

Babası hiçbir şey söylemeksizin, yine o ifadeden yoksun gözleriyle Tengo’yu izliyordu. Fakat o boş kırlangıç yuvalarının derinliklerinde son derece ufak bir ışık görünür gibi olmuştu sanki.

“Ben bir hiçim” dedi Tengo. “Senin söylediğin gibi. Geceleyin denize atılmış, yalnız, suyun yüzeyinde salınan bir şey gibiyim. Elimi uzatsam tutacak kimse yok. Seslensem yanıt gelmiyor. Ben hiçbir yere bağlı değilim. Laf olsun diye bile ailem diyebileceğim senden başka hiç kimse yok. Fakat sen o sırrı bildiğin halde asla söylemeyi düşünmüyorsun. Dahası, senin belleğin bu sahil kasabasında bir gidip bir gelerek günden güne netliğini kaybediyor. Benim hakkımdaki gerçek de aynı şekilde yitip gidiyor. Gerçeklerin yardımı olmadan ben bir hiçim ve bundan sonra da bir hiç olacağım. Aynen senin söylediğin gibi.”

“Bilgi, değerli bir toplumsal servettir” dedi babası, sanki bir duyuru okuyormuş gibi. Fakat sesi öncesine oranla biraz daha alçalmıştı. Arkasındaki birileri elini uzatıp ses düğmesini kısmıştı sanki. “Bu servet biriktirilerek dikkatle kullanılmalıdır. Sonraki kuşaklara da daha geliştirilmiş şekilde aktarılması gerekir. Bunun için de NHK sizlerden alacağı yayın ücretine ihtiyaç duyuyor.”

Bu adam dua eder gibi konuşuyor, diye düşündü Tengo. Bu sözleri tekrarlayarak şimdiye kadar kendini korumayı başarmış olsa gerek. Tengo’nun o inatçı savunmayı aşması gerekiyordu. O sırların içinden, etten kemikten oluşan bir insanı çekip çıkartmak zorundaydı. Tengo babasının sözünü kesti: “Annem nasıl bir insandı? Nereye gitti? Sonra ne oldu?”

Babası aniden sustu. Artık o duayı tekrarlamıyordu. Tengo sözlerini sürdürdü:

“Ben birilerinden tiksinerek, nefret ederek, öfke duyarak yaşamaktan artık yoruldum. Hiç kimseyi sevemeden yaşamaktan da yoruldum. Tek bir arkadaşım bile yok. Bir kişi bile. Dahası kendimi sevmeyi bile başaramıyorum. Neden kendimi sevemiyorum, çünkü başkasını sevemediğim için. İnsan birilerini sevmek ve birileri tarafından sevilmek yoluyla, kendini sevme yöntemini bulur. Söylediklerimi anlıyor musun? Birilerini sevemeyen bir insan, kendisini de doğru dürüst sevemez. Hayır, bunun senin suçun olduğunu söylüyor değilim. Şöyle bir düşününce sen de o mağdurlardan birisin belki de. Sen de muhtemelen kendini sevmenin yolunu tam olarak bilmiyorsundur. Öyle değil mi?”

Babası sessizliğe gömülmüştü. Dudakları sımsıkı kapalıydı. Tengo’nun

söylediklerini ne ölçüde anladığını yüz ifadesinden kestirmek mümkün değildi. Tengo da susarak koltuğa gömüldü. Açık pencereden rüzgâr giriyordu. Rüzgâr, güneşle rengi solmuş perdeyi dalgalandırıyor, saksıdaki ince çiçek salınıyordu. Sonra da aynı rüzgâr ardına kadar açık kapıdan koridora doğru süzülüyordu. Deniz kokusu, öncesine oranla güçlenmişti. Ağustosböceklerinin sesleri de, rüzgârda salınan çamların iğne yapraklarının birbirine sürterken çıkarttığı yumuşak ses de duyuluyordu.

Tengo sakin bir ses tonuyla konuşmasını sürdürdü: “Sık sık hayal görüyorum. Eskiden beri hep aynı hayali tekrar tekrar görüyorum. Bu, muhtemelen bir hayal değil, belleğimde kalan gerçek bir görüntü diye düşünüyorum. Bir buçuk yaşındayım ve yanımda annem var. Annem genç bir adama sarılmış ve o adam sen değilsin. Nasıl bir adam olduğunu bilemiyorum. Fakat sen olmadığın kesin. Neden bilemiyorum, ama bu sahne gözkapaklarımın arkasına kazınmış gibi.”

Babası hiçbir şey söylemedi. Fakat gözleri başka bir şeyi görüyor gibiydi. Orada olmayan bir şeyi. Sonra ikisi de sessizliklerini korudular. Tengo aniden güçlenen rüzgârın sesine kulak verdi. Babasının kulaklarının ne duyduğunu Tengo bilmiyordu.

“Bir şeyler okur musun?” dedi babası, uzun bir sessizlik sonrasında resmi bir ses tonuyla. “Gözlerim rahatsız. Kitap okuyamıyorum. Harfleri uzun süre takip edemiyorum. Oradaki rafta kitaplar var. İstediğini seçebilirsin.”

Tengo yenilgiyi kabullenerek koltuğundan kalktı, rafta sıralı kitapların sırtlarına şöyle bir göz attı. Çoğu tarihi romandı. Daibosatsu Geçidi’nin tüm ciltleri vardı. Fakat, görkemli çağların dilinin kullanıldığı eski romanları babasının önünde okumak, nedense hiç içinden gelmiyordu Tengo’nun.

“Uygun olursa kediler şehrini anlatan bir öykü okumak isterim. Olur mu?” dedi Tengo. “Kendim okumak için yanımda getirmiştim.”

“Kediler şehri demek” dedi babası. Sonra bir süre o ifadeyi düşündü. “Eğer zahmet olmayacaksa onu oku.”

Tengo kol saatine göz attı. “Zahmet olmaz. Tren saatine daha zaman var. Tuhaf bir öykü. Hoşuna gidip gitmeyeceğini bilemiyorum.”

Tengo cebinden cep kitabını çıkartıp Kediler Şehri’ni okumaya başladı. Babası pencerenin önündeki koltukta, duruşunu hiç bozmadan Tengo’nun okuduğu

öyküye kulak kesilmişti. Tengo rahat anlaşılabilir bir sesle metni yavaşça okuyordu. Arada iki üç kez mola vererek soluklandı. Her seferinde babasının yüzüne bakmıştı, ama hiçbir tepki yok gibiydi. Öyküden keyif almış mıydı? Yoksa almamış mıydı? Onu bile anlamak mümkün değildi. Öyküyü sonuna kadar okuyup bitirdiğinde babası hiç kımıldamadan gözlerini kapatıverdi. Uykuya dalmış gibi duruyordu. Fakat uyumuyordu. Yalnızca öykünün dünyasına dalıvermişti. Oradan çıkabilmesi biraz zaman aldı. Tengo bunu sabırla bekledi. İkindi güneşinin ışıkları biraz cılızlaşmış, gökyüzü günbatımı renklerine dönmüştü. Denizden gelen rüzgâr çam dallarını sallamaya devam ediyordu.

“O kedi şehrinde televizyon var mı acaba?” Babası önce, mesleki bakış açısıyla bu soruyu sordu.

“1930’larda Almanya’da yazılmış bir öykü. Bu sıralarda henüz televizyon yoktu. Radyo vardı gerçi.”

“Ben Mançurya’daydım, ama orada radyo bile yoktu. Yayın istasyonu da yoktu. Pek gazete de gelmezdi, çoğunlukla iki hafta önceki gazeteleri okurduk. Doğru dürüst yiyecek bile yoktu. Kadın da yoktu. Arada sırada kurt inerdi. Dünyanın sonu gibi bir yerdi.”

Babası bir süre suskunlaşarak düşüncelere daldı. Herhalde gençliğinde Mançurya’da göçmen olarak yaşadığı sıkıntılı dönemi anımsamıştı. Fakat o anıları hemen bulanıklaşmış, hiçliğe karışmıştı. Babasının ifadesindeki değişimden bilincindeki bu hareketlilik okunabiliyordu.

“Şehir kedilerin kurduğu bir şehir mi? Yoksa eskiden insanlar kurmuş da sonradan kediler mi yerleşmiş?” dedi babası, pencereye doğru bakarak, kendi kendine konuşur gibi. Fakat Tengo’ya soruyordu aslında.

“Bilmiyorum” dedi Tengo. “Belki de çok eski zamanlarda insanların kurduğu bir şehirdir. Bir nedenle insanlar oradan ayrılmış, kediler yaşamaya başlamış herhalde. Mesela bulaşıcı bir hastalığın herkesi kırıp geçirmesi yüzünden.”

Babası başını sallayarak onayladı. “Bir boşluk oluştuğunda mutlaka dolması gerekir. Herkes öyle yapar.”

“Herkes öyle mi yapar?”

“Evet” dedi babası kendinden emin bir ses tonuyla.

“Sen ne gibi bir boşluğu doldurdun?”

Babasının yüzü sıkıntılı bir hal aldı. Uzun kaşları aşağı düşerek gözlerini kapatıyordu. Sonra biraz hırıltılı bir sesle, “Sen bunu anlayamazsın” dedi.

“Anlayamam” dedi Tengo.

Babasının burun delikleri genişlemişti. Tek kaşı hafifçe yukarı kalkmıştı. Bu, eskiden beri bir hoşnutsuzluk duyduğunda takındığı yüz ifadesiydi.

“Açıklanmadığı zaman anlayamıyor olman, ne kadar açıklanırsa açıklansın anlayamayacağın anlamına gelir.”

Tengo gözlerini kısarak onun yüz ifadesini okumaya çalıştı. Babasının böylesine tuhaf, imalı şekilde konuştuğunu bir kez olsun duymamıştı. O hep somut, gerçekçi ifadelerle konuşurdu. Konuşmasını gerektiğinden de kısa tutardı. Bu, diyalog denen şey hakkında onun sarsılmaz prensibiydi. Fakat yüzünde okunabilecek bir ifade yoktu.

“Tamam. Nihayetinde sen bir şeylerin boşluğunu dolduruyorsun” dedi Tengo. “Öyleyse senin ardında bırakacağın boşluğu senin yerine dolduracak olan kim?”

“Sensin” dedi babası emin bir şekilde. Sonra işaretparmağını kaldırıp dosdoğru Tengo’ya uzattı. “Burası, açık değil mi? Birilerinin oluşturduğu boşluğu ben doldurdum. Benim oluşturacağım boşluğu da sen dolduracaksın. Nöbetin devredilmesi gibi.”

“İnsanların boşalttığı şehri kedilerin doldurması gibi.”

“Öyle. Yitip giden şehir gibi” dedi. Sonra uzatmış olduğu işaretparmağına, sanki orada bulunmaması gereken tuhaf bir şeymiş gibi dalgınca baktı.

“Yitip giden şehir gibi” dedi Tengo, babasının sözünü tekrarlayarak.

“Seni doğuran kadın artık hiçbir yerde değil.”

“Hiçbir yerde değil. Şehir gibi yitip gitti. Yani bu, öldüğü anlamına mı geliyor?”

Babası bu soruyu yanıtlamadı. Tengo iç geçirdi. “Öyleyse benim babam kim?”

“Yalnızca boşluk. Senin annen boşlukla çiftleşerek seni doğurdu. Ben de o boşluğu doldurdum.”

Bunları söyleyince, babası gözlerini kısıp dudaklarını sımsıkı kapattı.

“Boşlukla mı çiftleşti?”

“Öyle.”

“Sonra beni sen yetiştirdin. Böyle mi oldu?”

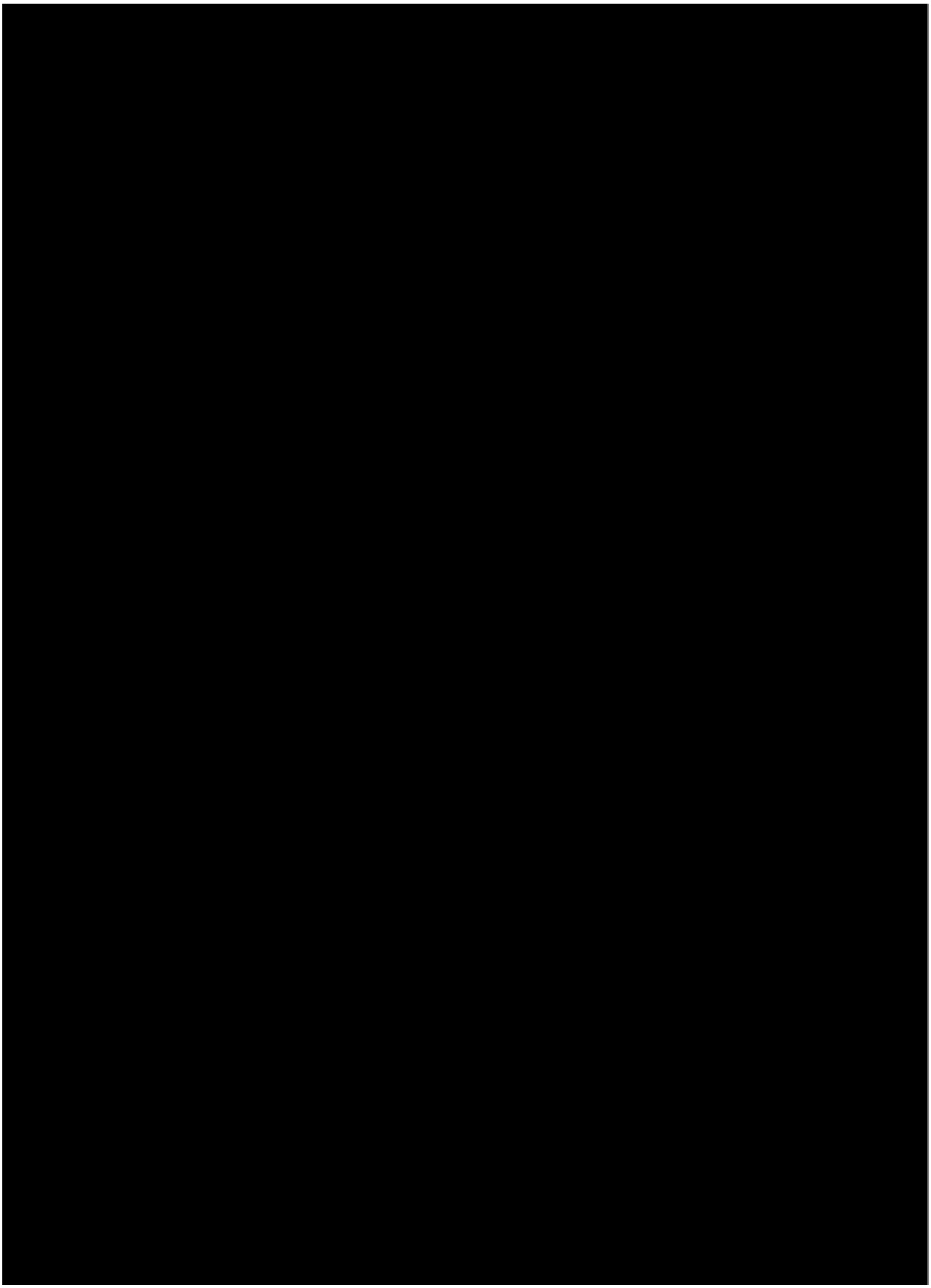
“Söyledim ya.”

Babası mahsus yapar gibi sesli sesli genzini temizledi. Anlayışı kıt bir çocuğa basit bir gerekçeyi açıklar gibi. Açıklanmadığı zaman anlayamıyor olman, ne kadar açıklanırsa açıklansın anlayamayacağın anlamına gelir.

“Ben boşluğun içinden mi geldim?” diye sordu Tengo.

Yanıt yoktu.

Tengo dizinin üzerindeki ellerinin parmaklarını birbirine geçirerek bir kez daha dosdoğru babasının yüzüne baktı. Sonra düşündü. Bu adam boş bir kalıntı falan değil. Terk edilmiş bir ev değil. İnatçı, sığ bir ruhla elemli anılarını taşıyarak bu sahil yerinde yaşamını güçbela sürdüren, etten kemikten bir adam. Kendi içinde gitgide büyüyen boşluklarla birlikte yaşamak zorunda. Şu an henüz o boşlukla belleği birbirini dengeliyor. Fakat sonunda boşluk, kendisi istese de istemese de, belleğinden artakalanı tamamen yutacak. Bu, yalnızca zaman meselesi. Onun menzilindeki boşluk, beni doğuranla aynı boşluk mu acaba? Çam dallarının arasından geçen akşam rüzgârına dalgaların sesi karışıp geliyormuş gibi oldu. Fakat yalnızca bir yanılsamaydı belki de.

Aomame

Lütfun bedeli olarak verilen şey

Aomame içeri girince, dazlak kafalı onun arkasına geçerek seri hareketlerle kapıyı kapattı. Odanın içerisi zifiri karanlıktı. Penceredeki kalın perdeler kapalı, odanın ışıkları tamamen sönüktü. Perdenin aralığından içeriye cılız bir ışık huzmesi süzülüyordu ama bu da ancak karanlığın daha fazla hissedilmesine neden oluyordu.

Bir gösterim esnasında sinema salonuna ya da bir planetaryuma adım atmış gibi gözlerinin o karanlığa alışması zaman aldı. Gözüne ilişen ilk şey, bir sehpanın üzerine konmuş olan elektronik saatti. Yeşil renkli sayılar saatin akşam 7.20 olduğunu gösteriyordu. Sonunda, biraz zaman aldıysa da, karşıdaki duvarın dibine büyük bir yatağın yerleştirilmiş olduğunu fark etti. Elektronik saat bu yatağın başucunda duruyordu. Oda, yandaki geniş odayla karşılaştırıldığında biraz dardı, ama yine de normal otel odalarından daha genişti.

Yatağın üzerinde küçük bir tepe gibi duran, karaltı halinde bir şey vardı. Bu şekli belirsiz karaltının, uzanmış bir insan olduğunu anlayana kadar biraz daha zaman geçti. O sırada, karaltının duruşu biraz olsun bile değişmedi. Yaşam belirtisi denebilecek bir şey hissedilmiyordu. Soluk alıp verişleri bile duyulmuyordu. Duyulan tek ses, tavana yakın bir yerdeki klimanın hafif bir rüzgârı andıran mırıltısıydı. Fakat yatan kişi ölü değildi. Dazlak kafalı bu şeyin canlı bir insan olduğu önkoşuluyla hareket ediyordu.

Oldukça iri cüsseli bir insandı. Erkekti herhalde. Kesin değildi ama galiba yüzü Aomame’den tarafa dönüktü. Ayrıca yatağın içinde değildi. Yapılmış yatağın örtüsünün üzerinde hareketsizce yüzüstü yatmıştı. Sanki bir mağaranın dibinde, gücünü tüketmemek için uzanmış, yarasını iyileştirmeye çalışan büyük hayvan gibiydi.

“Vakit geldi” dedi dazlak kafalı, o karaltıya doğru. Adamın sesinde o ana kadar

hiç olmayan bir heyecan tınısı vardı.

Karaltının o sesi duyup duymadığı anlaşılmıyordu. Yatağın üzerindeki karanlık tümsek hiç kımıldamadı. Dazlak kafalı, kapının önünde, duruşunu hiç bozmadan öylece bekledi. Oda derin bir sessizliğe gömüldü. Birilerinin yutkunma sesi dahil, en hafif ses bile net bir şekilde duyulabiliyordu. Sonra Aomame yutkunanın kendisi olduğunun farkına vardı. Sağ elinde spor çantası, dazlak kafalıyla aynı şekilde durmuş bir şeylerin olmasını bekliyordu. Elektronik saat 7.21'i, sonra 7.22'yi, sonra da 7.23'ü gösterdi.

Nihayet yatağın üzerindeki karaltı hafifçe kımıldanıp hareketlenmeye başladı. Önce hafif bir titreme, sonra fark edilir bir hareket oldu. Bu insan galiba derin bir uykudaydı ya da uykuya benzer bir hal içerisindeydi. Kasları uyanmıştı, ağır hareketlerle belden yukarısını doğrulttu. Zamana yayarak bilincini topluyor gibiydi. Yataktaki karaltı hızlı bir hareketle kalktı, bağdaş kurarak oturdu. Kesinlikle erkek, dedi Aomame içinden.

"Vakit geldi" dedi dazlak kafalı bir kez daha. Adamın güçlüce nefes verişi duyuldu. Derin bir kuyudan yavaşça çıkıp gelmiş gibi duyulan, tok bir nefes. Sonra hemen ardından derin bir nefes aldığı duyuldu. Ormanda ağaçların arasında esen sert bir rüzgâr gibi, huzursuz edici bir nefes. Bu iki farklı türden ses peş peşe tekrarlandı. Bu seslerin arasına uzun bir sessizlik giriyordu. Bu ritmik ve birçok anlam barındıran tekrar yüzünden Aomame sakinliğini yitirir gibi oldu. Doğduğu günden beri görmediği, duymadığı türden bir yere adım attığı hissine kapıldı. Mesela derin bir kanalın dibi ya da bilinmez bir gezegenin yüzeyi gibi, bir şekilde oraya ulaşmış olsa bile geriye dönülmesi mümkün olmayacak bir yere.

Gözleri bir türlü karanlığa alışamadı. Bir dereceye kadar görebilir hale geliyordu, ama daha ötesine bir türlü geçemiyordu. Şimdilik Aomame'nin gözlerinin algılayabildiği, oradaki adamın karanlık siluetiydi yalnızca. Yüzünün ne tarafa dönük olduğunu, neye baktığını anlayamıyordu. Adamın bir hayli iri olduğunu, omuzlarının soluklarıyla birlikte sakince, ama oldukça büyük hareketlerle yukarı çıkıp indiğini seçebiliyordu sadece. Bu soluk alıp verişler normal değildi. Vücudunun tamamını kullanarak yaptığı, özel bir amacı ve işlevi varmış gibi duran soluklardı. Kürekkemikleri ile diyaframın büyük hareketlerle genişleyip daraldığını gözünde canlandırabiliyordu. Normal bir insan bu kadar güçlü soluk alıp veremezdi. Uzun, çetin antrenmanlar yoluyla ancak geliştirilebilecek özel bir soluk alıp verme yöntemiydi.

Dazlak kafalı Aomame'nin yanında, dik duruşunu koruyordu. Sırtı dimdik, çenesi hafifçe aşağı eğikti. Onun soluk alıp verişi ise yataktaki adamın aksine seri ve hızlıydı. Adam oradaki varlığını silikleştirerek bu şiddetli, derin soluk alıp verişlerin bitmesini bekliyordu. Bu, vücudun dengesini sağlamak için gündelik olarak yapılan bir hareketti galiba. Aomame de dazlak kafalı gibi, bekledi. Muhtemelen adamın uyanması için gerekli bir işlemdi.

Nihayet devasa bir makinenin çalışmasının durması gibi soluk alıp verişler aşama aşama dindi. Soluklar arasındaki süre uzadı, adam sonunda içindeki tüm havayı dışarıya verirmiş gibi soluğunu saldı. Odaya tekrar derin bir sessizlik hâkim oldu.

"Vakit geldi" dedi dazlak kafalı, üçüncü kez. Adamın başı usulca hareket etti. Dazlak kafalıdan tarafa dönmüş gibiydi.

"Çıkabilirsin" dedi adam, net, derin, bariton sesiyle. Kararlı bir sesti, hiçbir muğlaklığa yer yoktu. Vücudu tamamen uyanmış gibiydi. Dazlak kafalı karanlıkta hafifçe selam vererek, tıpkı girerkenki gibi, gereksiz hareketlerden kaçınarak odadan çıktı. Kapı kapandı, geride Aomame ve adam kaldılar.

"Karanlık, kusura bakma" dedi adam. Herhalde Aomame'ye söylemişti.

"Benim için sorun değil" dedi Aomame.

"Karanlık olması gerekiyor" dedi adam, yumuşak bir ses tonuyla. "Fakat endişelenme. Sana bir zarar gelmez."

Aomame sessizce başını sallayarak onayladı. Sonra karanlıkta olduğu aklına gelerek, "Tamam" dedi. Sesi her zamankinden biraz daha sert ve yüksek çıkmıştı.

Sonra adam bir süre karanlıkta Aomame'ye baktı. Aomame delici bakışların kendisini süzdüğünü hissediyordu. Hedefini bulan dikkatli gözlerle. Süzmekten ziyade gözünü dikmek ifadesi daha doğru olurdu herhalde. Adam Aomame'nin vücudunu köşe bucak görebiliyormuş gibiydi. Aomame bir anda soyunmuş, çırılçıplak kalmış gibi hissetti kendini. Bu bakışlar yalnızca tenine değil, Aomame'nin kaslarına, iç organlarına, hatta rahmine kadar ulaşıyor gibiydi. Bu adam karanlıkta görebiliyor, dedi Aomame içinden. Hem de çıplak gözle görülebilenden daha fazlasını.

“Karanlıkta olduğum zaman daha iyi görebiliyorum” dedi adam, Aomame’nin içini okumuş gibi. “Fakat karanlıkta kaldığım süre uzayınca yeryüzünün ışıklı dünyasına dönmek zorlaşıyor. Bir yerde kesmem gerekiyor.”

Adam ondan sonra yine bir süre Aomame’yi süzdü. Bu hareketinde cinsel istek hissedilmiyordu. Aomame’yi yalnızca bir nesne olarak süzüyordu. Tıpkı bir geminin yolcu güvertesinden, yanından geçip gittiği bir adaya bakarmış gibi. Fakat bu yolcu normal bir yolcu değildi. Adam adayla ilgili her şeyi yakalamaya çalışıyordu. Uzun süre bu türden delici, acımasız bakışların hedefi olunca, kendi vücudunun ne kadar yetersiz ve kusurlu olduğunu hissetmeye başladı Aomame. Normalde böyle bir hisse kapılmazdı. Göğüslerinin küçüklüğü bir kenara bırakılacak olursa, Aomame kendi vücuduyla gurur duyardı. Vücudunu her gün çalıştırmış, gayet iyi korumuştu. Kaslıydı, vücudunda yağdan eser yoktu. Fakat bu adam baktıkça kendi vücudunun sefil, eskimiş bir et torbası olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Aomame’nin bu düşüncelerini okumuş gibi, adam ona tüm dikkatiyle bakmayı bıraktı. Sanki bakışlarındaki gücü hızla geri çekmiş gibi. Hortumla sulama yaparken birileri suyun musluğunu kapatmış gibi.

“Zahmet olacak, kusura bakma, ama pencerenin perdesini biraz aralayabilir misin?” dedi adam, sakin bir ses tonuyla. “Zifiri karanlıkta senin işini yapman da zorlaşır.”

Aomame spor çantasını yere bırakıp pencerenin yanına gitti, perdenin kordonunu çekerek ağır, kalın perdeyi açtı, iç taraftaki dantelli beyaz perdeyi çekti. Tokyo’nun gece manzarasının ışıkları odanın içine doldu. Tokyo kulesinin ve otobanın ışıkları, sürekli hareket eden arabaların farları, binaların çatısındaki rengârenk neonlardan, gökdelenlerin pencerelerinden sızan ışıklar birbirine karışarak büyük şehrin gecesine özgü bir aydınlığı otel odasına yansıtıyordu. O kadar güçlü ışıklar değildi, odadaki mobilyaları birbirinden ayırmaya ancak yetecek ölçüde zayıf ışıklardı. Bunlar Aomame’nin özlem duyduğu, onun ait olduğu dünyadan buraya gönderiliyorlardı. Aomame o ışıklara nasıl da gereksinim duyduğunu tekrar hissetti. Fakat adamın gözleri bu zayıf ışıklardan bile fazlasıyla etkilenmiş gibiydi. Yatağın üzerinde bağdaş kurarak oturmuş vaziyette, bu ışıklardan kaçınmak için iri elleriyle yüzünü kapattı.

“İyi misiniz?” diye sordu Aomame.

“Endişelenme” dedi adam.

“Perdeyi biraz kapatayım.”

“Öyle kalsın. Retinalarımda sorun var. Işığa alışmam zaman alıyor. Biraz sonra normale döner. Oraya oturup bekleyebilir misin?”

Retinalarında sorun var, diye tekrarladı Aomame içinden. Retinası sorunlu insanların çoğu körlük tehlikesi altında olurdu. Fakat bu Aomame ile ilgisi olmayan bir sorundu. Aomame’nin ilgilenmesi gereken, bu adamın görme yeteneği değildi. Adam yüzünü iki eliyle kapatıp, pencereden gelen ışıklara gözünü alıştırmaya çalışırken, Aomame koltuğa oturup adamı tam karşıdan izledi. Bu kez karşısındakini ayrıntılarıyla gözlemleme sırası Aomame’deydi. İriyarı bir adamdı. Şişman değildi, yalnızca iriydi. Boyu da uzundu, otururken bile cüsseli duruyordu. Gücü yerinde gibiydi. İriyarı bir adam olduğunu, Madam’dan duymuştu, ama bu kadar iri olabileceğini tahmin etmemişti. Fakat dini bir cemaatin lideri iriyarı olamaz diye de bir kural yoktu tabii. Olmaması için bir neden yoktu. Aomame böylesi iriyarı bir adam tarafından tecavüze uğrayan on yaşındaki kızları hayalinde canlandırarak elinde olmadan yüzünü buruşturdu. Adamın çıplak vaziyette küçük kız çocuklarının üzerine abanışını gözünün önüne getirdi. O küçük kızların direnmeleri mümkün olamazdı elbette. Hayır, yetişkin bir kadının bile direnmesi zor olabilirdi.

Adam paçaları lastikle büzülmüş ince bir kadife pantolon giymiş, üzerine de uzun kollu gömlek geçirmişti. Gömleği desensizdi, hafiften ipeksi ışıltılar saçıyordu. Önden düğmeliydi. Üstten iki düğmeyi açık bırakmıştı. Gömleğiyle kadife pantolonu beyaz, belki de çok açık krem rengiydi. Pijama değildi, ama odada dinlenmek için uygun kıyafetlerdi. Sıcak Güney ülkelerinin ağaç gölgelerine uygun bir kılıktı. Ayakları göründüğü kadarıyla büyüktü. Taş bir duvarı andıran geniş omuzları deneyimli dövüş sporcularını andırıyordu.

“Geldiğin için sağ ol” dedi adam, Aomame ona bakmayı bitirdiğinde.

“Bu benim işim, gerekirse değişik yerlere gidebilirim” dedi Aomame duygularını bastırarak. Fakat bunları söylerken, kendisini oraya çağırılmış bir hayat kadını gibi hissetti. Az önceki delici bakışlar altında, karanlıkta çırılçıplak kaldığı hissine kapıldığı içindi belki de.

“Beni ne kadar tanıyorsun acaba?” diye sordu adam, elleriyle yüzünü kapatmış halde.

Aomame, “Sizin hakkınızda neler bildiğimi mi soruyorsunuz?” diye soruyla yanıt verdi.

“Öyle.”

“Neredeyse hiçbir şey” dedi Aomame, temkinli bir şekilde sözcükleri seçerek. “Adınızı bilmiyorum. Yalnızca Nagano mu, yoksa Yamanaşi mi, oralardaki bir cemaatin başı olduğunuzu biliyorum. Vücudunuzda bir sorun olduğu için benim yardım edebileceğimi düşünmüşsünüz bir de.”

Adam başını birkaç kez hafifçe sallayıp ellerini yüzünden çekti. Artık Aomame ile karşı karşıyaydılar. Adamın saçları uzundu. Gür, omuzlarına kadar dökülen bu saçlar bir hayli ağarmıştı. Yaşı belli ki kırkların sonu, ellilerin başındaydı. Burnu iriydi, yüzünün büyük kısmını kaplıyordu. Kemerli dümdüz bir burundu. Takvimlere fotoğrafı konulan Alp Dağları’nı andıran bir burun. Eteklerine doğru yavaşça genişleyen görkemli dağlar. Adamın yüzünü gördüğü anda ilk fark ettiği, o burunla tezat yaratacak şekilde çukura kaçmış gözleriydi. Göz çukurları derindi ve bu derinlikteki gözbebeklerinin nereye baktığını anlamak zordu. Yüzü vücuduna uygun şekilde genişti. Sakallarını güzelce tıraş etmişti, yara izi de görünmüyordu. Adamın yüz hatları düzgündü. Sakin ve entelektüel bir havası vardı. Fakat onda özel, sıradan olmayan, insanın yüreğini kolayca açmasına engel olan bir şeyler vardı. Daha ilk görüşte hemen insanı sindiren türden bir yüzdü. Burnu aşırı büyüktü, bu yüzden bakanın yüreğinde bir dengesizliğe yol açıyordu belki de. Bir ihtimal bu etkinin nedeni, çukura kaçmış gibi duran, eski çağlardan kalma buzulları andıran ve ışıklar saçan gözleriydi. Dahası her an insanın aklından bile geçirmeyeceği sözleri edebilecek gibi duran, acımasızlık izleri taşıyan ince dudaklar da bunda rol oynuyor olabilirdi.

“Başka?” diye sordu adam.

“Başka bir şey duymadım. Kas esnetme çalışması için hazırlık yaparak gelmem söylendi. Benim uzmanlık alanım kas esnetme ve eklemleri yumuşatmadır. Karşımdaki kişinin statüsü ve kişiliğiyle ilgili çok fazla şey bilmem gerekmez.” Tıpkı hayat kadınları gibi, diye düşündü Aomame içinden.

“Söylediklerini anlayabiliyorum” dedi adam, boğuk bir sesle. “Fakat benim durumumda, biraz açıklama gerekecek.”

“Sizi dinliyorum.”

“İnsanlar bana ‘Lider’ diyor. Fakat insan içinde neredeyse yüzümü hiç göstermem. Cemaatle birlikte, aynı arazi içerisinde yaşadığım halde çoğu mürit benim yüzümü bile bilmez.”

Aomame başını salladı.

“Fakat sana gördüğün gibi yüzümü gösteriyorum. Zifiri karanlıkta, gözlerini bantlayarak tedavi etmen mümkün olmaz ne de olsa. Çok kaba bir hareket olur zaten.”

“Bu bir tedavi değil” dedi Aomame, serinkanlı bir ses tonuyla. “Yalnızca kas esnetme antrenmanı. Ben tedavi etme konusunda ehliyet sahibi değilim. Benim yaptığım, günlük hayatta fazla kullanılmayan, bazen sıradan insanların kullanmakta güçlük çektikleri kasları zorlayarak, esneterek vücudun hareket kabiliyetindeki azalmayı gidermektir.”

Adam hafifçe gülümsemişti sanki. Fakat bu bir yanılsama da olabilirdi, belki de sadece yüzündeki kaslar usulca oynamıştı.

“Çok iyi anlıyorum. Yalnızca lafın gelişi tedavi sözcüğünü kullandım. Aldırma sen. Benim söylemek istediğim, senin sıradan insanların göremeyeceği bir şeyi şimdi görmekte olduğun, bunu bilmeni istiyorum.”

“Bu işle ilgili başkalarıyla konuşmama konusunda uyarıldım” dedi Aomame, yan odaya açılan kapıyı göstererek. “Fakat endişelenmenize gerek yok. Burada gördüğüm, duyduğum şeyler ne olursa olsun başka bir yerde söz etmem. İşim icabı birçok insanın vücuduna dokunurum. Siz konumu çok özel bir insan da olabilirsiniz, ama benim için kaslarında problem yaşayan çok sayıda insandan birisiniz. Beni ilgilendiren yalnızca kaslarınız.”

“Senin, çocukluğunda Şahitler müridi olduğunu duydum.”

“Kendi seçimimle mürit olmuş değilim. Mürit olacak şekilde yetiştirildim yalnızca. Bu ikisi arasında büyük fark vardır.”

“Gerçekten aradaki fark büyük” dedi adam. “Yalnız, insan çocukluğunda içine aşılanan imgelerden asla kurtulamaz.”

“İyi de olsa, kötü de” dedi Aomame.

“Şahitler öğretisi ile bizim bağlı olduğumuz cemaatin öğretisi arasında büyük farklılıklar var. Kıyamet savını odak noktası yaparak şekillenmiş dinlerin, bizim açımızdan bakıldığında, az çok güvenilmez yönleri vardır. Benim düşüncem, kıyametin hangi durumda olursa olsun bireysel bir şey olduğu yönünde. Fakat bu bir yana, Şahitler şaşırtıcı ölçüde sağlam bir cemaat. Uzun bir geçmişleri yok ama birçok sıkıntıya göğüs gerdiler. Sonra dünya genelinde müritlerinin sayısını artırmaya devam ediyorlar. Onlardan öğreneceğimiz çok şey var.”

“Biraz da dar görüşlü olmaları yüzünden herhalde. Bir grup ne kadar kapalı ve küçük olursa dışarıdan gelen güç karşısında o kadar sağlam durabilir.”

“Söylediklerin muhtemelen doğru” dedi adam, sonra kısa bir ara verdi. “Öyle olsa da buraya din konuşmak için gelmiş değiliz.”

Aomame hiçbir şey söylemedi.

“Anlamanı istediğim, benim vücudumla ilgili çok fazla özel durum olduğu gerçeği” dedi adam.

Aomame koltukta otururken, sessizce adamın konuşmasının devamını bekledi.

“Az önce söylediğim gibi, gözlerim güçlü ışığa dayanamıyor. Bu rahatsızlık birkaç sene önce ortaya çıktı. O zamana kadar pek sorun yoktu, ama bir noktada başlayıverdi. İnsanların önüne çıkamaz hale gelmemin başlıca sebebi de bu. Gün içinde zamanımın çoğunu karanlık bir odada geçiriyorum.”

“Görme yetisi benim müdahale edebileceğim bir sorun değil” dedi Aomame. “Az önce söylediğim gibi benim uzmanlık alanım kaslardır.”

“Bunu çok iyi biliyorum. Elbette uzman doktorlara danıştım. Birkaç ünlü göz doktoruna gittim. Bir sürü testten geçtim. Fakat şu an için yapılacak bir şey yok galiba. Retinam bir şekilde zarar görmüş. Nedeni bilinmiyor. Hastalık yavaş yavaş ilerliyor. Böyle giderse çok geçmeden görme yeteneğimi tümüyle kaybedebilirim. Elbette söylediğim gibi bu, kaslarla alakası olmayan bir sorun. Fakat yine de yukarıdan başlayarak vücudumdaki problemleri sıralayayım. Senin elinden neyin gelip neyin gelmeyeceğini sonra düşünürsün.”

Aomame başını tamam anlamında salladı.

“Bir de benim vücudumdaki kaslar sık sık kasılıyor” dedi adam. “Kımıldayamaz

hale geliyorum. Deyim yerindeyse vücudum taş kesiliyor ve bu durum birkaç saat sürüyor. Öyle anlarda uzanıp yatmaktan başka çarem yok. Ağrı hissetmiyorum. Yalnızca hiçbir kasımı hareket ettiremez hale geliyorum. Parmağımı bile oynatamıyorum. Kendi irademle oynatabildiğim tek şey, ancak gözbebeklerim oluyor. Bu, ayda bir iki kez tekrarlanıyor."

"Öncesinde bunun olacağına dair belirtiler çıkıyor mu ortaya?"

"Önce çekilme oluyor. Vücudumun farklı yerlerindeki kaslar titremeye başlıyor. Bu on beş, yirmi dakika kadar sürüyor. Sonrasında sanki bir yerlerde birileri düğmeye basıp kapatmış gibi kaslarım ölüveriyor sanki. Bu yüzden uyarı geldikten sonraki on beş, yirmi dakika içerisinde, uzanabileceğim bir yere gidip uzanıyorum. Bir koyda fırtınanın geçmesini bekleyen gemiler gibi, vücudumu gizleyip uyuşma durumunun geçmesini bekliyorum. Uyuşmuş olsam bile bilincim yerinde oluyor. Hayır, her zamankinden çok daha berrak oluyor bilincim."

"Bedensel bir ağrınız olmuyor yani?"

"Tüm duyularımı yitiriyorum. İğne batırılsa bile hiçbir şey hissetmez hale geliyorum."

"Bununla ilgili olarak doktorlara danıştınız mı?"

"Bu konuda otorite olan herkesi, bütün hastaneleri dolaştım. Birçok doktora muayene oldum. Fakat nihayetinde tek anlayabildiğimiz, benim başıma gelenin daha önce örneği görülmemiş garip bir hastalık olduğu, günümüz tıp bilgileri dahilinde yapılacak bir şey olmadığıydı. Çin tıbbı, akupunktur, masaj, kaplıca tedavisi, düşünülebilecek her şeyi denedim ama kayda değer bir sonuç alamadım."

Aomame yüzünü hafifçe buruşturdu. "Benim yaptığım, beden işlevinin canlandırılması. Bu kadar ciddi bir sorun beni fazlasıyla aşar."

"Bunu çok iyi biliyorum. Benim yapmak istediğim, tüm olasılıkları denemek. Eğer senin yöntemin sonuç vermezse bu senin suçun değil. Sen her zaman yaptığını bana da yapsan yeter. Benim vücudum bunu nasıl karşılayacak, görmek istiyorum."

Aomame adamın iri cüssesiyle karanlık bir yerlerde, kış uykusuna yatmış

hayvanlar gibi kımıldamaksızın yatan halini gözlerinde canlandırdı.

“O uyuşma durumu en son ne zaman oldu?”

“On gün önce” dedi adam. Sonra, “Söylemesi güç ama söylememin iyi olacağını düşündüğüm bir şey daha var.”

“Çekinmeden söyleyebilirsiniz.”

“O kasların cansız durumu devam ederken sürekli ereksiyon halinde oluyorum.”

Aomame yüzünü iyice buruşturdu. “Yani o birkaç saat boyunca cinsel organınız sürekli kaskatı mı oluyor?”

“Aynen öyle.”

“Fakat hissetmiyorsunuz.”

“Hissetmiyorum” dedi adam. “Cinsel isteğim de olmuyor. Yalnızca sertleşiyor, taş gibi kaskatı oluyor. Tıpkı diğer kaslarım gibi.”

Aomame başını hafifçe iki yana salladı. Sonra yüzünü elinden geldiğince eski haline getirmeye çalıştı. “Bununla ilgili olarak da bir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Benim uzmanlık alanımın çok dışında bir durum.”

“Benim için de anlatması zor. Sen de dinlemek istemeyebilirsin, ama biraz daha anlatmak isterim?”

“Buyurun, anlatın. Sırrınızı saklarım.”

“O sırada kadınlarla ilişki kuruyorum.”

“Kadınlar?”

“Çevremde kadınlar var. Ben o hale gelince o dişiler art arda, kımıldayamaz hale gelmiş bedenimin üzerine çıkıp ilişkiye giriyorlar. Ben hiçbir şey hissetmiyorum. Cinsel zevk de yok. Fakat yine de meni geliyor. Defalarca hem de.”

Aomame sessizliğini korudu. Adam konuşmasını sürdürdü.

“O dişiler toplamda üç kişi. Hepsi onlu yaşlarda. Çevremde neden böyle genç

kadınlar var, neden benimle cinsel ilişkiye girmek zorundalar, sen muhtemelen anlayamıyorsundur.”

“Bu, yani... dini ritüellerinizin bir parçası mı?”

Adam, yatağın üzerinde bağdaş kurmuş halde, derince nefes aldı. “Benim o uyuşma halim semavi bir lütuf, bir tür kutsal durum olarak düşünülüyor. Bu yüzden kadınlar o hal gerçekleşince gelip benimle ilişkiye giriyorlar ve çocuk yapmaya kalkıyorlar. Benim veliahdımı.”

Aomame hiçbir şey söylemeden adamın yüzüne bakıyordu. Adam da susmuştu.

“Yani o kadınların amacı hamile kalmak mı? O durumdayken sizin çocuğunuza gebe kalmak” dedi Aomame.

“Aynen öyle.”

“Dahası siz, yani vücudunuz uyuşmuş haldeyken birkaç saat boyunca üç kadınla birlikte oluyor, defalarca boşalıyorsunuz, doğru mu?”

“Evet öyle.”

O an içinde bulunduğu durumun karmaşıklığını Aomame elbette fark etmişti. Biraz sonra bu adamı öldürmek niyetindeydi. Onu öteki tarafa gönderecekti. Buna rağmen adamın vücuduyla ilgili acayip sırları dinlemek durumundaydı.

“Ben somut olarak sorununuzu anlamış değilim. Ayda bir iki kez vücudunuzun tamamı uyuşuyor. O sırada üç genç kız arkadaşınız gelip sizinle ilişkiye giriyor. Bu, sağduyu açısından bakıldığında gerçekten normal bir şey değil. Fakat...”

“Kız arkadaş değil” diye adam sözünü kesti. “Onlar benim çevremde cariye olarak bulunuyorlar. Benimle ilişkiye girmek onların görevlerinden biri.”

“Görev?”

“Rol olarak belirlenen şey. Veliaht doğurabilmek için hizmet etmek.”

“Bunu kim belirledi?” diye Aomame sordu.

“Anlatması uzun sürer” dedi adam. “Sorun, işte bu yüzden vücudumun

günbegün kesin bir mahvoluşa doğru gidiyor olması.”

“Peki, onlar hamile kaldılar mı?”

“Henüz hamile kalan yok. Sanırım bu olası da değil. Henüz âdet görmüyorlar da o yüzden. Yine de kadınlar lütufla birlikte ortaya çıkacak bir mucize peşindeler.”

“Hiç kimse hamile kalmış değil. Onlar âdet görmüyor” dedi Aomame. “Sizin vücudunuz da mahvoluşa doğru gidiyor.”

“Uyuşma süresi gittikçe daha uzun oluyor, sıklığı da artıyor. İlk kez yedi yıl kadar önce olmuştu, ama başlangıçta iki üç ayda bir oluyordu. Şimdi ise ayda bir iki kez oluyor. Uyuşma sona erdiğinde vücudumda hep şiddetli sancı ve yorgunluk hissediyorum. Yaklaşık bir hafta boyunca bu acı ve yorgunluğa katlanarak yaşamam gerekiyor. Vücudumun her tarafına kalın iğneler batırılıyormuş gibi bir acı, şiddetli baş ağrısı ve halsizlik. Uyumak bile mümkün olmuyor. Hiçbir ilaç bu acıyı dindirmiyor.”

Adam iç geçirdi. Sonra sözlerine devam etti:

“İkinci hafta ilk haftayla karşılaştırıldığında çok daha iyi, ama yine de acı tamamen yok olup gitmiyor. Günde birkaç kez şiddetli sancılar dalga dalga üzerime geliyor. Doğru düzgün nefes alamaz hale geliyorum. İç organlarım düzgün çalışmıyor. Yağı bitmiş makine gibi vücudumdaki eklemler gıcırdıyor. Bir şey etimi kemiriyor, kanımı emiyormuş gibi oluyorum. Bunu olanca yakıcılığıyla hissedebiliyorum. Fakat beni kemiren kanser değil, parazit de değil. Her türlü gelişmiş testi yaptırdım, ama tek bir sorun bile bulunamadı. Vücudum tamamen sağlıklıymış. Beni bu hale getiren şey tıp bilimiyle açıklanamıyor. Bu ‘lütuf’ karşılığında benim ödemem gereken bir bedel demek ki.”

Bu adam, gerçekten çöküş yolunda gibi, dedi Aomame içinden. Bitkin bir halde görünmüyordu. Sağlam yapılı bir vücudu vardı. Şiddetli acıya dayanmakta talimli olduğu da belliydi. Yine de Aomame onun vücudunun mahvoluşa doğru ilerlediğini hissedebiliyordu. Adam hastaydı. Bunun nasıl bir hastalık olduğunu bilemiyorum. Fakat ben burada onu öteki tarafa göndermesem bile şiddetli acılar içerisinde bedeni yavaş yavaş mahvolacak, sonunda kaçınılmaz ölümle yüz yüze gelecek.

“Bunun ilerlemesini durdurmak mümkün değil” dedi adam, Aomame’nin düşüncelerini okumuş gibi. “Kemirilip bitirilmiş gibi vücudum boşalacak.

Şiddetli acılarla dolu bir ölümü kucaklayacağım. Onlar da artık kullanılmaz hale gelen bu aracı bırakıp gidecekler.”

“Onlar?” dedi Aomame. “Kimden bahsediyorsunuz?”

“Vücudumu böyle kemiren şeylerden” dedi adam. “Fakat bunun bir önemi yok. Şu an istediğim, bu gerçek acıyı biraz olsun dindirebilmek. Kökten bir çözüm olmasa bile benim için bu gerekli. Bu acı dayanılmaz. Arada sırada bu acı müthiş derinleşiyor, sanki ucu dünyanın merkezine doğru uzuyormuş gibi. Bu benden başka hiç kimsenin bilmediği türden bir acı. Benden birçok şey alıp götürdü, ama aynı zamanda onun yerine birçok şey de verdi. Bu özel, derin acının beraberinde gelen şey, özel ve derin bir lütuf. Fakat elbette bu yolla acının dindiği yok. Çöküşten kurtuluyor değilim.”

Sonra bir süre derin bir sessizlik oldu. Sessizliği Aomame bozdu.

“Tekrarlamış olacağım, ama yaşadığınız sorunlarla ilgili teknik açıdan yapabileceğim hiçbir şey yok. Özellikle bu, lütfun bedeli olarak verilen bir şeyse.”

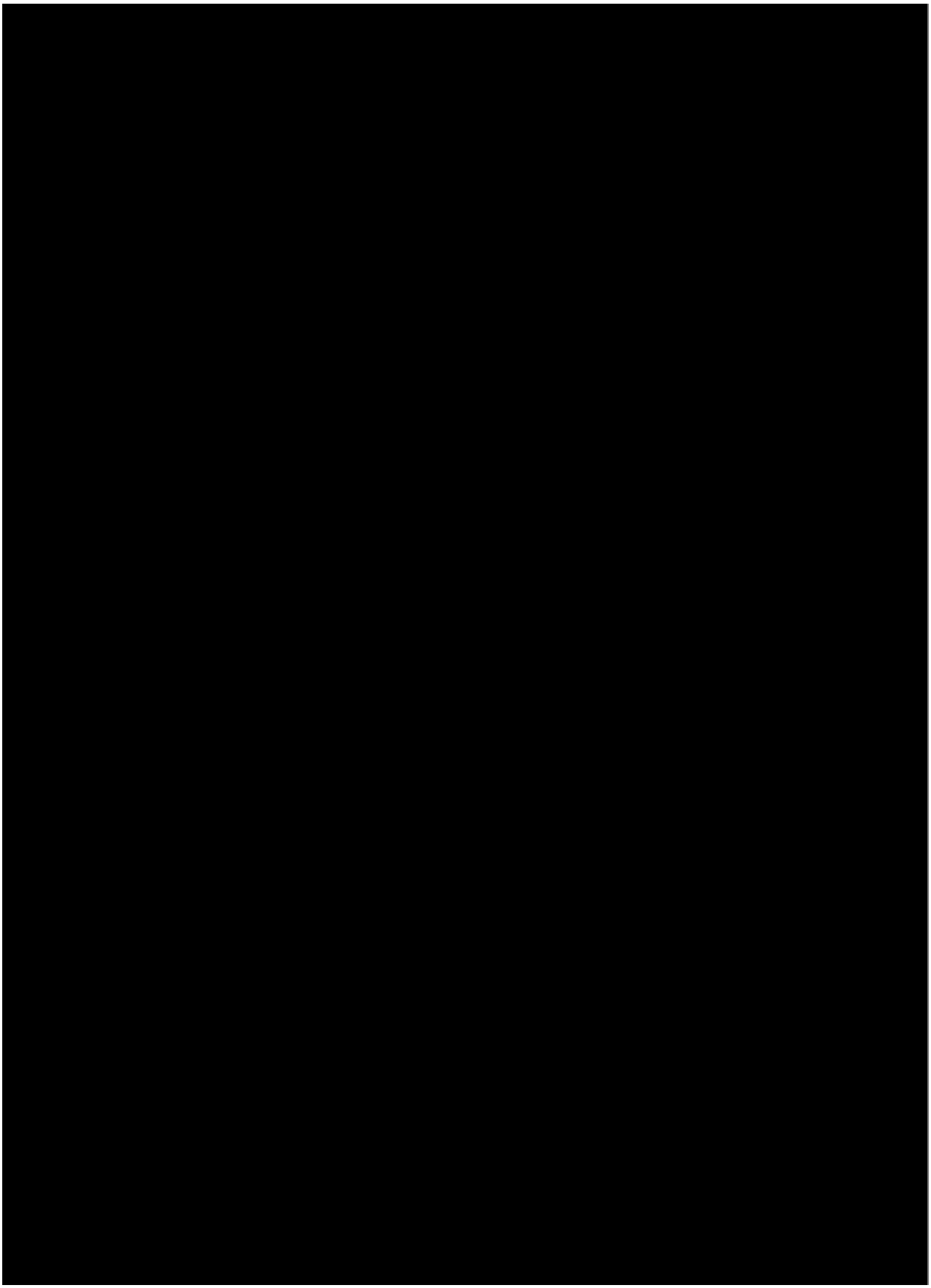
Lider, duruşunu düzeltip buzul ışıltılı küçük gözleriyle Aomame’ye baktı, sonra o ince kapalı dudaklarını araladı.

“Hayır, senin yapabileceğin bir şeyler var. Yalnızca senin yapabileceğin bir şeyler.”

“Öyle olursa sevinirim gerçi.”

“Ben anlayabiliyorum” dedi adam. “Ben birçok şeyi anlayabilirim. Eğer senin için de uygunsa başlayabiliriz. Senin her zaman yaptığın şeye.”

“Deneyelim bakalım” dedi Aomame. Sesi tedirgin ve boğuk çıkmıştı. Benim her zaman yaptığım şey, diye içinden geçirdi Aomame.

Teklif reddedildi

Tengo saat 6'dan önce babasının yanından ayrıldı. Taksi gelene kadar ikisi pencerenin önünde karşılıklı oturmuş halde tek bir laf bile etmediler. Tengo kendi sakin düşüncelerine dalmıştı, babası ise ciddi bir yüzle pencerenin dışındaki manzarayı hiç kımıldamadan izliyordu. Güneş ufka yaklaşmış, gökyüzünün uçuk mavi rengi yavaş yavaş daha derin bir maviye dönmeye başlamıştı.

Daha çok sorusu vardı. Fakat ne sorarsa sorsun yanıt alamayacağı belliydi. Babasının sımsıkı kapalı dudaklarını görünce bunu anlamak mümkündü. Babası, daha fazla konuşmamakta kararlı gibiydi. Bu yüzden Tengo artık hiçbir şey sormadı. Açıklanmadığı zaman anlayamıyor olman, ne kadar açıklanırsa açıklansın anlayamayacağın anlamına gelir. Babası böyle söylemişti.

Gitmesi gereken zaman yaklaşınca Tengo sessizliği bozdu: "Bugün bana birçok şey söyledin. Anlaşılması güç, dolambaçlı ifadeler de vardı, ama kendince dürüst bir şekilde yüreğini açtın sanıyorum."

Tengo babasının yüzüne baktı, yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmamıştı. Tengo devam etti: "Sormak istediğim birkaç soru daha var, ama bunların seni bunaltacağını anlayabiliyorum. Bu yüzden, senin dile getirdiğin şeyler üzerine tahmin yürütmekten başka çarem yok. Herhalde kan bağıyla bağlı olduğum babam değilsin sen. Bu, benim tahminim. Durumun ayrıntılarını bilemiyorum, ama aşağı yukarı böyle düşünmek durumundayım. Eğer yanlışsa yanlış der misin lütfen."

Babası yanıtlamadı.

Tengo sözlerini sürdürdü: "Eğer bu tahmin doğruysa ben rahatlarım. Fakat bu seni sevmediğim için değil. Az önce söylediğim gibi, seni sevmemem için bir

neden kalmaz. Sen, aramızda kan bağı olmadığı halde beni oğul olarak yetiştirmişsin. Buna minnettar olmam gerekir. Maalesef biz baba oğul olarak düzgün bir ilişki kuramadık, ama bu da yine başka bir sorun.”

Babası yine hiçbir şey söylemeden dışarıyı izlemeye devam ediyordu. Uzaktaki tepelerde atılacak işaret fişeğinin yükselişini gözden kaçırmamak için dikkat kesilen muhafızlar gibi. Tengo da babasının bakışlarının yöneldiği yere baktı. Fakat işaret fişeği gibi bir şey görünmüyordu. Orada yalnızca günbatımının gelişini haber veren ışıklar ve çam korusu vardı.

“Senin için yapabileceğim, kusura bakma ama, hiçbir şey yok. İçindeki boşluğun oluşma sürecinin daha az sıkıntı verici olmasını dileyebilirim ancak. Şimdiye kadar yeterince sıkıntı çekmiş olmalısın. Herhalde benim annemi çok derin bir sevgiyle sevmişsindir. Bana öyle geliyor. Fakat o çekip gitti. Birlikte olduğu adam, benim biyolojik babam mıydı? Hatta gerçek babam başka bir adam mıydı? Bunu bilemiyorum. Bu soruların yanıtını bana söylemeye niyetin de yok gibi. Fakat ne olursa olsun annem senden uzaklaştı. Küçük bir çocuk olduğum halde beni de bırakarak gitti. Beni yetiştirirken, benimle birlikte olursan onun bir gün sana döneceğini düşündün belki. Fakat nihayetinde dönmedi. Sana da, bana da. Bu, senin için çok zor olmuştur. Bomboş bir şehirde yaşamaya devam etmek gibi olsa gerek. Fakat yine de sen o şehirde beni yetiştirdin. Boşluğu doldurabilecek şekilde.”

Babasının yüzündeki ifade değişmemişti. Söylediklerini karşısındakinin anlayıp anlamadığını, hepsinden öte duyup duymadığını Tengo çözemiyordu.

“Benim tahminim yanlış olabilir. Yanlış olması belki de iyi bir şeydir. İkimiz için de. Fakat böyle düşünmek içimdeki birçok meseleyi halletmemi sağlıyor. Kafama takılıp duran bazı sorular silinip gidiyor.”

Bir karga sürüsü ötüşerek gökyüzünden geçip gitti. Tengo kol saatine baktı. Artık oradan ayrılma vakti gelmişti. Koltuktan kalktı, babasının yanına giderek omzuna elini koydu.

“Hoşça kal, baba. Yakında yine gelirim.”

Kapının koluna elini attı, son bir kez dönüp baktığında babasının gözlerinden sicim gibi yaş aktığını görünce Tengo şaşırdı. Tavandaki flüoresan lambanın ışığı altında, gözyaşları gümüş renkli ışıltılar saçıyordu. Babası herhalde hâlâ içinde durmakta olan duygu kırıntılarını harcayarak bu gözyaşlarını dökmeyi

başarmıştı. Gözyaşları yanağından hafifçe süzülüp dizine damladı. Tengo kapıyı açıp öylece odadan çıktı. Taksiyle istasyona gidip, oraya gelirken bindiği aynı trenle döndü.

Tateyama'dan Tokyo'ya giden ekspres tren sabahkinden daha kalabalık ve gürültülüydü. Yolcuların çoğu, deniz eğlencesinden dönen ailelerdi. Onlara baktıkça, Tengo ilkokul çağlarını hatırladı. Bu şekilde ailece gezmeye gitmek ya da seyahat etmek, onun bir kere bile yaşamadığı bir şeydi. Yazın Bon Bayramı* tatilinde ya da yılbaşlarında babası hiçbir şey yapmaz, yalnızca evde uzanıp yatardı. Böyle anlarda sanki elektriği kesilmiş hurda bir alet gibi görünürdü.

Koltuğa oturup, cep kitabını okumaya devam etmeyi düşündüğünde, kitabı babasının odasında bıraktığını fark etti. Önce iç geçirdiyse de sonra böylesinin daha iyi olduğunu düşündü. Üstelik ne okursa okusun zihninin doğru düzgün algılayamayacağını biliyordu. Dahası Kediler Şehri Tengo'nun elinde olacağına babasının odasında kalması gereken bir öyküydü.

Pencerenin dışındaki manzara gelirken olduğunun tersi sırada akıyordu. Karanlık ve ıssız sahil hattı önce dağlara iyice yaklaştı, sonra sanayi bölgesi başladı. Çoğu fabrika akşam olduğu halde çalışmaya devam ediyordu. Bacalardan oluşan koru, gecenin karanlığında yükseliyor, sanki bir ejderhanın uzun dilinden çıkan kızıl alevler püskürtüyordu. Büyük kamyonların güçlü farları otoyolda aralıksız parlıyordu. Otoyolun öte tarafındaki deniz, çamur gibi kapkaraydı.

Evine saat 10'dan biraz önce ulaştı. Posta kutusu boştu. Kapıyı açtığında evin içi her zaman olduğundan çok daha boş gibi göründü. Oysa Tengo'nun sabah çıkarken ardında bıraktığı boşluktu bu. Yerde, üzerinden çıkarıp attığı gömleği, düğmesi kapalı elektronik daktilo, oturduğu yerde iz kalmış olan döner koltuğu, masanın üzerindeki silgi kalıntıları. İki bardak su içip, elbiselerini çıkararak doğruca yatağa girdi. Hemen uyuyabilmişti, üstelik son zamanlarda hiç olmadığı kadar derin bir uykuydu.

Ertesi sabah saat 8'i biraz geçerken uyandığında Tengo kendisinin artık yeni bir insan olduğunu fark etti. Huzur içinde uyanmıştı, kolları ve bacaklarındaki kaslar enerji doluydu, ondan gelecek komutu bekler gibiydiler. Bedensel yorgunluk yoktu. Çocukluğunda, sömestr başında yeni ders kitabını açtığı zamanlardaki

gibi bir his vardı içinde. İçeriklerini henüz bilmiyordu ama yeni haberler alacağını hissediyordu. Lavaboya gidip sakal tıraşı oldu. Havluyla yüzünü kuruladı, tıraş sonrası losyonu sürerek, aynada yeniden yüzüne baktı. Sonra, yeni bir insan olduğunu iyice kabul etti.

Bir gün önce olanların hepsi rüyada gerçekleşmiş gibiydi. Gerçekten olmuş gibi gelmiyordu. Her şey netti aslında ama az da olsa gerçekdışı kısımlar var gibiydi. Trene binip kediler şehrine gitmiş, sonra geri dönmüştü. Şansına öyküdeki başkahramandan farklı olarak dönüş trenine binmeyi başarmıştı. Dahası o şehirde tecrübe ettiği olay, Tengo'da büyük bir dönüşüme yol açmıştı.

Elbette kendisinin içinde bulunduğu gerçek koşullar hiç değişmemişti. Sorunlar ve gizemlerle dolu tehlikeli topraklarda istemeyerek de olsa yürümeye devam ediyordu. Durum, hiç akla gelmeyecek şekilde gelişmeye başlamıştı. Bir sonraki adımda başına ne geleceğini tahmin bile edemiyordu. Fakat yine de şu anki Tengo, bir şekilde, gelecek krizi atlatabileceğini hissedebiliyordu.

Böylece nihayet başlangıç noktasına gelebildim, dedi Tengo kendi kendine. Belirleyici gerçekler açığa çıktı diyemem, ama babamın söyledikleri ve tavrı sayesinde benim nereden geldiğimle ilgili gerçeğe yakın bir şeyler, hayal meyal de olsa görünmeye başladı. Uzun süre bana sıkıntı yaşatan, kafamı karıştıran görüntü anlamsız bir halüsinasyon değildi. Bunun nereye kadar gerçeği yansıttığını tam olarak bilemiyorum. Fakat bu, muhtemelen annemin bıraktığı tek bilgi. İyi de olsa, kötü de, bu bilgi yaşamının temeli haline gelmişti. Bunun açığa çıkmasıyla Tengo, sırtından bir yük kalkmış gibi hissetmeye başlamıştı. Bu yükün kalkmasıyla, ancak şimdi bugüne kadar nasıl bir ağırlık taşıdığını fark edebiliyordu.

İki hafta boyunca günler tuhaf denecek ölçüde sakin ve huzurlu geçti. Uzun, durgun bir zamandı. Tengo yaz tatili süresince dershanede haftada dört gün ders verip, bunun dışında kalan zamanlarını roman yazmaya ayırmıştı. Onu hiç kimse aramamıştı. Fukaeri'nin kaybolması olayında nasıl gelişmeler olmuştu? Pupa Hava hâlâ satmaya devam ediyor muydu? Tengo hiç bilmiyordu. Zaten bilmek için özel bir isteği de yoktu. Dünya bildiği dünyaydı işte ve dilediğince dönebilirdi. Eğer bir diyecekleri varsa onu arayıp bulacaklarını biliyordu. Ağustos bitip eylül geldi. Bu huzurlu günler sonsuza kadar böyle devam etse ne iyi olur ama, diye düşündü Tengo, kahve yaparken, içinden. Seslice söylerse bir

yerlerdeki şeytan duyabilirdi. Bu yüzden sessizce huzurun devam etmesi için dua etti. Fakat her zamanki gibi işler arzuladığı gibi gitmedi. Dünya, aksine, onun neyi arzulamadığını çok iyi biliyor gibiydi.

O gün sabah saat 10'u biraz geçerken telefonun zili çaldı. Yedi kez çalınca Tengo inat etmeyi bırakıp, elini uzatarak ahizeyi kaldırdı.

"Şimdi oraya gelebilirim" dedi telefonun öteki ucundaki, oldukça kısık bir sesle. Tengo'nun bildiği kadarıyla bu şekilde soru tonlaması kullanmadan soru sorabilen sadece tek bir kişi vardı. O sesin ardında bir şeyler anons ediliyor, arabaların motor gürültüsü duyuluyordu.

"Şimdi neredesin?" diye sordu Tengo.

"Maruşo adlı mağazanın girişinde."

Tengo'nun yaşadığı apartman ile o süpermarket arasında yalnızca 200 metre mesafe vardı. Kız, oradaki umumi telefondan arıyor olmalıydı.

Tengo gayriihtiyari çevresine bir göz attı. "Fakat buraya gelmen pek iyi olmayabilir. Evim biriler tarafından gözetleniyor olabilir. Dahası herkes seni kayıp olarak biliyor."

"Evin birileri tarafından gözetleniyor olabilir" dedi Fukaeri, Tengo'nun sözlerini olduğu gibi tekrarlayarak.

"Öyle" dedi Tengo. "Benim başıma da şu son günlerde tuhaf işler gelmeye başladı. Kesin Pupa Hava ile ilgili olduğunu sanıyorum."

"İnsanlar sinirlenmiş."

"Herhalde. Sana kızmışlar, seninle birlikte bana da biraz kızmışlar gibi. Ben Pupa Hava'yı yeniden yazdım diye."

"Benim için fark etmez" dedi Fukaeri.

"Senin için fark etmez" dedi Tengo da kızın sözcüklerini olduğu gibi tekrarlayarak. Bu mutlaka bulaşıcı bir alışkanlıktı. "Fark etmeyen ne?"

“Evinin gözetlenip gözetlenmemesi.”

Tengo bir süre söyleyecek söz bulamadı. “Fakat ben dert ediyorumdur belki” dedi nihayet.

“Beraber olmamız daha iyi” dedi Fukaeri. “Güç birliği edebiliriz.”

“Sonny ve Cher” dedi Tengo. “Rakipsiz ikili.”

“Rakipsiz ne?”

“Her neyse işte. Özel bir konu” dedi Tengo.

“Oraya geliyorum.”

Tengo tam bir şeyler söyleyecek gibi olduğunda bağlantının koptuğunu bildiren ses geldi. Herkes konuşmanın tam ortasında, kafasına estiği gibi telefonu kapatıveriyordu. Sanki palayı sallayarak asma köprünün ipini kesip düşürür gibi.

On dakika sonra Fukaeri geldi. İki elinde süpermarket poşetleri taşıyordu. Mavi çizgili uzun gömlek ve dar kesim kot pantolon giymişti. Gömleği erkek gömleğiydi. Gelişigüzel kurutulmuş, ütülenmemiş gibiydi. Bir de yelken bezinden omuz çantası vardı. Yüzünü gizlemek için büyükçe bir güneş gözlüğü takmıştı, ama dikkat çekmeme konusunda pek işe yarar gibi görünmüyordu. Aksine insanların dikkatini çekiyordu.

“Ne kadar çok yiyecek olursa o kadar iyi olur diye düşündüm” dedi Fukaeri. Sonra poşetlerin içindekileri buzdolabına koydu. Satın aldığı şeylerin çoğu fırında ısıtılıp hemen yenebilecek hazır yiyeceklerdi. Bunlardan başka kraker ve peynir, elma ve domates, biraz da konserve almıştı.

“Fırın nerede?” diye sordu, dar mutfağı gözleriyle araştırarak.

“Fırın yok” diye yanıtladı Tengo.

Fukaeri kaşlarını çatıp bir süre düşündüyse de aklından geçenleri söylemedi. Fırının olmadığı bir dünyanın nasıl olacağını hayalinde canlandıramamıştı herhalde.

“Burada kalacağım” dedi Fukaeri, nesnel bir gerçeği bildiriyormuş gibi.

“Ne zamana kadar?” diye sordu Tengo.

Fukaeri başını iki yana salladı. Bilmediğini söylemek istiyordu.

“Senin gizlendiğin yere ne oldu?”

“Bir şeyler olduğunda tek başıma olmak istemiyorum.”

“Bir şeyler olacağını mı düşünüyorsun?”

Fukaeri yanıtlamadı.

“Tekrarlamış olacağım ama burası güvenli değil” dedi Tengo. “Ben bazı insanların dikkatini çektim galiba. Nasıl tipler olduğunu henüz tam olarak bilmiyorum.”

“Hiçbir yer güvenli değildir” dedi Fukaeri. Sonra anlamlı bir şekilde gözlerini kısıp parmağıyla hafifçe kulak memesine dokundu. Bu beden dilinin ne anlama geldiği hakkında Tengo’nun hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen hiçbir anlamı da yoktu.

“Bu yüzden, nerede kalırsan kal aynı yani” dedi Tengo.

“Hiçbir yer güvenli değildir” diye yineledi Fukaeri.

“Haklı olabilirsin” dedi Tengo uğraşmaktan vazgeçerek. “Bir noktadan sonra tehlikenin derecesinde fark olmaz artık. Fakat bu bir yana, benim birazdan işe gitmem gerekiyor.”

“Dershanedeki işine mi?”

“Öyle.”

“Ben burada kalıyorum” dedi Fukaeri.

“Sen burada kalıyorsun” diye yineledi Tengo. “Böylesi daha iyi olur. Dışarı çıkma, birileri kapıyı çalsa bile açma. Telefon çalarsa da ahizeyi kaldırma.”

Fukaeri sessizce başını sallayarak onayladı.

“Bu arada Öğretmen Ebisuno nasıl?”

“Dün Öncüler’de arama yapıldı.”

“Yani senin olayınla ilgili olarak polis Öncüler’in merkezinde arama mı yaptı?” diye sordu Tengo şaşırarak.

“Sen gazete okumuyorsun.”

“Ben gazete okumuyorum” dedi Tengo, yine tekrarlayarak. “Son günlerde gazete okumak içimden gelmiyor. Bu yüzden ayrıntılarını bilemiyorum. Fakat bu durumda cemaat bir hayli rahatsız olmuştur.”

Fukaeri başını sallayarak onayladı.

Tengo derince iç geçirdi. “Dahası, öncekine göre daha fazla sinirlenmişlerdir mutlaka. Kovanlarına çomak sokulan eşekarıları gibi.”

Fukaeri gözlerini kısarak bir süre sessiz kaldı. Kovandan çıkan, sinirden deliye dönmüş eşekarılarını hayalinde canlandırmaya çalışıyordu herhalde.

“Herhalde” dedi Fukaeri kısık bir sesle.

“Peki, senin ailenle ilgili bir şey ortaya çıktı mı?”

Fukaeri başını iki yana salladı. Bununla ilgili bir şey ortaya çıkmamıştı.

“Neyse. Cemaatteki tipler öfkelenmişler” dedi Tengo. “Kayıp olayının numara olduğu anlaşılırsa kesinlikle polis de sana kızar. Dahası seninle birlikte bana da kızarlar. Durumu bildiğim halde seni gizlediğim için.”

“İşte o yüzden bizim güçlerimizi birleştirmemiz gerek” dedi Fukaeri.

“Az önce sen, işte o yüzden mi dedin?”

Fukaeri başını sallayarak, “Evet” dedi. “Sözcük kullanımında hata yaptım” diye sordu kız.

Tengo başını iki yana salladı. “Hayır, öyle değil. Sözcüklerinde taze bir şeyler hissettim.”

“Rahatsız ettiysem başka yere giderim” dedi Fukaeri.

“Burada kalman sorun değil” dedi Tengo, teslimiyeti kabul ederek. “Başka gidecek bir yerin var mı ki?”

Fukaeri kısa bir hareketle evet anlamında başını salladı.

Tengo buzdolabından soğuk buğday çayı çıkarıp içti.

“Öfkeli eşekarılarına kapımı açamam, ama sanırım seninle ilgilenebilirim.”

Fukaeri bir süre Tengo’nun yüzüne dikkatlice baktı. Sonra, “Şimdiye kadar olduğundan farklı görünüyorsun” dedi.

“Nerem farklı görünüyor?”

Fukaeri dudaklarını önce tuhaf bir açıyla büküp sonra tekrar eski haline getirdi. Açıklayamıyordu.

“Açıklamasan da olur” dedi Tengo. “Açıklanmadığı zaman anlayamıyor olman, ne kadar açıklanırsa açıklansın anlayamayacağın anlamına gelir.”

Tengo evden çıkarken Fukaeri’ye, “Telefon edecek olursam zili üç kez çaldırır, sonra kapatırım. Sonra bir kez daha ararım, sen de ahizeyi kaldırırsın. Anladın mı?” dedi.

“Anladım” dedi Fukaeri. Sonra tekrarladı: “Üç kez çaldırıyor, sonra kapatıyorsun. Sonra bir kez daha arıyorsun. Telefonu açıyorum.” Eskiçağlardaki yazıtların çevirisini yaparak okuyormuş gibi bir hali vardı.

“Bu önemli, unutma” dedi Tengo.

Fukaeri başını iki kez salladı.

Tengo dersini bitirdi, öğretim elemanları odasına giderek çıkmak için hazırlanmaya başladı. Danışmadaki kadın gelerek, Uşikava adlı birinin onunla görüşmek üzere beklediğini söyledi. Kadının yüzünde, hoşa gitmeyecek bir haber ileten nazik bir elçi gibi, sanki kötü bir şey yapmış gibi bir ifade vardı.

Tengo neşeyle gülümseyerek kadına teşekkür etti. Elçiye zeval olmazdı ne de olsa.

Uşikava girişteki lobinin yanındaki kafeteryada caffé latte içerek Tengo'yu bekliyordu. Caffé latte, nereden bakılırsa bakılsın Uşikava'ya yakışmayan içeceklerden birisiydi. Dahası genç, dinamik öğrencilerin arasında Uşikava'nın dış görünümünün tuhaflığı daha da dikkat çekici oluyordu. Sanki onun bulunduğu kısım, diğer yerlerden farklı bir yerçekimi, hava yoğunluğu ve ışığa sahipmiş gibi görünüyordu. Uzaktan bakılınca Uşikava, gerçekten kötü haberin kendisi gibi duruyordu. Mola saatinde kafeterya kalabalıktı, ama Uşikava'nın oturduğu altı kişilik masaya başka hiç kimse gelip oturmamıştı. Geyiklerin kendilerini vahşi köpeklerden sakınması gibi, doğal içgüdülerine uyan öğrenciler Uşikava'dan uzak duruyorlardı.

Tengo tezgâhtan kahve satın aldıktan sonra gidip Uşikava'nın karşısına oturdu. Uşikava kremalı pastasını yemeyi henüz bitirmişti. Masanın üzerinde buruşturulmuş paket kâğıdı, ağzının kıyısında ekmek kırıntıları vardı. Kremalı pasta da Uşikava'ya yakışmayan yiyeceklerden birisiydi.

Tengo'yu görür görmez, "Uzun zaman oldu Kavana Bey" dedi Uşikava, hafifçe doğrulur gibi yaparak. "Her zamanki gibi habersizce çıkıp geldim. Özür dilerim."

Tengo selam vermeksizin konuya girdi. "Mutlaka benim yanıtımı öğrenmek için gelmişsinizdir. Yani geçen günkü teklifinizle ilgili yanıtımı."

"Eh, öyle" dedi Uşikava. "Kestirmeden söyleyecek olursak."

"Uşikava Bey. Bugün biraz daha somut, doğrudan konuşmanızı rica edebilir miyim? Benden ne istiyorsunuz? Bana o yardım parası dediğiniz şeyi verme karşılığında."

Uşikava temkinli hareketlerle çevreye göz gezdirdi. Fakat ikisinin etrafında hiç kimse yoktu. Kafeterya, öğrencilerin sesleri yüzünden aşırı gürültülüydü. İkisinin konuşmasına birilerinin kulak misafiri olması tehlikesi de yoktu.

"Tamam. Hizmet aşkıyla, dürüstçe söyleyeyim" dedi Uşikava, masaya abanıp sesini biraz alçaltarak. "Para, yalnızca göstermelik. O kadar büyük bir para da değil. Benim müşterimin size vereceği en önemli şey, güvenliğiniz. Lafın kısası, size bir şey olmayacak. Bunu garanti ediyor."

“Neyin karşılığında?” dedi Tengo.

“Karşılığında onların sizden istediği, sessizlik ve unutmak. Bu işlere karıştınız. Fakat bunu işin maksadını ve durumu bilmeden yaptınız. Emre itaat eden bir askerden başka bir şey değilsiniz. Şimdi bu konuyla ilgili olarak sizi yargılayacak değiliz. Bu yüzden burada olan her şeyi unutacak olursanız, yeterli. Her şey sıfırlanmış olacak. Pupa Hava’yı sizin yazdığınızı insanlar bilmeyecek. Sizin o kitapla hiçbir ilginiz yok. Üstelik bundan sonra da asla ilginiz olmayacak. Böyle olmasını istiyoruz. Bu sizin için de faydalı olur.”

“Bana bir şey olmayacak. Yani bu” dedi Tengo, “benim dışımda, konuyla ilgili kişilere zarar gelecek anlamına mı geliyor?”

“Eh, kişisine göre değişir” dedi Uşikava üzgün bir yüz ifadesi takınarak. “Benim karar vereceğim bir şey değil. Somut bir şey söyleyemem, ama az çok bir şeyler yapmak gerekecektir.”

“Dahası, sizin kollarınız çok uzun ve güçlü.”

“Aynen öyle. Daha önce söylediğim gibi kollarımız uzun ve güçlüdür. Peki, yanıtınız nedir?”

“Doğrudan sonuca gelecek olursak ben sizden para alamam.”

Uşikava hiçbir şey söylemeksizin elini gözlüğüne götürüp çıkarttı, cebinden aldığı mendiliyle özenle camlarını silip, sonra tekrar taktı. Duyduklarıyla gördükleri arasında bir ilişki kurmaya çalışıyormuş gibiydi.

“Yani teklifimiz reddedildi anlamına mı geliyor bu?”

“Aynen öyle.”

Uşikava gözlüğünün gerisinden, nadir görülen bir buluta bakıyormuş gibi Tengo’yu süzdü. “Emin misiniz? Benim naçizane bakış açıma göre, asla kötü bir takas olmadığı kanısındayım.”

“Biz bir şekilde aynı kayığa bindik. Ben tek başıma kaçamam” dedi Tengo.

“Çok tuhaf” dedi Uşikava, gerçekten tuhafına gitmiş gibi. “Tam olarak anlayamıyorum. Neden derseniz, baksanıza, sizin dışınızdaki insanlar size hiç

aldırış etmiyorlar. Gerçekten. Siz, küçük bir para aldınız ve onlar sizi işlerine geldiği şekilde kullanıyorlar. Üstelik bu yüzden tehlikedesiniz. Saçmalamayın, beni aptal yerine koymayın, diye öfkelenseniz çok normal olmaz mı? Ben olsam kızarım, buna rağmen siz başkalarını korumaya çalışıyorsunuz. Tek başınıza kaçamayacağınızı falan söylüyorsunuz. Yok kayıkmış, yok bilmem neymiş. Hiç anlamıyorum. Neden böyle?"

"Bunun nedenlerinden biri Kyoko Yasuda adlı kadın."

Uşikava soğuyan caffé latte'sini eline alıp lezzetsiz bir şey içer gibi yudumladı, sonra, "Kyoko Yasuda" dedi.

"Siz, Kyoko Yasuda hakkında bir şeyler biliyorsunuz" dedi Tengo.

Uşikava, söylenenlerin ne anlama geldiğini anlamazmış gibi bir süre ağzı açık kalakaldı. "Hayır, dürüstçe söylemek gerekirse o isimde bir kadın tanımıyorum. Yemin ederim doğru. Bu kadın da kimin nesi?"

Tengo bir süre sessizce Uşikava'nın yüzüne baktı, fakat ifadesinden hiçbir şey okuyamadı.

"Tanıdığım bir kadın."

"Yoksa derin ilişkiniz olan birisi mi?"

Tengo bu soruyu yanıtlamadı. "Benim öğrenmek istediğim, ona bir şey yapıp yapmadığınız."

"Bir şey mi yaptık? Nereden çıkartıyorsunuz? Hiçbir şey yapmadık" dedi Uşikava. "Yalan değil. Zaten şimdi söylediğim gibi, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bilmediğimiz bir insana bir şey yapabilmemize imkân da yok."

"İyi de sizin yetenekli araştırmacılarınızın beni didik didik araştırdığını söylediniz. Benim Eriko Fukada'nın yazdığı eseri yeniden yazdığımı bile öğrenmişsiniz. Özel hayatım hakkında çok fazla şey biliyorsunuz. İşte bu yüzden araştırmacılarınızın benimle Kyoko Yasuda arasındaki ilişkiyi de bilmesi çok doğal olurdu sanıyorum."

"Evet, bizim gerçekten yetenekli araştırmacılarımız var. Onlar sizinle ilgili birçok şeyi inceden inceye araştırdılar. Bu yüzden sizinle bu Yasuda Hanım

arasındaki ilişkiyi de öğrenmiş olabilirler. Sizin söylediğiniz gibi. Fakat öyle bir bilgi söz konusu olsa bile bize kadar ulaşmadı.”

“Benim Kyoko Yasuda ile ilişkim vardı” dedi Tengo. “Haftada bir gün buluşurduk. Sessizce ve gizlice. Çünkü onun bir ailesi vardı. Fakat hiçbir şey söylemeden bir gün aniden hayatımdan çıkıp gidiverdi.”

Uşikava kafası karışmış gibi dudaklarını büzdü. “Peki, bunu yapması neden gerekti?”

Tengo dizlerinin üstüne koyduğu ellerini sıktı. “Geçen gün telefonda sizin söylediğiniz şeyler kafama takılıyor.”

“Ne söyledim ki?”

“Belli bir yaşı geçince yaşam dediğin, sahip olduğun şeyleri sürekli olarak kaybettiğin bir süreçten öteye geçmez hale gelir. Önemli şeyler birer birer tarağın dişlerinin dökülmesi gibi insanın ellerinden kayıp gider. Sevdiğin insanlar, önce biri sonra diğeri, hayatından yok olup giderler. Böyle bir şeyler söylediniz. Anımsıyorsunuzdur.”

“Evet anımsıyorum. Gerçekten de geçen gün bunları söyledim. Fakat Kavana Bey, bunlar tamamen genel kanı olarak dile getirdiğim şeyler. Yaşın ilerlemesinin zorluğu, bunun verdiği acı hakkında kişisel fikrimi söyledim yalnızca. Asla o Yasuda bilmem kim dediğiniz kadını somut olarak işaret edip söylemiş değilim.”

“Fakat bu bana uyarıymış gibi geldi.”

Uşikava kesin hareketlerle başını birkaç kez iki yana salladı. “Asla öyle değil, uyarı falan değil. Yalnızca benim kişisel yorumum. Yasuda Hanım hakkında, yemin ederim gerçekten bir şey bilmiyorum. Ortadan mı kayboldu?”

Tengo sözlerini sürdürdü: “Bir de şunları söylediniz: Sizin söylediklerinizi dinlemezsem çevremdeki insanlar hoş olmayan etkilere maruz kalabilecekmiş.”

“Evet, gerçekten öyle söyledim.”

“Bu da mı uyarı değil?”

Uşikava mendilini ceketinin cebine koyup iç geçirdi. “Gerçekten de uyarı gibi algılanabilir, ama bu da yalnızca genel kanı. Bakın Kavana Bey, bu Yasuda Hanım hakkında hiçbir şey bilmiyorum ben. Adını bile duymadım. Tüm tanrılar şahidimdir.”

Tengo bir kez daha Uşikava’nın ifadesini inceledi. Bu adam Kyoko Yasuda hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyor olabilirdi. Yüzünde oluşan şaşkınlık ifadesi de gerçek gibiydi. Fakat bu adam hiçbir şey bilmiyor olsa bile, bu onların hiçbir şey yapmadığı anlamına da gelmiyordu. Yalnızca bu adam bilmiyor olabilirdi.

“Kavana Bey, üzerime vazife değil ama birilerinin karısıyla ilişki kurmak tehlikelidir. Siz genç, sağlıklı, bekâr bir adamsınız. Bu tehlikeli işlere girişmeden de genç, bekâr bir kızı kolaylıkla elde edebilirsiniz” dedi Uşikava ve ağzının kenarlarına bulaşan kırıntıları becerikli bir dil hareketiyle temizledi.

Tengo sessizce Uşikava’ya bakıyordu. Uşikava sözlerini sürdürdü: “Elbette kadın-erkek ilişkileri her zaman mantıklı olmayabilir. Monogami sisteminin de birçok çelişkili noktası vardır. Fakat nihayetinde iyilik olsun diye söylüyorum, ama eğer bu kadın sizden uzaklaştıysa, meseleyi kurcalamamanız daha iyi olur. Benim söylemek istediğim, dünyada insanın bilmemesinin daha iyi olacağı şeyler vardır. Sözgelimi annenizin durumu da öyle. Gerçeği öğrenmek sizi yaralayacaktır. Dahası bir kez gerçeği öğrenirseniz onunla ilgili sorumluluğu da üstlenmeniz gerekir.”

Tengo yüzünü buruşturup bir süre nefesini tuttu. “Benim annem hakkında bir şeyler mi biliyorsunuz?”

Uşikava hafifçe dudaklarını yaladı. “Evet, bir yere kadar biliyorum. O meseleyi araştırmacılarımız ayrıntılarına varana kadar öğrendiler. Bu yüzden eğer siz de öğrenmek isterseniz, annenizle ilgili bilgileri olduğu gibi size verebilirim. Benim anladığım kadarıyla, annenizi hiç tanımadan büyümüşsünüz. Fakat pek hoş olmayan bilgiler de var bu konuyla ilgili.”

“Uşikava Bey” dedi Tengo. Sonra sandalyesini geriye çekip ayağa kalktı. “Lütfen gidin artık. Sizinle daha fazla konuşmak istemiyorum. Bundan sonra da bir daha asla karşıma çıkmayın. Bana ne gibi bir zarar gelecek olursa olsun, sizinle iş yapmaktansa bu zararı tercih ederim. Yardım paranızı istemediğim gibi, güvenliğimi garanti etmenize de gerek yok. Tek dileğim artık sizi bir daha

görmemek.”

Uşikava hiçbir tepki vermemişti. Birçok kez daha kötü şeyler de duymuştu belki de. Gözlerinin derinliklerinde gülümsemeyi andıran bir şeyler vardı.

“Olur” dedi Uşikava. “Ne şekilde olursa olsun yanıtınızı aldığımız iyi oldu. Yanıt, hayır. Teklif reddedildi. Açık ve anlaşılır. Yukarıdakilere bu şekilde ileteceğim. Ben nihayetinde oraya buraya koşturulan ulağım. Üstelik yanıt hayır diye başınıza hemen bir şeyler gelecek de değil. Gelebilir, demiştim yalnızca. Hiçbir şey olmayabilir de. Öyle olursa ne iyi olur. Hayır, yalan değil, gerçekten öyle düşünüyorum. Neden derseniz, size sempati duyuyorum da o yüzden. Sizin benim sempatime ihtiyacınız olmayabilir, ama bu konuda elimden bir şey gelmez. Anlamsız bir konuyla karşınıza çıkan, anlamsız bir adamım ne de olsa. Dış görünümüm bile böylesine sefilken. İnsanların bana bu kadar sevgi göstermesinden sıkıldım artık diyecek halim yok. Fakat, belki rahatsız edici olabilir ama size sempati duyuyorum. Sizin başınıza bir şey gelmeden mesele hallolursa iyi olur diye düşünüyorum.”

Uşikava böyle söyledikten sonra parmaklarına baktı. Tombul, kısa parmaklardı. Adam ellerini birkaç kez yukarı aşağı çevirdi, sonra ayağa kalktı.

“İzninizle. Evet. Olasılılıkla bu, sizin karşınıza son çıkışım olur. Mümkün olduğunca dileğinize uymaya çalışırım. Şanslı olmanız için dua edeceğim. Hoşça kalın.”

Uşikava yanındaki sandalyeye koyduğu kırış kırış deri çantasını eline alıp, kafeterya kalabalığının arasında kayboldu. Adam yürümeye başlayınca, kızlı erkekli öğrenciler kendiliğinden kenara çekilerek yol açtılar. Köyün küçük çocuklarının ürkütücü köle tacirinden kaçması gibi.

Tengo dershanenin lobisindeki umumi telefondan evine telefon etti. Zili üç kez çaldırıp kapatmak niyetindeydi, ama ikinci zilde Fukaeri ahizeyi kaldırdı.

“Üç kez çaldırıp tekrar arayacaktım. Öyle konuşmadık mı?” dedi Tengo güçsüz bir sesle.

“Unutmuşum” dedi Fukaeri hiçbir şey olmamış gibi.

“Unutma demiştim ya.”

“Bir kez daha yapalım” diye sordu Fukaeri.

“Hayır, tekrarlamaya gerek yok. Artık çıktın telefona ne de olsa. Ben yokken değişik bir şeyler oldu mu?”

“Telefon yok, kimse de gelmedi.”

“Tamam öyleyse. İşim bitti. Şimdi dönüyorum.”

“Az önce kocaman bir karga gelip pencerenin dibinde öttü” dedi Fukaeri.

“O karga akşamüzerleri hep gelir. Kafana takma. Âdet yerini bulsun diye ziyaret eder böyle. 7’ye kadar orada olurum.”

“Acele etsen iyi olur.”

“Neden?” diye sordu Tengo.

“Little People gürültü yapıyor.”

“Little People gürültü yapıyor” dedi Tengo, Fukaeri’nin söylediklerini yineleyerek. “Benim evimde mi gürültü yapıyorlar?”

“Hayır, başka bir yerde.”

“Başka yer?”

“Çok uzakta.”

“Fakat sen duyabiliyorsun.”

“Duyabiliyorum.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Tengo.

“Olay olmak üzere.”

“Olay?” dedi Tengo. Kızın ne demek istediğini anlaması biraz zaman aldı. “Ne gibi bir olay olacak?”

“O kadarını bilmiyorum.”

“Little People mı o olayı çıkartacak?”

Fukaeri başını iki yana salladı. Kızın başını salladığı, telefonda da olsa anlaşılabiliyordu. Bilmiyorum, demek istiyordu.

“Şimşekler çakmadan dönmen iyi olur.”

“Şimşek?”

“Trenler duracak olursa ayrı kalırız.”

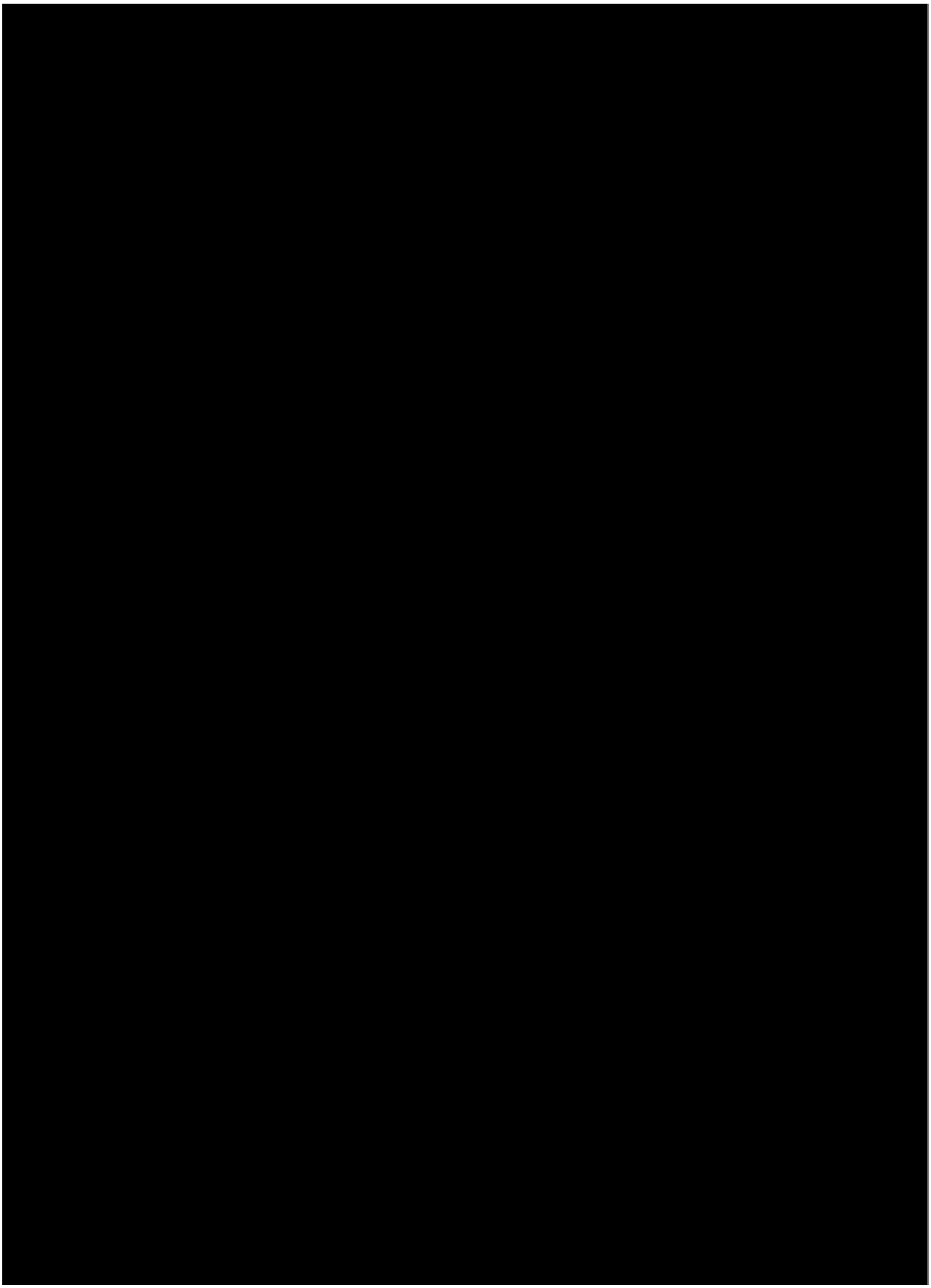
Tengo arkasına dönüp pencerenin ardındaki gökyüzüne baktı. Tek bir bulut bile yoktu, dingin bir yaz sonu ikindisiydi. “Hiç şimşek çakacak gibi değil.”

“Görünüşe aldanmamak lazım.”

“Acele ederim.”

“Acele etsen iyi olur” dedi Fukaeri, sonra telefonu kapattı.

Tengo dershanenin ana kapısından çıkınca bir kez daha açık gökyüzünü inceledi, sonra telaşlı adımlarla Yoyogi İstasyonu’na yöneldi. O arada Uşikava’nın söyledikleri Tengo’nun zihninde, kendiliğinden başa saran bir teyp bandı gibi yineleniyordu.

Aomame

Dengenin kendisi iyiliktir

Aomame yatak odasının zeminini kaplayan halının üzerine, yanında getirdiği sünger yoga şiltesini serdi. Sonra adama gömleğini çıkartmasını söyledi. Adam yataktan inerek gömleğini çıkarttı. Gömleğini çıkartınca, cüssesi giyinik halinden daha haşmetli görünüyordu. Geniş göğüslü, sağlam yapılıydı ve vücudunda hiç sarkma yoktu. Kim baksa sağlıklı bir vücudu olduğunu söylerdi.

Adam Aomame'nin direktif verdiği şekilde yoga şiltesinin üzerine yüzükoyun uzandı. Aomame önce parmağını adamın bileğine bastırarak nabzını ölçtü. Atışlar tok ve derinden geliyordu.

"Her gün yaptığınız herhangi bir spor var mı?" diye sordu Aomame.

"Özel bir şey yok. Yalnızca soluk alıp veriyorum."

"Yalnızca soluk alıp verme mi?"

"Normalden biraz farklı bir soluk alıp verme" dedi adam.

"Az önce karanlıkta yaptığınız herhalde. Tüm kaslarınızı kullanıyor gibiydiniz."

Adam yüzükoyun yatar halde, başını hafifçe evet anlamında salladı.

Aomame'nin anlayamadığı bir nokta vardı. Evet, gerçekten de güç gerektiren bir soluk alıp verme şekliydi. Yine de yalnız bunu yapmakla vücudu böylesine sağlam ve güçlü tutmak mümkün müydü acaba?

"Şimdi yapacağım şeyler biraz acı verebilir" dedi Aomame, ifadesiz bir sesle. "Acımazsa sonuç alınamaz çünkü. Fakat acının ölçüsünü ayarlayabilirim. Bu yüzden acı hissettiğinizde dayanmaya çalışmayın. Sesinizi çıkarın."

Adam kısa bir boşluk bıraktıktan sonra yanıtladı. “Benim henüz tatmadığım bir acı varsa nasıl bir şey olduğunu görmek isterim.” Bu sözlerinde hafif bir kinaye tınısı seziliyordu.

“Acı kimse için keyifli bir şey değildir.”

“Fakat beraberinde acıyı getiren bir yöntem iyi sonuç verir. Öyle değil mi? Anlamlı bir acı olması durumunda dayanabilirim.”

Aomame loş ışıkta, kararsız bir ifade takındı. Sonra, “Tamam, önce duruma bir bakalım” dedi.

Aomame her zamanki gibi kürekkemiği çevresindeki kaslardan başladı. Adamın bedenine dokunduğunda ilk fark ettiği şey, kaslarının gerginliği oldu. Sağlıklı ve gelişmiş kaslardı. Aomame’nin normalde spor kulübünde gördüğü, büyük şehir insanlarının yorgun, esnekliğini yitirmiş kaslarından tamamen farklıydı. Fakat aynı zamanda bu kaslarda, doğal akış bir şeyler tarafından engelleniyormuş gibi bir tutukluk da vardı. Irmağın akışının tomruklar ve biriken çalı çırpıyla bir süreliğine kesilmesi gibi.

Aomame dirseğinden destek alarak adamın omuzlarını ovdu. Başlangıçta yavaşça, sonra ciddi bir şekilde kuvvetini vererek. Adamın canının acıdığını anlayabiliyordu. Hem de şiddetli bir acı. Kim olursa olsun bu acı karşısında biraz inlerdi. Fakat adam hiç ses çıkarmadı. Soluk alıp verişleri de düzensizleşmemişti. Yüzünü buruşturmuş gibi de değildi. Sabırlısın demek, dedi Aomame içinden. Bu sabrın sınırlarını görmeye karar verdi. Hiç çekinmeden, daha fazla kuvvet verince kürekkemiğinin eklemlerinden sesler çıkmaya başladı. Eklemlerin yer değiştirdiğini, dokunuşlarıyla hissedebiliyordu. Adamın nefesi bir anlığına durdu, ama sonra tekrar sakince soluk alıp vermeye başladı.

“Kürekkemiğinizin etrafındaki kaslar feci halde sertleşmiş” diye açıklama yaptı Aomame. “Fakat şimdi yaptığım şey sayesinde açıldı. Akış normale döndü.”

Aomame parmağını ikinci eklemine kadar kürekkemiğinin altına gömdü. Adamın kasları aslında esnekti. Tutulmuşluktan kurtulunca eski sağlıklı haline dönebilirdi.

“Çok rahatlamış hissediyorum kendimi” dedi adam alçak bir sesle.

“Canınız çok yanmış olmalı ama.”

“Dayanılamayacak kadar değildi.”

“Ben de dayanıklı insanlardanımdır, ama eğer aynı şey bana yapılmış olsa mutlaka sesimi çıkarırdım sanıyorum.”

“Acı, çoğu durumda başka bir acıyla dindirilir, yok olur. Acı algısı her zaman görelidir.”

Aomame adamın sol kürekkemiğine elini atıp, parmak ucuyla kasları yokladığında orasının da sağ tarafla hemen hemen aynı durumda olduğunu anladı.

“Ne kadar göreli olacağına bir bakalım. Bu kez sol tarafa uygulayacağım. Sağ taraftaki kadar canınız acıyacaktır.”

“İstediğini yap, beni kafana takma.”

“Gidebileceğin yere kadar git mi demek istiyorsunuz?”

“Gücünü esirgeme.”

Aomame aynı şekilde sol kürekkemiği çevresindeki kasları ve eklemleri esnetti. Adamın söylediği gibi gücünü esirgemeden yapmıştı. Tüm gücünü vermeye karar verince, Aomame tereddütsüz en kısa yoldan kasları esnetmeye başladı. Fakat adam sağ tarafta olduğu gibi gayet serinkanlıydı. Yalnızca arada bir boğazının derinlerinden boğuk sesler çıkarıyor, sanki çok normal bir şeymiş gibi acıyı kabulleniyordu. Tamam, nereye kadar dayanabileceksin bakalım, dedi Aomame içinden.

Aomame adamın vücudundaki kasları kendi aklında oluşturduğu sıraya uyarak gevşetti. Tüm noktalar Aomame’nin kafasının içinde bir liste halinde kayıtlıydı. Otomatik olarak o sırayı izlemesi yeterliydi. Geceyarısı el feneriyle binayı kontrole çıkan becerikli, korkusuz güvenlik görevlileri gibi.

Kasların hepsi az çok tutulmuş haldeydi. Bir afet sonrasındaki araziler gibi. Çoğu su yolları tıkanmış, bentler yıkılmıştı. Aynı şey normal bir insanın başına gelse nefes alması bile mümkün olmayabilirdi. Bu adamı sağlam vücudu ve güçlü iradesi ayakta tutuyordu. Ne kadar sefilce işler yapmış olsa bile böylesine şiddetli bir acıya sessizce dayanabildiği için Aomame, mesleki açıdan saygı duymadan edemedi.

Aomame kasların her birini çalıştırıp esneterek, son sınırlarına kadar zorladı. Her seferinde eklemlerden sesler geliyordu. Bunun neredeyse işkenceye yakın bir eylem olduğunu Aomame biliyordu. O güne kadar çok sayıda atlete kas esnetme çalışması yaptırmıştı. Onlar bedensel acıyla birlikte yaşamayı başaran sağlam tiplerdi. Fakat çok güçlü sağlam erkekler bile Aomame'nin eline düşünce mutlaka bir noktada inlemeden ya da çığlık atmadan duramazlardı. Aralarında altına kaçıran bile olmuştu. Ancak bu adamdan inleme sesi bile çıkmıyordu. Etkileyiciydi. Yine de boynunun terlemeye başlamış olmasından, hissetmekte olduğu acıyı tahmin etmek mümkündü. Aomame'nin kendisi de hafiften terlemeye başlamıştı.

Vücudun arkasındaki kasları gevşetmesi otuz dakika kadar zaman aldı. Bu iş bitince Aomame kısaca bir soluklanıp alnında biriken terleri havluyla sildi.

Tuhaf, dedi Aomame, içinden. Buraya bu adamı öldürmek için geldim. Çantamda özel imalat çok ince bir buz kıracağı var. İğnesinin ucunu bu adamın ensesindeki o noktaya denk getirip sapına küçük bir darbe indirdiğim anda her şey sona erecek. Başına neyin geldiğini bile anlayamadan bir anda canından olacak, başka bir dünyaya geçecek ve vücudu sonuçta tüm acılardan kurtulacak. Buna rağmen bütün gücümü harcayarak bu adamın gerçeklik dünyasında hissettiği acıyı biraz olsun azaltmaya çalışıyorum.

Herhalde bu, bana verilen iş olduğu için, diye düşündü, Aomame. Önümde yapmam gereken bir iş olduğunda, elimde değil, var gücümle tamamlamaya çalışıyorum. Ben böyle bir insanım işte. Sorunlu kasları normal haline getirmek bana iş olarak verilirse, tüm gücümü harcar, bunu yaparım. Bir insanı öldürmem gerekiyorsa, bunun için geçerli bir neden de varsa, tüm gücümü harcayarak bunu da yaparım.

Fakat doğal olarak bu ikisini aynı anda yapmam mümkün değil. Bu iki eylem birbirine zıt amaçlar taşır. Birbirine karıştırılmayacak yöntemler gerektirir. Aynı anda ancak ikisinden birini yapabilirim. Şu an bu adamın kaslarını biraz olsun gevşetmeye çalışıyorum. Kendimi bu işte yoğunlaştırdım. Sahip olduğum bütün gücü kullanıyorum. Sonrasını bu iş bittikten sonra düşünürüm.

Bununla birlikte Aomame merakını da bastıramıyordu. Adamın yakalandığı, sıra dışı, özel bir hastalıktı. Bu yüzden sağlıklı ve gelişmiş kasları feci halde tutulmuş haldeydi. Adamın lütfun bedeli olarak nitelendirdiği müthiş acıya dayanmasını sağlayan, güçlü iradesi ve sağlam vücudu olmalıydı. Bunlar Aomame'nin

merakını artırmıştı. Kendisinin bu adam için ne yapabileceğini, yaptıkları karşısında adamın vücudunun nasıl tepki vereceğini görmek istiyordu. Bu, mesleğinden kaynaklanan bir meraktı. Aynı zamanda kişisel bir meraktı da. Üstelik bu adamı şimdi öldürecek olursam, burayı hemen terk etmem gerekir. İşim fazla çabuk bitecek olursa yan odadaki ikili kuşkulanabilir. İşimin bitmesi için yaklaşık bir saate ihtiyacım olduğunu önceden bildirmiştim.

“Yarısı bitti. Şimdi de ön tarafı yapacağım. Yüzünüzü dönebilir misiniz?” dedi Aomame. Adam karaya çekilmiş büyük bir deniz hayvanı gibi yavaşça yüzünü çevirip sırtüstü uzandı.

“Acı belirgin bir şekilde azalıyor” dedi adam, güçlü bir şekilde nefesini salarak. “Şimdiye kadar gördüğüm tedavilerin hiçbiri bu kadar etkili olmamıştı.”

“Kaslarınız fazla tutulmuş” dedi Aomame. “Nedenini bilemiyorum, ama oldukça ciddi bir tutulma. Bu tutulan kısımları olabildiğince eski haline yakın bir duruma getirmeye çalışıyorum. Kolay bir iş değil ve acıya da neden olur. Fakat bir dereceye kadar başarabilirim. Kaslarınızın yapısı sağlam ve siz de acıya dayanabiliyorsunuz. Fakat yine de bu geçici olarak rahatlatacak bir tedavi yöntemi. Kökten bir çözüm bekleyemeyiz. Nedeninin ne olduğunu belirleyemediğimiz müddetçe aynı şey tekrar meydana gelecektir.”

“Biliyorum. Hiçbir şey çözüm olmaz. Yine tekrarlayacaktır. Her seferinde de durum daha da kötüleşecek. Fakat bir süreliğine rahatlatacak bir tedavi yöntemi bile olsa, şu an yaşadığım acıyı biraz olsun dindirebiliyorsak sana çok minnettar kalırım. Bunun beni ne kadar mutlu edebileceğini muhtemelen sen anlayamazsın. Morfin kullanmayı bile düşündüm. Fakat mümkün olduğunca ilaç kullanmak istemiyorum. Uzun süreli ilaç kullanımı beyin işlevlerine zarar verir.”

“Öndeki kaslarla devam edeceğim” dedi Aomame. “Aynı şekilde devam edebilir miyim?”

“Sormana bile gerek yok” dedi adam.

Aomame kafasını tamamen boşaltıp konsantre olarak adamın kaslarını esnetmeye başladı. Aomame’nin belleğine mesleki olarak insan vücudunun tüm kaslarının yapısı kazınmış gibiydi. Her bir kasın ne tür bir işlev gerçekleştirdiği, hangi kemiklere bağlı olduğu, özelliğinin ne olduğu, hassasiyeti. Aomame kasları ve eklemleri sırasıyla kontrol ederek, zorlayıp hareket ettirerek etkili bir şekilde esnetti. Kendini tamamen işine veren engizisyon sorgucularının, insan

vücudundaki acı veren bütün noktaları deneyerek ayrıntılarıyla öğrenmeleri gibi.

Otuz dakika sonra ikisi de terlemiş, solukları hızlanmıştı. Sanki az önce inanılmaz şiddetli bir şekilde seks yapmış sevgililer gibi. Adam bir süre konuşmadı. Aomame'nin söyleyeceği bir şey de yoktu.

"Abartılı konuşmak istemem" dedi adam nihayet. "Sanki vücudumun tüm parçaları tamamen değişmiş gibi hissediyorum kendimi."

Aomame yanıtladı. "Bu akşam belki eski haline dönen kaslar olabilir. Geceyarısı kaslarınız şiddetli bir şekilde kasılıp çığlık atmanıza bile sebep olabilir. Fakat endişelenecek bir şey yok. Yarın sabah normale döner."

Elbette yarın sabah olursa, diye düşündü Aomame. Adam yoga şiltesinin üzerinde bağdaş kurup vücudunun durumunu kontrol ediyormuş gibi birkaç kez derince soluk alıp verdi. Sonra, "Sen gerçekten özel bir yeteneğe sahipsin galiba" dedi.

Aomame havluyla yüzündeki teri silerek yanıtladı: "Benim yaptığım, nihayetinde somut bir şey. Kasların oluşumu ve işlevini üniversitede öğrenmiştim. Bu bilgiyi pratikte geliştirdim. Tekniği yavaş yavaş iyileştirerek kendimce bir sistem oluşturdum. Yalnızca gözle görülebilen, mantıkla açıklanabilen şeyler benim yaptığım. Bu noktada, gerçek çoğunlukla gözle görülebilen bir şeydir. Kanıtlanabilir. Elbette o ölçüde acıyı da beraberinde getirir."

Adam gözlerini açıp merakla Aomame'ye baktı. "Sen öyle sanıyorsun."

"Nasıl yani?" dedi Aomame.

"Gerçeğin çoğunlukla gözle görülebilen, kanıtlanabilen bir şey olduğunu sanıyorsun."

Aomame dudaklarını hafifçe büzdü. "Tüm gerçeklerin öyle olduğunu söylüyor değilim. Benim meslek olarak uğraştığım alan açısından öyle demek istiyorum. Elbette tüm alanlarda öyle olsaydı her şey çok daha rahat anlaşılır bir hal alırdı."

"Hiç de öyle değil" dedi adam.

“Neden?”

“Dünyadaki çoğu insan kanıtlanabilir gerçeğin peşine falan düşmez. Gerçek denilen, çoğu durumda senin söylediğin gibi güçlü bir acıyı da beraberinde getirir. Dahası çoğu insan acıyı beraberinde getiren gerçeği falan aramaz. İnsanların gereksinim duyduğu, kendi varlıklarının biraz daha derin bir anlamı olduğunu hissettirebilecek hoş, rahatlatıcı öykülerdir. İşte o yüzden din dediğin şey var olabiliyor.”

Adam başını çevirerek havada birkaç daire çizdikten sonra konuşmasını sürdürdü. “A savı, o kişilerin varlığını daha anlamlı gösterebiliyorsa bu onlar için gerçektir. B savı, onların varlıklarını güçsüz, yetersiz bir şey olarak gösteriyorsa, bu da sahtedir. Çok açık. Eğer B savının gerçek olduğunu iddia eden biri olursa, insanlar muhtemelen o kişiden nefret eder, görmezden gelir, bazı durumlarda saldırırlar herhalde. Mantıklı ya da kanıtlanabilir olduğu ya da olmadığı, onlar için hiçbir anlam taşımaz. Çoğu insan kendilerinin güçsüz ve yetersiz varlıklar olduğu duygusunu reddetmek, yaşamlarından silmek yoluyla akıllarını başlarında tutmayı başarırlar.”

“Fakat tüm insanların vücudu, çok ufak farklılıklar olsa bile, güçsüz ve yetersizdir. Bu çok açık değil mi?” dedi Aomame.

“Aynen öyle” dedi adam. “Tüm vücutlar derece farklılıkları olsa bile güçsüz ve yetersizdir. Neticede kısa sürede çürür, yok olup gidiverirler. Bu kuşku götürmez bir gerçektir. Fakat peki ya insan ruhu?”

“Ruh hakkında mümkün olduğunca düşünmemeye çalışırım.”

“Neden?”

“Düşünmem için özel bir neden olmamasından dolayı.”

“Neden ruh hakkında düşünmen için özel bir neden yok acaba? Kendi ruhu hakkında düşünmek, pratik faydasının olup olmayacağı bir yana, insanın ihmal etmemesi gereken uğraşlardan birisidir.”

“Bende aşk var” dedi Aomame kestirip atarak.

Şu işe bak. Ben ne yapıyorum burada? diye düşündü Aomame. Birazdan öldürmeyi düşündüğüm bir adam var karşımda. Bense aşk hakkında

konuşuyorum.

Durgun bir su yüzeyinde rüzgârın daireler oluşturması gibi adamın yüzüne hafif, gülümsemeyi andıran bir ifade yerleşti. Doğal, sempati dolu bir ifadeydi.

“Aşk olsun, yeter. Böyle mi demek istedin?” diye sordu adam.

“Aynen öyle.”

“Senin söylediğin o aşk, belirli bir insana yönelik olan aşk mı?”

“Evet, öyle” dedi Aomame. “Somut bir erkeğe yönelik bir aşk.”

“Güçsüz ve yetersiz bir vücut ile sarsılmaz, mutlak aşk” dedi adam, sakin bir ses tonuyla. Sonra kısa bir ara verdi. “Galiba senin dine ihtiyacın yok.”

“İhtiyacım olmayabilir.”

“Çünkü senin bu halin, deyim yerindeyse dini inancın ta kendisi gibi bir şey.”

“Siz az önce, dinin gerçeklerden ziyade hoş varsayımları ortaya atan bir şey olduğunu söylediniz. Lideri olduğunuz cemaat nasıl peki?”

“Gerçeği söylemek gerekirse, benim yaptığım şeyin dini bir faaliyet olduğunu düşünmüyorum” dedi adam. “Benim yaptığım, oradaki sesi dinleyip insanlara iletmek yalnızca. Sesi, yalnızca ben duyabiliyorum. Sesi duyduğum, katıksız bir gerçek. Fakat o mesajın gerçek olup olmadığını kanıtlayamam. Yapabileceğim, o mesajla birlikte gelen bazı ufak lütufları somutlaştırmak yalnızca.”

Aomame dudaklarını hafifçe ısırıp havluyu yere bıraktı. Bunlar ne gibi lütuflar ve ne şekilde somutlaştırıyorsunuz? diye sormak istedi, ama sorusu düşünce olarak kaldı. Konuşma uzamıştı, halletmesi gereken bir işi vardı daha.

“Bir kez daha yüzükoyun uzanır mısınız lütfen. Son olarak boyun kaslarınızı esneteceğim” dedi Aomame. Adam yoga şiltesinin üzerinde iri cüssesini yana devirerek kalın ensesini Aomame’ye çevirdi.

“Her neyse, sen büyülü dokunuşlara sahipsin” dedi adam.

“Büyülü dokunuş?”

“Sıra dışı bir güç yayan parmaklar. İnsan vücudunun özel noktalarını bulabilen keskin bir algılama. Bu özel bir yetenek ve yalnızca sınırlı sayıda insana bahşedilir. Öğrenmekle ya da talim yapmakla elde edilemez. Ben de, türü farklı olsa da benzer bir özelliğe sahibim. Fakat tüm lütuflarda olduğu gibi, insanlar aldıkları hediyenin bedelini ödemek zorundadırlar.”

“Hiç bu şekilde düşünmemiştim” dedi Aomame. “Ben yalnızca öğrendim, deneyimimi artırdım, tekniği geliştirmeyi başardım. Bunu bana birileri vermedi.”

“Tartışmak niyetinde değilim. Fakat aklında tutsan iyi olur. Tanrı bahşeder, Tanrı geri alır. Sen bahşedildiğini unutsan bile, Tanrı bahşettiğini çok iyi anımsar. O hiçbir şeyi unutmaz. Bahşedilen dehayı mümkün olduğu kadar özenle kullanmak gerek.”

Aomame on parmağına birden baktı. Sonra o parmakları adamın boynuna yerleştirdi. Tüm dikkatini parmak uçlarına verdi. Tanrı bahşeder, Tanrı geri alır.

“Birazdan bitecek. Son bir şey daha yapacağım” dedi Aomame tok bir sesle, adamın sırtına doğru konuşuyordu.

Uzaklardan gök gürültüsü gelir gibi oldu. Yüzünü kaldırıp, pencereden dışarıya baktı. Hiçbir şey görünmüyordu. Yalnızca karanlık gökyüzü. Fakat hemen sonra bir kez daha aynı ses duyuldu. Ses odanın içerisinde nereden geldiği belli olmayacak şekilde yankılandı.

“Birazdan yağmur yağmaya başlar” dedi adam, duygusuz bir ses tonuyla.

Aomame adamın kalın boynuna elini koyup oradaki özel noktayı aradı. Bunun için özel olarak odaklanması gerekiyordu. Gözlerini kapatıp, nefesini tutarak o bölgedeki kan dolaşımını yakalamaya çalıştı. Parmak uçları, derinin gerginliği ve vücut ısısının yayılımından hassas bilgileri almaya çalışıyordu. Aradığı, tek bir noktaydı ve çok küçüktü. O noktayı kişisine göre rahatça bulduğu da oluyordu. Öyle olmadığı da. Bu Lider denilen adamda bulmak kesinlikle daha zordu. Örneklemek gerekirse, zifiri karanlık bir odada, bir yandan ses çıkarmamaya dikkat ederek, el yordamıyla bozuk para aramak gibi bir işti. Yine de Aomame nihayet o noktayı buldu. Oraya parmak ucunu bastırıp ne şekilde bir his bıraktığını ve kesin yerini kafasına yerleştirdi. Haritaya işaret koyar gibi. Ona böylesi özel bir yetenek bahşedilmişti.

“Duruşunuzu hiç bozmayın” dedi Aomame, yüzükoyun yatan adama. Sonra

yanındaki spor çantasına elini uzatıp küçük buz kıracağını koyduğu sert kutuyu çıkarttı. “Boynunuzda dolaşımın tıkandığı bir yer kalmış” dedi Aomame, sakin bir sesle. “Benim parmak gücümle açılması mümkün olmayan bir nokta. Bu kısımdaki tıkanmayı açabilirsek acınız oldukça hafifler. Basit bir iğneyi yalnızca bir kez o noktaya batırmak istiyorum. Hassas bir nokta, ama şimdiye kadar birçok kez yaptım ve kesinlikle burası. Olur mu?”

Adam derince iç geçirdi. “Her şeyi sana bırakıyorum. Eğer yaşadığım acıyı silebileceksen yapacağın ne olursa olsun kabul ederim.”

Aomame kutudan buz kıracağını çıkartıp ucuna taktığı mantar tıpasını çekti. Ucu her zamanki gibi öldürücü bir şekilde sivriydi. Aomame buz kıracağını sol eline alıp sağ elinin işaretparmağıyla az önce bulduğu noktayı aradı. Kesindi. Nokta orasıydı. Aomame iğnenin ucunu o noktaya yerleştirip derin bir nefes aldı. Geriye, sağ elini çekiç gibi sapına indirip iğnenin ince ucunu o noktaya daldırmak kalmıştı. Böylece her şey bitecekti.

Fakat bir şeyler onu durdurdu. Aomame havadaki sağ elini bir türlü indiremiyordu. Böylece her şey bitecek, dedi Aomame içinden. Yalnızca tek bir darbeyle bu adamı “öteki tarafa” gönderebilirim. Sonra soğukkanlılıkla odadan çıkıp, yüzümü ve adımı değiştirerek başka bir insan olacağım. Bunu yapabilirim. Korkum yok. Merhamet etmek gibi bir derdim de yok. Bu adam kuşku götürmeyecek şekilde ölmeyi hak ediyor. Sefilce şeyler yapmış. Fakat Aomame nedense bunu yapamadı. Onun sağ elini havada tutan, bir türlü engel olamadığı inatçı bir kuşkuydu.

Her şey fazla kolay ilerliyor. İçgüdüsü ona böyle diyordu.

Mantık aramak gereksizdi. Aomame bunu biliyordu. Bir şeyler tuhaftı ve doğallıktan uzaktı. Sanki farklı güçler Aomame’nin içinde birbiriyle çarpışıyor, birbirine saldırıyordu. Aomame loş ışıkta yüzünü feci bir şekilde buruşturdu.

“Ne oldu?” dedi adam. “Bekliyorum yapacağınız son şeyi.”

Bunu duyan Aomame neden tereddüt ettiğini nihayet anladı. Adam biliyordu. Aomame’nin ona ne yapmak üzere olduğunu biliyordu.

“Tereddüt etmene gerek yok” dedi adam, sakin bir ses tonuyla. “Senin istediğin şey, tam olarak benim de istediğim şey.”

Gök gürültüleri devam ediyordu. Fakat yıldırımlar çakmıyordu. Uzaklardan gelen bir top sesi gibi yankılanan gök gürültüsü vardı yalnızca. Savaş alanı henüz uzaklardaydı. Adam sözlerini sürdürdü: “Esas bu gerçek tedavi olur. Sen kaslarımı özenle esnettin. Parmaklarının gücüne derin ve saf bir saygı duyuyorum. Fakat senin de söylediğin gibi nihayetinde geçici olarak rahatlatacak bir tedavi yönteminden öte bir şey değil. Katlandığım acı yaşamın köklerinden kopmadıkça geçmeyecek belli ki. Bodrum katına inip ana şalteri indirmekten başka çare yok. Sen de benim için bunu yapmak üzeresin.”

Aomame sol elindeki iğnenin ucunu adamın boynundaki özel noktaya yerleştirmiş, sağ elini havaya kaldırmış vaziyette duruyordu. Ne devam edebiliyordu, ne geri çekilebiliyordu.

“Senin yapmak istediğin şeye engel olmak istesem rahatlıkla yaparım. Çok kolay” dedi adam. “Sağ elini indir.”

Aomame adamın söylediği gibi sağ elini indirmeye yeltendi. Fakat eli milim kıpırdamadı. Sağ eli, taş heykellerin elleri gibi havada donmuş halde durmaya devam ediyordu.

“İsteyerek sahip olduğum bir şey değil, ama böyle bir gücüm var. Haydi, artık sağ elini indirebilirsin. Artık canım senin ellerinde, özgürce karar verebilirsin.”

Aomame sağ elini tekrar serbestçe oynatabildiğinin farkına vardı. Elini, parmaklarını sıkıp açtı. Bir tuhaflık yoktu. Hipnotize olmak gibi bir şeydi herhalde. Fakat muazzam bir güç onu durdurmuştu.

“Bana böyle özel bir güç bahşedildi. Fakat karşılığında benden birçok şey istediler. Onların talepleri benim taleplerim haline geldi. Talepleri son derece güçlüydü. Karşı koymayı da başaramadım.”

“Onlar” dedi Aomame. “Little People mı?”

“Sen meseleyi biliyorsun. Tamam, öyleyse anlatması kolay olacak.”

“Yalnızca adlarını biliyorum. Little People’ın ne olduğunu bilmiyorum.”

“Little People’ın ne olduğunu tam olarak bilen muhtemelen hiç kimse yoktur” dedi adam. “İnsanların öğrenebilecekleri, yalnızca onların var olduğudur. Frazer’ın Altın Dal kitabını okudun mu hiç?”

“Hayır.”

“İlginç bir kitaptır. O kitap çok farklı gerçekleri bizlere öğretir. Tarihin bir döneminde, çok eski çağlarda dünyanın birçok bölgesinde, krallar görev süresi dolduğunda öldürülürdü. Görev süresi on, bilemedin yirmi yıl kadardı. Görev süresi bitince insanlar geliyor, onu katlediyorlardı. Bu toplum için gerekliydi. Kral da kendiliğinden kabul ediyordu. Dahası öldürme şeklinin zalimce ve kanlı olması gerekiyordu. Yine o şekilde öldürülmek, krala bahşedilen en büyük onurdu. Kral neden öldürülmek zorundaydı? O dönemde kral dediğin insanları temsilen sesi duyan kişiydi çünkü. Böyle insanlar kendileri isteyerek bizimle onlar arasındaki bağı sağlayan devre haline geliyorlardı. Sonra, bir süre geçince o sesi duyan kişinin öldürülmesi, toplum için mutlaka gerekliydi. Yeryüzünde yaşayan insanların bilinci ile Little People’ın sergilediği gücün düzgün bir şekilde dengede tutulması gerekiyordu da ondan. Eski çağlarda yönetmek, Tanrı’nın sesini duymakla aynı anlama geliyordu. Fakat elbette, bir gün geldi bu sisteme son verildi. Kralın öldürülmesi de âdet olmaktan çıktı. Krallık statüsü, soyla aktarılan ve dünyevi bir şey haline geldi. Böylelikle insanlar sesi duymayı bıraktılar.”

Aomame havaya kaldırdığı sağ elini gayriihtiyari açıp kapayarak adamın söylediklerine kulak verdi. Adam konuşmasını sürdürdü:

“Onlar şimdiye kadar farklı adlarla bilindiler. Çoğu durumda da hiçbir ad verilmedi. Yalnızca oradaydılar. Little People adı, gelişigüzel verilmiş bir addan öteye geçmez. O sıralarda henüz küçük olan kızım, onları Küçük İnsanlar diye çağırıyordu. Onları o getirdi. Ben adlarını Little People koydum. Daha rahat söyleniyordu çünkü.”

“Sonra da kral oldunuz.”

Adam burnundan güçlüce nefes alıp bir süre ciğerlerinde tuttu, sonra yavaşça dışarı saldı. “Kral değil, sesi duyan kişi oldum.”

“Şimdi de katledilmeyi istiyorsunuz.”

“Hayır, buna gerek yok. Şu an 1984 yılındayız. Burası da büyük bir şehrin göbeği. Kanlı bir şekilde olmasının gereği yok. Yalnızca canımı bir anda alıvermen yeter.”

Aomame başını iki yana sallayarak vücudundaki kasları gevşetti. İğnenin ucu

hâlâ boyundaki noktada duruyordu, ama içinden bir türlü adamı öldürmek gelmiyordu.

Aomame, “Siz şimdiye kadar çok sayıda küçük kıza tecavüz ettiniz. İçlerinde daha on yaşına bile gelmemiş olanlar da vardı” dedi.

“Doğru” dedi adam. “Genel kanı açısından bakarsak o şekilde düşünülebilir. Dünyevi yasalara bakarsak, ben suçluyum. Henüz yetişkinliğe adım atmamış kızlarla bedensel olarak ilişkiye girdim. Ben bunu yapmak istemiş olmasam bile.”

Aomame’nin tek yapabildiği derin derin nefes almaktı. Vücudunun içindeki şiddetli duygusal çalkalanmayı nasıl bastıracağını bilemiyordu. Yüzü yamulmuş, sol eli ve sağ eli farklı şeyler ister hale gelmişti.

“Senin canımı almanı istiyorum” dedi adam. “Hangi anlamda olursa olsun, ben artık bu dünyada daha fazla yaşamamalıyım. Dünyanın dengesini korumak için, silinmesi gereken bir insanım.”

“Sizi öldürürsem, sonra ne olacak?”

“Little People seslerini duyan, aktaran kişiyi yitirecek. Yerime geçecek kişi, henüz belli değil.”

“Nasıl oluyor da buna inanabiliyorsunuz?” dedi Aomame, dudaklarının arasından tıslar gibi bir ses çıkararak. “Siz işinize geldiği gibi mantık yürüterek pis eylemlerinizi meşru kılmaya çalışan bir cinsi sapıktan başka bir şey olmayabilirsiniz. Little People en baştan beri yok, Tanrı’nın sesi yok, lütuf da yok. Siz, bu dünyada, kâhin ya da din adamı kisvesi altında dolandırıcılık yapan bir sürü kişiden biri de olabilirsiniz.”

“Şurada bir saat var” dedi adam, yüzünü kaldırmadan. “Sağ taraftaki sehpanın üzerinde.”

Aomame sağ tarafa göz attı. Orada, bel yüksekliğinde, oval biçimli bir sehpa, üzerinde de mermerden yapılmış bir saat vardı. Göründüğü kadarıyla ağır bir şeye benziyordu.

“Gözlerini ayırmadan ona bak.”

Aomame adamın söylediği gibi başını çevirip o saate dikkatle baktı. Parmaklarının altında adamın tüm kaslarının sertleşip gerginleştiğini hissediyordu. İnanması zordu, ama anormal bir güç harcadığı belli oluyordu. Bu güce yanıt verirmiş gibi saatin usulca sehpanın üstünden kalkıp havaya yükseldiğini gördü. Saat beş santim kadar havalandı, tereddüt edermiş gibi hafif hafif titreyerek havadaki yerini buldu, on saniye kadar öylece kaldı. Sonra kaslardan güç çekildi. Saat tok bir sesle sehpanın üzerine düştü. Sanki yerçekiminin varlığını aniden hatırlamış gibiydi.

Adam uzunca bir süre yorgunluğunu gidermek için soluklandı.

“Böyle ufak bir şey için bile çok güç gerekiyor” dedi adam, vücudundaki tüm havayı dışarı saldıktan sonra. “Ömrümden ömür gitmiş gibi. Fakat beni anlayabildin umarım. En azından ben, pis bir dolandırıcı değilim.”

Aomame yanıt vermedi.

Adam derin derin soluk alıp vererek gücünü yeniden toplamayı başardı. Saat hiçbir şey olmamış gibi sehpanın üzerinde zamanı dilimlemeye devam ediyordu. Yeri biraz değişmişti yalnızca. Saniye ibresi tam bir tur atana kadar Aomame saate baktı.

“Özel bir yeteneğiniz var” dedi Aomame, tok bir sesle.

“Gördüğün gibi.”

“Yanılmıyorsam Karamazov Kardeşler’de bir Şeytan’la İsa öyküsü vardır” dedi Aomame. “Çorak topraklarda kendini eğitmeye çalışan İsa’ya Şeytan mucize gerçekleştirmesi için talepte bulunur. Taşları ekmeğe çevir, der. Fakat İsa onu görmezden gelir. Mucize Şeytan’ın tuzağıdır çünkü.”

“Biliyorum. Ben de Karamazov Kardeşler’i okudum. Evet, elbette senin söylediğin gibi, böyle şık bir gösteri hiçbir şeyi çözmez. Fakat sınırlı bir zaman içinde seni ikna etmem lazımdı. Bu yüzden bir gösteri yapmam gerekiyordu.”

Aomame sessizce duruyordu.

“Bu dünyada mutlak iyilik olmadığı gibi mutlak kötülük de yok” dedi adam. “İyilikle kötülük durgun, sabit şeyler değildir, sürekli yerlerini ve konumlarını değiştirirler. Bir iyilik bir süre sonra kötülüğe dönüşebilir. Tersi de olur.

Dostoyevski’nin Karamazov Kardeşler’de tasvir ettiği işte öyle bir dünyaydı. Önemli olan sürekli hareket halindeki iyilikle kötülüğün dengesini koruyabilmek. Ağırlık bir tarafa kayacak olursa, gerçeklikte ahlakı ayakta tutabilmek zorlaşır. Evet. Dengenin kendisi iyiliktir. Bu yüzden benim dengenin korunması için ölmem gerekiyor.”

“Sizi öldürmem gerekiyormuş gibi hissetmiyorum artık” dedi Aomame, kestirip atarak. “Artık biliyorsunuz zaten, ama ben sizi öldürmek için buraya geldim. Sizin gibi bir insanın varlığına izin veremezdim. Ne olursa olsun bu dünyadan silmek niyetindeydim. Fakat artık öyle bir niyetim yok. Siz feci şekilde acı çekiyorsunuz ve çektiğiniz acıyı anlayabiliyorum. Bu şekilde acılar tarafından kemirilerek perişan bir halde ölmelisiniz. Kendi ellerimle size huzurlu bir ölüm sunmak istemiyorum.”

Adam yüzükoyun yatarken, başını yavaşça sallayarak onayladı. “Eğer beni öldürecek olursan, adamlarım sonuna kadar izini sürerler. Aşırı fanatik tiplerdir. Güçlü, inatçı insanlardır. Ben olmazsam cemaat merkez kuvvetini yitirebilir. Fakat sistem dediğin şey bir kez şekillendirildikten sonra, kendini sürekli yenileyebilecek bir güce sahip olur.”

Aomame, yüzükoyun yatan adamın söylediklerini dinliyordu. “Senin arkadaşına kötü şeyler yaptım” dedi adam.

“Benim arkadaşım mı?”

“Kelepçe taşıyan arkadaşın. Adı neydi?”

Aomame’nin içinde söküp atamayacağı bir yılgınlık oluştu. İçinde artık çatışma yoktu. Yalnızca ağır bir sessizlik vardı.

“Ayumi Nakano” dedi Aomame.

“Talihsiz bir durum.”

“Bunu sen mi yaptın?” diye sordu Aomame, soğuk bir ses tonuyla. Artık, konuşurken bir nezaket kalıbı kullanması gereksizdi. “Ayumi’yi sen mi öldürdün?”

“Hayır, öyle değil. Ben öldürmedim.”

“Fakat her nasılsa Ayumi’nin kimin tarafından öldürüldüğünü biliyorsun.”

“Araştırmacılar buldu” dedi adam. “Onu kimin öldürdüğünü ismine varana kadar bilmiyorum. Bildiğim, senin arkadaşın olan kadın polisin birileri tarafından boğazlanarak öldürüldüğü.”

Aomame sağ elini sertçe sıktı. “Fakat sen, arkadaşıma kötü bir şey yaptın” dedi.

“Buna engel olamadığımı söylemek istemiştim. Onu kim öldürmüş olursa olsun, zayıf nokta her zaman ilk saldırıya uğrayan olur. Kurtlar koyun sürüsüne dalarken en zayıf olandan başlar.”

“Yani, Ayumi benim zayıf noktam mıydı?”

Adam yanıtlamadı.

Aomame gözlerini kapattı. “İyi de o kızı öldürmenize ne gerek vardı? Çok iyi bir kızdı. İnsanlara hiçbir zararı da yoktu. Neden? Benimle ilişkisi olduğu için mi? Öyleyse beni öldürmeniz yetmez miydi?”

Adam yanıtladı: “Onlar seni öldüremezler.”

“Neden?” diye sordu Aomame. “Neden onlar beni öldüremezler?”

“Artık özel bir varlıksın çünkü.”

“Özel varlık?” dedi Aomame. “Ne şekilde özelim?”

“Sonunda bunu bulacaksın.”

“Sonunda?”

“Zamanı gelince.”

Aomame yüzünü bir kez daha buruşturdu. “Söylediklerini anlamıyorum.”

“Bir gün gelir anlarsın.”

Aomame başını iki yana salladı. “Ne şekilde olursa olsun onlar şu an bana saldıramazlar. Bu yüzden benim çevremdeki zayıf noktaya saldırdılar. Bana uyarıda bulunmak için. Benim senin canını almamam için.”

Adam suskun kaldı. Bu, onayladığını gösteren bir sessizlikti.

“Bu kadarı fazla ama” dedi Aomame. Sonra başını iki yana salladı. “O kızı öldürünce gerçeklik asla değişmez.”

“Hayır, onlar katil değil. Kendi elleriyle birilerini öldürmek gibi işler yapmazlar. Senin arkadaşını öldüren, muhtemelen onun içinde taşıdığı bir şey. Er ya da geç bu trajedi meydana gelecekti. Onun yaşamı risklerle doluydu. Onlar yalnızca işi çabuklaştırdılar. Alarm saatini değiştirir gibi.”

Alarm saati?

“O, elektrikli fırın falan değil, etiyle kemiğiyle bir insandı. Risk taşısa da taşımasa da benim için önemli bir arkadaştı ve siz kolayca elimden aldınız. Anlamsızca ve zalimce.”

“Bu öfkende haklısın” dedi adam. “Bu öfkeyi bana kusabilirsin.”

Aomame başını iki yana salladı. “Senin canını alırsam Ayumi geri dönecek değil.”

“Fakat bunu yapmak yoluyla Little People’a bir darbe vurabilirsin. Deyim yerindeyse intikam alabilirsin. Onlar henüz benim ölümümü istemiyorlar. Ben burada ölecek olursam, ortaya bir boşluk çıkar. En azından yerime geçecek kişi belli olana kadar sürecek bir boşluk oluşur. Bu, onlar için ağır bir darbe olur. Aynı zamanda sana da avantaj sağlar.”

Aomame yanıtladı: “İntikam kadar pahalı, hiç kâr getirmeyen başka bir şey olamaz demişti biri.”

“Winston Churchill. Fakat belleğim beni yanıltmıyorsa o Büyük Britanya İmparatorluğu’nun bütçe yetersizliğine bahane bulmak için o lafı etmişti. Ahlaki bir anlamı yoktu.”

“Ahlakın bir anlamı yok. Ben elimi kirletmesem bile, sen ne olduğu belirsiz bir şey tarafından yenip bitirilecek, acılı, sıkıntılı bir şekilde öleceksin. Benim sana acımam için hiçbir neden yok. Dünya dengesini yitirip un ufak olsa bile bunun sebebi ben değilim.”

Adam tekrar derince bir nefes aldı. “Tamam. Ne demek istediğini anladım.

Öyleyse şöyle yapalım mı? Bir tür takas. Eğer burada benim canımı alacak olursan, karşılığında Tengo Kavana'nın canının bağışlanmasını sağlayayım. Henüz buna yetecek kadar gücüm var."

"Tengo" dedi Aomame. Bir anda vücudundaki güç çekiliverdi. "Bunu da mı biliyorsun?"

"Senin hakkında her şeyi biliyorum. Söylemedim mi? Neredeyse her şeyi."

"Fakat bu kadarını senin anlamış olman imkânsız. Tengo'nun adı benim yüreğimden bir adım bile dışarı çıkamaz çünkü."

"Aomame Hanım" dedi adam. Sonra hafif bir şekilde iç geçirdi. "Yüreğinden bir adım bile dışarı çıkmaması gibi bir durum, bu dünyada söz konusu olamaz. Dahası Tengo Kavana, şu an tesadüfen mi demeliyim, bizim için hiç de azımsanmayacak anlamı olan biri haline geldi."

Aomame söyleyecek söz bulamıyordu.

Adam sözlerini sürdürdü. "Fakat doğrusunu söyleyecek olursam bu, yalnızca bir tesadüf değil. İkinizin kaderi yalnızca tesadüfler yüzünden çakışmadı. Sizler, öyle olması gerektiği için bu dünyaya adım attınız. O adımı attığınıza göre isteseniz de istemeseniz de burada üzerinize düşen rolü yerine getirmek zorundasınız."

"Bu dünyaya adım mı attık?"

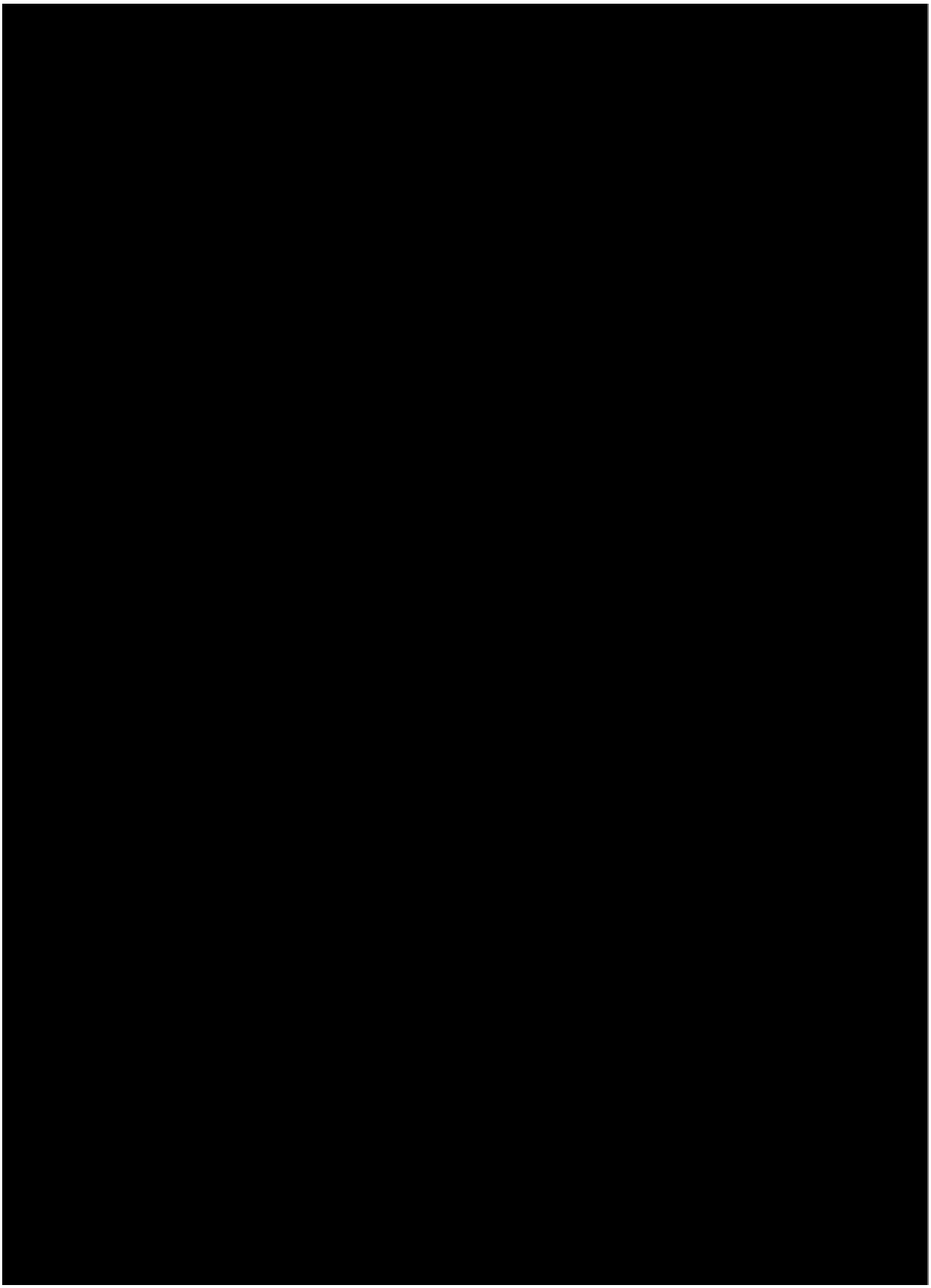
"Evet. Bu 1Q84 yılına."

"1Q84 yılı mı?" dedi Aomame. Yüzü artık iyice yamulmuştu. Bu benim uydurduğum bir sözcük değil miydi?

"Aynen öyle. Senin ürettiğin bir sözcük" dedi adam, Aomame'nin içinden geçenleri okumuş gibi. "Ben, yalnızca kullandım."

1Q84 yılı, diye Aomame sadece dudaklarını kıpırdatarak, ağzından hiç ses çıkmadan o sözcüğü söyledi.

"Yürekten bir adım bile dışarı çıkmamak gibi bir şey bu dünyada mümkün olamaz" diye tekrarladı Lider, sakin bir ses tonuyla.

Tengo

Parmakla sayılamayacak kadar çok

Yağmur yağmaya başlamadan önce Tengo apartman dairesine dönmeyi başardı. İstasyondan evine kadar hızlı adımlarla yürüdü. Akşamüzeri gökyüzünde henüz tek bir bulut bile yoktu. Ne yağmur yağacak ne de gök gürültüsü kopacak gibi duruyordu. Çevresine dönüp baktığında da şemsiyeyle yürüyen bir kişi bile göremedi. İnsana kendini iyi hissettiren, beyzbol stadyumuna gidip açık havada bira içmeyi düşündürecek ölçüde güzel yaz sonu akşamlarından biriydi. Fakat Tengo bir süreden beri Fukaeri'nin dile getirdiği şeyleri, her ne olursa olsun, sorgulamadan kabul etmesi gerektiğini hissediyordu. İnanmamaktansa inanmanın daha iyi olacağını düşünüyordu. Teori bir yana, gerçek deneyimleri bunu söylüyordu çünkü.

Posta kutusuna göz atınca, üzerinde gönderen isminin yazılı olmadığı resmi bir zarf gördü. Tengo oracıkta zarfı açıp içini kontrol etti. Vadesiz hesabına 1.627.534 yen yatırıldığını bildiriyorlardı. Parayı yatıran Ofis ERI idi. Mutlaka Komatsu'nun kurduğu naylon şirket olmalıydı. Parayı yatıran Öğretmen Ebisuno da olabilirdi. Komatsu önceden, "Pupa Hava telif hakkının bir kısmını teşekkür niyetine ödeyeceğiz" demişti Tengo'ya. Muhtemelen, o "bir kısım"dı bu. Dahası ödeme açıklaması olarak, işbirliği ücreti, araştırma ücreti gibi bir şey uydurmuşlardı mutlaka. Tengo bir kez daha rakamı kontrol ettikten sonra havale bildirimini zarfa koyup cebine tıkıştırdı.

1.6 milyon yen Tengo için oldukça büyük bir paraydı (gerçekte doğduğundan beri o miktarda toplu parayı bir arada hiç görmemişti) ama ne bir sevinç hissediyordu ne de şaşırmıştı. Şimdilik para Tengo için o kadar önemli bir sorun değildi. Halihazırda düzenli bir geliri vardı. Bu, onun sıkıntıya düşmeden yaşaması için yeterliydi. En azından şu anda gelecekle ilgili endişeleri yoktu. Öyle olmasına rağmen nedense herkes bana, toplu para vermek istiyor. Tuhaf bir dünyadayım.

Fakat Pupa Hava’nın yazılmasıyla ilgili olarak, doğruyu söylemek gerekirse, katlandığı ve katlanmaya devam ettiği eziyet düşünüldüğünde 1.6 milyon yenlik miktarın yeterli olmadığı gibi bir his de taşıyordu. Yine de biri, ne kadarı yeterli olurdu, diye soracak olsa, Tengo yanıtlamakta güçlük çekerdi. Her şeyden önce bu eziyete uygun düşecek bir bedelin olup olmadığını tam olarak bilemiyordu. İnsan bu dünyada bir fiyat biçilemeyecek, biçilse bile o fiyatın ödenmesinin mümkün olmadığı eziyetler yaşayabilirdi. Pupa Hava hâlâ satmaya devam ettiğine göre ileride yine havale gelebilirdi belki, ama onun banka hesabına yatırılan para ne kadar büyürse o ölçüde yeni sorunlar doğardı. Ne kadar yüksek ücret alırsa Tengo’nun Pupa Hava’ya katkı sağladığı kanıtlanabilir bir gerçek olarak kesinleşmiş olurdu.

Tengo, o 1.6 milyon yeni sabah ilk iş olarak Komatsu’ya geri göndermeyi düşündü. Öyle yaparsa sorumluluktan bir şekilde kaçmayı başarabilirdi. Muhtemelen kendini çok iyi hissederdi. Neticede ücret almayı reddettiği gerçeği, kâğıda dökülmüş olurdu. Fakat bunu yapsa da ahlaki sorumluluğu kalkmış olmayacaktı. Nihayetinde yaptığı şeyi meşru hale getiremezdi. En fazla hafifletici neden olabilirdi. Hatta aksine, öyle yapması durumunda daha da güvenilmez biri gibi görünebilirdi. İçten pazarlıklı olduğu için, başına geleceği anlayarak parayı geri vermiştir, diyen çıkabilirdi. Tüm bunları düşünürken başı ağrımaya başladı. Bu yüzden o 1.6 milyon yen hakkında daha fazla düşünüp dert etmemeye karar verdi. Sonradan rahat bir kafayla düşünmesi daha iyi olacaktı. Para canlı bir şey değildi. Öylece bırakması durumunda bir yerlere kaçması da söz konusu olmazdı. Herhalde.

Karşısındaki en önemli sorun, kendi yaşantısını nasıl yeniden düzene koyacağıydı. Tengo apartmanın merdivenlerinden üçüncü kata çıkana kadar bunu düşündü. Çiba Yarımadası’nın en güney ucuna gidip babasıyla görüşerek, adamın gerçek babası olmayabileceğinden neredeyse emin olmuştu. Yaşamında yeni bir başlangıç noktasında durabilecek hale gelmişti. Çok iyi bir fırsat olabilirdi bu. Bu noktada hayatındaki bir sürü bela ile bağını kesip yaşamını yeniden düzenlemesi fena olmazdı. Yeni bir iş, yeni bir yer, yeni insani ilişkiler. Özgüven diyebileceği bir şeye henüz sahip olmasa da, şimdiye kadar olduğundan daha mantıklı bir yaşam sürebileceğine dair bir his vardı içinde.

Fakat ondan önce halletmesi gereken şeyler vardı. Fukaeri’yi, Komatsu’yu, Öğretmen Ebisuno’yu umursamayıp öylece ortadan kaybolması söz konusu

olamazdı. Elbette onlara bir borcu yoktu. Ahlaki açıdan bir sorumluluğu da yoktu. Uşikava'nın söylediği gibi, bu seferki meseleyle ilgili olarak Tengo sürekli rahatsız olan taraftı. Fakat her ne kadar işin içine, arkasında nasıl bir plan olduğunu bilmeden, kısmen zorla sürüklenmiş olsa bile, bu işe bulaşmıştı artık. Gerisini bilmem, siz uygun bir şekilde halledin, diyemezdi. Bundan sonra ne yaparsa yapsın, kendince düzgün bir şekilde bitirmeli, hesapları temiz bir biçimde kapatmalıydı. Bunu yapmazsa Tengo'nun sıfırdan başlatacağı yeni yaşamı daha başlarken kirlenmiş olacaktı.

Kirlenmek sözcüğü Tengo'ya Uşikava'yı anımsattı. Uşikava ha, diye aklından geçirdi Tengo iç geçirerek. Uşikava, Tengo'nun annesi hakkında bilgi sahibiydi. Bunu söyleyebilirim, demişti.

Eğer siz de öğrenmek isterseniz, annenizle ilgili bilgileri olduğu gibi size verebilirim. Fakat pek hoş olmayan bilgiler de var bu konuyla ilgili.

Tengo buna yanıt bile vermemişti. Uşikava'dan kendi annesi hakkında bilgi almak, nedense içinden gelmemişti. Uşikava'nın ağzından çıktığı anda, ne tür bir bilgi olursa olsun, kirleneceği kesindi. Hayır, kimin ağzından çıkarsa çıksın, Tengo böyle şeyler duymak istemiyordu. Eğer kendisine annesi hakkında bir bilgi verilecekse, yarım yamalak bir şeyler değil, bütünlüğü olan "net bir açıklama" verilmesi gerekirdi. Bir anda her şeyi tüm berraklığıyla görebileceği, net, deyim yerindeyse uzay gibi engin bir açıklama olmak zorundaydı bu.

Böylesine mühim bir bilginin ileride kendisine verilip verilmeyeceğini Tengo elbette bilmiyordu. Bu, ebediyen gerçekleşmeyebilirdi de. Fakat uzun yıllar boyunca onu sıkıntıya sokan, anlamsızca sarsan, sürekli bunaltan "gün ortasında gördüğü rüyalar"ın imgelerine karşı direnmesini, hatta onları alt etmesini sağlayacak güçte bir şeyin gelmesi gerekiyordu. Öyle bir şeyi elde etmek yoluyla Tengo tertemiz olacaktı. Bölük pörçük bilgiler hiçbir işe yaramazdı.

Tüm bunlar, üç kat merdiven çıktığı süre boyunca Tengo'nun aklından geçenlerdi.

Tengo kendi dairesinin önünde durdu, cebinden anahtarı çıkardı, anahtar deliğine sokup çevirdi. Kapıyı açmadan önce üç kez tıklattı, kısa bir süre bekleyip iki kez daha tıklattı. Sonra usulca kapıyı açtı.

Fukaeri, masaya oturmuş, uzun bir bardağa koyduğu domates suyunu içiyordu. Üzerinde, geldiğinde giydiği giysiler vardı. Çizgili erkek gömleği ile dar kesim kot pantolon. Fakat sabahki haline nazaran biraz değişik görünüyordu. Tengo'nun farkına varması biraz zaman aldı, ama saçlarını yukarıya toplamış olmasından kaynaklanıyordu bu. O sayede kulakları ve boynu iyice ortaya çıkmıştı. Sanki az önce üretilmiş, yumuşak fırçayla tozları alınmış gibi duran küçük pembe kulakları vardı. Bu kulaklar, sanki, gerçekte sesleri duymak için değil de estetik kaygıyla yapılmıştı. En azından Tengo'nun gözüne öyle görünüyordu. Dahası bu kulakların altında devam eden ince boynu, bolca güneş görerek yetişmiş bir bitki gibi canlı ışıltılar saçıyordu. Çiy damlaları ve uğurböceğinin yakışacağı türden, her haliyle masumiyet yüklü bir boyundu. Saçlarını toplamış halini ilk kez görüyordu ama bu, inanılmaz davetkâr ve hoş bir görüntüydü.

Tengo, elini arkasına uzatarak kapıyı kapatsa da bir süre öylece kapı ağzında kalakaldı. Fukaeri'nin ortaya çıkan kulakları ve boynu, başka kadınları tamamen çırılçıplak gördüğü zamanlardaki ölçüde, yüreğini sarsmış, derinden etkilemişti. Nil havzasında gizemli bir kaynağı bulan maceraperestler gibiydi. Tengo bir süre ne diyeceğini bilememiş, gözlerini kısarak Fukaeri'yi izlemişti. Eli hâlâ kapının kolundaydı.

"Az önce duşa girdim" dedi Fukaeri, orada öylece dikilen Tengo'ya dönüp, sanki önemli bir şeyi anımsayıvermiş gibi ciddi bir ses tonuyla. "Şampuanını ve saç kremini kullandım."

Tengo başını sorun yok anlamında salladı. Sonra bir nefes alıp, nihayet elini kapının kolundan çekerek içeriden kilitledi. "Şampuan ve krem." Sonra adımını öne atarak kapıdan uzaklaştı.

"Benden sonra hiç telefon çaldı mı?" diye sordu Tengo.

"Bir kez bile çalmadı" dedi Fukaeri. Sonra hafifçe başını iki yana salladı.

Tengo pencerenin önüne giderek perdeyi hafifçe aralayıp dışarıya baktı. Üçüncü katın penceresinden görülen manzarada özel bir değişiklik yoktu. Tuhaf birileri görünmüyordu. Park etmiş tuhaf bir araba da göze çarpmıyordu. Her zamanki sakin konut mahallesinin durağan manzarasıydı işte. Yamuk yumuk dallarıyla cadde boyunca sıralanan ağaçlar kurşuni bir tozla kaplanmış, yol bariyeri birçok yerinden göçmüş, paslanmaya yüz tutmuş bisikletler yol kenarına öylece

bırakılmıştı. Alkollü sürüş, hayatınızı mahveden çıkmaz sokaktır şeklindeki Emniyet'in sloganı bahçe duvarına asılmıştı. (Emniyet'te slogan hazırlayan uzman bir birim var mıydı acaba?) Aksi ihtiyarlar, aptal gibi duran köpeklerini gezintiye çıkartmışlardı. Aptal gibi duran kadınlar, çirkin bisikletler üzerindeydi. Sevimsiz elektrik direkleri havadaki çirkin elektrik kablolarıyla birbirine bağlanmıştı. Pencerenin dışarısındaki o manzara, dünyanın, "biçarelik" ve "sevinçten yoksunluk" arasında bir yerlerde durduğunu; bu dünyanın küçük dünyaların sınırsız birleşiminden oluştuğunu gösteriyordu.

Fakat öte yandan, dünyada Fukaeri'nin kulakları ve boynu gibi, kimsenin aksini söyleyemeyeceği güzel manzaralar da vardı. Hangisinin varlığına daha fazla inanması gerektiği, kolayca karar verilebilecek bir nokta değildi. Tengo, kafası karışmış iri bir köpek gibi, gırtlağının derinliklerinden bir hırıltı koyuverdi. Sonra perdeyi kapatarak kendi küçük dünyasına döndü.

"Öğretmen Ebisuno, senin buraya geldiğini biliyor mu?" diye sordu Tengo.

Fukaeri başını iki yana salladı. Öğretmen bilmiyordu.

"Söylemeye niyetin yok mu?"

Fukaeri başını iki yana salladı. "İrtibat kuramıyorum."

"İrtibat kurman tehlikeli olduğu için mi?"

"Telefonu kesik olabilir, mektup da eline ulaşmayabilir."

"Senin burada olduğunu benden başkası bilmiyor demek."

Fukaeri başını evet anlamında salladı.

"Yedek giysi ya da o tür şeyler getirdin mi yanında?"

"Yalnızca birkaç şey" dedi Fukaeri. Sonra yanında getirdiği kanvas çantasına göz attı. Gerçekten de o çantanın içine çok fazla şey sığacak gibi değildi.

"Fakat benim için fark etmez" dedi kız.

"Senin için fark etmezse, elbette benim için de fark etmez" dedi Tengo.

Sonra mutfağa gidip demliğe su koyarak altını yaktı. Çay yapraklarını demliğe koydu.

“Samimi olduğun kadın buraya geliyor” diye sordu Fukaeri.

“O artık gelmeyecek” diye kısa bir yanıt verdi Tengo.

Fukaeri sessizce Tengo’nun yüzünü, gözlerini ayırmadan izliyordu.

“Şimdilik” diye ekledi Tengo.

“Benim yüzümden” diye sordu Fukaeri.

Tengo başını iki yana salladı. “Kimin yüzünden olduğunu bilemiyorum. Fakat senin yüzünden olmadığını sanıyorum. Herhalde benim yüzümdendir. Belki de bu durumdan kendisi sorumludur.”

“Yine de, şimdilik o buraya artık gelmeyecek.”

“Aynen öyle. O artık buraya gelmeyecek herhalde. Bu yüzden senin burada kalmanın bir sakıncası yok.”

Fukaeri bir süre bunu kendi kendine düşündü. “O evliydi” diye sordu Fukaeri.

“Evet, evliydi, iki de çocuğu vardı.”

“Onlar senin çocuğun değil.”

“Elbette benim çocuğum değil. Benimle karşılaşmadan çok önce onun çocukları vardı.”

“Sen onu seviyordun.”

“Belki” dedi Tengo. Sınırlı koşullar altında, diye içinden ekledi.

“O da seni seviyordu.”

“Herhalde, bir derece.”

“Birleşiyordunuz.”

Tengo birleşme sözcüğünün cinsel ilişki anlamına geldiğini kavrayana kadar biraz zaman geçti. Bu, hangi açıdan düşünürse düşünsün, Fukaeri'nin söyleyeceği türden bir sözcük gibi değildi.

"Elbette. Her hafta buraya monopol oynamak için geliyor değildi."

"Monopol" diye sordu Fukaeri.

"Boş ver" dedi Tengo.

"Fakat artık o buraya gelmeyecek."

"En azından öyle söylediler. Artık buraya gelmeyecekmiş."

"Onun kendisi söyledi" diye sordu Fukaeri.

"Hayır, kendisi söylemedi. Kocası söyledi. Onu yitirdiğimi, bir daha benim yanıma gelmeyeceğini."

"Yitirdin."

"Bunun somut olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sordum, ama söylemedi. Birçok sorum vardı ama yanıt yoktu. Adaletsiz bir alışveriş gibi. Çay içer misin?"

Fukaeri başını evet anlamında salladı.

Tengo kaynayan suyu demliğe boşalttı, kapağını kapatıp uygun sürenin geçmesini bekledi.

"Yapacak bir şey yok" dedi Fukaeri.

"Yanıtsız kalmam konusunda mı, yoksa onu yitirmiş olmam konusunda mı?"

Fukaeri bunu yanıtlamadı. Tengo yanıt beklemekten ümidini keserek iki kupaya çay koydu.

"Şeker?"

"Bir kaşık" dedi Fukaeri.

“Limon ve süt?”

Fukaeri başını iki yana salladı.

Tengo bir kaşık şeker atıp, usulca karıştırarak kupayı kızın önüne koydu. Kendi çayına bir şey eklemeden kupasını alıp masada kızın karşısına oturdu.

“Birleşmeyi seviyordun” diye sordu Fukaeri.

“Kadın arkadaşımla ilişkiye girmekten hoşlanıp hoşlanmadığımı mı soruyorsun?” Tengo kızın sorusunu normal bir soru cümlesi haline getirmeye çalıştı.

Fukaeri başını evet anlamında salladı.

“Sanırım hoşlanıyordum” dedi Tengo. “Yakınlık duyduğun farklı cinsten birisiyle ilişki kuruyorsun. Çoğu insan bundan hoşlanır.”

Bir de, dedi Tengo içinden, o bu konuda çok iyiydi. Her köyde sulama konusunda usta biri olduğu gibi o da cinsel ilişki konusunda iyiydi. Değişik şeyler denemeyi severdi.

“O gelmeyince kendini yalnız hissediyorsun” diye sordu Fukaeri.

“Sanırım” dedi Tengo, sonra çayını yudumladı.

“Birleşme yapamadığın için.”

“Elbette, o da var.”

Fukaeri yine bir süre Tengo’nun yüzünü, tam karşıdan, bakışlarını ayırmadan izledi. Fukaeri cinsel ilişki hakkında bir şeyler düşünüyormuş gibi görünüyordu. Fakat söylemeye gerek yok ki onun aslında neler düşündüğünü kimse anlayamazdı.

“Karnın acıktı mı?” diye sordu Tengo.

Fukaeri başını evet anlamında salladı. “Sabahtan beri neredeyse hiçbir şey yemedim.”

“Yemek yapalım” dedi Tengo. Kendisi de sabahtan beri neredeyse hiçbir şey

yememişti. Karnının acıktığını hissediyordu. Dahası aklına yemek yapmaktan başka bir şey gelmemesi de bunda etkili olmuştu.

Tengo pirinç yıkayıp elektrikli pilav tenceresini çalıştırarak, pilav oluncaya kadar yosun ve soğanlı miso çorbası yaptı, kurutulmuş istavrit kızarttı, soya fasulyesi ezmesini dolaptan çıkarttı, turpu rendeleyerek zencefille tatlandırdı. Dolapta kalan sebze yemeğini tencerede ısıttı. Şalgam sapı turşusu ile kuru erik turşusu ekledi. İriyarı Tengo'nun ortalıkta dolaşmasıyla, zaten dar ve küçük olan mutfak iyice daralmış gibi gözüküyordu. Fakat Tengo'nun kendisi pek rahatsız değildi. Elinde olanla yetinmeye uzun zamandır alışmıştı.

"Böyle basit şeyler yapabildim ancak" dedi Tengo.

Fukaeri mutfakta Tengo'nun becerikli hareketlerini dikkatle gözlemleyip, sonuçta masanın üzerine sıralanan yiyeceklere ilgiyle göz gezdirerek, "Sen yemek yapmaya alışkınsın" dedi.

"Uzun süredir yalnız yaşadığım için tek başıma çabucak yemek hazırlayıp, tek başıma çabucak yerim. Bu, benim alışkanlığımdır."

"Her zaman tek başına yiyorsun."

"Nasıl söylesem, bu şekilde birileriyle karşılıklı oturup birlikte yemek yediğim pek olmaz. O kadınla haftada bir kez birlikle öğle yemeği yerdik burada. Fakat akşam yemeğini biriyle birlikte yemek, şöyle bir düşünüyorum da, uzun zamandır yapmadığım bir şey."

"Heyecanlısın" diye sordu Fukaeri.

Tengo başını iki yana salladı. "Hayır, pek heyecanlı değilim. Yalnızca bir akşam yemeği. Biraz tuhaf geliyor sadece."

"Ben hep çok insanla birlikte yemek yedim. Küçüklüğümden beri hep birlikte yaşadığımız için. Öğretmen'in evine gittikten sonra da farklı insanlarla birlikte yemek yedim. Öğretmen'in evine hep misafir gelir çünkü."

Bu kadar çok cümleyi Fukaeri ilk kez tek seferde söylüyordu.

“Fakat gizlendiğin evde sürekli tek başına yemek yedin, öyle değil mi?” diye sordu Tengo.

Fukaeri başını evet anlamında salladı.

“Gizlendiğin o ev neredeydi?” diye sordu Tengo.

“Uzakta. Öğretmen o evi benim için buldu.”

“Tek başınayken neler yiyordun?”

“Hazır yemekler. Paketlenmiş olanlardan” dedi Fukaeri. “Böyle bir yemeği uzun süredir yemedim.”

Fukaeri yemek çubuklarının ucuyla epeyce bir uğraşarak istavritin etini kılçığından ayırdı. Sonra ağzına götürüp yavaşça çiğnedi. Çok lezzetli bir şey yiyormuş gibiydi. Sonra miso çorbasından bir kaşık alıp tadına baktı. Bir karara varmış olacak ki yemek çubuklarını masanın üzerine koyup düşünmeye başladı.

Saat 9’a yaklaştığında uzaklarda hafiften gök gürültüsü duyulur gibi oldu. Tengo perdeyi hafifçe aralayıp dışarıya baktığında, iyice kararan gökyüzünde, uğursuz şekilleri olan bulutların geçip gittiğini gördü.

“Senin söylediğin çıktı. Hava tuhaflaştı” dedi Tengo, perdeyi kapattıktan sonra.

“Little People gürültü yapıyor” dedi Fukaeri, ciddi bir yüz ifadesiyle.

“Little People gürültü yapmaya başlayınca havada değişiklik mi oluyor?”

“Duruma göre değişir. Ne şekilde ele aldığına göre değişir çünkü.”

“Ele alma şekli sorunu mu?”

Fukaeri başını iki yana salladı. “Ben pek anlayamıyorum.”

Tengo da pek anlayamamıştı. Onun için hava birileri tarafından yönlendirilemeyecek, nesnel bir unsurdu. Fakat bu sorunu daha fazla kurcalasa bile muhtemelen hiçbir yere varamayacaktı. Bu yüzden de başka bir soru sordu:

“Little People bir şeylere mi kızmış?”

“Bir şeyler olmak üzere” dedi kız.

“Ne gibi?”

Fukaeri başını iki yana salladı. “Yakında anlaşılır.”

İkisi birlikte eviyede bulaşıkları yıkayıp kuruladıktan sonra tabakları rafa yerleştirip, masada karşılıklı oturarak çay içtiler. Tengo bira içmek isterdi ama o gün alkolden uzak durmasının iyi olacağını düşünmüştü. Nedense havada tehlikeli bir şeyler seziyordu. Bir şeyler olacaksa, mümkün olduğu kadar ayık karşılaması daha iyi olacaktı.

“Erkenden yatmak daha iyi olabilir” dedi Fukaeri. Sonra Munch’un resmindeki, köprünün üzerinde çığlık atan adam gibi ellerini yanaklarına bastırdı. Fakat haykırıyor değildi, yalnızca uykusu vardı

“Olur. Sen yatağı kullanabilirsin. Ben de geçen seferki gibi şu koltukta uyurum” dedi Tengo. “Sen bana bakma. Her yerde uyuyabilirim çünkü.”

Bu gerçekti. Tengo nerede olursa olsun hemen uyuyabilirdi. Bir yetenek gibiydi.

Fukaeri başını yalnızca bir kez sallamıştı. Bir fikir belirtmemiş, Tengo’nun yüzüne bir süre bakmıştı. Sonra yepyeni görünen kulaklarına usulca elini uzattı. Sanki kulaklarının hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol etmek ister gibiydi.

“Pijama ödünç verirsin. Benimkini getirmedim.”

Tengo yatak odasındaki elbise dolabının çekmecesinden yedek pijamasını çıkartarak Fukaeri’ye verdi. Geçen gün Fukaeri yanında kaldığında verdiği pijamaydı. Mavi, desensiz, pamuklu pijama. O sefer yıkadıktan sonra katlayıp koyduğu halde duruyordu. Tengo emin olmak için burnuna götürerek kokladı, ama hiçbir koku gelmiyordu. Fukaeri pijamayı alıp banyoya gitti, üstünü değişip yemek masasına geri döndü. Saçlarını açmıştı. Pijamanın kol ağızlarını ve paçalarını, önceki sefer olduğu gibi kıvırmıştı.

“Henüz 9 bile olmadı” dedi Tengo, duvar saatine bakarak. “Her zaman böyle erken mi yatarsın?”

Fukaeri başını iki yana salladı. “Bugün özel.”

“Little People dışarıda gürültü yaptığı için mi?”

“Bilemiyorum. Şu an sadece uykum var.”

“Gerçekten de gözlerin uykulu gibi” dedi Tengo.

“Yatağa girince bana kitap okur musun? Ya da bir şeyler anlatır mısın?” diye sordu Fukaeri.

“Olur” dedi Tengo. “Başka yapacak bir şeyim de yok zaten.”

Nemli, sıcak bir geceydi ama Fukaeri yatağa girince dış dünya ile kendi dünyasını iyice ayırır gibi yorganı boğazına kadar çekti. Yatağa girince Fukaeri nedense küçük bir çocuk gibi görünüyordu. On iki yaşından büyük değilmiş gibiydi. Pencerenin dışından duyulan gök gürültüsü, öncesine oranla daha da şiddetlenmişti. Sanki hemen yakınlarda şimşek çakacak gibi. Her gök gürlemesinde pencerenin camları gürültüyle sarsılıyordu. Fakat tuhaf bir şekilde, şimşek çakmıyordu. Karanlık gökyüzünde gök gürültüsü yankılanıp duruyordu sadece. Yağmur yağacak gibi de değildi. Gerçekten tuhaf bir şeyler vardı.

“Onlar bizi gözetliyor” dedi Fukaeri.

“Little People mı?” dedi Tengo.

Fukaeri bu soruyu yanıtlamadı.

“Bizim burada olduğumuzu biliyorlar yani” dedi Tengo.

“Elbette biliyorlar” dedi Fukaeri.

“Bize ne yapmak niyetindeler acaba?”

“Bize hiçbir şey yapamazlar.”

“İyi öyleyse” dedi Tengo.

“Şimdilik.”

“Şimdilik bize ilişemezler” dedi Tengo tekrarlayarak. “Fakat ne zamana kadar bilmiyorsun.”

“Hiç kimse bilemez” dedi Fukaeri kendinden emin bir şekilde.

“Fakat bize bir şey yapamasalar bile, bizim çevremizdeki insanlara bir şeyler yapabilirler” dedi Tengo.

“Böyle şeyler olabilir.”

“O insanların başına kötü şeyler gelebilir.”

Fukaeri bir süre denizkızlarının şarkılarını duymaya çalışan denizciler gibi ciddi bir ifadeyle gözlerini kıstı. Sonra, “Duruma göre” dedi.

“Little People benim kadın arkadaşıma karşı o tür bir güç kullanmış olabilir. Beni uyarmak için.”

Fukaeri yorganın altından elini çıkarıp yepyeni gibi duran kulaklarını birkaç kez kaşıdı. Sonra elini tekrar yorganın altına soktu. “Little People’ın yapabileceği şeyler sınırlı.”

Tengo dudağını dişlerinin arasına kıstırmıştı. Sonra, “Somut olarak neler yapabilirler mesela?” dedi.

Fukaeri bununla ilgili bir fikir söyleyecekmiş gibi olduysa da vazgeçti. O fikir de, dile getirilmemiş halde öncekilerle aynı yere sessizce gömülüp gitmişti. Neresi olduğu bilinmezdi, ama derin karanlık bir yerdi herhalde.

“Little People’ın bilgi ve güç sahibi olduğunu söylemiştin sen.”

Fukaeri başını evet anlamında salladı.

“Fakat bunların sınırı da var.”

Fukaeri yine başını salladı.

“Çünkü onlar ormanın derinliklerinde yaşayan insanlar. Ormandan ayrılınca o yeteneklerini düzgün bir şekilde kullanamıyorlar. Dahası bu dünyada, onların bilgi ve güçlerine karşı koyabilecek bazı değerler var. Öyle mi?”

Fukaeri bu soruyu yanıtlamadı. Belli ki soru uzun gelmişti.

“Sen Little People’la karşılaştın mı?” diye sordu Tengo.

Fukaeri dalgın dalgın Tengo’nun yüzüne baktı, sorunun amacını tam olarak anlayamamış gibiydi.

“Sen onları gerçekten gözlerinle gördün mü?” diye tekrar sordu Tengo.

“Gördüm” dedi Fukaeri.

“Kaç taneydiler?”

“Bilmiyorum. Parmakla sayılamayacak kadar çokturlar çünkü.”

“Fakat tek kişi değiller. Çoğalıp azalabilirler, fakat asla tek kişi olmazlar. Senin Pupa Hava’da anlattığın gibi.”

Fukaeri başıyla onayladı.

Tengo cesaretini toplayarak, önceden beri sormayı düşündüğü soruyu dile getirdi: “Baksana Pupa Hava’nın ne kadarı gerçek?”

“Gerçek derken, ne anlamda” diye sordu Fukaeri, soru tonlaması kullanmadan.

Elbette Tengo’nun bir yanıtı yoktu.

Gök gürültüleri anormal sesler çıkararak patlamaya devam ediyordu. Pencere camı hafif hafif titriyordu. Fakat henüz şimşekler çakmıyordu. Yağmur sesi de duyulmuyordu. Tengo eskiden izlediği bir denizaltı filmini anımsadı. Deniz mayınları ardı ardına patlıyor, gemi şiddetle sarsılıyordu. Fakat insanlar zifiri karanlıkta çelik bir kutunun içine hapsolmuş, hiçbir şey göremiyorlardı. Orada yalnızca kesintisiz ses ve titreşim vardı.

“Bana kitap okur ya da bir şeyler anlatır mısın” dedi Fukaeri.

“Olur” dedi Tengo. “Fakat sesli okumaya uygun bir kitap aklıma gelmiyor. Kitabın kendisi elimde yok, ama Kediler Şehri öyküsünü istersen anlatabilirim.”

“Kediler Şehri.”

“Kedilerin yönettiği şehrin öyküsü.”

“Dinlemek istiyorum.”

“Uyumadan önce anlatmak için biraz korkutucu bir öykü olabilir.”

“Fark etmez, ne anlatırsan anlat, ben uyuyabilirim.”

Tengo sandalyeyi yatağın yanına çekip oturdu, dizlerinin üzerindeki parmaklarını birbirine geçirip, fonda gök gürültüsüyle Kediler Şehri öyküsünü anlatmaya başladı. O kısa öyküyü ekspres trende iki kez okumuştu. Babasının hasta odasında da bir kez sesli okumuştu. Öykünün ana hatları kafasına iyice yerleşmişti. O kadar karmaşık, ayrıntılı bir öykü de değildi. Soyut ifadeler kullanılmamıştı. Bu yüzden öyküyü uygun bir şekilde değiştirmek, Tengo’ya yanlış gelmiyordu. Can sıkıcı kısımlarını atlayıp gelişigüzel bölümler ekleyerek öyküyü Fukaeri’ye anlattı.

Aslında o kadar uzun bir öykü değildi, ama öykünün bitmesi düşündüğünden daha fazla zaman aldı. Çünkü Fukaeri soru sormak istediğinde hemen soruyordu. Her seferinde, Tengo öyküyü yarıda keserek soruları tek tek, nazikçe yanıtlıyordu. Şehrin ayrıntıları, kedilerin hareketleri, başkahramanın karakteriyle ilgili açıklamalar yaptı. Öyküde geçmeyen şeyler sorduğunda –çoğu öyleydi gerçi– uygun bir şekilde kendisi ekledi. Pupa Hava’yı yeniden yazarken yaptığı gibi. Fukaeri Kediler Şehri öyküsüne kendini iyice kaptırmış gibiydi. Artık gözleri uykulu görünmüyordu. Arada sırada gözlerini kapatıp, kediler şehrinin manzarasını kafasında canlandırıyordu. Sonra gözlerini açıp, Tengo’dan öykünün devamını istiyordu. Tengo öyküyü anlatmayı bitirince, Fukaeri gözlerini kocaman açıp bir süre dümdüz Tengo’ya baktı. Bir kedinin gözlerini kocaman açıp karanlıkta bir şeye bakması gibi.

“Sen kediler şehrine gittin” dedi Fukaeri, Tengo’yu suçlarmış gibi.

“Ben mi?”

“Sen kendi kediler şehrine gittin. Sonra trene binip geri geldin.”

“Öyle mi hissediyorsun?”

Fukaeri yazlık yorganı çenesine kadar çekmişti, net bir hareketle başını evet anlamında salladı.

“Gerçekten de senin söylediğin gibi” dedi Tengo. “Ben kediler şehrine gidip, trene binerek geri döndüm.”

“Arındın sonra” diye sordu kız.

“Arınmak?” dedi Tengo. “Hayır, sanırım henüz arınmadım.”

“Arınman gerekir.”

“Mesela ne şekilde?”

Fukaeri bu soruyu yanıtlamadı.

“Kediler şehrine gidip öylece bırakıp gelmek iyi şeyler doğurmaz.”

Gökyüzünü ortadan ikiye ayırıyormuş gibi bir gök gürültüsü patlayıverdi. Gök gürlemeleri gitgide şiddetleniyordu. Fukaeri yatağın içinde iyice büzüldü.

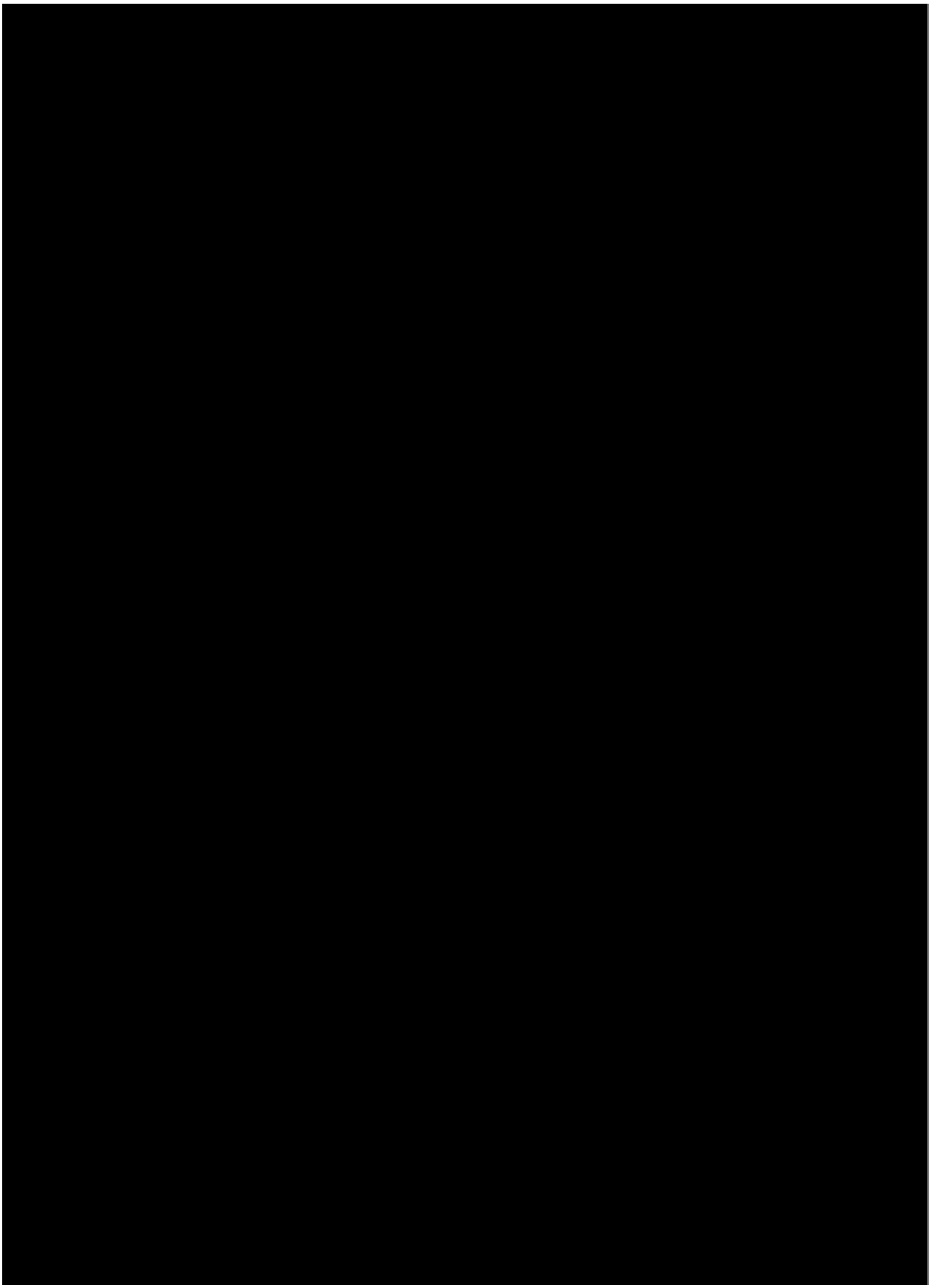
“Buraya gelip sarıl bana” dedi Fukaeri. “İkimiz birlikte kediler şehrinde olmalıyız.”

“Neden?”

“Little People girişi bulabilir.”

“Arınmadığım için mi?”

“Biz ikimiz tek olduğumuz için” dedi kız.

Aomame

Senin aşkın olmasa

“1Q84 yılı” dedi Aomame. “Benim şu anda yaşadığım, 1Q84 adıyla adlandırılan yıl ve bu aslında 1984 değil, öyle mi?”

“Asıl dünya hangisi, bu son derece zor bir soru” dedi Lider denilen adam, yüzükoyun yattığı yerden. “Bu nihayetinde fizikötesi bir sorun. Fakat burası asıl dünya. Buna kuşku yok. Bu dünyada tadacağın acı, gerçek acıdır. Bu dünyada gelen ölüm, gerçek ölümdür. Akan, gerçek kandır. Burası sahte, farazi ya da metafizik bir dünya değil. Bunu kabul ediyorum. Fakat senin bildiğin 1984 yılında da değiliz.”

“Paralel dünya gibi bir şey mi?”

Adam omuzları hafifçe sarsılarak güldü. “Galiba fazla bilimkurgu okuyorsun. Hayır, yanlış. Burası paralel dünya falan değil. Öbür tarafta 1984 yılı var. Burada ise ayrılmış bir dal gibi uzanan 1Q84 yılı var. Bunlar da paralel halde ilerliyorlar gibi bir durum değil. 1984 yılı artık hiçbir yerde yok. Senin için de, benim için de, artık zaman denince 1Q84 yılından başka bir şey yok.”

“Biz o zaman akışının içine daldık.”

“Aynen öyle. Biz bu zaman akışına dalıverdik. Belki de bu zaman bizim içimize dalıverdi. Sonra benim anladığım kadarıyla kapı ancak tek yöne açılıyor, dönüş yolu yok.”

“Başkent Otobanı’nın acil durum merdivenlerini indiğim zaman meydana geldi bu durum” dedi Aomame.

“Başkent Otobanı?”

“Sangencaya civarında” dedi Aomame.

“Yerin neresi olduğu önemli değil” dedi adam. “Senin için bu Sangencaya idi. Fakat somut bir yer meselesi değil bu. Burada esas sorun, zaman. Deyim yerindeyse hattın makası orada değiştirilip zaman 1Q84 yılına dönüştü.”

Çok sayıda Little People’ın güç birliği ederek, hattın makas değiştirme düzeneğini oynattığı sahneyi Aomame hayalinde canlandırdı. Geceyarısı mavimtırak ay ışıkları altında.

“Dahası bu 1Q84 yılında gökte iki tane ay var, değil mi?” diye sordu.

“Aynen öyle. Ay iki tane. Bu, hattın değiştirildiğinin işareti. Bu yolla iki dünyayı ayırabilmek mümkün. Fakat buradaki herkes iki ayı da görebiliyor denemez. Hayır, çoğu insan bunun farkında değil. Başka bir deyişle şu an 1Q84 yılında olduğumuzu bilen insan sayısı sınırlı.”

“Bu dünyada olan insanların çoğu zaman akışının değiştiğinin farkında değiller.”

“Öyle. Çoğu insan için hiçbir değişiklik olmayan her zamanki dünya. Asıl dünya burası derken bu anlamda söylüyordum.”

“Hattın makası değiştirildi” dedi Aomame. “Eğer o makas değiştirilmeseydi ben ve sen bu şekilde karşılaşmayacaktık, öyle mi?”

“Bunu kimse bilemez. Olasılık sorunu. Fakat herhalde öyle olurdu.”

“Senin söylediğin mutlak bir gerçek mi, yoksa varsayım mı?”

“İyi soru. Fakat bu ikisini ayırmak son derece güç. Hani eski bir şarkının sözlerinde de var ya, Without your love, it’s a honkey-tonk-parade.” Adam şarkının melodisini hafifçe mırıldandı. “Senin aşkın olmasa bu ucuz bir tiyatrodan öteye geçmez. Bu şarkıyı biliyor musun?”

“It’s only a papermoon.”

“Öyle. 1984 yılı da, 1Q84 yılı da prensip açısından aynı oluşuma sahipler. Sen dünyaya inanmazsan ve orada aşk olmazsa, hiçbir şey sahtelikten öteye geçmez. Hangi dünyadan olursan ol, ne gibi bir dünya olursa olsun, varsayım ve gerçekleri ayıran çizgi çoğu durumda gözle görülmez. O çizgiyi kalp gözüyle

görmekten başka yol yoktur.”

“Hattın makasını değiştiren kim peki?”

“Hattın makasını değiştiren kim? Bu zor bir soru. Sebep-sonuç ilişkisi burada pek etkili olmaz.”

“Nihayetinde ben, bir irade yoluyla bu 1Q84 dünyasına taşındım” dedi Aomame. “Benim kendi irademden dışında bir irade tarafından.”

“Evet öyle. Senin bindiğin tren, makas değiştirilerek bu dünyaya taşındı.”

“Bu, Little People ile ilgili bir durum mu?”

“Bu dünyada Little People denen varlıklar var. En azından bu dünyada Little People diye adlandırılıyorlar. Fakat her zaman şekil veya ad sahibi değillerdir.”

Aomame dudaklarını ısırıp bunu düşündü. Sonra sessizliğini bozdu:

“Senin söylediklerin bana tezat içeriyormuş gibi geliyor. Little People denen varlıklar, hattı değiştirerek beni 1Q84 yılına taşıdılar diyelim. Fakat benim burada sana yapmayı düşündüğüm şeyi Little People arzu etmiyorsa, neden o zaman beni buraya taşımak zorundaydılar? Beni devreden çıkartmaları onların yararına olurdu halbuki.”

“Bunu açıklamak kolay değil” dedi adam, ifadesiz bir sesle. “Fakat sen çok zekisin. Benim söylemeye çalıştığım şeyleri, muğlak biçimde de olsa anlayabiliyorsun galiba. Önceden de söylediğim gibi bizim yaşadığımız dünya için en önemli şey, iyilik ve kötülük oranının dengede tutulması. Little People denen varlıklar ya da oradaki bir şeylerin iradesi, gerçekten muazzam bir güce sahip. Fakat onlar güçlerini kullandıkları ölçüde o güce direnme gücü de kendiliğinden artıyor. Böylelikle dünya hassas dengesini koruyor. Hangi dünyada olursa olsun bu prensip değişmez. Bizim şimdi içinde bulunduğumuz 1Q84 yılının dünyası için de tamamen aynı şeyi söyleyebiliriz. Little People, o muazzam gücünü ortaya koymaya başladığı zaman Anti-Little People hareketi de kendiliğinden ortaya çıkıverdi. Seni 1Q84 yılına çekip getiren de bu direnme gücü olmalı.”

Kıyıya vurmuş balina gibi, o iri cüssesini mavi yoga şiltesi üzerine devirmiş halde, adam derin bir nefes aldı.

“Az önceki demiryolu benzetmesini kullanarak konuşacak olursak şöyle diyebiliriz: Onlar hattın makasını değiştirebilirler. Bunun sonucunda tren, bu taraftaki hatta girmiş durumda. 1Q84 yılı dediğimiz hatta. Fakat onlar trendeki yolcuları tek tek ayırt etmek, seçmek gibi bir şey yapamazlar. Yani trene onlar açısından uygun olmayan insanlar da binmiş olabilir.”

“Davetsiz yolcular” dedi Aomame.

“Aynen öyle.”

Gök gürledi. Az öncesine göre ses çok daha şiddetliydi. Fakat şimşek çakmadı. Yalnızca ses duyuluyordu. Aomame durumu tuhaf bulmuştu. Bu kadar yakınlara yıldırım düştüğü halde şimşekler çakmıyordu, yağmur da yağmıyordu.

“Buraya kadar anlayabildin mi?”

“Dinliyorum.”

Aomame iğnenin ucunu ensedeki noktadan çoktan çekmişti. İğnenin ucunu dikkatli bir şekilde havada tutuyordu. Şimdi zihnini adamın anlattıklarına yoğunlaştırmak zorundaydı.

“Işığın olduğu yerde gölgenin de olması gerekir. Gölgenin olduğu yerde ise ışık mutlaka olur. Işık olmadan gölge olmaz, gölgesi olmayan ışık da olmaz. Carl Jung, bir kitapta böyle bir şeyi anlatıyordu.

Gölge, biz insanların iyicil varlıklar olmaya çalışmasıyla aynı ölçüde şeytani bir varlıktır. Biz iyi, mükemmel ve üstün insanlar olmak için ne kadar çabalarsak, gölge de o ölçüde, karanlık, şeytani ve yıkıcı eğilimini keskinleştirir. İnsan kendi kapasitesini aşarak mükemmel olmaya çalışırken, gölge cehenneme inerek şeytan haline gelir. Çünkü doğada insanın, kendisinden daha aşkın bir varlık olması, kendisinden daha aşağı bir varlık olması kadar ağır bir suçtur.

Little People denilen varlıklar iyi mi kötü mü, bilemiyorum. Bu bir anlamda bizim anlayışımızı ve kavramlarımızı aşan bir durum. Bizler çok eskiden beri onlarla birlikte yaşadık. Henüz iyi ve kötü dediğimiz şeylerin doğru dürüst var olmadığı zamanlardan beri. İnsan bilincinin henüz ilkel olduğu zamanlardan beri. Fakat önemli olan, onlar iyi de olsalar kötü de, ışık da olsalar gölge de, güçlerini kullanmaya kalktıklarında mutlaka karşı etkinin doğmasıdır. Bu durumda benim Little People dediğimiz şeylerin temsilcisi olmamla hemen

hemen aynı şekilde, benim kızım da Anti-Little People hareketinin sembolü bir varlık oldu. Böylelikle de denge sağlandı.”

“Senin kızın mı?”

“Öyle. Little People dediğimiz varlıkları ilk kez getiren, kızımdı. O zaman on yaşındaydı. Şimdi on yedi. Onlar bir anda karanlığın içinden çıkıp kızımın aracılığıyla buraya geldiler. Sonra beni temsilcileri yaptılar. Kızım paşiva, yani algılayandı. Ben, reşiva, yani kabul eden oldum. Tesadüfen bu nitelikler ikimizde de mevcuttu. Nihayetinde onlar gelip bizi bulmuştu. Biz onları bulmuş değiliz.”

“Sonra sen kendi kızına tecavüz ettin.”

“Çiftleştim” dedi. “Bu sözcük gerçeğe daha yakın. Dahası benim çiftleştiğim, nihayetinde kavramsal açıdan kızım. Çiftleşmek çok anlamlı bir sözcüktür. Önemli nokta, bizim bütünleşmemizdir. Paşiva ve reşiva olarak.”

Aomame başını iki yana salladı. “Senin söylediklerini anlayamıyorum. Sen kendi kızınla cinsel ilişkiye girdin mi, girmedin mi?”

“Bunun yanıtı sonuna kadar hem evet, hem hayır.”

“Tsubasa için de durum aynı mı?”

“Aynı. Prensipte.”

“Fakat Tsubasa’nın rahmi gerçek anlamda tahrip olmuştu.”

Adam başını iki yana salladı. “Senin gördüğün kavramsal görüntüsü, gerçek hali değil.”

Diyalog hızlı ilerliyordu ve Aomame yakalayamıyordu. Durup soluklarını düzenledi. Sonra sordu: “Yani kaçıp gelen onun kavramsal görüntüsü müydü?”

“Basite indirgersek, evet.”

“Benim gördüğüm Tsubasa gerçek değildi yani.”

“Bu yüzden geri alındı.”

“Geri alındı” dedi Aomame.

“Geri alındı, tedavi ediliyor. Gerekli tedaviler yapılıyor.”

“Senin söylediklerine inanmıyorum” dedi Aomame kesin bir şekilde.

“Seni suçlayamam” dedi adam, duygularını işe karıştırmadığını hissettiren bir ses tonuyla.

Aomame bir süre diyecek söz bulamadı. Sonra başka bir soru sordu: “Kendi kızına kavramsal ve çok anlamlı biçimde tecavüz etmek yoluyla Little People’ın temsilcisi oldun. Fakat sen Little People’ın temsilcisi olurken, kızın da bunu telafi etmek için senden ayrılıp düşman kampına geçen bir varlık haline geldi. Senin vurgulamak istediğin bu mu?”

“Evet öyle. Kızım o yüzden kendiliğinden Douta’sını bıraktı” dedi adam. “Gerçi bu söylediğimi senin anlaman zor herhalde.”

“Douta?” dedi Aomame.

“Yaşayan gölge gibi bir şeydir ve bu noktada bir kişi daha işin içine karıştı. Benim eskiden beri samimi olduğum bir arkadaşım. Güvenilir bir adam. Kızımı ona emanet etmiştim. O kadar eski bir olay değil, ama senin de çok iyi bildiğin Tengo Kavana da işin içine karışmış oldu. Tengo ve kızım tesadüfen bir araya gelip ekip oldular.”

Zaman orada aniden duruvermiş gibiydi. Aomame bir türlü doğru sözcükleri bulamıyordu. Vücudu kaskatı kesilmişti, zamanın yeniden harekete geçmesini bekledi.

Adam sözlerini sürdürdü: “İkisi birbirini tamamlayıcı niteliğe sahipti. Tengo’da eksik olana Eriko, Eriko’da eksik olana Tengo sahipti. İkisi birbirlerini tamamlayarak güçlerini birleştirip bir işi başardılar. Sonra bunun sonuçlarının etkisi büyük oldu. Anti-Little People hareketini görünür kılma anlamında.”

“Ekip mi oldular?”

“İki sevgili olduklarını ya da cinsel ilişki yaşadıklarını söylemiyorum. Bu yüzden endişelenme. Eğer bunu düşünüyorsan elbette. Eriko hiç kimseyle aşk ilişkisi yaşayamaz. O öyle bir konumun çok ötesindedir.”

“İkisinin ortaklaşa yaptıkları işin sonucu nasıl bir şey? Somut olarak söyleyecek olursan.”

“Bunu açıklayabilmek için başka bir benzetme kullanmak gerekiyor. Şöyle ki, ikisi virüse karşı direnç gibi bir şey ortaya çıkardılar. Little People etkisini virüs olarak düşünürsek, onlar buna karşı direnç oluşturup bunu yaydılar. Elbette bu tek taraftan bakıldığında yapılabilecek bir benzetme. Little People tarafından bakıldığında, aksine ikisi virüs taşıyıcısı olurlar. Her şey birbirine bakan aynalar gibidir tıpkı.”

“Bu senin söylediğin telafi eylemi, öyle mi?”

“Evet, öyle. Senin âşık olduğun insanla benim kızım güçlerini birleştirerek öyle bir iş başardılar. Yani sen ve Tengo, bu dünyada tam anlamıyla birbirinizin yolundan gidiyorsunuz.”

“Fakat bunun tesadüf olmadığını sen söyledin. Yani ben bir irade tarafından yönlendirilerek bu dünyaya geldim. Anlamı bu muydu?”

“Evet, öyle. Sen bir irade tarafından yönlendirilerek bir amaçla buraya geldin. Bu 1Q84 dünyasına. Senin Tengo ile her ne şekilde olursa olsun bir ilişki kurmak için burada bulunman asla bir tesadüf değil.”

“Bu nasıl bir irade ve amaç ne?”

“Bunu açıklamak benim görevim değil” dedi adam. “Kusura bakma.”

“Neden açıklayamıyorsun?”

“Anlamını açıklayamam demiyorum. Fakat sözcüklerle açıklandığı anda yitirilen anlamlar olur.”

“Öyleyse farklı bir soru sorayım” dedi Aomame. “Peki, neden ben?”

“Galiba henüz anlayamadın.”

Aomame birkaç kez sert bir hareketle başını iki yana salladı. “Galiba anlayamadım. Hem de hiç.”

“Son derece basit. Sen ve Tengo birbirinizi güçlü bir şekilde çekiyorsunuz.”

Aomame durdu, uzunca bir süre sessizliğini korudu. Alnından hafifçe ter süzülmeye başladığını hissediyordu. Gözle görülmeyen ince bir zar, bütün vücudunu kaplamış gibiydi.

“Birbirimizi çekiyoruz” dedi Aomame.

“Karşılıklı olarak, hem de çok güçlü bir şekilde.”

Aomame’nin içinde öfkeye benzer bir duygu nedensizce kabarmaya başlamıştı. Onunla birlikte hafif bir kusma hissi de vardı sanki. “Buna inanmak mümkün değil. O beni asla anımsamıyordur.”

“Hayır. Tengo, senin bu dünyada var olduğunu net olarak anımsıyor ve seni istiyor. Dahası bu ana kadar senden başka bir kadına bir kez bile âşık olmadı.”

Aomame bir süre diyecek söz bulamadı. O sırada yıldırımlar, kısa aralıklarla düşmeye devam ediyordu. Nihayet yağmur da yağmaya başlamıştı. İri yağmur damlaları otel odasının camını şiddetli biçimde dövüyordu. Fakat bu sesler Aomame’nin kulağına neredeyse hiç ulaşmıyordu.

Adam, “İnanıp inanmamak sana kalmış. Fakat inanman daha iyi olur. Katıksız gerçek ne de olsa” dedi.

“Yirmi yıldır hiç görüşmediğimiz halde o beni hâlâ anımsıyor mu? Doğru dürüst konuşmuşluğumuz bile olmamıştı oysa.”

“On yaşında, o boş sınıfta Tengo’nun elini sıkı sıkı tuttun. Bunu yapabilmek için sahip olduğun tüm cesareti ortaya koyman gerekmiştir mutlaka.”

Aomame yüzünü buruşturdu. “Sen bunu nasıl bilebiliyorsun?”

Adam bu soruyu yanıtsız bıraktı. “Tengo o olayı asla unutmadı ve sen düşüncelerinden hiç çıkmadın. Şimdi bile seni düşünmeye devam ediyor. İnansan iyi olur. Ben birçok şeyi anlayabilirim. Sözgelimi sen şimdi bile mastürbasyon yaparken Tengo’yu düşünüyorsun. O gözünün önünde canlanıveriyor, değil mi?”

Aomame, ağzı açık kalmış, söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. Yalnızca kesik

nefesler alabiliyordu.

Adam sözlerini sürdürdü: “Utanacak bir şey yok. İnsanın doğası. O da aynı şeyi yapıyor. O anlarda seni düşünüyor. Şimdi bile.”

“Böyle bir şeyi sen nereden...”

“Böyle bir şeyi nereden biliyorum... Kulak verince anlaşılır. Sesleri dinlemek benim işim çünkü.”

Aomame bir yandan katıla katıla gülmek, diğer yandan da ağlamak istiyordu. Fakat ikisini de yapamadı. İki hal arasında kalakalmıştı, ne birini ne de diğerini yapabiliyordu. Söyleyecek tek sözcük de bulamıyordu.

“Korkacak bir şey yok” dedi adam.

“Korkmak?”

“Sen korkuyorsun. Bir zamanlar Vatikan’da insanların Koper-nik’in güneş merkezlilik savını kabul etmekten korktukları gibi. Onlar da aslında Batlamyus’un dünya merkezlilik savının sarsılmazlığına körü körüne inanmıyorlardı. Güneş merkezlilik savını kabul etmeleri durumunda kendilerini içinde bulacakları koşullar onları korkutmuştu. Korktukları, algılama sistemlerini bu yeni koşullara göre sil baştan yeniden oluşturmak zorunda kalmaktı. Doğrusunu söylemek gerekirse Katolik Kilisesi şimdi bile resmi olarak Kopernik’in savını kabul etmez. Sen de aynısın. Şu ana kadar edindiğin katı savunma zırhını çıkartıp atmak zorunda kalmaktan korkuyorsun.”

Aomame elleriyle yüzünü kapatarak, birkaç kez hıçkırdı. Bunu yapmak istememiş, ama bir an kendini tutamamıştı. Bu bir gülme sesiymiş gibi yapmak isterdi. Fakat karşısındaki adama bunu yutturmasına imkân yoktu.

“Siz, deyim yerindeyse aynı trenle bu dünyaya taşındınız” dedi adam sakin bir ses tonuyla. “Tengo benim kızımla birlikte Anti-Little People etkisini ortaya çıkarttı. Sen ise farklı bir nedenden dolayı beni öldürmek niyetindesin. Başka türlü söylersek, ikiniz ayrı ayrı son derece tehlikeli yerlerde çok tehlikeli işler yapıyorsunuz.”

“Başka bir irade bizden öyle yapmamızı istiyor mu demek istiyorsunuz?”

“Muhtemelen.”

“Peki, niçin?” dediği anda Aomame, sorusunun ne kadar saçma olduğunun farkına vardı. Yanıt gelme ihtimali olmayan bir soruydu.

“En iyi çözüm, ikinizin bir yerlerde buluşup el ele vererek bu dünyadan çıkıp gitmeniz” dedi adam soruyu yanıtlamadan. “Fakat bu basit bir şey değil.”

“Basit bir şey değil” diye adamın sözlerini tekrarladı Aomame, farkında olmadan.

“Maalesef, son derece hafife indirgenmiş bir ifade olarak, basit bir şey değil. Dürüst olmak gerekirse imkânsız. Siz her ne şekilde tanımlarsanız tanımlayın, karşınıza aldığınız, muazzam bir güç.”

“Bu noktada” dedi Aomame kuru bir sesle. Sonra genzini temizledi. Artık karmaşa içinde değildi. Şimdi ağlanacak zaman değil, dedi Aomame içinden. “Yani, bu noktada senin önerin karşımıza çıkıyor. Ben sana acısız bir ölüm sunacağım, karşılığında sen de bana bir şeyler vereceksin. Mesela farklı seçenekler.”

“Çok çabuk anlıyorsun” dedi adam, yüzükoyun yattığı yerden. “Aynen öyle. Benim önerim sen ve Tengo ile ilgili bir seçenek. Çok sevindirici bir şey olmayabilir. Fakat en azından tercih hakkınız var.”

“Little People beni yitirmekten korkuyor” dedi adam. “Çünkü onlar için benim varlığım hâlâ gerekli. Ben onların temsilcisi olarak son derece işe yarayan bir insanım. Benim yerime geçecek kişiyi bulmak kolay değil. Dahası, henüz veliahdım da hazır değil. Onların temsilcisi olmak için farklı, zor koşulları yerine getirmek gerekiyor ve ben bu koşulların tamamını yerine getirmeyi başarmış biri olarak nadir bulunan bir varlığım. Onlar beni yitirmekten korkuyorlar. Şimdi burada beni yitirecek olurlarsa geçici bir süre boşluk yaşanır. Bu yüzden, benim canımı almanı engellemeye çalışıyorlar. Bir süre daha beni hayatta tutmak istiyorlar. Duyduğun gök gürültüleri, onların öfkesinin işareti. Fakat sana doğrudan zarar veremezler. Yalnızca öfkelerini göstermeye çalışıyorlar, uyarıyorlar. Aynı nedenle senin arkadaşını, muhtemelen ustaca bir yöntemle ölüme sürüklediler. Dahası, bir şey yapılmazsa Tengo’ya da bir şekilde zarar verebilirler.”

“Zarar mı verebilirler?”

“Tengo, Little People ve onların yaptıkları hakkında bir öykü yazdı. Eriko öyküyü ortaya çıkardı, Tengo da bu öyküyü etkili biçimde metin haline dönüştürdü. İşte onların ortak işi buydu. O öykü yayımlandı. Çok satanlar listesinin zirvesine oturdu. Bu yüzden Little People çaba göstererek gerçekleştirmek üzere oldukları birçok olasılığı, geçici bir süreliğine de olsa elinden kaçırmış oldu. Hareketlerinin çoğu da sınırlandı. Pupa Hava diye bir kitabı hiç duydun mu?”

Aomame başını salladı. “Gazetede kitapla ilgili bir yazı gözüme çarpmıştı sanıyorum. Yayınevinin reklamı da. Kitabı okumadım gerçi.”

“Pupa Hava’yı gerçekte yazan Tengo’dur. Şimdi o, kendisine ait yeni bir öykü yazıyor. Gökyüzünde iki ay bulunan bu dünyada kendi öyküsünü keşfetti. Üstün nitelikli bir paşiva olan Eriko, onun antikor gibi taşıdığı öyküyü görünür kıldı. Tengo da reşiva olarak üstün yeteneklere sahip gibi. Seni buraya getiren de, farklı bir ifadeyle söyleyecek olursak, seni vagona bindiren de onun bu yeteneği olabilir.”

Aomame karanlıkta yüzünü şiddetle buruşturdu. Bir şekilde konuşmadan kopmaması gerekiyordu. “Yani ben, Tengo’nun öykü anlatma yeteneği yoluyla, senin sözcüklerini kullanacak olursak reşiva gücü yoluyla 1Q84 yılı denilen başka bir dünyaya taşınmış mı oldum?”

“En azından bu benim tahminim” dedi adam.

Aomame kendi ellerine baktı. Parmakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

“Böyle gidecek olursa büyük bir olasılıkla Tengo öldürülecektir. O, şu an için Little People denen varlıklar açısından en tehlikeli insan. Dahası burası nihayetinde, gerçek dünya. Gerçek kan akar, gerçek ölüm gelir, insanları bulur. Ölüm elbette sonsuzdur.”

Aomame dudaklarını ısırıyordu.

“Şöyle düşünmeni istiyorum” dedi adam. “Diyelim beni burada öldürdün ve bu dünyadan sildin. Bunu yaparsan Little People’ın Tengo’ya zarar verme nedeni ortadan kalkar. Benim bir kanal olarak varlığım silinecek olursa, Tengo ve kızımın bu kanalı rahatsız etmelerinin onlar açısından tehdit niteliği kalmamış

olur çünkü. Little People onları bırakır, başka bir yerde, farklı bir kanal arar. Farklı bir şekilde oluşmuş bir kanal. Bu, onlar için en öncelikli konu olur. Bunu anlayabiliyor musun?"

"Mantık açısından evet" dedi Aomame.

"Fakat öte yandan ben öldürülecek olursam, benim kurduğum örgüt seni rahat bırakmaz. Seni bulana kadar uzunca bir süre geçebilir. Sen mutlaka adını, adresini değiştirirsin. Muhtemelen yüzünü de. Yine de bir gün seni mutlaka bulup şiddetle cezalandırırlar. İşte böylesine katı, şiddet eğilimli, geri dönüşü olmayan bir sistemi oluşturduk biz. Bu, tercihlerden birisi."

Aomame adamın söylediklerini zihninde düzene koymaya çalıştı. Adam, söylediklerinin Aomame'nin zihnine yerleşmesini bekledi.

Sonra sözlerini sürdürdü: "Öte yandan, diyelim beni öldürmedin. Sen buradan usulca ayrılırsın. Ben yaşamaya devam ederim. Bu durumda Little People, beni yani temsilcilerini korumak için tüm gücünü kullanarak Tengo'yu ortadan kaldırmaya uğraşır. Onun koruması henüz o kadar güçlü değil. Zayıf noktalarını keşfedip bir yolunu bularak Tengo'yu mahvederler mutlaka. Daha fazla direnç unsurunun yayılmasına izin vermezler çünkü. Öte yandan, sen artık tehdit olmaktan çıkarsın, seni cezalandırmaları için de bir neden kalmaz. Bu da bir diğer tercih."

"Bu durumda Tengo ölür, ben hayatta kalırım. Bu 1Q84 dünyasında" dedi Aomame adamın söylediklerini özetleyerek.

"Muhtemelen" dedi adam.

"Fakat Tengo'nun olmadığı bir dünyada benim yaşamamın anlamı yok. Bizim karşılaşma olasılığımız ebediyen ortadan kalkar ne de olsa."

"Senin bakış açından yola çıkarsak öyle olabilir."

Aomame dudaklarını ısırıp o durumu kafasında canlandırdı. "Fakat bu senin söylediğin bir şey sadece" dedi Aomame. "Benim senin söylediklerine tamamen inanmam için bir dayanak ya da gerekçe var mı?"

Adam başını iki yana salladı. "Haklısın. Bir dayanak ya da gerekçe yok. Yalnızca ben öyle söylüyorum. Fakat benim sahip olduğum özel güçleri az önce

gösterdim. Oradaki saate bağlı bir ip ya da öyle bir şey yok. Üstelik çok ağır bir saat. İstersen gidip inceleyebilirsin. Söylediklerimi kabul edip etmemek sana kalmış. Dahası, fazla zamanımız da kalmadı.”

Aomame sehpanın üzerindeki masa saatine baktı. 9 olmak üzereydi. Saatin yeri biraz oynamıştı ve tuhaf bir açıyla duruyordu. Az önce havaya kaldırılıp bırakıldığı için.

Adam sessizliği bozdu: “Bu 1Q84 yılında, şu an için ikinizi aynı anda kurtarmak mümkün değil. İki seçenek var. Birisinde sen ölürsün, Tengo hayatta kalır. Diğerinde muhtemelen o ölür, sen hayatta kalırsın. İkisinden biri. Kolay bir seçim olmayacağını en başta belirtmiştim.”

“Fakat bunlardan başka seçenek yok.”

Adam başını iki yana salladı. “Şu an bulunduğumuz noktada bu ikisinden birini seçmekten başka yol yok.”

Aomame ciğerlerini havayla doldurduktan sonra usulca boşalttı.

“Üzülüyorum ama” dedi adam, “eğer sen 1984 yılında kalsaydın, böyle bir tercih yapman gerekmeyecekti. Fakat aynı zamanda eğer 1984 yılında kalsaydın, Tengo’nun seni düşünmeyi sürdürdüğü gerçeğini asla öğrenemeyecektin. 1Q84 yılına taşınmış olduğun için bu gerçeği öğrendin. Sizin yüreklerinizin bir anlamda birbirine bağlı olduğu gerçeğini.”

Aomame gözlerini kapattı. Asla ağlamayacağım, dedi içinden. Şu an ağlamanın zamanı değil.

“Tengo beni gerçekten istiyor mu? Sen, işe hiçbir yalan karıştırmadan mı söylüyorsun bunları?” diye sordu Aomame.

“Tengo şu ana kadar senin dışında tek bir kadına bile yürekten âşık olmadı. Bu, kuşku götürmez bir gerçek.”

“Yine de beni aramaya kalkmadı.”

“Sen de onun ne yaptığını öğrenmeye kalkmadın, öyle değil mi?”

Aomame gözlerini kapatıp, kısa bir an, geride kalmış uzun yılları aklından

geçirdi. Yüksek bir tepeye çıkmış, derin bir uçurumun kenarında, ayaklarının altındaki bir boğaza bakar gibi. Denizin kokusunu hissedebiliyordu. Rüzgârın derinden gelen sesini duyabiliyordu. Aomame, “Bizim çok daha önce cesaret göstererek, birbirimizi aramamız gerekirdi. Bunu yapsaydık asıl dünyamızda bir araya gelebilirdik belki” dedi.

“Bir varsayım olarak öyle” dedi adam. “Fakat 1984 yılı dünyasında sen böyle bir şeyi aklından bile geçirmeyecektin. Bu sebep-sonuç ilişkisi çarpık bir şekilde birbirine bağlı. Kaç dünyayı üst üste koyarsan koy, bu çarpıklığın çözülebilmesi mümkün değil.”

Aomame’nin gözlerinden yaşlar süzüldü. Şimdiye kadar yitirdiği şeyler için ağlıyordu. Elbette şimdiden sonra yitireceği şeyler için de. Ne kadar ağladığını bilemiyordu, ama nihayet, daha fazla ağlayamayacağı noktaya geldi. Duyguları gözle görülmeyen bir duvara çarpmış gibi, gözyaşları son buldu.

“Tamam” dedi Aomame. “Gerçekten bir dayanak yok. Kanıtlanmış hiçbir şey yok. Ayrıntılarını anlayamıyorum. Fakat yine de senin önerini kabul etmek durumundayım sanırım. İstediğin gibi seni bu dünyadan sileceğim. Sıkıntısız, acısız, bir anda gerçekleşecek bir ölümle. Tengo’nun hayatta kalabilmesi için.”

“Benimle anlaşmayı kabul ediyorsun yani.”

“Evet, öyle. Anlaşmayı yapıyoruz.”

“Büyük olasılıkla öleceksin” dedi adam. “Peşine düşüp köşeye sıkıştırır, cezalandırırlar seni. Bu ceza çok feci olabilir. Çılgınca düşünceleri olan insanlardır.”

“Fark etmez.”

“İçinde aşk olduğu için mi?”

Aomame başıyla onayladı.

“Aşk olmasa her şey ucuz bir tiyatrodan öteye geçmez” dedi adam, şarkı sözlerini tekrarlayarak.

“Seni öldürürsem Tengo gerçekten hayatta kalacak mı?”

Adam bir süre sessiz kaldı. Sonra yanıtladı: “Tengo hayatta kalır. Söylediklerime harfiyen inanabilirsin. Bu sözü canımı almana karşılık olarak kesinlikle verebilirim.”

“Bir de benim canıma karşılık” dedi Aomame.

“Bazı şeyler yalnızca can karşılığında mümkün olabilir” dedi adam.

Aomame yumruklarını sertçe sıktı. “Fakat doğrusunu söylemek gerekirse, ben hayatta kalıp Tengo ile birlikte olmak isterdim.”

Bir süre odaya sessizlik hâkim oldu. Gök gürültüsü o süre boyunca kesilmişti. Ortalık sakindi.

“Keşke sizin için bunu yapabilseydim” dedi adam sakin bir ses tonuyla. “Elimden gelseydi, tabii ki yapardım. Fakat ne yazık ki böyle bir seçenek yok. 1984 yılında da yoktu. 1Q84 yılında da yok. Farklı anlamlarda.”

“1984 yılında Tengo ile benim yollarımızın çakışması bile söz konusu değildi. Bunu mu söylemek istediniz?”

“Aynen öyle. İkiniz hiç birbirinizle karşılaşmadan, birbirinizi düşünerek, muhtemelen yalnızlık içerisinde yaşlanıp giderdiniz.”

“Fakat 1Q84 yılında en azından ben, onun için öldüğümü bileceğim.”

Adam bir şey söylemeksizin derin bir nefes aldı.

“Bir şeyi öğrenmek istiyorum” dedi Aomame.

“Söyleyebileceğim bir şeyse” dedi adam yüzükoyun yattığı yerden.

“Tengo benim onun için öldüğümü bir şekilde öğrenecek mi, yoksa o hiçbir şey bilmeden her şey bitecek mi?”

Adam uzunca bir süre o soru hakkında düşündü. “Bu, sana bağlı herhalde.”

“Bana bağlı” dedi Aomame. Sonra hafifçe yüzünü buruşturdu “Bunun anlamı ne?”

Adam sakince başını iki yana salladı. “Senin zorlu bir sınavdan geçmen

gerekecek. Bu sınavdan yüzünün akıyla çıkarsan, her şeyin olması gerektiği halini görebileceksin. Daha fazlasını söyleyemem. Gerçekte ölene kadar, ölmenin nasıl bir şey olduğunu hiç kimse tam olarak bilemez.”

Aomame havluyu alıp yüzündeki gözyaşlarını özenle sildikten sonra havluyu yere bıraktı ve ince buz kıracağını eline aldı. Hassas ucunun kırılıp kırılmadığını bir kez daha kontrol etti. Sonra sağ işaretparmağıyla az önce bulduğu, ensedeki hayati noktayı aradı. Aomame o noktayı iyice bellemişti ve hemen bulmayı başardı. Parmağının ucunu usulca o noktaya bastırıp o noktadaki direnci ölçerek, sezgilerinde yanlışlık olmadığından bir kez daha emin oldu. Sonra birkaç kez derin nefes alıp kalp atışlarını düzenleyerek kendini sakinleştirdi. Kafasının içini tamamen boşaltması gerekiyordu. Aomame Tengo’ya karşı hislerini, bir anlığına aklından çıkarttı. Nefret, öfke, tereddüt, merhamet duygularını farklı bir yere kilitledi. Hataya yer yoktu. Zihnini, ölüm üzerinde yoğunlaştırması gerekiyordu. Cılız bir ışığı tek bir noktaya odaklar gibi.

“Şu işi bitirelim” dedi Aomame sakin bir sesle. “Seni bu dünyadan temizlemek zorundayım.”

“Böylelikle ben de bana bahşedilen tüm acılardan kurtulabilirim.”

“Tüm acılardan, Little People’dan, her şeyi değişen dünyadan, farklı varsayımlardan ve aşktan.”

“Bir de aşktan. Aynen öyle” dedi adam kendi kendine konuşur gibi. “Benim de aşkla bağlı olduğum insanlar vardı. Haydi, ikimiz de işimizi yapalım. Aomame, sen müthiş yetenekli bir insansın. Bunu anlayabiliyorum.”

“Sen de” dedi Aomame. Sesi ölümü çağıran birinin sesindeki tuhaf keskinliği taşıyordu. “Sen de muhtemelen çok yetenekli ve üstün bir insansın. Seni öldürmek zorunda kalmayacağım bir dünya olabilirdi mutlaka.”

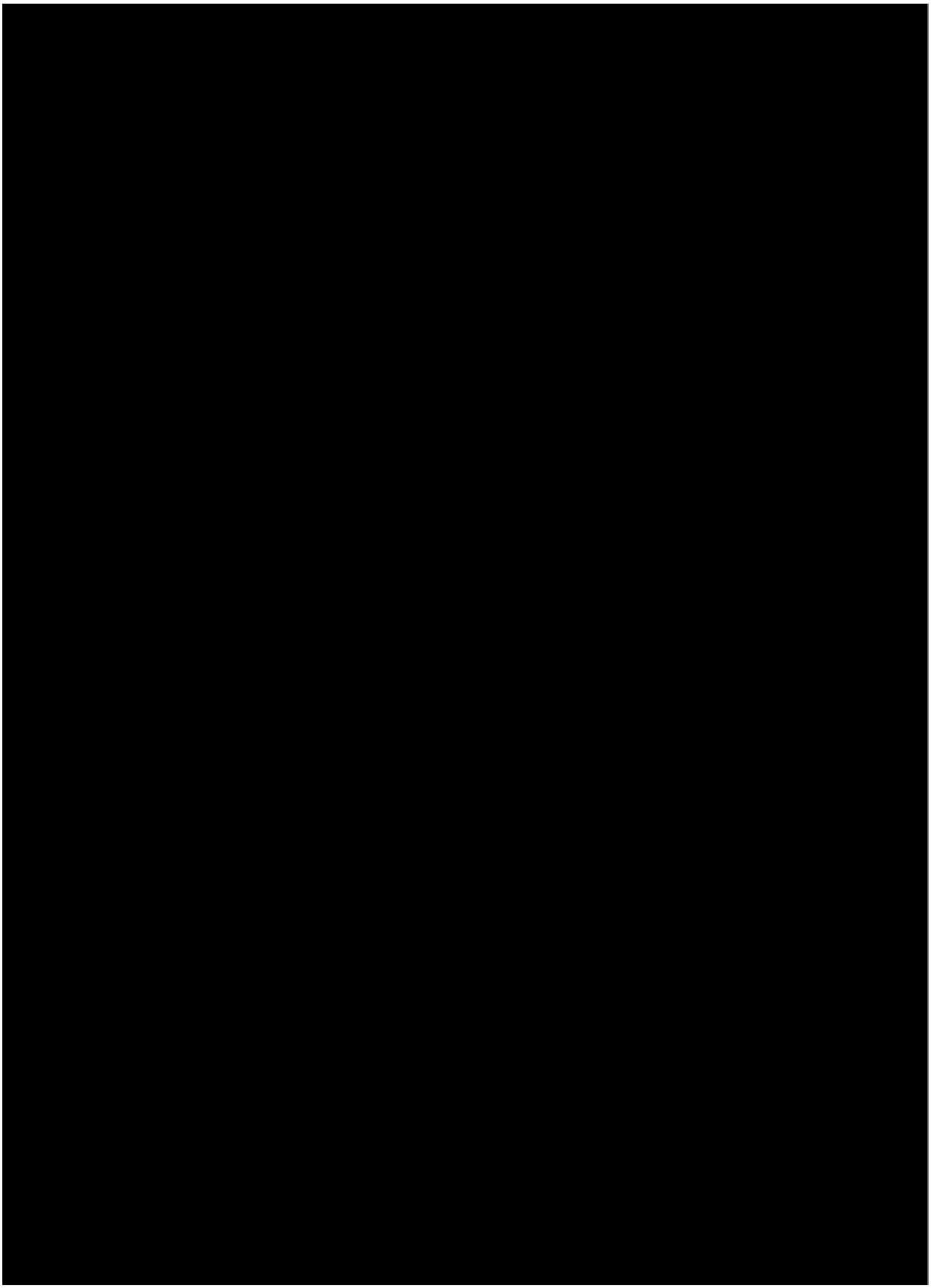
“Öyle bir dünya artık yok” dedi adam. Bu, onun dile getirdiği son sözler oldu.

“Öyle bir dünya artık yok.”

Aomame sivri iğne ucunu adamın ensesinin o hassas noktasına denk getirdi. Bilincini odaklayarak doğru açıyı buldu. Sonra sağ elini yumruk yaparak havaya

kaldırdı. Nefesini tutup öylece işareti bekledi. Artık hiçbir şey düşünmeyeceğim, dedi içinden. İkimiz de işimizi yapalım. Durum bundan ibaret. Bir şey düşünmeye gerek yok. Açıklamalara gerek yok. Yalnızca işareti beklemeliyim. Yumruğu kaya gibi sert, duygudan yoksundu.

Yıldırımsız gök gürültüleri, pencerenin dışında daha da şiddetlenmişti. Yağmur serpiştiriyordu. O sırada kadim bir mağaranın içindeydiler sanki. Karanlık, nemli, tavanı basık bir mağara. Karanlık hayvanlar ve ruhlar, girişi çevirmişti. Aomame'nin çevresinde ışık ve gölge, yalnızca bir anlığına bir bütün oldu. Uzaklardaki bir boğazdan isimsiz bir rüzgâr öylece esip geçiverdi. İşaret buydu. İşaretle birlikte Aomame elini keskin, sert bir hareketle indirdi. Her şey sessizce bitmişti. Hayvanlar ve kutsal ruhlar, derin bir nefes verip kuşatmayı kaldırmış, yüreğini yitiren ormanın derinliklerine dönmüşlerdi.

Tengo

Verilen paket

“Buraya gelip sarıl bana” dedi Fukaeri. “İkimiz birlikte bir kez daha kediler şehrine gitmeliyiz.”

“Sana sarılayım mı?” dedi Tengo.

“Bana sarılmak istemiyorsun” diye sordu Fukaeri soru kalıbı kullanmadan.

“Hayır, öyle değil de yalnızca bu ne anlama geliyor? Anlayamadım.”

“Arınma yapacağız” dedi kız, tonlamadan yoksun bir sesle. “Yanıma gelip sarıl bana. Sen de pijama giyip ışığı kapat.”

Tengo, onun söylediği gibi yatak odasının ışığını kapattı. Elbiselerini çıkarıp kendi pijamasını giydi. En son bu pijamayı ne zaman yıkamıştım acaba? diye düşündü, üstünü değiştirirken. Anımsayamadığını görünce, oldukça uzun süre önce olsa gerek, diye geçirdi içinden. Fakat şansına ter kokmuyordu. Tengo aslında pek terlemezdi. Vücut kokusu keskin biri değildi. Yine de pijamayı daha sık yıkamam gerekirdi, dedi Tengo içinden pişmanlıkla. Bu belirsiz yaşamda ne zaman ne olacağı bilinmez. Pijamalarımı özenle yıkamak da, buna karşı alınacak önlemlerden birisi.

Yatağın içine girip çekine çekine kolunu Fukaeri’ye doğru uzattı. Fukaeri başını Tengo’nun sağ koluna yasladı. Sonra, sanki kış uykusuna yatmak üzere olan bir canlı gibi sakinleşti. Vücudu sıcak, savunmasız denilebilecek ölçüde yumuşaktı, fakat terlememişti.

Gök gürültüleri daha da şiddetlenmişti. Artık yağmur da yağmaya başlamıştı. Yağmur, öfkeden deliye dönmüş gibi camlara yan yan çarpmaya devam ediyordu. Hava nemden ağırlaşmış, dünya karanlık bir sona doğru adım adım

ilerliyormuş gibi geliyordu insana. Nuh Tufanı patlak verdiğinde de belki de böyle olmuştu. Eğer öyleyse, bu şiddetli fırtınada gergedan, aslan ve çıngıraklıyılanların dar bir gemide çiftler halinde olmaları oldukça can sıkıcıydı mutlaka. Her birinin yaşam alışkanlıkları farklıydı, düşüncelerini iletme yöntemleri sınırlıydı, vücut kokuları da oldukça keskin olmalıydı.

Çift sözcüğü Tengo'ya Sonny ve Cher'i anımsattı. Fakat Nuh'un gemisine insan çiftini temsilen Sonny ve Cher'i bindirmek yerinde bir seçim olmazdı herhalde. Kesinlikle uygun olmayacakları söylenemese de, örnek olarak daha uygun başka çiftler mutlaka çıkardı.

Tengo'nun kendi pijamasını giymiş olan Fukaeri'ye bu şekilde yatakta sarılması, kendisini bir şekilde tuhaf hissetmesine neden olmuştu. Sanki kendisinin bir parçasını kucaklamış gibi hissediyordu. Bedenini ve vücut kokusunu paylaştığı, bilinciyle bağlantı kurduğu birine sarılıyormuş gibiydi.

Hayalinde, Sonny ve Cher yerine, kendilerinin çift olarak seçilip Nuh'un gemisine bindirilmiş olduklarını canlandırdı. Fakat kendileri de insanoğlundan uygun bir örnek çift sayılmazdı. Her şeyden önce, bizim yatakta bu şekilde birbirimize sarılmış olmamız bile, neresinden bakılırsa bakılsın uygunsuz. Bunu düşününce Tengo'nun içi bir türlü rahat etmedi. Aklından geçen düşünceleri değiştirerek, Sonny ve Cher'in gemide çıngıraklıyılan çifti ile samimi olduklarını hayalinde canlandırdı. Tamamen anlamsız bir hayaldi, ama bunu yaparak, vücudundaki gerilimi biraz olsun azaltabilmişti.

Tengo'nun kollarındaki Fukaeri hiçbir şey söylemiyordu. Kımıldamıyor, ağzını da açmıyordu. Tengo da hiçbir şey söylemedi. Yatakta Fukaeri'ye sarılmış bile olsa, hiç cinsel istek hissetmiyordu. Tengo için cinsel istek, temel iletişim yönteminin bir uzantısı gibiydi. Bu yüzden iletişimin olası olmadığı bir yerde cinsel istek aramak, onun için yersiz bir eylemdi. Dahası Fukaeri'nin istediğinin, onun cinselliği olmadığını da aşağı yukarı anlayabiliyordu. Tengo'dan başka bir şey isteniyordu. Fakat bunun ne olduğunu anlayamıyordu.

Fakat amaç ne olursa olsun on yedi yaşında güzel bir kızın vücudunu kollarıyla sarmak, pek fena bir duygu değildi. Arada sırada kızın kulağı yanağına dokunuyordu. Ilık nefesi, boynuna değiyordu. Memeleri, bu ince vücuduyla karşılaştırıldığında, şaşırtıcı ölçüde büyük ve diriydi. Tengo midesinin biraz üzerinde o memelerin baskısını hissedebiliyordu. Bir de kızın teninden hoş bir koku geliyordu. Ancak oluşum aşamasını henüz tamamlamamış canlılardan

gelebilecek özel bir yaşam kokusuydu. Sabah sisi altında kalmış, yaz çiçekleri gibi bir koku. İlkokulda sabah erken saatlerde radyo eşliğinde spor yapmaya giderken, yolda o kokuyu sık sık duyardı.

Umarım sertleşmem, dedi Tengo içinden. Sertleşecek olursa yatış şekilleri itibariyle Fukaeri bunu hemen anlardı. Öyle bir durum çok rahatsız edici olurdu. Doğrudan cinselliği uyanmış olmasa bile arada sırada sertleşmenin gerçekleşebileceğini, on yedi yaşındaki bir kıza hangi sözcüklerle ve cümlelerle açıklayabilirdi acaba? Fakat şansına şimdilik sertleşmemişti. Buna dair bir işaret de yoktu. Koku hakkında düşünmeyi bırakayım. Mümkün olduğunca seksle ilişkisi olmayan olguları aklımdan geçirmeliyim, dedi Tengo içinden.

Sonny ve Cher ile çıngıraklıyılan çiftinin iletişimi hakkında bir süre daha düşündü. Onların ortak bir konuları olur muydu acaba? Eğer olursa hangi konu olurdu bu? Orada şarkı söylenebiliyor muydu? Nihayet fırtınaya kapılmış gemiyle ilgili hayal gücü sınıra ulaşınca, aklından üç haneli sayılarla üç haneli sayıları çarpmaya başladı. Tengo kendinden yaşça büyük kadın arkadaşıyla seks yaparken bunu sık sık yapardı. Böylelikle boşalma anını geciktirebiliyordu (kadın, boşalma anı konusunda oldukça talepkâr biriydi). Fakat bunun sertleşmeyi engelleme konusunda da etkili olup olmayacağını Tengo bilmiyordu. Yine de hiçbir şey yapmamasından daha iyiydi. Bir şeyler yapması gerekiyordu.

“Sertleşsen de fark etmez” dedi Fukaeri, sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi.

“Fark etmez mi?”

“Bu kötü bir şey değil.”

“Kötü bir şey değil” diye kızın sözlerini tekrarladı Tengo. Sanki cinsel eğitim alan bir ilkokul öğrencisi gibiyim, dedi Tengo içinden. Sertleşmek asla utanılacak bir şey değil, kötü bir şey de değil. Fakat elbette zamanı ve yeri seçmek gerekir.

“Peki, yani arınma başladı mı şimdi?” diye sordu Tengo, konuyu değiştirmek için.

Fukaeri bu soruyu yanıtlamadı. Kızın küçük, güzel kulakları, gök gürültüleri arasında bir şeyleri algılamaya çalışıyor gibiydi. Tengo, bunu anlayabiliyordu. Bu yüzden daha fazla bir şey söylememeye karar verdi. Tengo üç haneli sayıları

üç haneli sayılarla çarpmaktan vazgeçti. Sertleşse bile fark etmez dediğine göre, sertleşsem de olur, dedi Tengo içinden. Fakat buna rağmen penisi sertleşme işareti göstermiyordu. Şimdilik çamurun içerisinde sakince kendini gizleyen bir şey gibi.

“Senin çükünü seviyorum” demişti kadın arkadaşı. “Şeklini de, rengini de, büyüklüğünü de.”

“Benim o kadar hoşuma gitmez gerçi” demişti Tengo.

“Neden?” demişti kadın, Tengo’nun sertleşmemiş penisini, uyuyan bir evcil hayvanı incitmemek için özen gösterircesine, avucuna alıp ağırlığını tartarak.

“Bilmiyorum” demişti Tengo. “Herhalde kendim seçmediğim içindir.”

“Garip bir adamsın” demişti kadın. “Garip bir düşünce şekli.”

Çok eskiden olmuş bir şey gibiydi. Nuh Tufanı patlak vermeden önceki bir olaydı. Herhalde.

Fukaeri’nin sakin, ılık nefesi, belirli bir ritmi koruyarak Ten-go’nun boynuna değmeye devam ediyordu. Tengo, elektronik saatin cılız yeşil ışığında ya da nihayet çakmaya başlayan şimşeklerin ışığında kızın kulağını görebiliyordu. O kulak yumuşak, gizli bir mağara gibi görünüyordu. Eğer bu kız, sevgilim olsaydı, bıkmadan usanmadan bu kulağı öperdim herhalde, dedi Tengo içinden. Onunla seks yapar, içindeyken kulağını öper, hafifçe ısırır, dilimle yalar, nefesimle ısıtır, koklardım. Şu an öyle yapmak istiyor değilim. Bu, nihayetinde, eğer o benim sevgilim olsaydı mutlaka öyle yapardım şeklinde saf bir varsayıma dayanan, koşulların getirdiği bir hayaldi. Ahlaki açıdan utanacak bir şey yoktu herhalde.

Fakat ahlaki sorun olsun ya da olmasın, Tengo böyle şeyler düşünmemeliydi. Tengo’nun penisi, sırtına parmakla hafifçe vurularak çamurun içindeki sakin uykusundan uyanmış bir hayvan gibiydi. O şey önce bir esnemiş, usul usul başını kaldırmış, gitgide sertliğini artırmıştı. Sonra, sanki kuzeybatı yönünden esen güçlü bir rüzgârın bir yatın kanvas yelkenini doldurarak şişirmesi gibi,

engellenemez biçimde iyice sertleşmişti. Bunun sonucunda Tengo'nun sertleşen penisi, istemese bile Fukaeri'nin beline baskı yapmaya başlamıştı. Tengo, iç geçirir gibi oldu. Yaşça büyük kadın arkadaşı ortadan kaybolduktan sonra neredeyse bir aydan fazladır seks yapmamıştı. Herhalde o yüzden böyle olmuştu. Üç haneli sayıların çarpım işlemini yapmaya devam etmesi gerekirdi.

"Kafana takma" dedi Fukaeri. "Sertleşmesi doğal bir şey."

"Teşekkür ederim" dedi Tengo. "Fakat Little People bir yerlerden izliyor olabilir."

"Yalnızca izlerler, ama bir şey yapamazlar."

"Bu beni rahatlattı" dedi Tengo rahatsız bir ses tonuyla. "Fakat birilerinin izlediğini düşününce kafama takılıyor işte."

Gök gürültüleri yeniden eski bir perdeyi yırtar gibi bir sesle patlayarak pencere camını şiddetle titretti. Cam cidden kırılacak gibi olmuştu, belki de birazdan gerçekten kırılabilirdi. Çerçeveleri alüminyum doğramadan, oldukça sağlam bir pencereydi, ama o kadar şiddetli bir titreşime maruz kalmaya devam ederse uzun süre sağlam kalamayabilirdi. İri, şiddetli yağmur damlaları, geyiğe isabet eden saçma parçaları gibi, pencereyi dövmeye devam ediyordu.

"Yıldırımlar hâlâ aynı yere düşüyor gibi" dedi Tengo. "Normalde bu kadar uzun sürmez ama."

Fukaeri yüzünü tavana çevirdi. "Bir süre hiçbir yere gitmeyecekler."

"Bir süre derken, ne kadar süre?"

Fukaeri bu soruyu yanıtlamadı. Tengo yanıtlanmamış sorusu ve gereksiz sertleşmesiyle, çekine çekine Fukaeri'ye sarılmaya devam ediyordu.

"Bir kez daha kedilerin şehrine gideceğiz" dedi Fukaeri. "Bu yüzden uyumamız gerek."

"Fakat uyuyabilir miyim acaba? Hem şimşekler çakıp duruyor, hem de henüz saat 9'u biraz geçiyor" dedi Tengo, kaygılı bir sesle.

Tengo kafasında matematik formülleri sıraladı. Uzun, karmaşık formüllerle ilgili

bir soru düşündü, ama yanıta nasıl ulaşılacağını zaten biliyordu. Ne kadar çabuk, ne kadar kısa yoldan o çözüme ulaşılacağı, verilen ödevdi. Tengo kafasını hızlı bir şekilde çalıştırdı. Beynini son sınırlarına kadar zorlamaya çalıştı. Fakat yine de sertleşmesi geçmedi. Aksine sertliği gitgide artıyormuş gibiydi.

“Uyuyabilirsin” dedi Fukaeri.

Kızın dediği gibi olmuştu. Şiddetle yağmaya devam eden yağmura, binanın üzerine düşecek gibi patlayan yıldırımlara rağmen, içi bir türlü rahatlayamasa ve sertleşmesi sürse de Tengo farkına bile varmadan uyuyuvermişti. Bunun mümkün olabileceğini düşünmemişti ama...

Her şey karmakarışık, diye aklından geçirdi Tengo, uyumadan önce. Çözüme ulaşan en kısa yolu bir şekilde bulmam gerek. Zaman kısıtlı. Üstelik verilen cevap kâğıdındaki yer de çok dar. Tik tak, tik tak. Saat düzenli bir şekilde zamanı dilimlemeye devam ediyor.

Uyandığında Tengo çıplaktı. Dahası Fukaeri de çıplaktı. Çırılçıplak soyunmuş haldeydi. Üzerinde tek bir şey bile yoktu. Göğüsleri mükemmel birer yarımküre gibi duruyordu. Hiçbir kusur bulunamayacak iki yarımküre. Meme uçları o kadar büyük değildi, ayrıca yumuşak görünüyorlar, sanki gelecekte alacakları hali önceden haber veriyorlardı. Memeleri yeterince iriydi ve olgunlaşmışlardı. Nedense yerçekiminden hiç etkilenmiyor gibiydiler. İki güzel meme ucu, yukarıya bakıyordu. Güneşi arayan sarmaşık bitkilerin yeni filizleri gibi. Tengo’nun sonra farkına vardığı şey, kızın apış arası tüylerinin olmamasıydı. Normalde apış arası tüylerinin olması gereken yerde, yalnızca pürüzsüz beyaz teni vardı. Teninin beyazlığı, savunmasızlığını daha da belirginleştiriyordu. Bacakları açık halde olduğundan, orada, dipte cinsel organını görmek mümkündü. Tıpkı kulakları gibi, sanki az önce fabrikadan çıkmışçasına yepyeni görünüyordu. Gerçekten de az önce üretilmiş olabilirdi. Yeni yapılmış kulaklar ve yeni yapılmış kadın cinsel organı. Birbirine çok benziyor, dedi Tengo içinden. Havaya doğru çevrilmiş, dikkatle bir şeyleri duyumsamaya çalışıyorlarmış gibi. Mesela uzaklarda sürekli çalan cılız bir zil sesi gibi bir şeyi.

Tengo yatakta sırtüstü yatıp yüzünü tavana çevirdi. Fukaeri ata biner gibi üzerine çıktı. Tengo’nun sertleşmesi hâlâ sürüyordu. Gök gürültüsü de kesilmemişti. Ne zamana kadar devam edecekti? Bu gök gürültüleri devam edecek olursa hava

paramparça olmaz mıydı? O durumda tekrar onarmak kimsenin harcı olmayacaktı.

Uyuyordum, dedi Tengo içinden. Sertleşmiş halde uyumuştum. Şimdi ise yine sertleşmiş haldeyim. Uyurken sertliğim sürekli devam mı etti acaba? Yoksa penisim indikten sonra yeniden mi sertleşti? Hayır, bunun hiçbir önemi yok, diye düşündü Tengo. Nihayetinde (kesintiye uğramış olsa bile) şimdi sertleşmesi devam ediyordu ve inecek gibi de görünmüyordu. Sonny ve Cher de, üç haneli çarpma hesabı da, karmaşık formüller de indirmeye yetmemişti.

“Fark etmez” dedi Fukaeri. Kız bacaklarını açıp o taze cinsel organını Tengo’nun karnına yapıştırdı. Bundan utanıyor gibi bir hali yoktu. “Sertleşmesi kötü bir şey değil” dedi.

“Vücudumu hareket ettiremiyorum” dedi Tengo. Bu, gerçekti. Kalkmaya çalışıyordu, ama parmağını bile oynatamıyordu. Vücudundaki hisler varlığını koruyordu. Fukaeri’nin vücudunun ağırlığını da, kendisinin sertleştiğini de hissedebiliyordu. Fakat vücudu yatağa sabitlenmiş gibi ağırlaşmış, hantallaşmıştı.

“Hareket ettirmene gerek yok” dedi Fukaeri.

“Hareket ettirmeme gerek var. Bu benim vücudum çünkü” dedi Tengo.

Fukaeri buna karşılık hiçbir şey söylemedi.

Her şeyden önce kendi söylediklerinin, doğru düzgün bir biçimde titreşerek ses haline gelip gelmediğinden bile emin değildi Tengo. Ağzının çevresindeki kasların, amaçladığı şekilde hareket ettiğinden, sözcüklerin seslere dönüştüğünden emin olamıyordu. Ama söylemek istediği Fukaeri’ye ulaşmış gibiydi. Fakat ikisinin iletişiminde, uzun mesafe telefon görüşmelerinde yaşanan, bağlantının kesilmesini andırır bir gecikme vardı. En azından Fukaeri duymasa da iletişimi sürdürmeyi başarabiliyordu. Fakat Tengo bunu yapamıyordu.

“Endişelenme” dedi Fukaeri. Sonra vücudunu yavaşça aşağıya kaydırdı. Bu hareketinin ne anlama geldiği açıktı. Gözlerinde Tengo’nun şimdiye kadar hiç görmediği renklerde ışıltılar vardı. O taze, küçük organına, Tengo’nun yetişkin penisinin girmesi imkânsız gibiydi. Aşırı büyük, aşırı sertti. Kızın canının çok yanması kaçınılmazdı. Fakat Tengo farkına vardığında artık tamamen

Fukaeri’nin içindeydi. Direnç diyebileceği bir şeyle karşılaşmamıştı. Fukaeri, onu içine alırken yüzünün renginde tek bir değişim bile olmamıştı. Nefesleri hafifçe düzensizleşmiş, memeleri beş altı saniyelik bir döngüde aşağı yukarı inip kalkmaya başlamıştı, ama başka bir değişim yoktu. Bu hariç tutulursa, her şey doğal, olması gerektiği gibi, gündelik yaşamın bir parçası gibiydi.

Fukaeri, Tengo’yu derinliklerine kabul etmiş, Tengo ise Fukaeri’nin derinliklerine kabul edilmiş halde orada kımıldamadan bekliyordu. Tengo halen vücudunu hareket ettiremiyordu. Fukaeri ise gözlerini kapatmış, Tengo’nun üzerinde vücudu paratoner gibi dimdik durmuştu. Ağzı hafifçe açılmıştı, dudaklarının durgun suda oluşan dalgacıklar gibi hafif hafif titrediği görülebiliyordu. O dudaklar bir sözcüğü oluşturmak için şekiller çiziyordu. Fakat bunun dışında hareket denilebilecek bir şey yoktu. Kız o duruşuyla bir şeyin meydana gelmesini bekliyor gibiydi.

Tengo derin bir güçsüzlük hissine kapılmıştı. Bir şeyler olmak üzereydi, ama ne olacağını bilmediği gibi kendi iradesiyle kontrol de edemiyordu. Vücudundaki hisler kaybolmuştu. Hareket edemiyordu. Fakat penisini hissediyordu. Hayır, bu histen ziyade düşünceye daha yakın bir şeydi belki. Nihayetinde, Tengo’nun Fukaeri’nin içinde olduğunu bildiriyordu. Sertleşmenin tam olarak gerçekleştiğini söylüyordu. Prezervatif takmamış olması Tengo’yu huzursuz etmişti. Fukaeri hamile kalacak olursa sıkıntı iyice artardı. Yaşça büyük kadın arkadaşı hamilelikten korunma konusunda çok dikkatliydi. Tengo da bu dikkate alışmıştı.

Var gücüyle başka şeyler düşünmeyi denediyse de aklına hiçbir şey gelmedi. Tengo karmaşanın içindeydi. O karmaşada zaman durmuş gibiydi. Fakat zamanın durmasına imkân yoktu. Böyle bir şey prensipte mümkün olamazdı. Herhalde yalnızca bütünlüğünü kaybetmişti. Bir dilimini düşünüp bakınca, zaman belli bir hızda ilerliyordu. Orası kesindi. Fakat özel bir anını alıp bakınca, düzensizlik olasılığı taşıyordu. Zaman böylesi kısmi düzensizlikler göstermeye başlayınca, her şeyin sıralaması ve olasılıklar önemini kaybetmiş oluyordu.

“Tengo” dedi Fukaeri. Kız adını ilk kez bu şekilde söylüyordu. “Tengo” diye yineledi. Yabancı dildeki sözcüklerin telaffuz alıştırmasını yapıyor gibiydi. Birden kendisini adıyla çağırmasını Tengo tuhaf bulmuştu. Sonra Fukaeri yavaşça öne eğildi, yüzünü Tengo’nun yüzüne yaklaştırıp dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. Yarı açık dudakları iyice açıldı, kızın yumuşak dili Tengo’nun ağzına girdi. Hoş kokulu bir dildi. Sözcüklere dönüşmeyen

sözcükleri, gizli kodları inatla arıyor gibiydi. Tengo'nun dili de bilinçsizce o harekete yanıt veriyordu. Sanki kış uykusundan uyanmış iki genç yılan, birbirlerinin kokusuna sığınarak bahar çimenleri arasında birbirlerine sarılmaktaydılar.

Sonra Fukaeri sağ elini uzatıp Tengo'nun sol elini tuttu. Güçlü bir şekilde, parmaklarını Tengo'nun ellerine kenetledi. Küçük tırnakları Tengo'nun avucuna battı. Sonra şiddetli öpüşme sona erdi. Vücudunu doğrulttu. "Gözlerini kapa."

Tengo söylendiği gibi gözlerini kapadı. Gözlerini kapatınca, derinliği olan karanlık bir boşluk görüyordu. Son derece derindi. Dünyanın merkezine kadar uzanıyormuş gibi görünüyordu. Sonra alacakaranlığı akla getiren ışıklar ortaya çıkmaya başladı. Uzun mu uzun bir günün sonunda gelen, insana kendini iyi hissettiren, özlem duyduğu ışıklardı. Çok sayıda zerrenin o ışıkların içinde havada asılı durduğunu görebiliyordu. Toz da olabilirdi. Belki de polen. Başka bir şey de olabilirdi elbette. Sonra nihayet o derinlik gitgide yok olmaya başladı. Işık güçlendi. Çevredeki şeyler giderek görünür olmaya başladı.

Farkına vardığında Tengo, on yaşında, ilkokulun o sınıfındaydı. Gerçek bir zamanda gerçek bir yerdeydi. Işıklar gerçekti, on yaşındaki kendisi de gerçekti. Tengo oradaki havayı gerçekten soluyor, vernik sürülmüş ahşap kokusunu, karatahta silgisine sinen tebeşir kokusunu alabiliyordu. Sınıfta Tengo ve o kız baş başaydı. Diğer çocuklar ortada görünmüyordu. Kız bu rastlantısal şansı hızla kullanmıştı. Sürekli böyle bir fırsat yakalamak için beklemiş de olabilirdi. Neticede kız orada durmuş, sağ elini uzatıp Tengo'nun sol elini tutmuştu. Gözlerini hiç kaçırmadan Tengo'nun gözlerine bakıyordu.

Tengo'nun ağzı kupkuru olmuştu. Islaklığını tamamen kaybetmişti. Her şey öylesine ani olmuştu ki Tengo ne yapacağını, ne diyeceğini bilemiyordu. Yalnızca orada durup kızın elini tutmasını izliyordu. Sonra kasığının iç tarafında hafif, fakat derin bir sızı meydana geldi. O ana kadar hiç tecrübe etmediği bir histi. Dalgaların uzaktan duyulan gürlemesi gibi bir sızıydı. Aynı zamanda gerçek sesler de duyuyordu. Açık pencereden içeriye dolan çocukların bağrışmalarını, futbol topunun tekmelenme sesini, beyzbol sopalarının topa vurma sesini, bir şeylerden şikâyet eden alt sınıflardan kız çocuklarının tiz seslerini. Birileri "Bahçedeki Otlar" parçasını prova ediyordu. Ders çıkışı sonrasıydı.

Tengo kızın elini aynı güçle sıkarak yanıt vermeyi düşündü. Fakat eline güç

veremiyordu. Kız aşırı bir güçle sıktığı için belki de. Aynı zamanda Tengo vücudunu istediği gibi hareket de ettiremiyordu. Neden acaba tek bir parmağını bile oynatamıyordu? Donup kalmış gibiydi.

Zaman durmuş gibi, diye düşündü Tengo. Sessizce nefes alıp soluğuna kulak verdi. Dalgaların uğultusu devam ediyordu. Tüm gerçek sesler silinip gitmişti ve kasığının iç tarafındaki sızı daha belirgin, farklı bir şekil almıştı. Buna kendine özgü bir uyuşma hissi de karışmıştı. Bu uyuşma toz zerreleri haline gelip, sıcak, kırmızı kan sıvısına karışarak, atan kalbinin sağladığı körük gücüyle damarlardan geçerek bütün vücuda düzgün bir şekilde dağılıyordu. Göğsünde yoğun, küçük bir bulut gibi bir şey oluşmuştu. Bu, soluklarının ritmini değiştiriyor, kalp atışlarını tok seslere dönüştürüyordu.

Bir gün mutlaka, bu olayın anlamını ve amacını çözebileceğini geçirdi aklından Tengo. Onun için bu anı olabildiğince net, berrak bir şekilde hafızasına yerleştirmesi gerekiyordu. Şu anki Tengo, matematiğe yetenekli on yaşında bir çocuktan başka bir şey değildi. Gözünün önünde yeni bir kapı vardı, ama arkasında kendisini neyin beklediğini bilmiyordu. Güçsüz, bilgisiz, duygusal açıdan karmaşa içindeydi ve çok korkuyordu. Kendisi de bunun farkındaydı. Dahası kız da orada anlaşılmayı ümit etmiyordu. Kızın beklediği, kendi duygularının Tengo'ya sağlam bir şekilde ulaşmasıydı. Yalnızca buydu. Bu duygular, küçük, sert bir kutuya konmuş, temiz bir paket kâğıdıyla sarılmış, ince bir kurdeleyle sağlamca bağlanmıştı. Kız bu paketi Tengo'ya vermişti.

"Paketi şimdi burada açmana gerek yok" dedi kız, dudaklarını oynatmadığı halde. "Zamanı geldiğinde açman yeter. Şimdi yalnızca bu paketi al."

Kız birçok şeyi biliyor, diye düşündü Tengo. Fakat kendisi henüz bilmiyordu. Bu yeni alanda kontrol kızın elindeydi. Burada yeni kurallar, yeni amaçlar, yeni dinamikler vardı. Tengo hiçbir şey bilmiyordu. Kız biliyordu.

Nihayet kız Tengo'nun sol elini tuttuğu sağ elini gevşetip hiçbir şey söylemeden, arkasına bir kez bile dönüp bakmadan hızlı adımlarla sınıftan çıkıp gitti. Tengo geniş sınıfta tek başına kalakalmıştı. Açık pencereden çocukların sesleri duyuluyordu.

Bir sonraki an Tengo menisinin geldiğini fark etti. Şiddetli orgazmı bir süre devam etti. Bolca sıvı, güçlü bir şekilde fışkırmıştı. Acaba nereye boşalıyorum? diye düşündü Tengo. Kafasının içinde karmaşa vardı. İlkokulda ders çıkışı

sonrası, sınıfta o şekilde boşalması uygun değildi. Birileri görecek olursa sıkıntı yaşardı. Fakat artık orası, bulunduğu yer, ilkokulun sınıfı değildi. Kendine geldiğinde, Tengo Fukaeri'nin içindeydi. Kızın rahmine boşalıyordu. Bunu yapmak istemiyordu. Fakat durdurması da mümkün değildi. Her şey onun iradesi dışında gelişiyordu.

"Endişelenecek bir şey yok" dedi Fukaeri biraz sonra, her zamanki ifadesiz sesiyle. "Ben hamile kalmam. Çünkü âdet görmüyorum."

Tengo gözlerini açıp Fukaeri'ye baktı. Kız, Tengo'nun üzerindeydi, yukarıdan Tengo'ya bakıyordu. İdeal bir şekle sahip memeleri Tengo'nun gözünün önündeydi. O memeler, uysal, düzenli soluklarına uyarak inip kalkıyordu. Kediler şehrine gitmek bu muydu? diye sormak istedi Tengo. Kediler şehri, acaba nasıl bir yerdi? Gerçekten sözcüklere dökebilmek için kendini zorladı. Fakat ağız kasları hiç kımıldamadı.

"Olması gerekiyordu" dedi Fukaeri, Tengo'nun aklından geçenleri okumuş gibi. Yalın bir yanıttı. Aslında bir yanıt da sayılmazdı. Her zamanki gibi.

Tengo bir kez daha gözlerini kapattı. Oraya gitmiş, boşalmış, sonra tekrar buraya dönmüştü. Gerçek bir boşalmaydı. Fışkıran, gerçek meniydi. Dahası, gerekli olduğunu Fukaeri söylüyorsa eğer, bu muhtemelen gerekliydi. Tengo'nun vücudu hâlâ uyuşmuş, hislerini yitirmiş durumdaydı. Üstelik boşalma sonrasındaki halsizlik ince bir zar gibi vücudunu kaplamıştı.

Uzunca bir süre Fukaeri o duruşunu sürdürüp balözü emen böcekler gibi Tengo'nun menisini sonuna kadar sıkıp boşalttı. Tek damla bile bırakmadan. Sonra Tengo'nun penisini usulca çıkartıp, hiçbir şey söylemeden yataktan kalktı ve banyoya gitti. Tengo o an yıldırımların kesildiğinin farkına vardı. O şiddetli yağmur da hangi arada olduysa kesilmişti. Öylesine inatçı, apartmanın tepesinde asılıp kalmış kara bulutlar, geride hiçbir iz bırakmadan yok olup gitmişti. Etraf gerçekdışı denebilecek bir sessizliğe gömülmüştü. Banyoda Fukaeri'nin duş aldığı belli belirsiz duyuluyordu yalnızca. Tengo bakışları tavana çivilenmiş halde, vücuduna her zamanki duyuların geri gelmesini bekledi. Sertleşmesi, boşalma sonrasında da devam ediyordu, ama sertliği biraz azalmış gibiydi.

Yüreğinin bir parçası hâlâ ilkokul sınıfındaydı. Sol elinde kızın parmaklarının dokunuşu net bir şekilde varlığını koruyordu. Elini kaldırıp bakamıyordu, ama

sol elinin avuç içinde kırmızı tırnak izleri olmalıydı. Kalp atışları, sertleşmenin heyecanını hâlâ bir parça taşıyordu. Göğsünün içindeki yoğun bulut yok olup gitmiş olsa da, onun yerine, kalbinin yakınlarında kendini iyice hissettiren keskin bir sızı belirmişti.

Aomame, dedi Tengo içinden.

Aomame'yi görmeliyim, dedi. Onu arayıp bulmam gerek. Çok iyi bildiği bu isteğin farkına neden şimdi varmıştı acaba? Kız bu kadar önemli bir paket vermişti. Neden ben hiç açmadan öylece bıraktım? Başını iki yana sallamaya yeltendi. Fakat henüz boynunu oynatamıyordu. Vücudundaki uyuşukluk tamamen geçmemişti.

Bir süre sonra Fukaeri yatak odasına döndü. Banyo havlusuna sarınmış halde yatağın kenarında oturdu.

Kız, "Little People artık gürültüyü kesti" dedi. Sanki cepheden rapor ileten soğukkanlı, becerikli bir muhabere askeri gibi. Sonra parmak ucuyla havada küçük bir daire çizdi. Rönesans dönemi İtalyan ressamlarının kilise duvarlarına çizdiği gibi güzel, tam bir daireydi. Başlangıcı, sonu olmayan bir daire. O daire bir süre havada kaldı. "Artık bitti."

Bunları söyledikten sonra kız vücuduna sardığı banyo havlusunu çıkardı, üzerinde hiçbir şey olmadan, çırılçıplak vaziyette bir süre orada durdu. Nemli vücudunu sessizce doğanın kurutmasını bekler gibiydi. Çok hoş bir görüntüydü. Dik göğüsleri ve tüysüz apış arası.

Sonra çömelerek yere düşen pijamasını alıp, iç çamaşırı giymeden doğrudan üzerine geçirdi. Düğmelerini ilikleyip bel ipliğini bağladı. Tengo kızın hareketlerini karanlıkta dalgınca izliyordu. Sanki böceklerin değişim geçirme sürecini izliyormuş gibiydi. Tengo'nun pijamaları kıza büyük geliyordu, ama kız buna alışmıştı. Sonra Fukaeri yatağın içine kayarcasına girip dar yatakta kendi yerini belirleyip başını Tengo'nun omzuna yasladı. Tengo çıplak omzunun üzerinde kızın küçük kulağının şeklini hissedebiliyordu. Boğazında ılık nefesini duyumsuyordu. Bununla birlikte vücudundaki uyuşma, zamanı gelince dalgaların çekilmesi gibi yavaş yavaş yok oldu.

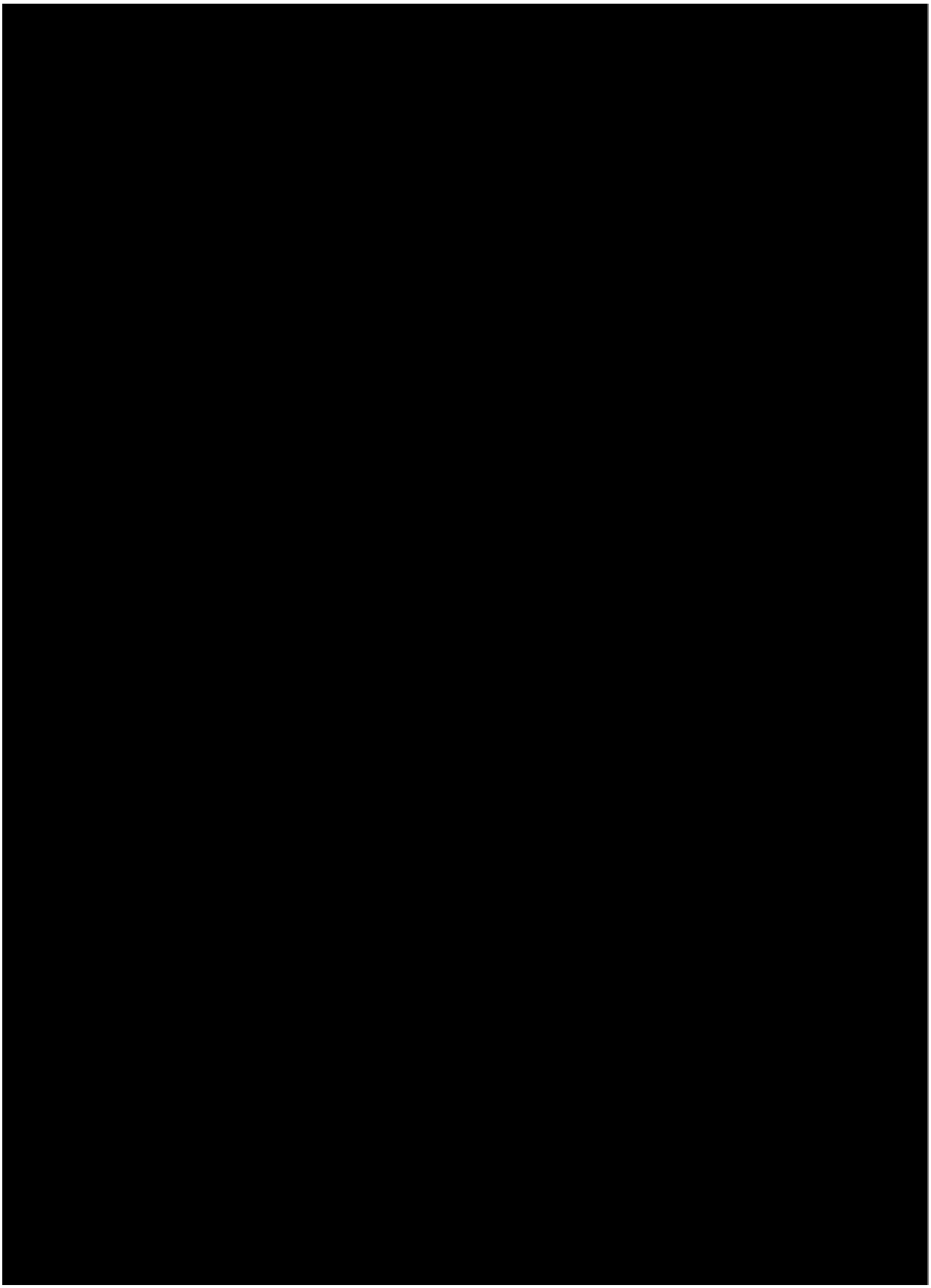
Havadaki nem varlığını koruyordu ama artık vıcık vıcık, rahatsız edici bir nem

değildi. Pencerenin dışında böcekler ötüşmeye başlamıştı. Sertleşmesi artık tamamen geçmiş, Tengo'nun penisi yeniden durgun çamurun içine gizlenmişti. Her şey gerekli aşamalardan geçerek döngüsünü tamamlamış, nihayet sona ermişti. Havaya mükemmel bir daire çizilmişti. Hayvanlar gemiden inip özledikleri yeryüzüne dağılmıştı. Tüm çiftler, bulunmaları gereken yerlere dönmüştü.

"Uyusan iyi olur" dedi kız. "Derin bir uyku çek."

Derin bir uyku çekeceğim, diye düşündü Tengo. Uyuyup uyanacağım. Sabah olduğunda acaba beni nasıl bir dünya karşılayacak?

"Bunu kimse bilemez" dedi Fukaeri, Tengo'nun yüreğini okumuş gibi.

Aomame

Şimdi öcülerin zamanı başlıyor

Aomame dolaptan yedek battaniyeyi çıkarıp adamın iri vücudunun üzerine örttü. Sonra bir kez daha parmağını boynuna bastırıp nabız atışlarının tamamen durup durmadığını kontrol etti. Lider dedikleri adam çoktan başka bir dünyaya geçmişti. Aomame orasının nasıl bir dünya olduğunu bilmiyordu. Fakat 1Q84 yılı olmadığı açıktı. Dahası bu taraftaki dünyada o artık "ölü" diye adlandırılacak bir varlığa dönüşmüştü. En küçük bir ses bile çıkartamadan, sanki ürperir gibi vücudu bir an hafifçe titremiş, sonra yaşam ve ölümü ayıran ince çizgiyi geçivermişti. Bir damla kan bile çıkmamıştı. Şimdi artık tüm acılarından kurtulmuş, mavi yoga şiltesinin üzerinde yüzükoyun sessizce, ölü halde yatıyordu. Aomame işini her zamanki gibi hızla ve doğru bir şekilde yapmıştı.

Aomame iğnenin ucuna tıpayı takıp sert kapaklı kutuya koydu. Kutuyu spor çantasına yerleştirdi. Naylon poşetten Heckler&Koch'u çıkartıp kadife eşofmanının belinin altına sıkıştırdı. Emniyet mandalını açmış, fişek yatağına mermi sürmüştü. Beline değen sert metal Aomame'yi rahatlattı. Pencerenin yanına gidip kalın perdeyi kapatarak odayı tekrar kararttı.

Sonra spor çantasını eline alıp kapıya yöneldi. Kapının koluna elini uzatıp arkasına döndü, karanlığın içinde yüzükoyun yatan iriyarı adama son bir kez baktı. Derin bir uykudaymış gibi görünüyordu. Aomame'nin onu ilk gördüğü andaki gibi. Bu dünyada Aomame'den başka onun yaşamının sona erdiğini bilen kimse yoktu. Hayır, büyük olasılıkla Little People biliyordu. İşte bu yüzden, gök gürültülerine son vermişlerdi. Artık bu uyarıyı göndermelerinin boşa olacağını anlamışlardı çünkü. Seçtikleri temsilcinin yaşamı artık son bulmuştu.

Aomame kapıyı açıp, gözlerini kırpıştırarak aydınlık odaya adımını attı. Ses çıkartmamaya özen göstererek kapıyı usulca kapattı. Dazlak kafalı koltuğa oturmuş kahve içiyordu. Masanın üzerinde oda servisinin getirdiği belli olan kahve potu ve sandviç dolu büyük bir tepsi vardı. Sandviçlerin yarısı duruyordu.

Kullanılmamış iki kahve fincanı da tepsinin yanına konmuştu. Atkuyruğu saçlı olan, kapının yanında, rokoko tarzı sandalyede, daha önceki gibi sırtı dimdik oturuyordu. İkisi de uzun süre aynı duruşla, sessizce zaman geçirmiş olmalıydılar. Odanın içerisinde bir ertelenmişlik duygusu gibi bir hava hâkimdi.

Aomame odaya girince dazlak kafalı elindeki kahve fincanını tepsinin üzerine bırakıp sessizce yerinden kalktı.

“Bitti” dedi Aomame. “Şimdi uyuyor. Uzun zaman aldı. Kaslarına çok yüklenmiş sanıyorum. Bırakın uyusun.”

“Uyuyor mu?”

“Hem de çok derin” dedi Aomame.

Dazlak kafalı dik dik Aomame’nin yüzüne baktı. Gözlerinin derinliklerine ulaşmak ister gibiydi, başka bir şey olup olmadığını anlamak ister gibi. Bakışlarını yavaşça ayakucuna kadar indirip sonra tekrar gözlerini kaldırarak Aomame’nin yüzüne baktı.

“Bu, normal bir şey mi?”

“Kaslardaki şiddetli gerilim giderilince derin uykuya dalanlar çok olur. Özel bir durum değil.”

Dazlak kafalı oturma odası ile yatak odasını ayıran kapıya gitti, kolunu usulca çevirip kapıyı hafifçe aralayarak içeriye göz attı. Aomame, bir şey olması durumunda hemen silahı çıkartabilecek vaziyette elini kadife eşofmanının beline koymuştu. Adam on saniye kadar duruma göz attı, ama nihayet başını geri çekip kapıyı kapattı.

“Ne kadar uyur acaba?” diye sordu Aomame’ye. “Uzunca bir süre öylece yerde yatmasına izin veremeyiz.”

“İki saat kadar sonra uyanır sanıyorum. O zamana kadar mümkünse dokunmayın.”

Dazlak kafalı kol saatine göz atıp saati kontrol etti. Sonra başını hafifçe salladı.

“Tamam, bir süre öylece bırakırız” dedi dazlak kafalı. “Duşu kullanacak

mısınız?”

“Duşa gerek yok. Yalnız yine üzerimi değiştirmeme izin verin.”

“Elbette. Banyoyu kullanın lütfen.”

Aomame elinden gelse üzerini değiştirmeden bir an önce o odadan çıkıp gitmek istiyordu. Fakat adamların kuşkulanmasına yol açmamalıydı. Geldiği zaman üzerini değiştirmişti. Dönerken de aynı şekilde üzerini değiştirmesi gerekirdi. Aomame banyoya gidip eşofman takımını çıkardı. Terden nemlenen iç çamaşırlarını çıkartıp, banyo havlusuyla vücudundaki teri sildikten sonra yenilerini giydi. Sonra gelirken giydiği keten pantolonunu ve beyaz bluzunu üzerine geçirdi. Tabancayı da keten pantolonun kemerinin altına, dışarıdan görünmeyecek şekilde sıkıştırdı. Vücudunu farklı açılarda hareket ettirerek duruşunun tuhaf görünmediğinden emin oldu. Sabunla yüzünü yıkayıp, fırçayla saçlarını düzeltti. Sonra lavabonun büyük aynasının karşısında, yüzünü farklı açılardan gücünün yettiğince buruşturdu. Gerilim yüzünden gerginleşen kaslarını çözebilmek için yapmıştı bunu. Birkaç kez yaptıktan sonra yüzünü normal haline döndürdü. Yüzünü böyle buruşturduktan sonra normal yüzünün nasıl olduğunu anımsaması biraz zaman alıyordu. Yüz kaslarını eğip bükerek yüzüne asıl ifadesini yerleştirdi. Aomame aynaya dikkatlice bakıp yüzünü iyice kontrol etti. Sorun yok, dedi içinden. Normal bir yüz. Gülümsemeyi bile başarabilirim. Ellerim titremiyor. Bakışlarım da sakin. Her zamanki serinkanlı Aomame’yim ben.

Fakat dazlak kafalı, Aomame yatak odasından çıkar çıkmaz bakışlarını dikkatle onun yüzüne çevirmişti. Adam gözyaşı izini fark etmiş olabilirdi. Çok fazla ağladığından biraz iz kalmış olmalıydı. Bunu düşününce Aomame huzursuz oluverdi. Kas esnetme antrenmanı yaparken niye ağlasındı ki? Karşısındaki adama tuhaf gelebilirdi. Sıradışı bir şeyler mi oldu? diye kuşkulanabilirdi. Bu yüzden yatak odasının kapısını açıp Lider’in durumuna bakmaya gitmiş, adamın kalbinin durduğunu keşfetmiş olabilirdi.

Aomame elini belinin arkasına atıp tabancanın kabzasını kontrol etti. Sakinleşmeliyim, dedi içinden. Korkmamalıyım. Korku yüzüme yansırsa adamlar kuşkulanabilir.

Aomame en kötü durumu göze alarak, sol elinde spor çantası, temkinli hareketlerle banyodan çıktı. Sağ elini, hemen silaha uzatabilecek şekilde

tutuyordu. Fakat odada farklı bir durum yoktu. Dazlak kafalı kollarını göğsünde kavuşturmuş, odanın ortasında duruyor, gözlerini kısmış bir şeyler düşünüyordu. Atkuyruğu saçlı, daha önceki gibi, girişin yanındaki sandalyeye oturmuş, serinkanlılıkla odayı inceliyordu. Adam, bombardıman uçağının makineli tüfek sorumlusu gibi sabit gözlerle bakıyordu. Tek başına mavi gökyüzünü izlemeye alışkındı. Gözleri havanın rengine boyanmıştı.

“Yorulmuş olmalısınız” dedi dazlak kafalı. “Kahve içmek ister misiniz? Sandviç de var.”

Aomame, “Teşekkür ederim. Fakat istemem. İşin hemen sonrasında açlık hissetmiyorum. Bir saat geçince yavaş yavaş iştahım geri geliyor” diye yanıtladı.

Dazlak kafalı başını sallayarak anladığını belirtti. Sonra ceketinin iç cebinden kalınca bir zarf çıkartıp, ağırlığını tarttıktan sonra Aomame’ye uzattı. “Buyrun, söylediğiniz ücretten daha fazlası olmalı içinde. Az önce söylediğim gibi bugünkü işinizi gizli tutun lütfen” dedi adam.

“Sus payı yani” dedi Aomame şakayla karışık.

“Fazladan zahmete girdiğiniz için” dedi adam, yüzündeki ifadeyi değiştirmeden.

“Aldığım ücretten bağımsız olarak sır saklarım. Bu da benim işimin bir parçası. Dışarıya hiçbir şey sızmaz” dedi Aomame. Sonra aldığı zarfı öylece spor çantasına koydu. “Fatura gerekiyor mu?”

Dazlak kafalı başını iki yana salladı. “Gerekmez. Bu, bizim kendi içimizde halledeceğimiz bir konu. Sizin de bunu gelir olarak beyan etmenize gerek yok.”

Aomame sessizce, tamam anlamında başını salladı.

“Çok yoruldunuz sanıyorum” dedi dazlak kafalı, içeride neler olduğunu öğrenmek ister gibi.

“Her zamankinden fazla” dedi Aomame.

“Sıradan biri değil zira.”

“Öyleydi.”

“Yerine hiç kimseyi koyamayacağımız biri” dedi adam. “Üstelik uzun süredir şiddetli sancılardan mustarip bir yaşam sürüyordu. Bizim sıkıntı ve acılarımızı, deyim yerindeyse kendi vücuduna topluyordu. Dileğimiz bu acılarının biraz olsun azalması.”

“Temel nedenin ne olduğunu bilemediğim için net bir şey söyleyemem, ama” dedi Aomame, sözcükleri seçerek, “acısının biraz dindiğini sanıyorum.”

Dazlak kafalı başını salladı. “Gördüğüm kadarıyla siz de bir hayli efor sarf etmişsiniz.”

“Olabilir” dedi Aomame.

Aomame ile dazlak kafalı konuşurlarken atkuyruklu, kapının yanında oturmuş odayı sessizce incelemeye devam ediyordu. Yüzü oynamıyor, yalnızca gözleri hareket ediyordu. Yüz ifadesinde hiç değişiklik olmuyordu. İkisinin konuşmalarını duyup duymadığı anlaşılmıyordu. Ketum, yalnız ve dikkati asla elden bırakmadan düşman uçağının küçük gölgesini bulutların arasında arıyordu. En başta ancak fasulye tanesi büyüklüğünde görülebilirdi zira.

Aomame bir an tereddüt ettikten sonra dazlak kafalıya sordu: “Gereksiz bir soru olabilir, ama kahve içmek, sandviç yemek cemaatinizin kurallarına aykırı değil mi?”

Dazlak kafalı arkasına dönüp masanın üzerindeki kahve potuna ve sandviç tepsisine göz attı. Sonra hafifçe, gülümsemeyi andıran bir değişiklik oldu dudaklarında.

“Bizim cemaatimizin o kadar katı kuralları yoktur. İçki ve sigara yasaktır. Cinsel konularda da bazı yasaklar vardır. Fakat yiyecek konusunda nispeten özgürdür. Normalde basit yiyecekler dışında bir şey koymayız ağzımıza, ama kahvede ve salamlı sandviçte özel bir yasak yoktur.”

Aomame fikir belirtmeksizin yalnızca başını salladı.

“Birçok insanın bir arada olduğu bir yer. Elbette bazı kurallar gerekli oluyor. Fakat sabit kalıplara hapsolup kalınca, asıl amaçtan sapılabilir. Dini kurallar ve öğreti nihayetinde göreli bir şeydir. Önemli olan çerçeve değil, içinde olandır.”

“Lideriniz de o içindekini sağlıyor, değil mi?”

“Evet, öyle. Bizim kulağımızın algılayamadığı sesleri, muhterem duyabiliyor. Çok özel bir insan.” Dazlak kafalı bir kez daha Aomame’nin gözlerine baktı. Sonra, “Bugün çok zahmete girdiniz. Geçmiş olsun. Yağmur da dindi gibi” dedi.

“Yıldırımlar çok feciydi” dedi Aomame.

“Hem de çok” dedi dazlak kafalı. Fakat yıldırımlar ya da yağmur hiç de ilgisini çekmiyormuş gibiydi.

Aomame, başını hafifçe eğerek selam verdi, spor çantasını alıp kapıya yöneldi.

“Biraz durun” diye seslendi dazlak kafalı, arkasından sert bir sesle.

Aomame odanın ortasında durup arkasına döndü. Kalbi kesik, tok sesler çıkartmaya başlamıştı. Eli, istemeden beline gitmişti.

“Yoga şiltesi” dedi genç adam. “Yoga şiltenizi almayı unuttunuz. Yatak odasında yerde serili duruyor.”

Aomame gülümsedi. “Şu an onun üzerinde derin uykuda. Vücudunu oynatarak altından almak olmaz. Mahsuru yoksa hediyem olsun. Pahalı bir şey değil. Uzun süredir de kullanıyordum. İstemezseniz atabilirsiniz.”

Dazlak kafalı biraz düşündü. Sonra başını tamam anlamında salladı. “Geçmiş olsun” dedi.

Aomame kapıya yaklaşınca atkuyruklu sandalyeden kalkıp kapıyı açtı. Sonra başını hafifçe eğerek selam verdi. Bu adamla tek kelime konuşamamış olduk, dedi Aomame içinden. O da başıyla selam vererek önünden çekilmek için hareketlendi.

Fakat o an şiddet düşüncesi, müthiş bir elektrik akımı gibi, Aomame’nin teninde yayılıverdi. Atkuyruklunun eli, ani bir hareketle uzanıp onun sağ elini yakalamaya kalkmıştı sanki. Bu, son derece hızlı, kararlı bir hareket gibiydi. Havadaki bir sineği yakalayabilecek hızdaydı. Tüm duyularının harekete geçtiği bir andı. Aomame’nin vücudundaki tüm kaslar gerildi. Tüyleri diken diken oldu. Kalbi, bir an atmayı bıraktı sanki. Nefesi tıkanıp, sırtında buza dönüşmüş böcekler yürüyor gibi oldu. Bilinci şiddetli bir akkor ışığına maruz kalıvermişti sanki. Adam o an sağ elini yakalayacak olursa, silaha elini uzatması imkânsız hale gelirdi. O durumda hiç şansım kalmaz. Bu adam benim bir şey yaptığımı

hissetmiş olmalı. Bu odanın içerisinde bir şey yaptığımı önsezileriyle anladı herhalde. Ne olduğunu bilemediği feci uygunsuz bir şey. Önsezileri, bu kadını yakalamam gerek, diyordu. Önsezilerim bana, yakalayıp yere yatırmamı, üzerine tüm ağırlığımla çullanıp önce omzunu çıkartmamı söylüyor. Fakat bu, nihayetinde bir önsezi. Kesin bir kanıt yok. Yanlış bir önseziyse çok kötü bir duruma düşerim, diye içinden geçiriyor olmalıydı atkuyruklu. Adam bir tereddütten sonra vazgeçti. Ne yapılacağına karar veren, nihayetinde dazlak kafalıydı. Onun yetkisi yoktu. Sağ elinin hareketini var gücüyle bastırıp omzunu gevşetti. Aomame, atkuyruklunun bilincinde geçen o bir iki saniyedeki aşamaları tüm canlılığıyla hissedebilmişti.

Aomame halı kaplı koridora çıktı. Arkasına bakmadan asansöre yönelip o düz koridorda sert adımlarla yürüdü. Atkuyruklu başını kapıdan uzatmış, Aomame'nin hareketlerini izliyor olmalıydı. Aomame o keskin, bıçak gibi bakışları sırtında hissediyordu. Vücudundaki tüm kaslar feci şekilde seğiriyordu, ama asla dönüp arkasına bakmadı. Dönüp arkasına bakmaması gerekiyordu. Koridorun köşesini döndüğünde, nihayet vücudundaki kasları gevşetebildi. Fakat kendini rahat hissetmesi için henüz erkendi. Bir an sonra neler olacağını bilemezdi. Aomame asansörün aşağıya iniş düğmesine basıp asansör gelene kadar (sonsuzluğa yakın bir zaman geçti) elini belinin arkasındaki tabancanın kabzasından ayırmamıştı. Atkuyruklu, yeniden düşünüp peşinden gelecek olursa her an çekip çıkarabilecek şekilde. O güçlü eller kendi vücudunu yakalamadan önce, tereddüt etmeden adamı vurması gerekirdi. Ya da tereddüt etmeden kendisini vurmak zorundaydı. Bunlardan hangisini seçeceğini Aomame bilemiyordu. Sonuna kadar da bir tercih yapamayabilirdi.

Fakat arkasından gelen yoktu. Otelin koridorunda sessizlik hâkimdi yalnızca. Asansörün kapısı zil sesiyle birlikte açılınca Aomame içeri girdi. Lobi katı düğmesine basıp kapının kapanmasını bekledi. Sonra dudaklarını ısırarak gözlerini kat göstergesi paneline dikti. Asansörden inip geniş lobiyi kat ettikten sonra, ana giriş kapısının önünde müşteri bekleyen taksiye bindi. Artık yağmur tamamen dinmişti, ama suyun içinden yeni çıkmış gibi arabanın her tarafından sular süzülüyordu.

"Şincuku İstasyonu batı kapısına gideceğiz" dedi Aomame.

Taksi hareket edip otelin önünden ayrılınca Aomame göğsünde biriken havayı

tamamen boşalttı. Sonra gözlerini kapatıp, kafasını boşaltmaya çalıştı. Bir süre hiçbir şey düşünmek istemiyordu.

İçinde güçlü bir kusma hissi vardı. Midesindeki her şey boğazına kadar yükselmiş gibiydi. Fakat bir şekilde bastırmayı başardı. Düğmeye basarak pencere camını yarısına kadar açıp, nemli gece havasını ciğerlerine çekti. Koltuğa iyice gömülüp birkaç kez derin derin nefes aldı. Ağzının içinde uğursuz bir koku vardı. Vücudunun bir yerlerinde bir şeyler kokuşmuş gibi.

Bir an aklına gelince, keten pantolonunun cebini karıştırıp iki sakız buldu. Hafifçe titreyen elleriyle jelatini açtı, sakızları ağzına atarak usulca çiğnemeye başladı. Nane kokuluydu. Özlediği bir kokuydu. Bir şekilde sinirlerini yatıştırdı. Çenesini oynattıkça ağzının içindeki itici koku yavaş yavaş hafiflemeye başladı. Vücudumda bir şeyler kokuşmuş değil. Korku beni tuhaflaştırıyor yalnızca.

Fakat nihayetinde böylelikle her şey bitti, dedi Aomame içinden. Artık insan öldürmeme gerek yok. Üstelik ben doğru olanı yaptım, diye düşündü Aomame. Bu adam öldürülmeyi hak edecek şeyler yapmıştı. Yalnızca cezasını buldu. Dahası, tamamen tesadüftü, ama öldürülmeyi kendisi de çok istiyordu. Ben, istediği gibi huzurlu bir ölüm verdim ona. Yanlış bir şey yapmadım. Yalnızca yasalara karşı geldim.

Fakat bunları kendi kendine ne kadar söylerse söylesin, yüreğinin derinliklerinde ikna olamıyordu. Aomame az önce sıradan olmayan bir insanı kendi elleriyle öldürmüştü. Sivri iğne ucunun o adamın boynuna sessizce saplanıp girdiği andaki dokunuş hâlâ aklındaydı. Orada elleriyle normal olmayan bir şeyler hissetmişti. Bu, Aomame'nin yüreğini allak bullak etmişti. Avuçlarını açıp bir süre baktı. Bir farklılık vardı. Avcu her zamankinden tamamen farklıydı. Fakat farkın ne olduğunu ayrımsayamıyordu.

Adamın dediklerine inanacak olursa, onun öldürdüğü bir peygamberdi. Tanrı'nın sesini duyduğu sanılıyordu. Fakat o sesin sahibi Tanrı değildi. Muhtemelen Little People denen varlıklardı. Peygamber, aynı zamanda kraldı; kralın kaderi de öldürülmekti. Yani, Aomame kaderin yolladığı cellattı. Bir de Aomame, ister kral olsun isterse peygamber, o varlığı şiddet yoluyla ortadan kaldırarak dünyanın iyilik kötülük dengesini korumuştu. Bunun sonucunda ölmek zorundaydı. Fakat Aomame bir anlaşma yapmıştı. O adamı öldürecek, gerçek anlamda kendi canından vazgeçerek Tengo'nun hayatını kurtaracaktı. Anlaşmanın içeriği buydu. Elbette adamın dediklerine inanacak olursa.

Fakat Aomame adamın dediklerine temelde inanmadan edemiyordu. Akli dengesi bozuk biri değildi ve ölmek üzere olan bir insan yalan söylemezdi. Her şeyden öte, sözleri ikna ediciydi. Devasa bir çıpa gibi ağır bir ikna gücü vardı. Tüm gemiler büyüklük ve ağırlıklarına uygun çıpalara sahiptir. Ne kadar sefilce işler yapmış olursa olsun bu adam gerçekten büyük bir gemiyi andıran bir insandı. Aomame bunu kabullenmeden edemiyordu.

Şoförün görmemesine dikkat ederek Heckler&Koch'u belinden sıyırıp emniyet mandalını indirdikten sonra, poşetin içine yerleştirdi. 500 gramlık sert ve ölümcül ağırlık Aomame'nin vücudundan uzaklaşmıştı.

"Az önceki yıldırımlar çok feciydi. Yağmur da müthişti" dedi şoför.

"Yıldırım?" dedi Aomame, sanki bu çok eskiden olmuş bir olaymış gibi. Oysa yalnızca yarım saat öncesiydi. "Haklısınız, yıldırımlar fenaydı."

"Hava durumunda hiç söylememişlerdi. Gün boyu havanın iyi olacağını söylüyorlardı."

Aomame zihnini zorladı. Bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Fakat aklına bir şey gelmiyordu. Kafasının çalışması hantallaşmış gibiydi. "Hava durumu tahminleri güvenilmezdir ne de olsa" dedi.

Şoför dikiz aynasından Aomame'ye şöyle bir göz attı. Konuşma tarzı bir şekilde tuhaf olabilirdi. Şoför sessizliği bozdu:

"Yolları su basınca, metronun Akasaka Mitsuke İstasyonu'nu sel basmış, metro hattı suya gömülmüş. Küçük bir alana o kadar çok yağmur yağınca öyle olmuş. Ginza Hattı ve Marunouçi Hattı, geçici bir süre seferlerine ara verdi. Az önceki haberlerde söylüyordu."

Yoğun ve şiddetli yağmur yüzünden metro seferleri durdurulmuş. Bu, benim planlarımı bir şekilde etkiler mi acaba? Çok hızlı bir şekilde düşünmeliyim. Şincuku İstasyonu'na gidip emanet dolabından seyahat valizimi ve omuz çantamı alacağım. Sonra Tamaru'ya telefon edip, direktifini bekleyeceğim. Eğer Şincuku'dan Marunouçi Hattı'nı kullanmam gerekirse, durum sıkıntılı bir hal alabilir. Kaçmak için yalnızca iki saat zamanım var. İki saat geçince adamlar Lider'in uyanmamasını tuhaf bulacak. Herhalde yan odaya bakıp adamın son nefesini verdiğini anlayacaklar. Hemen de harekete geçerler.

“Marunouçi Hattı çalışmıyor mu acaba?” dedi Aomame şoföre.

“Bilemiyorum. Radyo haberlerini açayım mı?”

“Evet, lütfen.”

Lider’in söylediklerine göre, o fırtınayı Little People çağırmıştı. Akasaka çevresindeki sınırlı bölgeye yoğun şekilde yağmur yağdırmışlar, bu yüzden metro seferleri durmuştu. Aomame başını iki yana salladı. Bu, planın bir parçası olabilirdi. Ama her şey planlandığı gibi yürümüyordu.

Şoför radyoyu NHK’ya ayarladı. Müzik programı yayınlanıyordu, 1960’lı yılların ikinci yarısında moda olan Japon şarkıcıların söylediği halk şarkıları özel programıydı. Aomame, o şarkıları çocukluğunda dinlediğini anımsıyordu, ama hiç de özlem hissetmiyordu. Aksine rahatsız edici düşünceler içinde kabarmaya başladı. O parçaların Aomame’ye anımsattığı, hatırlamak istemediği türden şeylerdi yalnızca. Bir süre sabredip programı dinlediyse de metro durumuyla ilgili bir haber çıkmadı.

“Kusura bakmayın. Bu kadarı yeterli. Radyoyu kapatabilir misiniz?” dedi Aomame. “Şincuku İstasyonu’na gidip kendim bakayım duruma.”

Şoför radyoyu kapattı. “Şincuku İstasyonu mutlaka kalabalıktır” dedi.

İstasyon şoförün söylediği gibi son derece kalabalıktı. Şincuku İstasyonu’nda, devlet demiryollarıyla bağlantı yapan Marunouçi Hattı durduğundan, akış kesintiye uğramış, insanlar ortalıkta koşuşturup duruyorlardı. İşten çıkış saatinin yoğunluğu geçmişti, ama yine de insan kalabalığını yararak ilerlemeye çalışmak güç bir işti.

Aomame nihayet emanet dolabına ulaşıp, omuz çantası ve el yapımı siyah deri seyahat valizini çıkarttı. Valizde kiralık kasadan aldığı nakit para vardı. Spor çantasından bazı eşyalarını çıkartıp omuz çantasına ve seyahat valizine paylaştırdı. Dazlak kafalıdan aldığı nakit para zarfı, tabancanın bulunduğu naylon poşet, buz kıracağını koyduğu sert kapaklı kutu. Artık ihtiyaç duymadığı Nike spor çantasını hemen yakındaki bir emanet dolabına koyup, 100 yen bozuk para atarak kilitledi. Çantayı geri almak gibi bir niyeti yoktu. Onun kimliğine ulaşabilecekleri bir şey de yoktu içinde.

Aomame elinde seyahat valiziyle istasyon binasında dolaşıp umumi telefon aradı. Bütün umumi telefonların önü kalabalıktı. Tren seferlerinin durması yüzünden eve geç döneceklerini telefonla bildirmeye çalışan insanlar, uzun kuyruklar oluşturmuş, sıralarını bekliyorlardı. Aomame hafifçe yüzünü buruşturdu. Galiba Little People, öyle kolayca kaçmama izin vermeyecek gibi. Lider'in söylediklerine bakılırsa, bana doğrudan bir şey yapamazlar. Fakat başka yollara başvurarak hareketlerime engel olabilirler.

Aomame telefon sırası beklemekten vazgeçip istasyondan çıktı, biraz yürüyüp gözüne ilişen ilk kafeye girerek buzlu kahve sipariş etti. Kafenin pembe telefonu da meşguldü, ama sıra bekleyen çok fazla insan yoktu. Aomame orta yaşlı bir kadının arkasında durup, kadının uzun konuşmasının bitmesini sabırla bekledi. Kadın rahatsız olmuş gibi sert bakışlarla Aomame'yi süzüyordu, ama beş dakika kadar konuştuktan sonra pes edip telefonu kapattı.

Aomame üzerindeki bütün bozuk paraları telefona atıp, hafızasına yerleştirdiği numarayı çevirdi. Üç kez çaldıktan sonra, "Şu an telefona yanıt veremiyorum. Mesajınız varsa sinyal sesinden sonra bırakınız lütfen" diye teypten gelen yapay sesi duydu. Sinyal sesi gelince, Aomame ahizeye, "Tamaru, eğer oradaysan açar mısın?" dedi.

Karşı tarafta ahize kaldırıldı. "Buradayım" dedi Tamaru.

"Sevindim" dedi Aomame.

Tamaru o sesteki, her zamankinden farklı, gergin tınıyı hissetmiş gibiydi. "İyi misin?" diye sordu.

"Şimdilik."

"Her şey yolunda gitti mi?"

Aomame, "Derin uykuda. Olabilecek en derin uykuda" dedi.

"Anlaşıldı" dedi Tamaru. Rahatlamış olacaktı, bu sesine yansımıştı. Duygularını dışa yansıtmayan Tamaru için nadir bir durumdu. "İletirim. Mutlaka rahatlayacaktır."

"Kolay olmadı gerçi."

“Biliyorum, ama iş bitti.”

“Bir şekilde” dedi Aomame “Bu telefon güvenli mi?”

“Özel hat kullanıyoruz, endişelenme.”

“Şincuku İstasyonu’ndaki emanet dolabından seyahat için hazırladığım eşyalarımı aldım. Şimdi ne yapıyorum?”

“Ne kadar zaman var?”

“Bir buçuk saat” dedi Aomame. Sonra basitçe durumu açıkladı. “Bir buçuk saat kadar sonra o iki koruma yan odayı kontrol edip Lider’in nefes almadığını anlayacaklardır muhtemelen.”

“Bir buçuk saat yeterli” dedi Tamaru.

“Adamlar Lider’i bulduklarında hemen polise bildirirler mi acaba?”

“Bunu bilemem. Daha dün, polis cemaat merkezinde araştırma yaptı. Gerektiğinde bilgilerine başvurmak üzere diyerek oradan ayrılmış durumdalar. Henüz sistemli bir araştırma yapmadılar, ama tam bu sırada cemaatin başındaki Lider tuhaf bir şekilde ölecek olursa, bir hayli sıkıntılı bir durum ortaya çıkar.”

“Yani dışarıya bildirmeden kendi başlarına halletmeye çalışabilirler, öyle mi?”

“O tipler için hiç de zor değil. Yarınki gazeteleri görünce ne olduğunu anlarız. Liderlerinin ölümünü polise bildirip bildirmediklerini görürüz. Ben kumarı pek sevmem. Fakat bahse girmem gerekse, kesinlikle polise bildirmeyecekler derim.”

“Doğal bir ölüm olarak düşünmezler mi acaba?”

“Bakarak anlayamazlar. Ayrıntılı bir adli tıp otopsisi yapılmadığı sürece, doğal ölüm mü, yoksa cinayet mi olduğu anlaşılmaz. Fakat neticede bu tipler önce seninle konuşmak isteyeceklerdir. Ne de olsa liderlerini hayattayken gören son kişi sensin. Dahası, senin yaşadığın evi boşaltıp ortadan kaybolduğunu öğrenirlerse, elbette bunun doğal bir ölüm olmadığı sonucuna varırlar.”

“Sonra beni aramaya başlarlar. Var güçleriyle.”

“Orası kesin” dedi Tamaru.

“Ortadan kaybolabilecek miyim acaba?”

“Planımız hazır. Sıkı bir plan. Bu plan dahilinde dikkatlice ve sabırla hareket edecek olursan kimse seni bulamaz. En tehlikelisi, korkmak.”

“Elimden geleni yapıyorum” dedi Aomame.

“Yapmaya devam et. Hızlı davran. Zaman senden yana olsun. Sen dikkatli, sabırlı bir insansın. Her zamanki gibi davran yeter.”

Aomame, “Akasaka çevresinde şiddetli ve yoğun yağış vardı. Metro seferlerine ara verilmiş durumda” dedi.

“Biliyorum” dedi Tamaru. “Fakat endişelenme. Metroyu kullanmayacaksın. Şimdi bir taksi çevirip şehir merkezindeki gizli eve gitmeni istiyorum.”

“Şehir merkezi? Uzak bir yerlere gitmeyecek miydim?”

“Elbette uzaklara gideceksin” dedi Tamaru, yavaş yavaş ve tüm sözcükleri rahatlıkla duyulsun diye tek tek. “Fakat ondan önce bazı hazırlıklar yapmak gerek. Adını, yüzünü değiştirmemiz gerekiyor. Üstelik bu seferki zor bir işti. Sen de bir hayli yıpranmış olmalısın. Böyle bir durumda telaşla hareket edecek olursan işler yolunda gitmeyebilir. Bir süre bu gizli evde saklanacaksın. Merak etme, sana gereken tüm desteği sağlayacağız.”

“Bu ev nerede?”

“Koenci’de” dedi Tamaru.

Koenci, diye aklından geçirdi Aomame. Sonra tırnağının ucuyla hafifçe dişine vurdu. Koenci’nin nasıl bir yer olduğunu hiç bilmiyordu.

Tamaru adresi ve apartmanın adını söyledi. Her zamanki gibi Aomame not almaksızın hepsini belleğine yerleştirdi.

“Koenci İstasyonu güney çıkışı. 7. Çevreyolu yakınlarında. Daire numarası 303. Girişteki otomata 2831’i kodlarsan açılır.”

Tamaru kısa bir ara verdi. Aomame 303 ve 2831 sayılarını içinden tekrarladı.

“Anahtar paspasın altına bantlanmış halde. Evde bir süre yaşamana yetecek şeyler var. Dışarı çıkmana gerek yok. Ben seni ararım. Üç kez çaldırıp kapatır, yirmi saniye sonra tekrar ararım. Mümkün olduğunca sen aramamaya çalış.”

“Anladım” dedi Aomame.

“O tipler sağlam mıydı?” diye sordu Tamaru.

“İki kişiydiler, bir hayli sağlam görünüyorlardı. Bir an ürktüm yine de. Fakat profesyonel değillerdi. Senin eline su dökemezler.”

“Benim gibisi pek yoktur.”

“Senin gibisi çok fazla olursa sıkıntı yaratır, belki.”

“Belki de” dedi Tamaru.

Aomame eşyalarını alıp istasyonun taksi durağına yöneldi. Orada da uzun bir kuyruk oluşmuştu. Metro tekrar çalışmaya başlamamış gibiydi. Fakat kuyruğa girip sabırla sırasının gelmesini beklemekten başka çaresi yoktu. Ona tercih hakkı bırakılmamıştı.

Sinirli oldukları yüzlerinden belli olan, işten evlerine dönmeye çalışan insanların arasına karışıp taksi sırasını beklerken, gizli evin adresini ve apartmanın adını, daire numarasını, otomatik kilidin şifresini, Tamaru’nun telefon numarasını içinden tekrarlıyordu. Çileci rahiplerin bir dağın zirvesindeki kayanın üzerine oturup önemli duaları ezberden okuması gibi. Aomame aslında belleğine güvenirdi. Bu kadarlık bir bilgiyi hiç zorlanmadan ezberleyebilirdi. Fakat şu an bu rakamlar onu hayata bağlayan bir ip gibiydi. Birisini bile unutacak, yanlış hatırlayacak olursa, hayatta kalması zorlaşırdı. Beynine iyice kazıması gerekiyordu.

Nihayet taksiye bindiğinde, Lider’in cesedini bırakıp odadan çıktığından bu yana yaklaşık bir saat geçmişti. Şimdilik planladığından iki kat fazla zaman harcamıştı. Herhalde Little People da zaman açısından o ölçüde avantaj yakalamıştı. Akasaka’ya yoğun, şiddetli bir yağmur yağdırıp metro seferlerini

durdurmuş, insanların geri dönüş yolculuğunda karmaşa yaratmayı başarmış, Şincuku İstasyonu'nda yığılmaya yol açmış, taksi bulmayı zorlaştırmış, Aomame'nin hareketlerini geciktirmişlerdi. Böylelikle Aomame'nin sinirleri de iyice bozulmuştu. Soğukkanlılığını yitirmek üzereydi. Hayır, bunların hepsi tesadüf belki. Rastlantı eseri böyle olmuştur. Ben yalnızca, bir varlıkları bile olmayan Little People'ın gölgesinden korkuyorum belki de.

Aomame şoföre gideceği yeri söyleyince, koltuğa iyice gömülüp gözlerini kapattı. O koyu takım elbiseli ikili, şu an kol saatlerine bakarak saati kontrol edip, liderlerinin uyanmasını bekliyor olmalıydılar. Aomame o hallerini hayalinde canlandırdı: Dazlak kafalı kahve içerek birçok şey düşünüyor. Düşünmek, onun işi. Düşünüp karar vermek. Lider'in uykusunun fazla derin olduğundan kuşkulanıyor olabilir. Lider, her zaman sessiz ve derin uyur. Horultusu ya da nefes alıp verişi duyulmaz. Yine de varlığı hissedilir. İki saat derin bir şekilde uyur, demişti o kadın. Kaslarının kendini yeniden toparlayabilmesi için o süre boyunca rahat bırakmak gerekiyor. Henüz bir saat bile olmadı. Fakat onu rahatsız eden bir şeyler var. Durumunu bir kontrol etmek iyi olabilir. Ne yapacağı konusunda tedirgin.

Fakat aslında tehlikeli olan, atkuyruklu adamdı. Odadan çıkarken atkuyruklunun, bir an için gösterdiği şiddet eğilimini Aomame tüm netliğiyle anımsıyordu. Hiç konuşmuyordu, ama belli ki sezgileri güçlü biriydi. Savaş sporları konusunda da üstün yetenekli olmalıydı. Aomame'nin tahmin ettiğinden daha iyi olsa gerekti. Aomame bildiği dövüş sporları ile muhtemelen onun karşısında duramaz, tabancaya el atacak fırsat bile bulamazdı. Fakat şansına, adam bir profesyonel değildi. Önsezilerini eyleme geçirmeden önce mantığını işletmişti. Birilerinden direktif almaya fazla alışmıştı. Tamaru'dan farklıydı. Tamaru olsaydı, önce karşısındakini etkisiz hale getirir, kontrol altına almayı düşünürdü. Onun için önce eylem gelirdi. Önsezilerine güvenir, teorik hükümleri sonraya bırakırdı. Bir anlık tereddütle iş işten geçebilirdi. O, bunu iyi bilirdi.

O sırada olanları düşününce koltukaltlarından ince bir ter boşanmaya başladı. Artık çok dikkatli olmalıyım. Tamaru'nun söylediği gibi. Dikkatli ve sabırlı olmak her şeyden önemli. Dikkati elden bıraktığım anda tehlikeyle karşı karşıya gelirim.

Taksi şoförü, nazikçe konuşan orta yaşlı bir adamdı. Arabayı durdurup

taksimetreyi kapattı, harita çıkartarak adresi ve apartmanın yerini haritadan bulma nezaketini gösterdi. Aomame teşekkür ederek taksiden indi. Altı katlı, şık, yeni bir apartmandı. Konut bölgesinin tam ortasındaydı. Girişinde kimsecikler yoktu. Aomame 2831'i tuşladı. Ana kapının otomatiği açıldı. Temiz ama dar bir asansörle üçüncü kata çıktı. Asansörden inince önce acil durum merdiveninin yerini kontrol etti. Sonra kapı paspasının altına bantlanmış olan anahtarı alıp, daireye girdi. Kapıyı açınca otomatik olarak girişin ışıkları yandı. Daireyi, yeni inşaatlara özgü koku kaplamıştı. Yerleştirilen mobilyalar da, elektrikli ev aletleri de, hepsi tamamen yeni gibiydi. Kullanıldıklarına dair bir iz yoktu. Kutusundan çıkartıp naylon poşetlerini açmış, öylece bırakmışlardı herhalde. Bu mobilya ve elektrikli ev aletleri, apartmanın model dairesini göstermek için tasarımcılar tarafından satın alınmış gibi görünüyordu. Basit bir tasarım ve işlevsellik ön planda tutulmuştu, ama yaşam kokusu hissedilmiyordu.

Girişin sol tarafında mutfak ve oturma odası vardı. Bir koridor, lavabo ve banyo, dip tarafta ise iki oda bulunuyordu. Yatak odalarından birine çift kişilik yatak konulmuştu. Yatak güzelce yapılmıştı. Pencerenin panjurları kapalıydı. Caddeye bakan pencere açılınca 7. Çevreyolu'nun trafiğinden yükselen sesler, uzak bir denizin uğultusu gibi duyuldu. Pencereyi kapatınca hiçbir şey işitilmez oluyordu. Oturma odasının küçük bir balkonu vardı. Oradan, apartmanın önünden geçen yolun öte yanında küçük bir park görülebiliyordu. Parkta salıncak, kaydırak, kum havuzu ve umumi tuvalet vardı. Yüksekteki cıva lambası, doğallıktan uzak bir ışıkla çevreyi aydınlatıyordu. Kocaman bir Zelkova* ağacı dallarını açmıştı. Daire üçüncü kattaydı, ama çevrede yüksek bina yoktu. İnsanların bakışlarını dert etmeye gerek de yoktu.

Aomame kısa süre önce boşalttığı, Ciyugaoka'daki kendi apartman dairesini anımsadı. Eski bir binaydı. Pek temiz olduğu söylenemezdi. Arada sırada hamamböcekleri çıkardı. Duvarları da inceydi. Sevgiyle bağlandığı bir ev olduğunu asla söyleyemezdi. Fakat şimdi oraya özlem duyuyordu. Bu, hiçbir yerinde tek bir leke bulunmayan yepyeni dairede durdukça, belleği ve kişiliği gasp edilmiş, isimsiz bir insana dönüşmüş gibi hissediyordu kendini.

Buzdolabını açınca, kapısının iç tarafında dört kutu Heineken teneke birasının durduğunu gördü. Aomame birini açıp yalnızca bir yudum aldı. 21 inçlik televizyonu açtı, karşısına geçip haberlere baktı. Yıldırımlar ve şiddetli yağmur hakkında haberler vardı. Akasaka Mitsuke İstasyonu'nu su basması, Marunouçi Hattı ve Ginza Hattı'nın seferlerinin durmuş olması, ilk haber olarak veriliyordu. Taşan su, istasyonun merdivenlerinden şelale gibi akmıştı. Yağmurluk giyen

istasyon görevlileri, istasyon girişine kum torbalarıyla set oluşturmuşlardı, ama bu neresinden bakılırsa bakılsın geç alınmış bir önlemdi. Metro hâlâ çalışmıyordu. Tekrar ne zaman çalışmaya başlayacağı da bilinmiyordu. Televizyonun muhabiri mikrofon uzatarak, eve dönmek için bir yol arayan insanların yorumunu alıyordu. Sabahki hava durumu raporunda tüm gün havanın açık olacağı söyleniyordu, diye şikâyet edenler de vardı.

Haberleri sonuna kadar izlediyse de Öncüler liderinin öldüğüne dair bir haber, elbette henüz yoktu. O iki koruma yan odada iki saatin geçmesini bekliyor olmalıydılar. Sonra gerçeği öğreneceklerdi. Aomame seyahat valizinin içindeki poşetten Heckler&Koch'u çıkartarak yemek masasının üzerine koydu. Yeni yemek masasının üzerine konulan Alman malı otomatik tabanca, feci halde kaba ve ketum görünüyordu. Ayrıca kapkara görüntüsü iyice ortaya çıkmıştı. Fakat silah sayesinde belirli bir karakterden yoksun odanın içerisinde bir odak noktası doğmuş gibiydi. Otomatik tabancanın görüntüsü, diye mırıldandı Aomame. Sanki bir resmin adı gibiydi. Neticede bunu üzerimden ayırmadan dolaşmama artık gerek yok. Hemen elimin altında olsa yeter. Vuracağım ister başka biri olsun, isterse kendim.

Koca buzdolabında, neredeyse iki hafta evden çıkmadan idare edecek kadar yiyecek malzemesi duruyordu. Sebze, meyve, hemen yenebilecek bazı hazır gıda maddeleri. Buzlukta ise farklı türden et, balık ve ekmek donmuş haldeydi. Dondurma bile konmuştu. Yiyecek rafına kuru hazır yiyecekler, konserve ve çeşni malzemeleri sıralanmıştı. Pirinç ve erişte türleri de vardı. İçme suyu da fazlasıyla stoklanmıştı. İkişer şişe kırmızı ve beyaz şarap da koymuşlardı. Kimin hazırladığını bilemiyordu, ama her şey mükemmeldi. Eksik olan hiçbir şey yok gibiydi. Biraz açlık hissedince Aomame kaşarpeyniri çıkarttı, kesip krakerle birlikte yedi. Peynirin yarısını yedikten sonra bir kereviz sapını güzelce yıkayıp mayoneze batırdı ve öylece ağzına attı. Ardından yatak odasındaki dolapların çekmecelerini sırayla açıp baktı. En üstte pijama ve ince bir sabahlık vardı. Naylon torba içerisinde duruyorlardı, yeniydiler. Hazırlıklar mükemmeldi. Sonraki çekmeceye tişört, üç çift kadın çorabı ve yedek iç çamaşırları konmuştu. Hepsi mobilyaların tasarımına uydurulmuş gibi beyaz, basit şeylerdi ve ambalajlarından çıkartılmamışlardı. Bu giysiler muhtemelen sığınma evindeki kadınlara verilenlerle aynıydı. Malzemeleri iyiydi, ama nedense bir kurum tarafından verilmiş gibi bir havaları vardı.

Banyoda şampuan, saç kremi, cilt bakım kremi, parfüm vardı. İhtiyaç duyabileceği her şey düşünülmüştü. Aomame normalde hiç makyaj

yapmadığından ihtiyacı olan makyaj malzemesi sınırlıydı. Diş fırçası, diş arası temizleme fırçası, diş macunu da vardı. Saç fırçası, kulak pamuğu, tıraş jileti, küçük makas, sıhhi gereçler fazlasıyla düşünülmüştü. Tuvalet kâğıdı, peçete stoklanmış haldeydi. Banyo havlusu ve yüz havlusu güzelce katlanmış, dolabın içine üst üste konmuştu. Her şey titizlikle hazırlanmıştı.

Dolabı açtı. Belki orada üzerine uygun tek parça elbiseler ve ayak numarasına uygun ayakkabılar sıralanmış olabilirdi. Markaları Armani ve Ferragamo olsa ne güzel olurdu. Fakat beklentisinin aksine, dolap boştu. O kadarını da düşünmemişlerdi. Düşünceli olmakla aşırıya kaçmak arasındaki farkı biliyorlardı. Jay Gatsby'nin kütüphanesiyle aynıydı. Gerçek kitaplar vardı. Fakat sayfaları kesilip ayrılmamıştı. Üstelik burada bulunduğu sürece dışarıda giyecek giysiye ihtiyacı olmayacak gibiydi. Gerek duyulmayacak şeyleri koymamışlardı. Fakat bir dolu elbise askısı vardı.

Aomame yanında getirdiği elbiseleri seyahat valizinden çıkardı, kırışıp kırışmadıklarını tek tek kontrol ederek askılara astı. Bunu yapmayıp elbiseleri çantada bırakmasının, bir kaçak için daha iyi olacağını biliyordu. Fakat Aomame'nin bu dünyada en nefret ettiği şey kırışık giysiler giymekti. Ben soğukkanlı, profesyonel bir suçlu olamam, dedi Aomame. Şu işe bak. Böyle bir durumda bile elbiselerin kışırık olup olmadığını takıyorum. Bunun üzerine Ayumi ile bir seferinde yaptığı konuşma aklına geldi.

Yatağın altına nakit olarak saklayıp işler sarpa sardığında o parayı kaptığın gibi pencereden kaçarsın.

Evet, evet. Aynen öyle, demişti Ayumi, parmaklarını şaklatarak. Büyük Kaçış gibi değil mi? Steve McQueen'in filmi. Destelerle para ve tabancalar. Öyle filmleri severim.

O kadar eğlenceli bir yaşam değil, dedi Aomame duvara doğru.

Sonra Aomame banyoya gidip, üzerindekileri çıkararak duş aldı. Sıcak suyun altında, vücudunda kalan rahatsız edici teri akıttı. Banyodan çıktıktan sonra mutfak tezgâhının önünde oturup havluyla ıslak saçlarını kurularken, biranın kalanından bir yudum daha içti. Bu bir gün içerisinde birçok gelişme oldu, diye geçirdi aklından Aomame. Çark, sert sesler çıkartarak bir diş boyu ilerledi. Bir kez ilerleyen çark geriye dönmez. Dünyanın kuralı bu.

Aomame tabancayı eline alıp ters çevirdi, namluyu yukarı doğrultup ağzına soktu. Dişlerine değen çelik, feci halde sert ve soğuktu. Hafif bir gres yağı kokusu da geliyordu. Bu şekilde beynimi dağıtmam yeterli olur. Horozu indirip tetiği çekerim, sonra her şey bitiverir. Bir şeyler düşünmeye gerek kalmaz. Kaçmaya da gerek kalmaz.

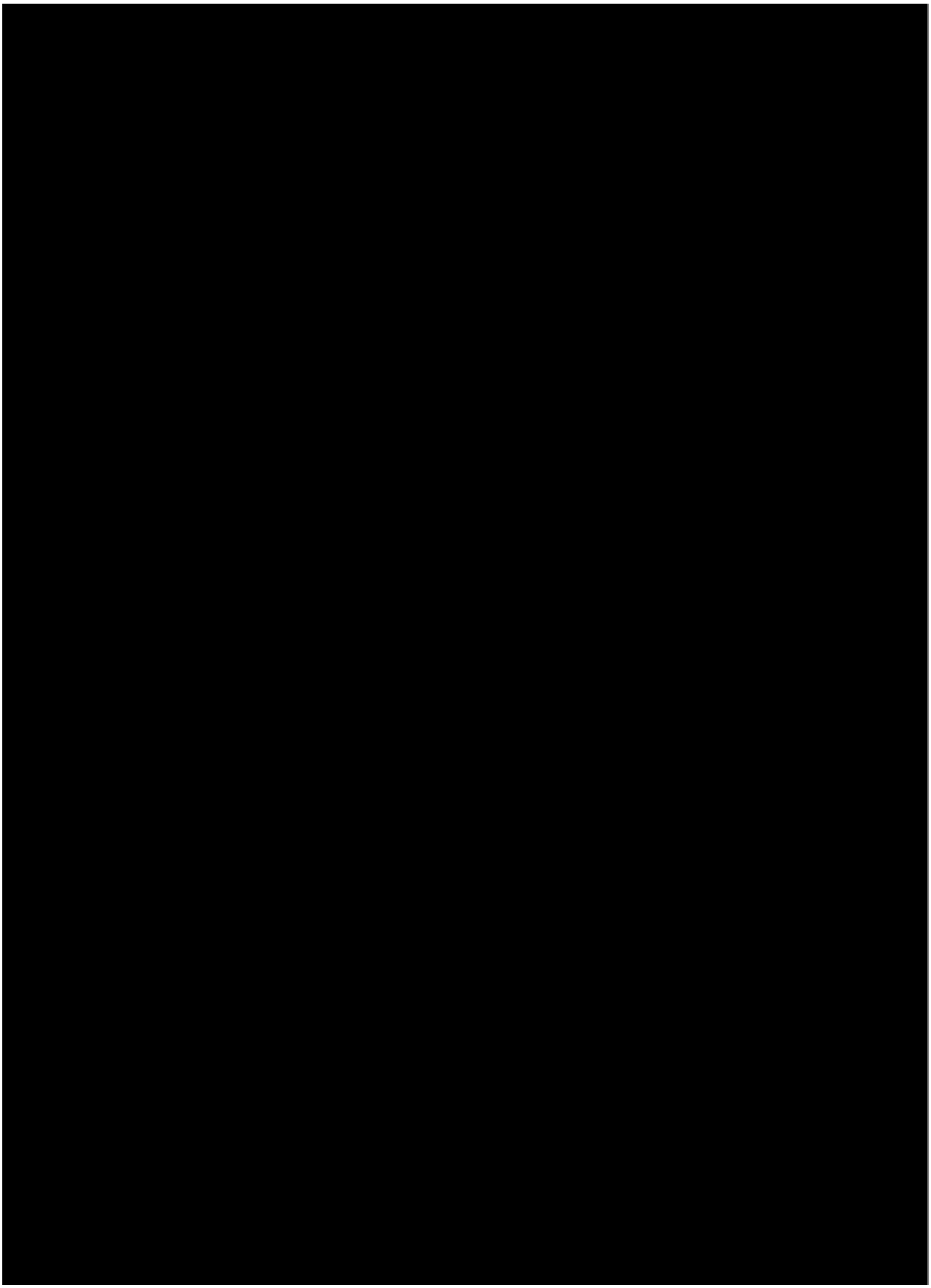
Aomame ölmekten pek korkmuyordu.

Ben ölürüm, Tengo hayatta kalır. Bu 1Q84 yılında, iki ayın olduğu dünyada yaşar. Fakat ben olmam. Bu dünyada onunla karşılaşamam. Kaç dünyayı üst üste koyarsam koyayım, onunla buluşamam. En azından Lider böyle demişti.

Aomame dairede yeniden göz gezdirdi. Sanki model ev gibi düşüncesi geçti aklından. Temiz, derli toplu, gerekli her şey var. Fakat kişiliksiz, yabancı, yalnızca sahte. Eğer böyle bir yerde ölecek olursam, pek hoş bir ölüm olacağını söyleyemem. Fakat sahne dekorunu hoşa gidecek bir şekilde değiştirsem bile, bu dünyada hoşa gidecek bir ölüm diye bir şey var mı ki? Böyle düşününce nihayetinde bizim yaşadığımız dünyanın kendisi de, devasa bir model evden farksız değil mi? Girer, oturur, çay içip, pencerenin dışarısındaki manzarayı izler, zamanı gelince teşekkür ederek çıkıp gideriz. Oradaki tüm mobilyalar, kandırmacadan başka bir şey değil. Pencereden görünen ay bile kâğıttan yapılmış sahte bir şey olabilir.

Fakat ben Tengo'yu büyük bir aşkla seviyorum, dedi Aomame, hafifçe mırıldanarak. Tengo'ya âşığım. Bu, asla ucuz bir tiyatro değil. 1Q84 yılı, kestiğinde damarlardan gerçek kanın akacağı gerçeklik dünyası. Acı her şeyiyle acı, korku her şeyiyle korku. Gökyüzündeki ay sahte değil, gerçek ay. Gerçek bir çift ay. Dahası, bu dünyada ben Tengo için seve seve ölümü kabul ettim. Kimsenin bunun sahte olduğunu söylemesine izin vermem.

Aomame duvardaki yuvarlak saate baktı. Braun marka basit bir tasarımdı. Heckler&Koch'a uygundu. O saat dışında odanın duvarında hiçbir şey yoktu. Saat 10'u gösteriyordu. Artık o ikilinin liderlerinin cesedini bulma zamanıydı. Okura Oteli'nin nezih süitinin yatak odasında bir adam son nefesini verdi. İri cüsseli, sıradan olmayan bir adam. Artık öbür dünyaya geçti. Hiç kimse ve hiçbir şey onu artık buraya geri getiremez. Dahası, şimdi öcülerin zamanı başlıyor.

Tengo

Sanki hayalet gemi gibi

“Sabah olduğunda acaba beni nasıl bir dünya bekliyor olacak?”

“Bunu kimse bilemez” dedi Fukaeri.

Fakat Tengo’nun uyandığı dünya, önceki akşam uyuduğu dünyayla karşılaştırıldığında önemli bir değişiklik varmış gibi görünmüyordu. Başucundaki saate baktığında saat 6’yı biraz geçmişti. Pencerenin dışı iyice aydınlanmıştı. Hava berraktı, perdenin aralığından bir ışık demeti içeri giriyordu. Artık yazın sonlarına yaklaşılmış gibiydi. Kuşların sesleri tiz ve canlıydı. Dünkü şiddetli fırtına, hayal gibiydi. Belki de uzak geçmişte, bilinmedik bir yerde meydana gelmişti.

Uyanınca Tengo’nun aklına ilk gelen, Fukaeri’nin geceleyin ortadan kaybolmuş olabileceği idi. Fakat kız Tengo’nun yanında kış uykusuna yatmış küçük hayvanlar gibi derin uykudaydı. Uyurkenki yüzü güzeldi, ince siyah saçları beyaz alnına dökülmüş, karmaşık desenler oluşturmuştu. Kulağı, saçlarının altında kaldığından görünmüyordu. Soluk alıp verişi hafifçe duyulabiliyordu. Tengo bir süre odanın tavanını izleyip, o küçük, körük gibi soluklara kulak verdi.

Tengo, dün geceki boşalma hissini hâlâ net olarak anımsıyordu. Bu kızın içine sahiden boşaldığını düşününce, kafası feci halde karışmıştı. Hem de aşırı biçimde boşalmıştı. Sabah olunca, bunun o şiddetli fırtına gibi, gerçekte meydana gelmediğini düşünmüştü. Sanki rüyasında olup bitmiş gibi. 10’lu yaşlarında birkaç kez rüyalanma deneyimi olmuştu. Cinsel bir rüya görmüş, rüyasında boşalmış, sonra uyanmıştı. Olan her şey rüyaydı, ama yalnızca boşalma gerçekti. Bu seferki de ona çok benziyordu.

Fakat bu bir rüyalanma değildi. Tengo kesinlikle Fukaeri'nin içine boşalmıştı. Kontrolü kız ele alarak, penisini kendi içine almış, menisini tamamen sağmıştı. Tengo, yalnızca itaat etmişti. O sırada vücudu tamamen uyuşmuş, parmağını bile kıpırdatamamıştı. Kendisi ise, ilkokuldaki sınıfta boşaldığını sanıyordu. Fakat âdet görmediğinden hamile kalma endişesinin olmadığını söylemişti Fukaeri. Böyle bir şeyin gerçekten meydana geldiğini bir türlü kabullenemiyordu. Fakat gerçekten olmuştu. Gerçek dünyada, gerçek bir olay olarak. Herhalde.

Yataktan çıkıp üstünü değiştirerek mutfağa gitti, su kaynatarak kahve hazırladı. Kahveyi hazırlarken kafasındakileri bir düzene sokmaya çalışıyordu. Masa çekmecesinin içindekileri düzene sokar gibi. Fakat kafasındakiler bir türlü düzene girmiyordu. Yalnızca bazı şeylerin yerini değiştirebiliyordu. Silginin olduğu yere ataşları, ataşların olduğu yere kalem açacağını, kalem açacağının olduğu yere silgiyi koyuyordu. Karmaşa şekil değiştiriyordu yalnızca.

Yeni yaptığı kahveyi içip banyoya gitti ve FM radyoda barok müzik programını dinleyerek tıraş oldu. Telemann'ın bağımsız müzik aletleri için bestelediği partitalar çalıyordu. Tengo her zamanki rutininde hareket ediyordu. Mutfakta kahve hazırlayıp içtikten sonra radyoda Sizler İçin Barok Müzik Programı'nı dinleyerek tıraş oluyordu. Günden güne yalnızca besteler değişiyordu. Yanlış hatırlamıyorsa dün Rameau'nun klavyeli çalgılar için bestelediği müzikler yayınlanmıştı.

Yorumcu şöyle diyordu:

Telemann 18. yüzyılın ilk yarısında besteci olarak Avrupa'nın her yerinde büyük itibar görüyordu, ama 19. yüzyıla gelindiğinde, çok fazla sayıda beste yaptığı için insanlar tarafından hakir görülmeye başlamıştı. Fakat bu asla Telemann'ın suçu değildi. Avrupa toplumunun yapısındaki değişimlerle birlikte, müziğin yaratılma amacında da değişim yaşanmıştı. Bu da değerlendirmelerde bir tepetaklak oluşa davetiye çıkartmıştı.

Yeni dünya bu mu? diye geçirdi aklından. Tekrar çevresindeki manzaraya göz gezdirdi. Evet, değişim denilecek bir şey gözüne ilişmemişti. Ortada onu aşağılayan insanlar da yoktu henüz. Fakat neticede sakallarını kesmesi gerekiyordu. Dünya değişmiş de olsa, değişmemiş de olsa, birileri onun yerine

gelip sakallarını kesmeyecekti. Kendisinin kesmesinden başka yol yoktu. Sakallarını kesince tost ekmeğine tereyağı sürerek yedi ve bir fincan kahve daha içti. Yatak odasına Fukaeri'ye bakmaya gitti, ama kız çok derin uykuda gibiydi, hiç kımıldamıyordu. Az öncesinden beri yatış şekli değişmemişti. Saçları alnında aynı desenleri oluşturuyordu. Soluk alıp verişleri de önceki gibi huzurluydu.

Tengo'nun şimdilik bir programı yoktu. Dershanede dersi de. Ziyarete gelecek birileri olmadığı gibi birilerini ziyaret etme niyeti de yoktu. Gün boyunca ne yapacağı ona kalmıştı. Tengo mutfak masasının başında romanını yazmaya devam etti. Dolmakalemini eline alıp müsvedde kâğıdını harflerle doldurdu. Her zamanki gibi çabucak işine yoğunlaşabilmişti. Bilincinin kanalı değişmiş, diğer şeyler kolayca zihninden silinip gitmişti.

Fukaeri uyandığında saat 9'a geliyordu. Kız pijamalarını çıkarıp Tengo'nun tişörtünü giymişti. Jeff Beck Japonya turu tişörtüydü. Tengo'nun Çikura'ya babasını ziyarete gittiği gün üzerine giydiği tişörttü. Tişörtün içerisindeki bir çift meme, tüm dolgunluğuyla belli oluyordu. Bu, ister istemez Tengo'ya akşamki boşalma hissini anımsattı. Bir tarihin o tarine özgü gerçekleri anımsatması gibi.

FM radyo Marcel Dupré'nin org bestelerini yayınlıyordu. Tengo romanını yazmayı bırakıp Fukaeri için sabah kahvaltısı hazırladı. Fukaeri Earl Grey çayı içti, tost ekmeğinin üzerine çilek reçeli sürüp yedi. Sanki Rembrandt'ın giysilerin plilerini çizmesi gibi dikkatle, zaman harcayarak tostuna reçel sürüyordu.

"Kitabın ne kadar sattı acaba?" diye sordu Tengo.

"Pupa Hava mı?" dedi Fukaeri.

"Öyle."

"Bilmiyorum" dedi Fukaeri. Sonra gözlerini hafifçe kıstı. "Çok fazla."

Onun için rakamlar pek önemli değil, diye düşündü Tengo. Fukaeri'nin çok fazla ifadesi geniş bir düzlükte göz alabildiğince uzanan yeşermiş yoncaları akla getiriyordu. Yoncaları ifade etmek için çok kavramı yerinde olurdu. Kimse kalkıp da sayamazdı neticede.

“Çok sayıda insan Pupa Hava’yı okuyor” dedi Tengo.

Fukaeri hiçbir şey söylemeksizin reçeli nasıl sürdüğünü kontrol etti.

“Komatsu Bey’le buluşmam gerekiyor. Mümkün olan ilk fırsatta” dedi Tengo. Masanın karşı tarafından Fukaeri’nin yüzüne bakarak. Kızın yüzünde her zamanki gibi hiçbir ifade yoktu. “Sen Komatsu Bey’le görüştün, değil mi?”

“Basın toplantısında.”

“Konuştunuz mu?”

Fukaeri başını hafifçe iki yana salladı. Hiç konuşmadıklarını söylemek istiyordu.

Tengo oradaki manzarayı tüm canlılığıyla hayal edebiliyordu. Komatsu her zamanki gibi müthiş bir hızla, düşündüklerini –ya da aklından bile geçirmediği şeyleri– anlatıyor, Fukaeri ise o sırada ağzını bile açmıyordu. Karşısındakinin söylediklerini doğru dürüst dinlemiyordu bile. Komatsu ise, bunu hiç dert etmiyordu. Eğer “uyuşma ihtimali hiç olmayan insanların bir araya gelmesi” durumu için bir örnek vermek gerekse, Fukaeri ve Komatsu’nun birlikteliği bunun için biçilmiş kaftandı. Tengo sessizliği bozdu:

“Uzun süredir Komatsu Bey’le görüşmedim. Haberleşmedik de. O da bu sıralar çok meşgul olsa gerek. Pupa Hava’nın çok satması yüzünden oraya buraya koşuşturuyordur. Fakat oturup yüz yüze, birtakım sorunlar hakkında ciddi bir şekilde konuşmamız gereken zaman geldi. Tam da sen buradayken. İyi bir fırsat. Birlikte görüşelim mi?”

“Üçümüz mü?”

“Evet, öylesi daha iyi olur.”

Fukaeri bir süre bunu düşündü. Belki de hayalinde bir şeyler canlandırmıştı. Sonra yanıtladı: “Fark etmez, eğer bu mümkünse.”

Eğer bu mümkünse, diye içinden tekrarladı Tengo. Söylediğinde kehanet gibi bir tını vardı.

“Mümkün olmayabilir diye mi düşünüyorsun?” diye sordu Tengo çekine çekine.

Fukaeri bu soruyu yanıtlamadı.

“Eğer mümkün olursa onunla görüşelim. Uygun mu?”

“Görüşüp ne yapacağız?”

“Görüşüp ne yapacağız?” diye soruyu yineledi Tengo. “Önce parayı geri vereceğim. Pupa Hava’yı baştan yazmamın karşılığı olarak toplu bir para geçenlerde benim banka hesabıma yatırıldı. Fakat bu parayı almak istemiyorum. Her şeyden önce Pupa Hava’yı baştan yazdığım için pişman değilim. Bu iş benim için teşvik edici oldu. Beni motive etti. Bunu benim söylemem uygun olur mu bilemem, ama kitap gerçekten iyi oldu. Şimdi de iyi eleştiriler alıyor. Çok da satıyor. İşi üzerime almam yanlış değildi. Yalnız olayların bu kadar büyüyeceğini düşünmemiştim. Elbette kabul eden benim. Bunun sorumluluğunu almam gerektiği de açık. Fakat bu iş için karşılık almak niyetinde değilim.”

Fukaeri omuzlarını hafifçe kısar gibi bir hareket yaptı. Tengo konuşmasını sürdürdü:

“Gerçekten öyle. Bu parayı kabul etmemek, durumda hiçbir değişikliğe yol açmayabilir. Fakat ben kendi konumumu netleştirmek istiyorum.”

“Kime karşı?”

“Öncelikle kendime karşı” dedi Tengo, sesini biraz alçaltarak.

Fukaeri reçel kavanozunun kapağını eline almış, nadir bir şeye bakar gibi bakıyordu.

“Fakat belki de artık çok geçtir” dedi Tengo.

Fukaeri bununla ilgili hiçbir şey söylemedi.

Saat 1’i geçerken Komatsu’nun şirketine telefon ettiğinde (öğleden önce Komatsu işyerine gelmezdi) telefona çıkan kadın, Komatsu’nun son birkaç gündür izinli olduğunu söyledi. Fakat daha fazlasını bilmiyordu. Bir şeyler biliyor olsa bile Tengo’ya söylemeye niyeti yoktu. Tengo kadına rica ederek tanıdığı başka bir editörü telefona bağlattı. Adamın editörlüğünü yaptığı aylık

dergi için Tengo mahlas kullanarak kısa köşe yazıları yazıyordu. Editör ondan iki üç yaş büyüktü. Aynı üniversiteden mezun olduklarından Tengo'ya sempatisi vardı.

"Komatsu, neredeyse bir haftadır yok" dedi editör. "Üç gün önce telefon ederek, kendisini iyi hissetmediğini, bir süre dinleneceğini söylemiş. O günden beri yayınevine gelmedi. Yayın kurulundaki tipler, herkes sıkıntılı. Ne de olsa Komatsu Pupa Hava'nın sorumlu editörü. O kitapla ilgili her şeyi tek başına yaptı. Kendisi aslında derginin sorumlusu, ama dergiyle ilgili işleri bir kenara bırakarak kitapla ilgili işlere yoğunlaştı sadece, başka hiç kimseyi de yanına yanaştırmadı. Bu yüzden şimdi izin kullanmaya kalkınca bizimkiler ne yapacaklarını şaşırdılar. Eh, sağlığı yerinde değilse söylenecek bir şey yok gerçi."

"Nesi varmış?"

"Bilmiyoruz. Yalnızca, iyi değilim demiş. Bu kadarını söyledikten sonra telefonu kapatmış. Ondan sonra hiç haber çıkmadı. Soracağımız şeyler olduğunda evine telefon etsek bile açan olmuyor. Sürekli telesekreter çıkıyor. Bu bizi epey zora soktu."

"Komatsu Bey'in ailesi yok mu?"

"Tek başına yaşıyor. Karısı, bir de çocuğu vardı, ama çok önce boşandılar sanıyorum. Kendisi hiçbir şey söylemediğinden ayrıntısını bilmiyorum, ama söylentiler bu yönde."

"Yine de izin alıp bir kez bile irtibat kurmaması tuhaf."

"Fakat senin de bildiğin gibi genel yargılarla değerlendirilecek bir insan değildir."

Tengo ahize elinde, bir süre bu sözleri düşündü. Sonra konuşmayı sürdürdü:

"Gerçekten de ne yapacağı belli olmayan bir insandır. Toplumun genel yargılarına aldırış etmediği gibi, kafasına eseni yapar. Fakat benim bildiğim kadarıyla işi konusunda sorumsuz bir insan değildir. Pupa Hava'nın bu kadar sattığı bir sırada ne kadar kendini iyi hissetmese bile, işleri ortada bırakması, şirkete doğru dürüst haber bile vermemesi mümkün değil. O kadar kötü bir insan değildir."

“Haklısın aslında” dedi o editör. “Şöyle bir evine kadar gidip durumuna bakmakta fayda olabilir. Fukaeri’nin ortadan kaybolmasıyla ilgili olarak Öncüler’le de sıkıntı yaşadık. Kızın nerede olduğu hâlâ bilinmiyor. Başına bir şey gelmiş de olabilir. Sakın Komatsu bir hastalık bahanesiyle izin alıp Fukaeri ile birlikte bir yerlerde takılıyor olmasın?”

Tengo hiçbir şey söylemedi. Fukaeri’nin hemen karşısında oturmuş, kulak pamuğuyla kulaklarını temizlediğini söyleyemezdi.

“Bu meselenin dışında, o kitapla ilgili kafama takılan bazı şeyler var. Kitabın satıyor olmasına diyecek yok, ama bazı şeyleri aklım almıyor yine de. Yalnızca ben değil, yayınevindeki çoğu insan da aynı şeyleri düşünüyor. Bu arada Tengo, Komatsu Bey’le bir işin mi vardı?”

“Hayır, özel bir işim yoktu. Bir süredir görüşmediğimiz için nasıl olduğunu merak etmiştim.”

“Son günlerde bu meseleden dolayı bir hayli yoğundu. Stres de etkili olmuştur belki. Nihayetinde Pupa Hava, bizim yayınevi kurulalı beri en çok satan kitabımız oldu. Bu seneki bonusu heyecanla bekliyorum. Tengo, sen o kitabı okudun mu?”

“Elbette, başvuru müsveddesini okumuştum.”

“Doğru ya, sen müsveddelerin ön okumasını yapıyordun.”

“Çok güzel yazılmış ilginç bir roman.”

“Evet, içeriği iyi. Okumaya değer.”

Tengo bu ifadede uğursuz bir tını hissetti. “İyi de aklına takılan ne?”

“Bu, editör önsezisi gibi bir şey. Çok güzel yazılmış. Orası kesin. Fakat biraz fazla güzel yazılmış. Hele hele on yedi yaşında, bu piyasaya ilk kez adım atan bir kız için. Üstelik yazar ortadan kayboldu. Editörü ile irtibat kurulamıyor. Dahası, üzerinde tek canlının olmadığı hayalet gemi gibi, kitap çok satanlar rotasında yelkenlerini rüzgârla doldurmuş, dosdoğru ilerliyor.”

Tengo, belli belirsiz bir ses çıkarttı.

Adam konuşmasını sürdürdü: “Acayip, gizemli, ustaca kurgulanmış bir öykü. Aramızda kalsın ama yayınevinde, Komatsu o esere bir hayli müdahale etmiş olabilir şeklinde tahminler yürütülüyor, işin dedikodusu yapılıyor. Normalden daha fazla müdahale etmiş midir gibi. Hiç sanmıyorum, ama eğer öyleyse hepimiz kucağımızda saatli bombalarla dolaşıyoruz demektir.”

“Belki de yalnızca talih yardım etmiştir.”

“Öyle olsa bile bu sonsuza dek sürmez” dedi editör.

Tengo teşekkür ederek telefonu kapattı.

Tengo ahizeyi yerine bıraktıktan sonra Fukaeri’ye döndü. “Komatsu Bey bir haftadır işyerine gitmemiş. Kendisiyle irtibat da kurulamıyormuş.”

Fukaeri hiçbir şey söylemedi.

“Çevremdeki insanlar birbiri ardına ortadan kayboluyor gibi” dedi Tengo.

Fukaeri yine hiçbir şey söylemedi.

İnsanların üstderi hücrelerinin, her gün 40 milyon tanesinin yitirildiği gerçeğini Tengo bir an anımsayıverdi. Bu hücreler koparak gözle görülmeyen zerrecikler haline gelip havada kayboluyordu. Biz de belki bu dünya için üstderi hücreleri gibiyizdir. Öyleyse birilerinin bir gün aniden ortadan kaybolması hiç de tuhaf değil.

“Bakarsın sıra bendedir” dedi Tengo.

Fukaeri emin bir şekilde başını iki yana salladı. “Sen kaybolmayacaksın.”

“Neden ben kaybolmayacağım?”

“Arınma yaptığın için.”

Tengo birkaç saniye bunun hakkında düşündü. Fakat elbette bir sonuca ulaşamadı. Ne kadar düşünürse düşünsün bir şeye yaramayacağını baştan beri biliyordu. Yine de bu çabayı göstermemesi de söz konusu olamazdı.

“Neyse. Şimdilik Komatsu Bey’le görüşmemiz mümkün değil” dedi Tengo. “Parayı geri de veremem.”

“Para sorun değil” dedi Fukaeri.

“Sorun ne öyleyse?” diye sordu Tengo.

Elbette yanıt gelmedi.

Tengo önceki akşam karar verdiği gibi Aomame’yi aramaya koyuldu. Bir gün boyunca çaba gösterip araştırırsa, bir ipucu bulması mümkün olabilirdi. Fakat gerçekten eyleme geçince bunun tahmin ettiği kadar kolay bir iş olmadığını anladı. Fukaeri’yi dairede bırakıp (kim gelirse gelsin kapıyı açma, diye birkaç kez tembihleyerek) telefon şirketinin merkezine gitti. Orada Japonya’nın bütün telefon rehberleri vardı ve bunları inceleyebilmek mümkündü. Tengo Tokyo’daki 23 semtin telefon rehberini baştan sona karıştırıp, orada “Aomame” soyadını aradı. Kendisini bulamasa bile herhalde akrabaları bir yerlerde yaşıyor olmalıydı. Onlara Aomame’yi sorabilirdi.

Fakat hiçbir telefon rehberinde “Aomame” soyadlı birine rastlamadı. Tengo bölgeyi, bütün Tokyo’yu kapsayacak şekilde genişletti. Yine bir kişi bile bulamamıştı. Sonra araştırma alanını, Kanto bölgesine kadar genişletti. Çiba, Kanagava, Saitama illerine de baktı. Enerjisi tükenmiş, çok zaman harcamıştı. Sürekli telefon rehberinin küçük harflerine bakmaktan gözleri acımaya başlamıştı.

Bazı olasılıkları düşündü:

1– O, Hokkaido’da Utaşinai şehri banliyösünde yaşıyor.

2– O, evlenerek İto soyadını aldı.

3– O, özel hayatını korumak için telefon rehberine adının konulmasını istemedi.

4– O, iki yıl önce baharda grip salgını yüzünden öldü.

Bunlar dışında da bir sürü olasılık elbette olabilirdi. Telefon rehberine güvenmek imkânsızdı. Japonya'nın bütün telefon rehberlerini incelemesine de imkân yoktu. Sıranın Hokkaido'ya gelmesi bir ayını alabilirdi. Başka bir yol bulması gerekiyordu.

Tengo telefon kartı satın aldı, telefon kabinine girerek mezun olduğu, İçikava'daki ilkokula telefon etti. Sınıfın mezunlar toplantısı için irtibat kurmak istediğini söyleyerek Aomame'nin kayıtlı adresini istedi. Nazik ve yapacak başka işi olmayan kadın personel, mezunlar kütüğünü araştırdı. Aomame beşinci sınıfın ortasında okul değiştirdiğinden mezun değildi. Dolayısıyla mezunlar listesinde adı yoktu. Şu anki adresini de bilmiyordu. Fakat taşındıkları adresi öğrenebilirdi.

"Öğrenmek ister misiniz?"

"İsterim" dedi Tengo.

Tengo adresi ve telefon numarasını not aldı. Tokyo, Adaçi semtindeydi. Koiçi Tazaki adına kayıtlıydı. Aomame galiba o sıralarda ailesinin evinden ayrılmıştı. Mutlaka buna neden olacak bir şeyler olmuştu. Bir şey çıkmayacağını düşünerek de olsa Tengo o numarayı aradı. Tahmin ettiği gibi numara artık kullanılmıyordu. Ne de olsa, yirmi yıl öncesine aitti. Bilinmeyen numaralar servisine telefon ederek adresi ve Koiçi Tazaki adını verdiyse de öyle bir isimle telefon kaydı olmadığı yanıtını aldı.

Daha sonra Tengo, Şahitler merkezinin telefonunu araştırdı. Fakat ne kadar araştırdıysa da telefon rehberinde irtibat adreslerini bulamadı. "Şahitler" diye de baktı, "Tufandan Önce" diye de aradı ama öyle bir kayıt yoktu. Mesleklere göre sınıflandırılmış telefon rehberinin dini cemaatler kısmında da bulamadı. Tengo bir süre irtibat adresi bulmak için çabaladıktan sonra Şahitler'in rahatsız edilmek istemedikleri sonucuna vardı.

Şöyle bir düşününce, tuhaftı. Kafalarına estiği anda, kafalarına estiği gibi insanın evine görüşmeye gelirlerdi. Siz sufle hazırlarken, yemek yaparken, saç yıkarken, kobay faresi eğitirken, doğrusal fonksiyon hakkında düşünürken, acaba rahatsız eder miyim diye hiç düşünmeden zili çalar ya da kapıyı vurarak neşeli suratlarıyla "Birlikte İncil öğrenelim mi?" derlerdi. Kendileri istedikleri zaman gelebiliyorlardı. Fakat (mürit olunmadığı müddetçe) canınız istediğinde gidip onları görmeniz mümkün olmuyordu. Basit bir soru sormak bile mümkün

değildi. Rahatsız edici bir durumdu.

Fakat telefon numarasını öğrenip de irtibat kursa bile, katı korumacı tavırları göz önünde tutulduğunda, Tengo'nun talebine uyarak, müritleri hakkındaki bir bilgiyi kibarca vermeleri, düşünülemeyecek bir durumdu. Onlar açısından bakılırsa, katı korumacı tavırlarının mutlaka bir nedeni vardı. O marjinal, sıra dışı dinleri ve inançlarının bağnazlığı yüzünden çoğu insan onları sevmez, itici bulurdu. Bazı toplumsal sorunlara da yol açmış, bunun neticesinde zulme yakın davranışlarla karşılaştıkları da olmuştu. Asla sevgi dolu denilemeyecek dış dünyadan kendi topluluklarını korumak, onların yaşam alışkanlıklarından biri haline gelmiş olmalıydı.

Nihayetinde Aomame'yi araştırma yolları kapanmıştı. Bunlar dışında ne gibi bir araştırma yolu olabileceği Tengo'nun hemen aklına gelmedi. Aomame, son derece nadir rastlanan bir soyadıydı. Duyan, asla unutmazdı. Fakat o ismi taşıyan bir insanın izini sürmeye kalkınca, anında sert bir duvara toslamıştı Tengo.

Belki Şahitler müritlerine doğrudan sormak işi kolaylaştırabilirdi. Merkezlerine gidip sorsa bile, muhtemelen kuşkulanır, hiçbir şey söylemezlerdi. Gördüğü müritlere şahsen soracak olursa, nazikçe söyleyeceklerini sanıyordu. Fakat Tengo Şahitler müridi olan tek bir kişi bile tanımıyordu. Dahası, şöyle bir düşününce, yaklaşık on yıldır Şahitler müritlerinden kimse de onu ziyarete gelmemişti. Kapısını çalmamıştı. Acaba neden gelmeleri istendiği zaman gelmiyorlardı da, sadece ve sadece gelmeleri istenmediği zamanlarda geliyorlardı?

Gazeteye üç satırlık bir ilan vermek de yollardan birisi olabilirdi. "Aomame, acilen beni ara. Kavana." Saçma sapan bir ifade olurdu bu da. Üstelik öyle bir ilanı görse bile, Aomame'nin kendisiyle irtibat kuracağını Tengo düşünemiyordu. Aksine tehdit olarak algılayabilirdi. Kavana adı da o kadar sık karşılaşılan bir isim değildi. Fakat Tengo Aomame'nin kendi adını hâlâ anımsadığını hiç sanmıyordu. Kavana kim acaba? deyip, irtibata geçmeyeceği muhakkaktı. Zaten kim gidip de bir gazetedeki üç satırlık ilanı okurdu ki.

Geriye büyük dedektiflik bürolarına gidip, araştırma talebinde bulunmak kalıyordu. Onlar bu türden araştırmalara alışık olmalıydı. Bunun için farklı yolları ve farklı bağlantıları vardı. Bu kadar ipucu olduktan sonra göz açıp kapayıncaya kadar bulurlardı belki de. Muhtemelen fazla bir ücret de talep etmeden. Fakat bunu son çare olarak düşünmek daha iyi olabilir, dedi Tengo

içinden. Öncelikle kendim arayayım. Kendim bir şeyler yapabilir miyim diye biraz daha kafa yormam iyi olacak sanırım.

Ortalık karardıktan sonra dairesine döndüğünde, Fukaeri yerde oturmuş tek başına plak dinliyordu. Yaşça büyük kadın arkadaşının bırakıp gittiği eski caz plaklarından biriydi. Yerde Duke Ellington, Benny Goodman, Billie Holdy gibi isimlerin plak kapları dağınık halde duruyordu. O sırada tablanın üzerinde dönen, Louis Armstrong'un söylediği "Chantez Les Bas" idi. İnsanın aklında kalan bir şarkıydı. Şarkıyı duyunca Tengo, yaşça büyük kadın arkadaşını anımsadı. İki sevişme arasında ikisi sık sık o plağı dinlerlerdi. Parçanın son kısmında tromboncu Trummy Young, iyice aşka gelerek önceden sözleştikleri gibi soloyu bitirmeyi unutur, son nakaratı sekiz ölçü fazladan çalardı. Bak işte burası, diye açıklamıştı kadın. Plağın bir yüzü bitince, çıplak olarak yataktan çıkıp, uzunçaların arkasını çevirmek için yan odaya gitmek, elbette Tengo'nun işiydi. Tengo, bunu seve seve yapardı. Bu ilişkinin sonsuza kadar süreceğini elbette düşünmüyordu. Fakat böyle aniden biteceğini de düşünmemişti.

Tengo, Fukaeri'nin Kyoko Yasuda'dan kalan plaklara kendini kaptırdığını görünce, tuhaf bir hisse kapıldı. Kız kaşlarını çatmış, bilincini odaklamış, o eski dönemlerin müziğinde müzikten başka bir şeyler yakalamaya çalışıyor gibiydi. Gözlerini kısmış, o tınıda bir şeylerin gölgesini görmeye çalışıyordu sanki.

"O plak hoşuna gitti mi?"

"Defalarca dinledim" dedi Fukaeri. "Sorun mu?"

"Elbette sorun değil. Fakat tek başına sıkılmıyor musun?"

Fukaeri hafifçe başını iki yana salladı. "Düşüneceğim şeyler var."

Tengo önceki akşam fırtına sırasında ikisinin arasında geçenler hakkında Fukaeri'ye, Neden öyle bir şey yaptın? diye sormak istiyordu. Fukaeri'nin kendisine karşı cinsel istek duyduğunu Tengo hiç aklına getirmemişti. Bu yüzden yaşadıkları, cinsel istekle alakasız olarak meydana gelmiş olmalıydı. Öyleyse ne anlama geliyordu acaba?

Fakat öyle bir şeyi doğrudan sorsa bile, düzgün bir yanıt alabileceğini sanmıyordu. Üstelik huzurlu ve dingin bir eylül gecesi, karşısına geçip de bu

konuyu açmak Tengo'nun içinden gelmiyordu. Bu, zifiri karanlık saatlerde, zifiri karanlık bir yerde, şiddetli fırtınayla kuşatılmış halde sessizce yapılmış bir şeydi. Günlük yaşantının içerisine taşımak, anlamını bozabilirdi.

"Sen âdet görmüyor musun?" diye sordu Tengo, farklı bir açıdan yaklaşarak. Evet, hayır diye yanıtlanabilecek bir sorudan başlamak istemişti.

"Görmüyorum" dedi Fukaeri yalın bir şekilde.

"Hiç mi görmedin?"

"Hiç."

"Benim üstüme vazife olmayabilir belki, ama sen on yedi yaşındasın ve bir kez bile âdet görmemiş olman, sanıyorum normal değil."

Fukaeri usulca omuz silkti.

"Bunun için doktora göründün mü?"

Fukaeri başını iki yana salladı. "Gitsem bile işe yaramaz."

"Neden işe yaramaz?"

Fukaeri bunu da yanıtlamadı. Tengo'nun sorusunu duymuş gibi de görünmüyordu. Kulaklarında, sorunun uygun olup olmadığını tespit eden özel bir düzenek vardı da bu, bir denizkızının yüzgeçleri gibi, gerektiğinde kapanıp açılıyordu belki de.

"Little People'ın bu konuyla bir ilgisi var mı acaba?" diye sordu Tengo.

Yine yanıt yoktu. Tengo iç geçirdi. Aklına bundan başka, önceki gece yaşanan olayı çözüme yaklaştıracak tek bir soru bile gelmiyordu. Daracık, belli belirsiz patika, orada kesilmişti, ilerisi derin bir ormandı. Tengo ayağını bastığı yeri kontrol edip, çevresine göz gezdirip gökyüzüne baktı. Bu, Fukaeri ile konuşurken asıl sorundu. Tüm yollar bir yerlerde mutlaka kesiliveriyordu. Gilyaklar olsa yol sona erse bile öylece ilerlemeye devam edebilirlerdi belki de. Fakat Tengo için imkânsızdı.

"Ben birini arıyorum" dedi Tengo. "Bir kadın."

Karşısında Fukaeri varken böyle bir konuyu dile getirmesinin faydası yoktu. Bunu çok iyi biliyordu. Fakat Tengo birisiyle konuşmak istiyordu. Kim olursa olsun, Aomame hakkında kendi düşüncelerini seslere dökerek konuşmak istiyordu. Bunu yapmazsa Aomame'nin, her an biraz daha kendisinden uzaklaşacağı hissine kapılıyordu.

"Yirmi yıldır hiç görüşmedik. En son görüştüğümüzde on yaşındaydım. O da aynı yaştaydı. İlkokulda aynı sınıftaydık. Birçok yoldan bulmaya çalıştım, ama onun izini bulamadım."

Plak bitti. Fukaeri, plağı tabladan kaldırdı, gözlerini kısarak o plastik kokusunu birkaç kez içine çekti. Sonra plakta parmak izi bırakmamaya dikkat ederek, kâğıt kılıfının içine yerleştirdi sonra da plak kabının içerisine koydu. Sanki uyuyan bir kedi yavrusunu usulca yere bırakırmış gibi şefkatle.

"Sen, o insanla buluşmak istiyorsun" diye sordu Fukaeri, soru kalıbı kullanmadan.

"Benim için büyük anlamı olan bir insan."

"Yirmi yıl boyunca o insanı aradın" diye sordu Fukaeri.

"Hayır, öyle değil" dedi Tengo. Sonra söyleyeceği sözü bulmaya çalışırken masanın üzerinde parmaklarını kenetledi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, bugün aramaya başladım."

Fukaeri'nin yüzünde, tam olarak anlayamadığını yansıtan bir ifade belirdi. "Bugün" dedi.

"O kadar önemli bir insan olduğu halde neden bugüne kadar bir kez bile arayıp sormadım?" dedi Tengo Fukaeri'nin yerine. "İyi soru."

Fukaeri sessizce Tengo'nun yüzüne bakıyordu.

Tengo kafasındaki düşünceleri düzene soktuktan sonra yanıtladı. "Sanırım çok uzun bir yolu tercih ettim. O Aomame adlı kız çocuğu, nasıl söylesem, uzun süre, sürekli benim bilincimin içerisinde var olmayı sürdürdü. Benim varlığım açısından bir çıpa rolü oynadı. Buna rağmen, yüreğimin en ortasında bir yerde olduğu için bu kadar zamandır önemini kavrayamadım sanırım."

Fukaeri gözünü ayırmadan Tengo'ya bakıyordu. Bu kız, Tengo'nun söylediklerini biraz olsun anlayabiliyor muydu acaba? Yüzündeki ifadeden çıkarsamak mümkün değildi. Fakat bunun bir önemi yoktu. Tengo kısmen kendi kendine konuşuyordu.

"Fakat nihayet anladım. O bir kavram değil. Sembol değil. Metafor da değil. Sıcaklığı olan bir vücut, hareket eden, ruhu olan gerçek bir varlık. Üstelik onun sıcaklığı ve hareketleri, benim yitirmemem gereken bir şey. Bu kadar doğal bir şeyi anlayabilmem, yirmi yılımı aldı. Benim bir şeyleri düşünüp kavramam çok fazla zaman alır, ama yine de bu fazla uzun bir süre. Belki de artık çok geçtir. Fakat ne olursa olsun onu bulmak istiyorum. Geç kalmış olsam bile."

Fukaeri yerde dizlerinin üzerinde vücudunu dimdik doğrulttu. Jeff Beck tişörtünden göğüslerinin şekli olduğu gibi ortaya çıktı.

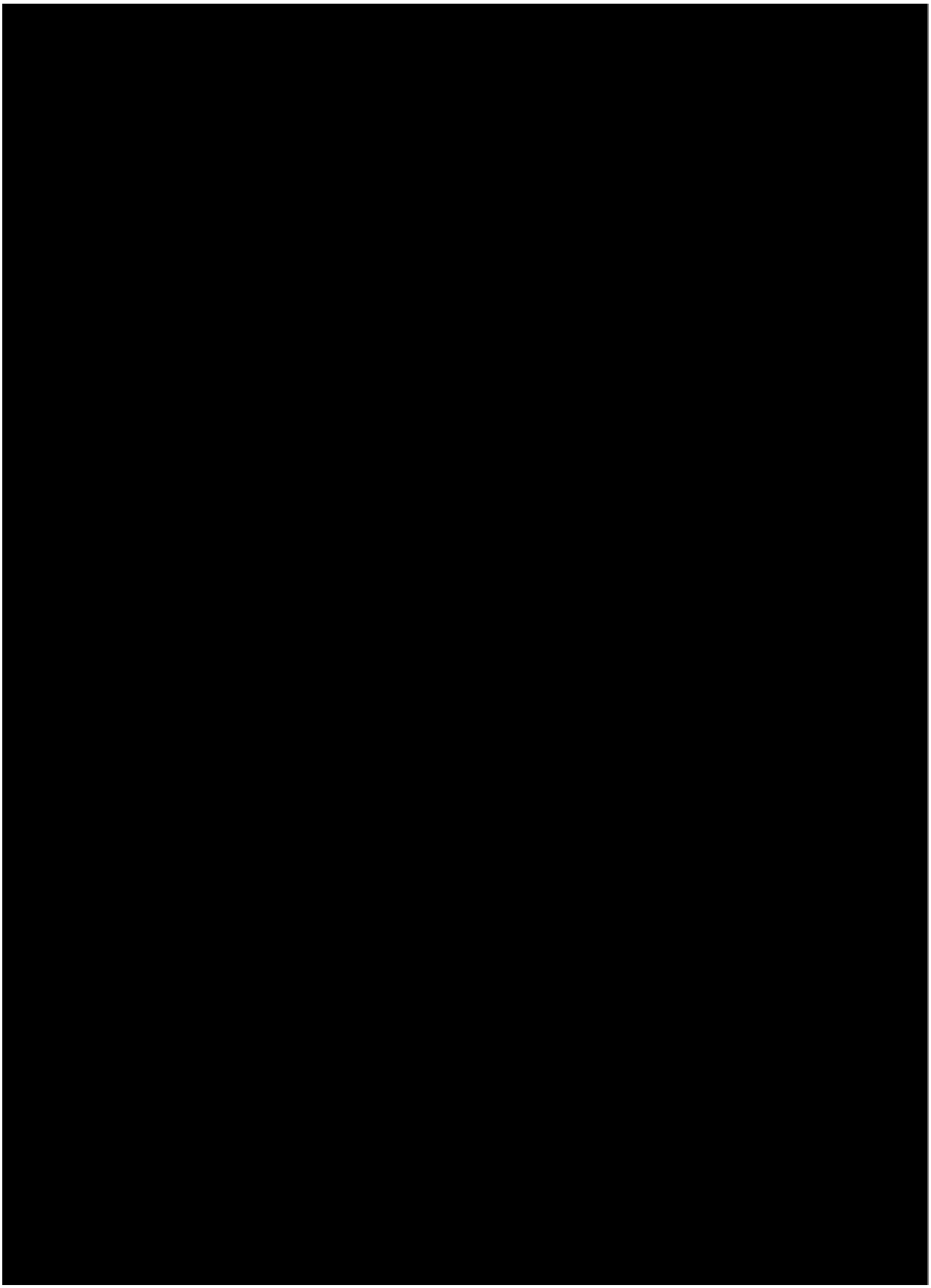
"Aomame" dedi Fukaeri.

"Öyle, Ao ve mame diye yazılıyor. Nadir bir isimdir."

"Onu görmek istiyorsun" diye sordu Fukaeri soru kalıbı kullanmadan.

"Elbette istiyorum" dedi Tengo.

Fukaeri altdudağını dişlerinin arasına kıstırarak bir süre bir şeyler düşündü. Sonra başını kaldırıp düşünceli bir ifadeyle, "O kişi çok yakınlarda olabilir" dedi.

Aomame

Fareyi çıkart

Televizyondaki sabah 7 haberlerinde Akasaka Mitsuke metro istasyonunu su bastığı, birinci haber olarak veriliyordu, ama Öncüler liderinin Okura Oteli'nin süitinde öldüğü hakkında bir haber yoktu. NHK haberleri sona erince Aomame kanal değiştirip başka kanalların haberlerini izledi. Fakat hiçbir program, o iriyarı adamın acısız ölümünü dünyaya ilan etmiyordu.

O tipler cesedi sakladılar, dedi Aomame içinden, yüzünü buruşturarak. Bu olasılığın fazlasıyla yüksek olduğunu Tamaru önceden söylemişti. Fakat böyle bir şeyin gerçekten olabileceğine Aomame inanmamıştı. Adamlar bir şekilde Okura Oteli'nin süitinden Lider'in cesedini çıkarmış, arabaya bindirerek götürmüşlerdi herhalde. Epeyce iri bir adamdı. Cesedi de bir hayli ağır olmalıydı. Üstelik otelde çok fazla müşteri ve personel vardı. Bir sürü güvenlik kamerası her yerde kayıttaydı. Cesedi otelin bodrum katındaki otoparka kadar kimselere görünmeden nasıl taşıyabilmişlerdi acaba?

Herhalde adamlar o gece sona ermeden cesedi Yamanaşi dağlık bölgesindeki cemaat merkezine götürmüş olmalıydı. Orada Lider'in cesedini ne yapmaları gerektiğine dair toplantı yapmışlardı mutlaka. En azından onun ölümünü polise bildirmemeye karar vermiş olmalıydılar. Bir kez gizledikten sonra da sonuna kadar gizlemeleri gerekirdi.

Muhtemelen o bir bölgeyle sınırlı şiddetli fırtına ile sonrasındaki karmaşa, onların hareketlerini kolaylaştırmıştı. Olayı dışarıya yansıtmamayı başarmışlardı. Şanslarına Lider pek fazla insan içine çıkan bir adam değildi. Onun varlığı ve hareketleri, hep bir gizem perdesinin arkasındaydı. Bu yüzden aniden ortadan kaybolsa bile yokluğu uzunca bir süre insanların dikkatini çekmeyecekti mutlaka. Onun öldüğü ya da öldürüldüğü gerçeği, bir avuç insan arasında sır olarak saklanacaktı.

Adamların ileride Lider’in ölümüyle ortaya çıkan boşluğu ne şekilde doldurmak niyetinde olduklarını Aomame elbette bilmiyordu. Fakat örgütü aynı şekilde devam ettirebilmek için ellerinden geleni yapacakları kesindi. Lider’in kendisinin de söylediği gibi o ortadan kalksa bile, sistem varlığını sürdürmeye devam edecekti. Lider’in yerine kim geçecekti acaba? Fakat bu, Aomame’yi ilgilendiren bir mesele değildi. Aomame’ye verilen görev, Lider’i öldürmekti. Dini bir cemaati çökertmek değil.

Aomame koyu takım elbiseli iki korumayı düşündü. Dazlak kafalı ile atkuyruklu olanı. Cemaate döndükten sonra Lider’in gözlerinin önünde ortadan kaldırılmasından sorumlu tutulacaklar mıydı acaba? Aomame o ikisine, kendisini arayıp bularak ortadan kaldırma emrinin verildiğini hayalinde canlandırdı. Ne olursa olsun o kadını bulun. Bulana kadar da geri dönmeyin, diye emir verilmişti belki de. Mümkündü. Adamlar, Aomame’nin yüzünü yakından görmüşlerdi. Becerikliydiler. İntikam ateşiyle yanacakları da kesindi. Av peşinde iz sürmek onlar için uygun bir işti. Ayrıca cemaatin kurmayları Aomame’nin arkasında kimlerin olduğunu bulmak zorundaydı.

Aomame kahvaltı niyetine bir elma yedi. İştahı neredeyse hiç yoktu. Adamın boynuna iğneyi daldırdığı andaki his, ellerinde hâlâ varlığını koruyordu. Sağ elindeki küçük bir bıçakla elmanın kabuğunu soyarken, hafif bir titreme hissetti. O ana kadar bir kez bile hissetmediği türden bir titremeydi. Birilerini öldürse bile, bir gece uyuyup uyanınca yaptığı şey belleğinden tamamen silinip giderdi. Elbette bir insanın canını almak asla insana kendini iyi hissettiren bir şey değildi. Fakat ne de olsa karşısındakiler yaşamayı hak etmeyen erkeklerdi. Merhametten çok tiksinti duygusu uyandıran tiplerdi. Fakat bu sefer farklıydı. Nesnel olarak, sadece eldeki verilere bakılacak olursa, o adamın şimdiye kadar yaptıkları insan ahlakına aykırı şeyler olabilirdi. Fakat adam birçok anlamda sıradan olmayan bir insandı. Bu sıra dışılık hali, en azından kısmen iyilik ve kötülük standartlarını aşıyormuş gibiydi. Dahası canından vazgeçmesi de normal olmayan bir şeydi. Elinde tuhaf bir his bırakmıştı. Normal olmayan bir his.

Arkasında bırakıp gittiği şey, bir “söz”dü. Aomame bir süre düşündükten sonra bu sonuca vardı. Sözün ağırlığı Aomame’nin ellerinde bir işaret olarak bırakılmıştı. Aomame bunu anlıyordu. Bu işaret onun elinden bir daha hiç silinmeyecekti belki de.

Saat 9’u biraz geçerken telefon çaldı. Tamaru’ydu arayan. Zil üç kere çalıp sustu. Sonra yirmi saniye geçince yeniden çaldı.

“O tipler düşündüğüm gibi polis çağırmadılar” dedi Tamaru. “Olay televizyon haberlerinde de verilmedi. Gazetelerde de bir şey yok.”

“Fakat öldüğü kesin.”

“Bunu elbette biliyorum. Lider kesinlikle öldü. Birtakım hareketlenmeler oldu. Çoktan otelden ayrıldılar. Geceyarısı bazı insanlar Tokyo merkezindeki şubelerinden çağrıldı. Herhalde cesedi insanlara görünmeden halledebilmek için. O tipler bu tür işlere çok alışıktır. Camları karartılmış S sınıfı Mercedes ve Toyota Hiace minibüsler gece saat 1 sıralarında otelin otoparkından çıkıp gitti. Önceki gün polis operasyon yapmıştı, ama somut bir şey çıkmamıştı. Memurlar işlerini bitirip çoktan geri çekildiler. Cemaat arazisinde tam teşekküllü bir krematoryum var. Cesedi oraya attın mı geriye tek bir kemik bile kalmaz. Duman olur uçar gider.”

“Ürkütücü.”

“Evet, ürkütücü tipler. Liderleri ölse dahi örgütün kendisi uzunca bir süre var olmaya devam edecektir büyük olasılıkla. Kafası kesilse bile hareket etmeye devam eden yılan gibi tıpkı. Başı kopmuş olsa da hangi yöne gideceğini çok iyi bilir. Bundan sonra ne olacağını kimse bilemez. Bir süre geçtikten sonra ölebilir ya da yeni bir kafa çıkartabilir.”

“O adam normal değildi.”

Tamaru bununla ilgili özel bir yorum yapmadı.

“Şimdiye kadarkilerden tamamen farklıydı” dedi Aomame.

Tamaru, Aomame’nin sözlerindeki anlamı yakalamaya çalıştı. Sonra yanıtladı: “Şimdiye kadarkilerden farklı olduğunu ben de tahmin edebiliyorum. Fakat şimdiden sonrasını düşünmemiz daha iyi olur. Gerçekçi olalım. Bunu yapmazsak hayatta kalamayız.”

Aomame bir şeyler söylemeyi düşündüyse de konuşmadı. Vücudunda hâlâ bir titreme vardı.

“Madam seninle görüşmek istiyormuş. Konuşabilecek misin?”

“Elbette” dedi Aomame.

Yaşlı kadın telefona çıktı. Onun sesinde de rahatlama hissi fark ediliyordu.

“Sana minnettarım. Sözcüklerle ifade edemeyecek kadar hem de. Bu sefer de mükemmel bir iş çıkarttın.”

“Teşekkür ederim. Fakat bir kez daha aynı şeyi yapabileceğimi sanmıyorum” dedi Aomame.

“Anlıyorum. Seni zorladım. Sana bir şey olmadan geri dönmüş olmana çok seviniyorum. Bir kez daha böyle bir şey rica etmeye niyetim yok. Bu, sondu. Rahat edebileceğin bir yer hazırladık. Endişelenecek hiçbir şey yok. Şimdilik o gizli evde bekle. Biz de o süre boyunca senin yeni yaşantına başlayabilmen için gereken hazırlıkları tamamlayacağız.”

Aomame teşekkür etti.

“Şu an için bir eksiğin var mı? Varsa söyle lütfen. Hemen Tamaru’ya söylerim halleder.”

“Hayır. Gördüğüm kadarıyla burada gerekli olabilecek her şey var.”

Madam hafifçe öksürdü. “Bak şimdi, bunu aklında tutmanı istiyorum. Biz tamamen doğru olanı yaptık. O adamın işlediği suçların cezasını verdik. Bundan sonra olabilecek şeylere engel olduk. Başka kurbanların da olmasını önledik. Kafana takacağın hiçbir şey yok.”

“O da aynı şeyleri söylemişti.”

“O?”

“Öncüler’in lideri. Benim dün akşam temize havale ettiğim adam.”

Madam beş saniye kadar suskun kaldı. Sonra sordu: “O, biliyor muydu?”

“Evet. Adam benim kendisinin icabına bakmak için geldiğimi biliyordu. Bunu bilerek beni kabul etti. Ölümün gelmesini bekliyordu. Vücudu zaten büyük hasar

görmüş, ağır ağır, ama kaçınılmaz bir şekilde ölüme doğru ilerliyordu. Ben bunu biraz çabuklaştırıp şiddetli acıların yiyip bitirdiği vücudunu huzura kavuşturdum.”

Yaşlı kadın bunu duyduğunda gerçekten şaşırmış gibiydi. Yine bir süre söyleyecek bir şey bulamadı. Bu, yaşlı kadın için nadir bir durumdu.

“Bu adam” dedi Madam. Sonra sözcüğü bulmaya çalıştı. “Yaptığı şeyler için cezalandırılmayı kendisi mi arzuluyordu?”

“Onun istediği, acılarla dolu yaşamının bir an önce bitmesiydi.”

“Sonra bilerek sana kendini öldürttü.”

“Evet, öyle.”

Lider’le aralarında yaptıkları anlaşma hakkında Aomame bir şey söylememişti. Tengo’nun bu dünyada yaşamını sürdürmesine karşılık kendisinin ölmesi gerekiyordu. Bu, o adamla Aomame arasında yapılan gizli anlaşmaydı. Başkasına açıklamak istemiyordu.

“O adamın yaptığı şeyler, sapkın, anormal şeyler. Öldürülmesi de gayet normal. Fakat o normal olmayan bir insandı. En azından özel bir şeylere sahipti. Orası kesin.”

“Özel bir şeyler?” dedi yaşlı kadın.

“Doğru dürüst açıklamam zor” dedi Aomame. “Fakat özel bir yetenek ya da nitelik olduğu gibi, feci halde ağır bir yük olan bir şey. Dahası, bu onun vücudunu içten içe kemiriyor gibiydi.”

“Bu özel bir şeylerin, onu anormal hareketlere sevk ettiğini mi söylüyorsun?”

“Öyle görünüyor.”

“Her neyse. Sen, buna son verdin.”

“Haklısınız” dedi Aomame, kuru bir ses tonuyla.

Aomame sol elinde ahizeyi tutarken, ölüm dokunuşunun hâlâ varlığını

sürdürdüğü sağ elini açıp, avuç içine baktı. Kızlarla çok anlamlı çiftleşmenin nasıl bir şey olduğunu Aomame anlayamıyordu. Bunu Madam'a açıklayabilmesi de mümkün değildi.

"Her zamanki gibi görünüş itibariyle doğal ölüm, ama onlar herhalde bunu doğal ölüm olarak görmezler. Olayın gelişimine bakarak, benim bir şekilde Lider'in ölümüyle ilişkili olduğumu düşüneceklerdir. Sonra bildiğiniz gibi, ölümü henüz polise bildirilmedi."

"Bundan sonra ne yaparlarsa yapsınlar, biz tüm gücümüzle seni koruruz" dedi Madam. "Onların cemaati varsa bizim de güçlü bağlantılarımız ve muazzam bir sermayemiz var. Dahası, sen dikkatli ve akıllı bir insansın. Onların amaçlarına ulaşmasına izin vermeyeceğiz."

"Tsubasa hâlâ bulunmadı mı?" diye sordu Aomame.

"Nereye gittiğini hâlâ bilemiyoruz. Bana kalırsa muhtemelen cemaat içerisinde bir yerlerde. Oradan başka gidecek yeri yok ne de olsa. Şu an için onu geri alabilecek bir yol bulamadık. Fakat herhalde Lider'in ölümüyle cemaat karışmıştır. Bu karışıklıktan yararlanarak bir şekilde o kızı kurtarabiliriz belki. Onun ne olursa olsun koruma altına alınması gerekiyor."

Sığınma evindeki Tsubasa gerçek değildi, demişti Lider. O yalnızca kavramsal görüntüsüydü ve geri alındı. Fakat bunu burada Madam'a söyleyemezdi. İşin doğrusu bunun ne anlama geldiğini Aomame de bilmiyordu. Fakat havaya kaldırılan mermer masa saatini anımsıyordu. Bu, gözlerinin önünde gerçekten meydana gelmişti. Aomame konuşmaya devam etti:

"Burada ne kadar kalacağım acaba?"

"Dört gün ila bir hafta arasında gibi düşün. Sonrasında sana yeni bir isim ve çevre sağlayacağız, uzakta bir yere taşınacaksın. Oraya yerleşince uzunca bir süre güvenliğin için teması kesmemiz gerekecek. Seninle bir süre görüşemeyeceğiz. Benim yaşımı düşünecek olursan, belki de artık hiç görüşemeyebiliriz. Seni böyle bir belaya sokmamış olsaydım keşke. Bunu hep düşünüyorum. Öyle olsa seni bu şekilde yitirmek zorunda kalmazdım. Fakat..."

Madam bir an tıkandı. Aomame, sessizce konuşmanın devamını bekledi.

"Fakat pişman değilim. Her şey, az çok kaderde vardı. Seni karıştırmak

zorundaydım. Tercih hakkım yoktu. Sanki muazzam bir güç devreye girerek o şekilde hareket etmeme sebep oldu. İşlerin bu hale gelmesinden dolayı özür dilerim."

"Fakat bunun karşılığında bir şeyi paylaşmış olduk. Başka hiç kimseyle paylaşamayacağımız türden önemli bir şeyi. Başka yerde asla elde edemeyeceğimiz bir şeyi."

"Haklısın" dedi yaşlı kadın.

"Bunu paylaşmak benim için de gerekliydi."

"Teşekkürler, sen böyle söyleyince içim biraz olsun rahatlıyor."

Madam'la bir daha karşılaşamayacak olmak, Aomame için de acı bir durumdu. Kadın, Aomame'nin dış dünya ile arasındaki az sayıdaki bağdan biriydi.

"Kendinize iyi bakın" dedi Aomame.

"Esas sen kendine iyi bak" dedi Madam. "Mümkün olursa mutlu ol."

"Eğer başarabilirsem" dedi Aomame. Mutluluk, Aomame'ye en uzak şeylerden birisiydi.

Tamaru telefona çıktı.

"Şimdilik o şeyi kullanmadın, değil mi?" diye sordu.

"Henüz kullanmadım."

"Kullanmamaya çalış."

"Beklentilerinize yanıt vermeye çalışırım" dedi Aomame. Kısa bir aradan sonra Tamaru sessizliği bozdu.

"Hokkaido'da dağların arasında bir yetimhanede büyüdüğümü geçenlerde anlatmıştım, değil mi?"

"Ailenden ayrılmış, Sahalin'den gelip yetimhaneye konmuştun."

"Orada benden iki yaş küçük bir çocuk vardı. Zenci meleziydi. Misava

civarındaki bir üste çalışan bir askerden olmaydı sanırım. Annesini tanımıyordu, ama hayat kadını ya da bar garsonu gibi bir şeydi. Doğduktan hemen sonra annesi tarafından terk edilmiş, oraya getirilmişti. Benden daha iri yapılıydı, ama kafası biraz ağır çalışırdı. Elbette çevresindeki tipler sık sık rahatsız ediyorlardı onu. Bir kere ten rengi farklıydı. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlayabilirsin."

"Aşağı yukarı."

"Ben de Japon değilim ya. Bir şekilde onu korumam altına almış oldum. İkimiz benzer yerlerden geliyorduk. Sahalin'den gelen bir Koreli ile bir zenci ve konsomatris melezi. Toplumsal tabakaların en dibindeydik. Fakat ben bu sayede kendimi geliştirdim. Sağlamlaştım. Fakat o çocuğun sağlamlaşması mümkün değildi. Öylece bıraksam kesinlikle öldürdü. Ya kafanı hızlı çalıştıracaksın ya da kavgada güçlü olacaksın. Bunlardan birini yapamazsan hayatta kalamayacağın bir ortamdı."

Aomame sessizce konuşmanın devamını bekledi.

"Hiçbir şeyi yapmayı beceremiyordu. Hiçbir şeyi doğru düzgün tamamlayamıyordu. Elbisesinin düğmelerini düzgün ilikleyemiyor, kendi kıçını bile silemiyordu. Fakat heykel yapmak konusunda müthiş iyiydi. Bir heykel keskisi ve malzemesi olduktan sonra göz açıp kapayıncaya kadar muhteşem oymalar çıkartıveriyordu ortaya. Eskiz kullanmaksızın, kafasında bir anda oluşan imgeleri üçboyutlu hale getiriveriyordu. Ayrıntılı ve gerçekçi olarak. Bir tür dâhiydi. Müthişti."

"Savant" dedi Aomame.

"Evet, öyle. Ben de sonradan öğrendim. Bilinen adıyla Savant sendromu. O tür normal dışı yetenekler bahşedilen insanlar vardır. Fakat öyle bir sendromun varlığını o dönemde kimse bilmiyordu. Çocuğun zihinsel açıdan geri olduğu düşünülüyordu. Kafası ağır çalışan ama parmakları becerikli, oyma konusunda yetenekli bir çocuk diye biliyorlardı. Gerçi nedendir bilinmez, fareden başka bir şey yapmıyordu. Fareleri mükemmel yapıyordu. Hangi açıdan bakarsan bak, canlı bir fareden farksızdı yaptıkları. Fakat tek yaptığı fareydi. Herkes başka bir hayvanın heykelini yaptırmaya çalıştı. At, ayı gibi. Onun için, özel olarak hayvanat bahçesine götürdüler. Fakat o çocuk, başka hayvanlara en ufak bir ilgi göstermedi. Bu yüzden insanlar da uğraşmaktan vazgeçtiler. Ona yalnızca fare yaptırdılar. İstediği gibi yapmasına izin verdiler yani. Farklı şekillerde, farklı

büyüklüklerde, farklı duruşlarda fareler yapıp durdu. Tuhaf olmasına tuhaf bir öykü. Çünkü yetimhanede fare falan yoktu. Aşırı soğuktu çünkü. Farelerin yiyecek bulması da imkânsızdı. O yetimhane bir fare için bile yoksul bir yerdi. Neden o çocuk fareyi bu kadar saplantı haline getirmişti? Kimse anlayamıyordu. Nihayetinde onun yaptığı fareler konuşula konuşula yerel gazeteye de haber oldu. Fare heykellerini satın almak istediğini söyleyen bir sürü insan geldi. Bunun üzerine yetimhane müdürü –Katolik bir rahipti ama– bu oyma fareleri bir el sanatları mağazasına koydurtup turistlere sattı. Ciddi bir gelir elde etmiş olsa gerek, ama elbette o paranın 1 yeni bile bize gelmiş değil. Paranın nereye gittiğini bilemiyorum, ama muhtemelen yetimhanenin yöneticileri kendileri münasip biçimde kullanmışlardır. O ise verilen keski ve malzemelerle atölyede durmaksızın fare yapıyordu yalnızca. Eh, tarladaki zorlu işlerden de muaf tutuluyordu böylece. Biz tarlada ter dökerken onun sadece fare yapması yeterli olduğundan, şanslıydı denebilir.”

“Peki, ona ne oldu?”

“Bilmem. Ne olduğunu bilmiyorum. Ben on dört yaşındayken yetimhaneden kaçıp, ondan sonra hep tek başıma yaşadım. Kaçar kaçmaz feribota atlayıp, ana ada Honşu’ya geçtim. Ondan sonra bir kez bile Hokkaido’ya ayak basmadım. Onu en son gördüğümde de atölye masasının üzerine eğilmiş, canla başla fare oyuyordu. O anlarda ne söylersem söyleyeyim duymazdı. Bu yüzden hoşça kal bile diyemedim. Eğer başına bir şey gelmediyse, hayatta kalmayı başardıysa şu an bile herhalde fare oymaya devam ediyordur. Fareden başka hiçbir şey yapamayan bir çocuktu ne de olsa.”

Aomame sessizce konuşmanın devamını bekledi.

“Şimdi bile sık sık o çocuk aklıma gelir. Yetimhanedeki yaşam korkunçtu. Yemekler felaketti. Yiyecekler hep kurtlanmış olurdu. Kış ayları çok soğuktu. Yaptığımız işler aşırı ağırdı, üst sınıfların tacizi dayanılmazdı. Fakat o çocuk orada yaşamayı sıkıntılı bulmuyor gibiydi. Elinde keskisi, tek başına fare oyarken mutlu görünüyordu. Ama keskisi elinden alınınca çılgına dönüyordu. Onun dışında gerçekten uysal bir tipti. Kimseyi rahatsız etmezdi. Yalnızca başını kaldırmadan fare yapıyordu. Bir ağaç kütüğünün eline alıp uzunca bir süre bakınca orada nasıl bir farenin, hangi şekilde gizlendiğini görebiliyordu. O fareyi görene kadar bir hayli zaman geçiyordu. Fakat bir kez görünce geriye keskisiyle fareyi kütüğün içinden çıkartmak kalıyordu yalnızca. Sık sık şöyle derdi: Fareyi çıkartıyorum. Sonra çıkartılan o fare, her an harekete geçecekmiş gibi dururdu.

Yani, o çocuk ağaç kütüğü içinde hapis kalan hayali fareyi serbest bırakıyordu.”

“Sen de o çocuğu korumana aldın?”

“Evet. İsteyerek öyle olmadı, ama nihayetinde durum bu noktaya geldi. Benim görevim de oydu. Bir kez bir görev verilince, ne olursa olsun o görevi sürdürmek zorundasındır. Kural öyleydi. Bu yüzden ben de kurala uydum. Mesela pislik olsun diye çocuğun keskisini elinden alan birileri olunca hemen müdahale edip, yere yapıştırırdım. Benden yaşça büyük olsalar da, cüsseleri daha iri olsa da, birden fazla kişi saldırsa da hiç düşünmeden dalıyordum. Elbette bazen de onlar bana dalıyorlardı. Birçok kez bu da yaşandı. Fakat yenmek ya da yenilmek sorun değildi. Yensem de yenilsem de mutlaka keskiyi geri alıyordum. Önemli olan buydu. Anlayabiliyor musun?”

“Sanırım” dedi Aomame. “Fakat sonuçta onu terk etmiş oldun.”

“Yaşamımı tek başıma sürdürmek zorundaydım. Sonsuza kadar onun yanında kalıp onu koruyamazdım. Bunu yapacak halim yoktu doğal olarak.”

Aomame bir kez daha sağ elini açıp dikkatlice baktı.

“Senin küçük oyma bir fareyi elinde tuttuğunu birkaç kez görmüştüm, o çocuğun yaptığı bir şey miydi? O çocuğun elinden çıkma mıydı?”

“Evet, öyle. Küçüklerinden bir tanesini bana vermişti. Yetimhaneden kaçarken yanıma aldım. Şimdi bile saklıyorum.”

“Baksana Tamaru. Neden şimdi bu öyküyü anlattın bana? Sen, bir anlamı yoksa kendinle ilgili şeyler anlatmazsın sanıyorum.”

“Benim söylemek istediğim, şimdi bile sık sık onun aklıma geldiği” dedi Tamaru. “Onunla bir kez daha görüşmek istediğim anlamına gelmiyor bu. Görüşmek istediğim de yok zaten. Şimdi görüşsek bile konuşacak bir şey de yok. Yalnız o çocuğun, gözünü ayırmadan fareleri kütüklerin içerisinden çıkarttığı sahne, benim kafamda hâlâ çok net bir şekilde varlığını koruyor. Bu, benim için çok önemli bir sahne. Bana bir şeyler öğretiyor, belki de bir şeyler öğretmeye çalışıyor. İnsanın yaşamını sürdürebilmesi için bu türden şeyler gerekir. Sözcüklerle tam olarak açıklanamayan anlamlı sahneler. Bizlerin, bazı şeyleri onların açıklamasını düzgün bir şekilde yapabilmek için yaşadığımızı söyleyenler var. Ben de böyle düşünüyorum.”

“Bu bizim yaşamamız için bir dayanak haline mi geliyor?”

“Belki de.”

“Benim belleğimde de öyle bir sahne var.”

“Değerini bil öyleyse.”

“Biliyorum” dedi Aomame.

“Söylemek istediğim bir şey daha var. O da şu: Seni elimden geldiğince koruyacağım. Girişmem gereken birileri olursa, kim olursa olsun çıkar saldırırım. Yenileceğimi düşünmeden, yarı yolda bırakıp kaçmadan.”

“Teşekkür ederim.”

Birkaç saniye huzurlu bir sessizlik oldu.

“Bir süre evden dışarı çıkma. Dışarıya bir adım bile atacak olursan, artık orasının vahşi bir orman olduğunu bil, tamam mı?”

“Tamam” dedi Aomame. Sonra telefon kapandı. Yerine koyduktan sonra, ahizeyi nasıl da sıkmış olduğunu fark etti Aomame.

Tamaru’nun bana iletmek istediği, benim artık onların ait olduğu ailenin kopmaz bir üyesi olduğum, bir kez kurulan bağın kesilmeyeceği mesajıydı herhalde, diye düşündü Aomame. Deyim yerindeyse onlarla aramda fizikötesi bir kan bağı var. O mesajı ilettiği için Aomame Tamaru’ya minnettardı. Aomame’nin şu an sıkıntılı bir dönem geçirdiğini anlamış olmalıydı. Ailenin bir parçası olduğunu düşündüğü için, Tamaru kendine ait sırları azar azar Aomame’ye açabiliyordu.

Fakat böylesine sıcak bir ilişkinin şiddet gibi bir araç üzerinden kurulduğunu düşündükçe Aomame’nin içinde bir huzursuzluk baş gösteriyordu. Yasalara karşı gelip bazı insanları öldürdük; ben şu an birileri tarafından yakalanma ve öldürülme tehdidi altında yaşıyorum. Bu anormal şartlar altında da olsa, biz derin duygularla bağlandık. Fakat burada cinayet gibi bir eylem aracı olmasaydı bu ilişkinin kurulması mümkün müydü acaba? Yasadışı bir konuma düşmeden güven ilişkisi kurabilir miydik? Muhtemelen zor olurdu.

Çay içerek televizyonda haberleri izledi. Fakat Akasaka Mitsuke İstasyonu'nu sel basması hakkında artık haber yoktu. Bir gece geçtikten sonra su çekilmiş, metro normal seferlerine başlayınca artık olay da geçmişte kalmıştı. Ayrıca Öncüler'in liderinin ölümü henüz toplum tarafından bilinmiyordu. Bu gerçeği bilen, çok az sayıda insan vardı. Yüksek ısılı krematoryumun hazırlanışını, iri adamın cesedinin yakılışını Aomame hayalinde canlandırdı. Geriye tek bir kemik bile kalmaz, demişti Tamaru. Lütuf, acı, her ne varsa her şey duman haline gelip, sonbahar göğüne karışıverecekti. O dumanı ve o göğü Aomame gözünde canlandırabiliyordu.

Çok satanların zirvesindeki Pupa Hava'nın yazarı on yedi yaşındaki kızın kayıp oluşuna dair bir haber vardı. Fukaeri olarak bilinen Eriko Fukada, iki aydan uzun süredir kayıptı. Polis, hamisinin verdiği arama emri çıkarılması talebini kabul etmiş, nereye gittiği hakkında titizlikle araştırmalarını sürdürüyordu, ama şu an için açıklığa kavuşmuş bir şey yoktu. Sunucu öyle diyordu. Kitabevlerinin vitrinlerinde dağ gibi yığılmış Pupa Hava nüshalarının görüntüsü ekrana yansıdı. Kitabevinin duvarına o güzel, genç kızın fotoğrafı, poster olarak yapıştırılmıştı. Genç kitabevi tezgâhtarı, televizyon kanalının mikrofonuna konuşuyordu. "Kitap şu an bile müthiş satıyor. Ben kendim de alıp okudum. Hayal gücü etkileyici, ilginç bir öykü. Fukaeri'nin nerede olduğu bir an önce anlaşılırsa çok iyi olur."

Bu haberde Eriko Fukada ile Öncüler'in ilişkisine değinilmedi. İşin içine dini cemaat karışınca medya temkinli davranıyordu.

Her ne şekilde olursa olsun Eriko Fukada kayıptı. On yaşında, babası olan adam tarafından tecavüze uğramıştı. Adamın söyledikleri öylece kabul edilecek olursa, çok anlamlı biçimde babasıyla çiftleşmişti. Fakat o eylem vasıtasıyla Little People'ı davet etmişti. Ne demişti? Evet, paşiva ve reşiva. Eriko Fukada algılayandı, babası ise kabul edendi. Dahası, adam özel sesler duymaya başlamıştı. Little People'ın temsilcisi olmuş, Öncüler denen cemaatin başı haline gelmişti. Sonrasında kız cemaatten ayrılmıştı. Şimdi ise Anti-Little People hareketini omuzlamış, Tengo ile bir ekip halinde Pupa Hava adlı romanı yazmış, kitap çok satanlar listesinin zirvesine yerleşmişti. Kız bir sebepten dolayı kayıptı. Polis nerede olduğunu bulmaya çalışıyordu.

Öte yandan ben, dün akşam Eriko Fukada'nın Öncüler cemaatinin lideri olan babasını özel imalat buz kıracağımı kullanarak katlettim. Cemaatin adamları

cesedini otelden götürüp gizlice ortadan kaldırdılar. Eriko Fukada'nın, babasının ölümünü öğrenince, bunu nasıl karşılayacağını Aomame tahmin bile edemiyordu. Bu, kendisinin istediği bir ölümdü. Acısız, bir anlamda merhamet ederek yaptığım bir şey olsa bile, bir insanın yaşamını bu ellerle sona erdirdim. İnsan yaşamı, yalın bir kurguya sahiptir, ama soyutlanmış değildir. O yaşam, bir yerlerde başka bir özel yaşamla bağlıdır. Bununla ilgili olarak da muhtemelen bir şekilde sorumluluk almak zorunda kalacağım.

Tengo da bu bir dizi olayla yakından alakalı. Bizi bağlayan, baba-kız Fukada'ların varlığı. Paşiva ve reşiva. Tengo şimdi nerede, ne yapıyor acaba? Eriko Fukada'nın kaybolmasıyla ilişkisi var mı? İkisi şu anda birlikte mi hareket ediyorlar? Elbette televizyondaki haberler Tengo'nun kaderi hakkında tek bir şey bile söylemiyordu. Onun Pupa Hava'nın gerçek yazarı olduğunu şu an için hiç kimse bilmiyor gibiydi. Fakat ben bunu biliyorum.

Bizim aramızdaki mesafe gitgide kısalıyormuş gibi. Tengo ve ben bir durum dolayısıyla bu dünyaya taşındık. Devasa bir hortum tarafından emilirmiş gibi birbirimize yaklaşıyoruz. Muhtemelen bu ölümcül bir hortum. Fakat Lider'in ima ettiği şeylere bakılırsa, ölümcül olmayan yerlerde bizim için bir şans söz konusu değildi. Şiddetin bir tür saf bağ oluşturması gibi tıpkı.

Aomame derin bir nefes aldı. Sonra masanın üzerindeki Heckler&Koch'a elini uzatıp sert dokunuşunu hissetti. O namlunun kendi ağzına dalışını, kendi parmağıyla tetiği çekişini hayalinde canlandırdı.

İri bir karga balkona gelerek parmaklığa tünedi, çok net duyulan sesiyle birkaç kez kısa kısa öttü. Aomame ve karga, bir süre camın ardından birbirlerini izlediler. Karga yüzünün iki yanında kalan kocaman ışıltılı gözlerini oynatarak, odadaki Aomame'nin hareketlerine bakıyordu. Aomame'nin elindeki tabancanın anlamını tartmaya çalışıyor gibiydi. Kargalar, akıllı yaratıklardır. Bu metalin ruhunun önemli bir anlamı olduğunu bilirler. Neden? Bilemiyorum ama bunu bilirler. Sonra karga geldiği gibi, aniden kanatlarını açarak uçup gitti. Görmesi gereken şeyleri görmüş gibi. Karga gidince, Aomame koltuktan kalkıp televizyonu kapatarak iç geçirdi. Sonra karganın Little People'ın gönderdiği bir şey olmaması için dua etti.

Aomame oturma odasındaki halının üzerinde her zamanki vücut esnetme

hareketlerini yaptı. Bir saat boyunca kaslarını zorladı. Canı acısa da bütün hareketleri yaptı. Tüm vücudundaki kasları, tek tek, sırayla kullanıp sert bir şekilde çalıştırdı. Kasların adı, işlevi ve niteliği Aomame'nin kafasına ayrıntılarıyla kazınmıştı. Gözden kaçıracağı tek bir kas bile olamazdı. Bolca ter akıtıp, solunum organları ve kalbini tam kapasite çalıştırarak bilincini başka bir kanala yönlendirdi. Aomame kan dolaşımına kulak verip iç organlarından gelen sessiz mesajı aldı. Yüz kasları bin bir surat oyunu oynar gibi, abartılı hareketlerle bu mesajı özümsemeye çalışıyordu.

Sonra duş alarak terini akıttı. Basküle çıkıp kilosunda büyük bir değişiklik olup olmadığına baktı. Aynanın karşısına geçip memelerinin büyüklüğünün ve apış arası tüylerinin değişip değişmediğine bakarak yüzünü iyice buruşturdu. Bu, onun her sabah yaptığı bir ayin gibiydi.

Banyodan çıkınca Aomame rahat hareket edebildiği spor giysilerini giydi. Sonra zaman öldürmek için evdeki malzemeleri bir kez daha kontrol etmeye koyuldu. Bu işe önce mutfaktan başladı. Orada ne tür yemek malzemeleri olduğunu, ne tür kap kacak ve gereç olduğunu inceledi. Aomame gördüklerini tek tek zihnine kaydediyordu. Yemek malzemesi stokunu hangi sırayla tüketmesi gerektiğini aşağı yukarı planlamıştı. Aomame'nin kabaca yaptığı plana göre, evden dışarı atmayacak bile olsa en azından on gün açlık çekmeden yaşayabilirdi. Bilinçli olarak tasarruf yapacak olursa, bu süre iki haftaya uzardı. O süre boyunca yetecek kadar yiyecek malzemesi vardı.

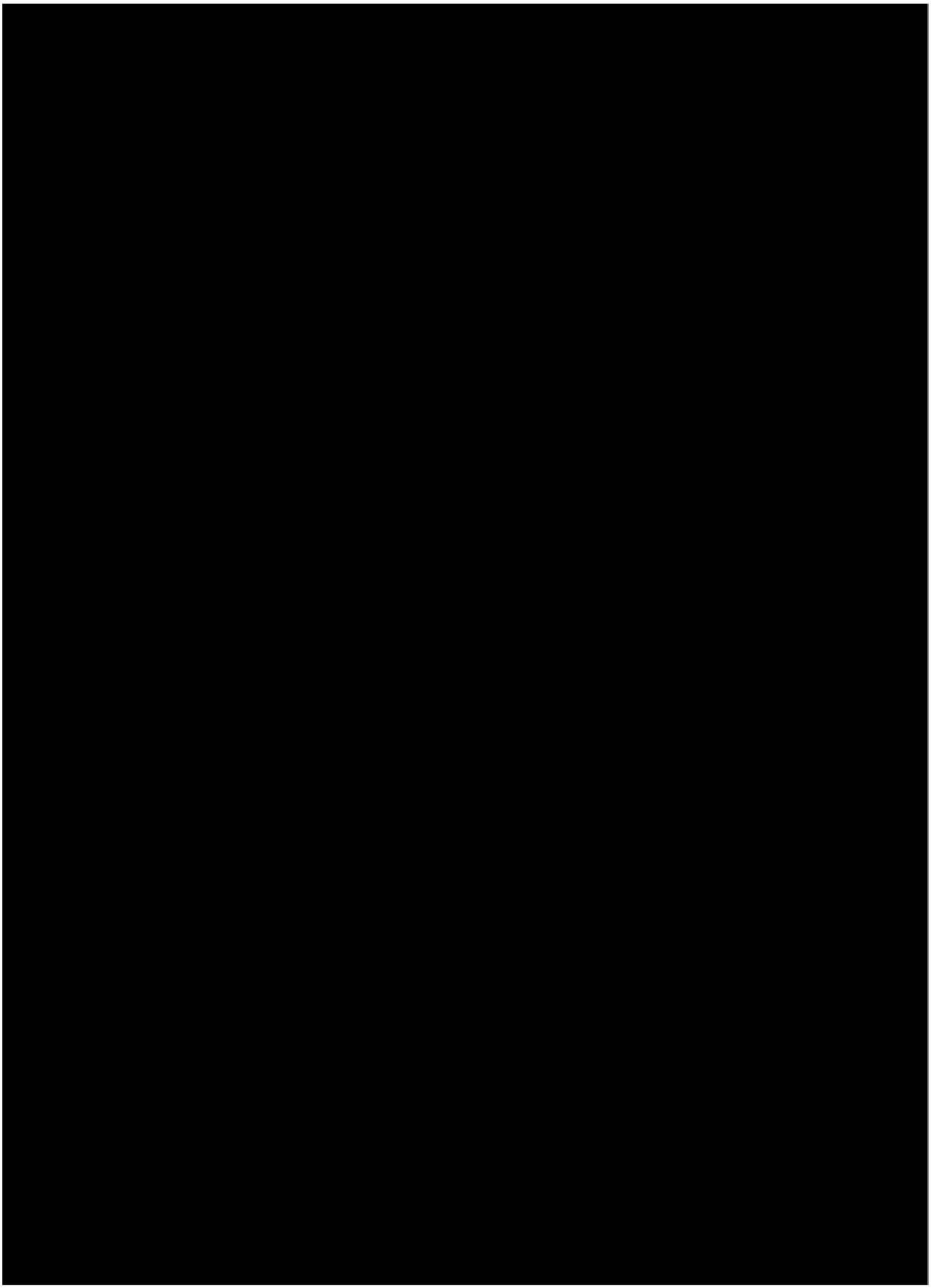
Sonra diğer ihtiyaç malzemelerini ayrıntılı olarak inceledi. Tuvalet kâğıdı, kâğıt peçete, temizlik malzemeleri, çöp torbası. Eksik bir şey yoktu. Hepsi özenli bir dikkatle satın alınıp bir araya getirilmişti. Hazırlığı muhtemelen bir kadın yapmış olmalıydı. Alışkın bir ev kadınının özenli titizliği hissedilebiliyordu. Otuz yaşında sağlıklı, bekâr bir kadının burada tek başına kısa süre yaşayabilmesi için neyin, ne kadar gerekli olduğu en ince ayrıntısına varana kadar hesaplanmıştı. Bir erkek bunu yapamazdı. Dikkatli, gözlem yeteneği keskin bir gay için belki mümkün olabilirdi.

Yatak odasındaki gömme dolaba çarşaf, battaniye, nevresim ve yedek yastık takımı konmuştu. Hepsi, yeni eşya kokusu yayıyordu. Elbette hepsi beyaz ve desensizdi. Beğeni bir tarafa bırakılmış, tarz önemsenmemişti.

Oturma odasına televizyon, video cihazı, pikap ve kasetçalardan oluşan küçük bir müzik seti konulmuştu. Pencerenin karşı tarafındaki duvara monte edilmiş,

bel yüksekliğinde bir ahşap dolap vardı. Çömelip kapağını açınca, içine yirmi kadar kitap sıralanmış olduğunu gördü. Kim koymuştu bilmiyordu, ama kendisi orada gizlendiği sürece canı sıkılmasın diye düşünülmüş olmalıydı. Özen gösterilmişti. Kitapların tamamı sert kapaklı ve yeniydi. Sayfalarının karıştırıldığına dair bir iz yoktu. Şöyle bir başlıklarına baktı, son zamanlarda gündemde olan yeni kitaplar ağırlıktaydı ve herhalde büyük bir kitabevinin vitrininden seçilmişlerdi, ama yine de seçimde bir standart olduğu belliydi. Beğeni denilemese de bir standart vardı. Kurgu ve kurgu dışı eserler, yarı yarıyaydı. Bu tercihler arasında Pupa Hava da vardı. Aomame, başını hafifçe şimdi oldu der gibi sallayarak, kitabı eline alıp oturma odasındaki koltuğa oturdu. Koltuğa yumuşak güneş ışıkları vuruyordu. Kalınca bir kitap değildi. Hafif, yazılar da büyüktü. Aomame kitabın kapağındaki yazar ismine bir süre baktı, Fukaeri yazıyordu. Sonra avucunda tutup ağırlığını ölçtü, kitaba sarılmış reklam bandını okudu. Sonra kitabı kokladı. Matbaadan yeni çıkmış kitaplara özgü bir kokusu vardı. Kitabın hiçbir yerinde adı yazılı değildi, ama Tengo’nun varlığı o kitaptaydı. Oradaki metin Tengo’nun vücudundan geçerek oluşmuş bir metindi. Aomame biraz sakinleşmeyi bekledikten sonra ilk sayfasını açtı.

Çay fincanı ve Heckler&Koch elinin hemen uzanabileceği bir yerdeydi.

Tengo

Suskun ve yalnız uydu

“O kişi, çok yakınlarda olabilir” dedi Fukaeri altdudağını ısırarak, bir süre ciddi ciddi düşündükten sonra.

Tengo masanın üzerindeki parmaklarını birbirine kenetleyerek Fukaeri’yi süzdü. “Bu yakınlarda mı? Yani Koenci’den mi bahsediyorsun?”

“Buradan yürüyerek gidilebilecek bir mesafede.”

Bunu nasıl anlıyorsun? diye sormak istedi Tengo. Fakat bu soruyu sorsa bile yanıt alamayacağını biliyordu. Tengo, bu kadarını tahmin edebiliyordu. Evet-hayır şeklinde yanıtlanabilen basit sorular bekleniyordu.

“Yani buralarda ararsam Aomame’yi bulabilir miyim?” diye sordu Tengo.

Fukaeri başını iki yana salladı. “Yürüyerek araman yetmez.”

“Buradan yürüme mesafesinde, ama yalnızca yürüyerek arasam bile bulamam. Öyle mi?”

“Saklanıyor çünkü.”

“Saklanıyor mu?”

“Yaralı bir kedi gibi.”

Tengo Aomame’nin, bir yerlerdeki küf kokulu bir saçak altında büzülüp gizlenmiş halini gözünün önüne getirdi. “Neden, kimden saklanıyor acaba?” diye sordu.

Doğal olarak yanıt gelmedi.

“Saklanmakta olduğuna göre, bir tehdit altında. Öyle mi?” diye sordu Tengo.

“Tehdit altında” diye Fukaeri Tengo’nun sözlerini tekrarladı. Sonra yüzünde, önüne acı bir ilaç sürülen küçük bir çocuğunki gibi bir ifade oluştu. O sözcüğün tınısı hoşuna gitmemiş olmalıydı.

“Yani birileri mi var peşinde?” dedi Tengo.

Fukaeri başını hafifçe yana eğdi. Bilmiyorum, anlamına geliyordu. “Fakat hep buralarda olmayacak.”

“Zaman sınırlı.”

“Sınırlı.”

“Fakat o yaralı kedi gibi bir yerlerde kımıldamadan duruyor, gizleniyor. Bu yüzden buralarda öylesine dolaşması da söz konusu değil.”

“Öyle bir şey yapmaz” dedi güzel kız, kesin bir ifadeyle.

“Yani ben özel bir yeri aramak zorundayım.”

Fukaeri evet anlamında başını salladı.

“Bu, nasıl bir özel yer acaba?” diye sordu Tengo. Söylemeye gerek bile yok, ama yanıt gelmedi.

“O kişiyle ilgili anımsayabileceğin bazı şeyler var” dedi Fukaeri, bir süre sonra. “İşe yarayacağı an gelebilir.”

“İşime yaramak” dedi Tengo. “Onunla ilgili bir şeyleri anımsayacak olursam, gizlendiği yer hakkında ipucu yakalayabilirim anlamında mı söyledin?”

Kız yanıtlamaksızın, küçük omuzlarını hafifçe kıstı. Bu harekette herhalde olumlama nüansı vardı.

“Teşekkür ederim” dedi Tengo.

Fukaeri, doymuş kedi gibi hafifçe başını salladı.

Tengo mutfakta akşam yemeği hazırladı. Fukaeri plak rafından, kendini kaptırmış bir şekilde plak seçiyordu. O kadar fazla plak yoktu, ama seçmesi zaman aldı. İyice düşündükten sonra Rolling Stones'un eski albümünü çıkartıp tablaya yerleştirerek iğneyi üzerine bıraktı. Tengo lisedeyken birisinden ödünç almış, sonra da kendisinde kalmış bir plaktı. Uzun zamandır dinlememişti. Tengo "Mother's Little Helper" ve "Lady Jane" dinleyerek salam, mantar ve esmer pirinçle pilav yaptı, fasulye ezmesi ve yosundan miso çorbası hazırladı. Karnabahar haşlayarak, hazırda tuttuğu köri sosunu ekledi. Taze fasulye ve soğanlı sebze salatası da yaptı. Yemek hazırlamak Tengo için dert değildi. Yemek hazırlayarak düşüncelere dalmayı alışkanlık haline getirmişti. Günlük sorunlar hakkında, matematik hakkında, romanı hakkında, bazen de çözümsüz metafizik sorunlar hakkında düşünüyordu. Mutfakta uğraşırken, hiçbir şey yapmadığı zamanlarla karşılaştırıldığında meselelere daha düzgünce kafa yorabiliyordu. Fakat ne kadar düşünürse düşünsün, Fukaeri'nin söylediği özel yerin neresi olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Zaten içinde düzen olmayan bir şeyde bir düzen oluşturmaya çalışılsa bile, bu boşa çabadan öteye geçmezdi. Ulaşılabilecek sonuçlar sınırlıydı.

İkisi masada karşılıklı oturup akşam yemeği yediler. Aralarında, diyalog denilebilecek bir şey geçmedi. İkisi bıkkınlık dönemine girmiş karıkocalar gibi sessizce lokmalarını ağızlarına götürüyorlar ve ikisi de farklı şeyler düşünüyorlardı. Belki hiçbir şey düşünmüyor da olabilirlerdi. Özellikle Fukaeri'nin durumunda bu farkı ayrımsamak zordu. Yemek bitince Tengo kahve içti, Fukaeri ise buzdolabından puding çıkartıp yedi. Kız ne yerse yersin yüzündeki ifadede bir değişim olmuyordu. Aklında, çiğneyip yutmaktan başka bir şey yokmuş gibi duruyordu.

Tengo çalışma masasının başına geçip, Fukaeri'nin söyledikleri doğrultusunda, Aomame'yle ilgili bir şeyler anımsamaya çalıştı.

O kişiyle ilgili anımsayabileceğin bazı şeyler var. İşe yarayacağı an gelebilir.

Fakat Tengo, bu konuda zihnini toplamayı başaramadı. Rolling Stones'un başka bir albümü çalıyordu. "Little Red Rooster", Mick Jagger'ın kendini Chicago blues'a kaptırdığı sıralardaki konseriydi. Fena değildi. Fakat derinlemesine düşünmek, ciddi bir şekilde belleğini yoklamak isteyen bir dinleyici için yapılmış bir müzik değildi. Rolling Stones grubu o türden bir nezakete asla sahip değildi zaten. Sakin bir yerlerde tek başına kalması gerektiğini düşündü.

“Biraz dışarı çıkıyorum” dedi Tengo.

Fukaeri, Rolling Stones albüm kabı elinde, ne istersen yap der gibi başını salladı.

“Kim gelirse gelsin kapıyı açma” dedi Tengo.

Tengo, uzun kollu lacivert tişört ve çizgileri tamamen kaybolmuş haki pantolon ve bez ayakkabılarla, bir süre istasyona doğru yürüyüp, istasyonun hemen önündeki Mugiatama* adlı restorana girdi. Sonra bira sipariş etti. İçki ve hafif yemekler veren bir restorandı. Küçük bir yerdi, yirmi müşteri olduğunda dolan bir yer. Eskiden birçok kez bu restorana geldiği olmuştu. Geceyarısına doğru genç tipler şamata yapmaya başlardı, ama saat 7 ile 8 arasında nispeten müşterisi az olur, ortalık sakin olduğu için insan rahat ederdi. Tek başına köşedeki bir masaya oturup, bira içerek kitap okumaya uygundu. Sandalyeleri de rahattı. Bu restorana ne diye böyle bir ad verdikleri belli değildi. Garsonlara sorabilirdi, ama tanımadığı insanlarla havadan sudan konuşmak sevdiği bir şey değildi. Üstelik restoranın adının nereden geldiğini bilmese de bu onun özgürlüğünü kısıtlamıyordu sonuçta. Burası nihayetinde Mugiatama adında, insana kendini oldukça iyi hissettiren bir restorandı.

Şansına restoranda müzik çalmıyordu. Tengo, pencere kenarındaki bir masaya oturup, fıçı Carlsberg birası içip, küçük bir kâseye konmuş karışık çerezlerden yiyerek Aomame’yi anımsamaya çalıştı. Aomame’yi anımsamaya çalışmak, Tengo için bir kez daha on yaşına dönmek anlamına geliyordu. Yaşamındaki dönüm noktalarından birisini yeniden yaşamak demekti. Tengo on yaşındayken Aomame elini tutmuş, sonrasında babasının peşi sıra NHK ücret tahsilatına çıkmayı reddetmişti. Çok geçmeden de ilk kez sertleşmeyi ve boşalmayı tecrübe etmişti. Bu, Tengo’nun yaşamında dönüm noktalarından biriydi. Elbette Aomame elini tutmasaydı da bu dönüm noktası er ya da geç yaşanacaktı. Fakat Aomame onu cesaretlendirmiş, öyle bir dönüşümün olmasını çabuklaştırmıştı. Sırtından usulca itermiş gibi.

Tengo sol avucunu açıp uzunca bir süre baktı. On yaşında bir kız bu eli tuttu. İçimdeki bir şeyler büyük değişim gösterdi. Peki, böyle bir şey nasıl meydana geldi? Mantıklı bir şekilde açıklayamam. Fakat ikisi o an son derece doğal bir şekilde birbirlerini anlamış, kabul etmişlerdi. Neredeyse mucizevi bir şekilde, hücrelerine varana kadar. Böyle bir şey insan ömründe birçok kere olacak bir şey değildi. Hayır, kişisine göre bir kez bile olamayabilirdi. Fakat o anda bunun ne kadar önemli bir anlamı olduğunu, Tengo yeterince kavrayamamıştı. Hayır,

yalnızca o an değil, hatta çok yakın zamana kadar orada saklı anlamı aslında anlayamamıştı. Tengo öylece kızın hayalini yüreğinde taşımıştı yalnızca.

Kız otuz yaşına gelmişti, şimdi dış görünümü tamamen değişmiş olabilirdi. Boyu uzamış, göğüsleri büyümüş, saç şekli de doğal olarak değişmiş olmalıydı. Eğer müritlerden ayrılmışsa bir parça makyaj da yapıyordu mutlaka. Şimdilerde şık, pahalı giysiler giyiyor olabilirdi. Calvin Klein döpiyes ve yüksek topuklu ayakkabılarla sokaklarda enerjik adımlarla yürüyen Aomame'nin halini, Tengo hayal edemedi. Fakat elbette bu mümkün olabilirdi. İnsan gelişir. Gelişmek, değişmek demekti. Belki de Aomame şu an o restorandaydı ama Tengo'nun bunun farkına varamaması da mümkündü.

Tengo bira bardağını ağzına götürmek için kaldırdığında yeniden çevresine göz attı. O, bu yakınlarda, yürüyerek gidilebilecek bir mesafede. Fukaeri, öyle demişti. Tengo, Fukaeri'nin sözlerine olduğu gibi inanıyordu. Eğer o öyle söylüyorsa muhtemelen öyleydi.

Tengo gözlerini hafifçe kapatıp bilincini odaklayarak, ilkokuldaki sınıfı bir kez daha hayalinde canlandırdı. Dün akşam şiddetli fırtına sırasında Fukaeri ile birleştiğinde yine gözlerini kapatıp kendini orada bulmuştu. Gerçek ve somut bir şekilde. Sanki belleğini kaplayan tozlar gecenin yağmuruyla akıp gitmiş gibiydi.

Endişe, beklenti ve korku, bomboş sınıfın her tarafına yayılmış, ürkmüş küçük hayvanlar gibi başka başka şeylerin içine gizlenivermişti. Formül yazıldıktan sonra silinse de izi kalmış karatahta, kısalmış tebeşir, güneşten solmuş ucuz perde, kürsüdeki vazoya sıkıştırılmış çiçekler (ne çiçeği olduğuna varana kadar anımsamıyordu), çocukların çizdikleri, duvara iğneyle tutturulmuş resimler, kürsünün arkasındaki dünya haritası, zeminden gelen vernik kokusu, dalgalanan perde, pencerenin dışından gelen çocuk haykırışları. Tengo sınıfın görüntüsünü çok net bir şekilde kafasında canlandırabildi. Oradaki ipuçlarını, kurmacaları ve gizemleri tek tek izleyebiliyordu.

Aomame'nin elini tuttuğu kısa süre boyunca, Tengo birçok şeyi görmüş, sanki kamera gibi o görüntüleri beynine kaydetmişti. Bunlar, onun sıkıntılı onlu yaşlarını atlatabilmesine yardım eden temel görüntülerden birkaçı olmuştu. O görüntüler, kızın parmaklarının güçlü dokunuşu ile bütünleşmişti. Kızın sağ eli, sıkıntılardan geçerek yetişkinliğe adım atan Tengo'yu hep cesaretlendirmişti. O el daima, endişelenme, ben yanındayım, diyordu.

Sen yalnız değilsin.

Saklanıyor, demişti Fukaeri, yaralı bir kedi gibi.

Şöyle bir düşününce tuhaf bir rastlantıydı. Fukaeri de burada gizleniyordu. Tengo'nun evinden dışarıya bir adım bile atmıyordu. Tokyo'nun bir köşesinde iki kadın aynı şekilde gizleniyordu. Bir şeylerden kaçıyorlardı. İkisi de Tengo ile derinden ilişkili kadınlardı. Bu bir şeylere mi işaret ediyordu acaba? Yoksa yalnızca bir tesadüften mi ibaretti?

Elbette yanıt yoktu. Yalnızca sorular amaçsızca soruluyordu. Çok fazla soru, çok az yanıt. Her zamanki gibi.

Birasını bitirince genç garson yanına gelip başka bir şey isteyip istemediğini sordu Tengo'ya. Tengo bir an tereddüt ettikten sonra buzlu Bourbon sipariş ederek karışık çerezini tazelemesini istedi. Bourbon, Four Roses'dan başka bir şey yok ama. Olur mu? Olur dedi Tengo. Ne olursa olsun fark etmezdi. Sonra tekrar Aomame'yi düşünmeye başladı. Restoranın dip tarafındaki mutfakta pişen pizzanın güzel kokusu ortalığı sarmıştı.

Aomame kimden saklanıyor acaba? Kanundan kaçıyor olabilir, dedi Tengo içinden. Fakat onun bir suçlu olabileceğini düşünemiyordu. Nasıl bir suç işleyebilirdi ki. Hayır, polis falan değildi kaçtığı. Aomame'nin peşinde olan her kimse, kanunla alakalı olmasına imkân yoktu.

Sakın Fukaeri'nin peşindekilerle aynı kişiler olmasın, düşüncesi geçti bir an Tengo'nun aklından. Little People. Fakat neden, ne için Little People Aomame'nin peşine düşecekti ki?

Fakat onların gerçekten Aomame'nin peşinde olduğu varsayılacak olursa buradaki kilit noktası benimdir mutlaka. Neden ben böyle bir şeyde kilit noktası haline geldim acaba? Tengo elbette anlayamıyordu. Fakat eğer Fukaeri ve Aomame'yi, bu iki kadını birleştiren bir unsur varsa, bu Tengo'dan başkası olamazdı. Kendim de tam olarak farkında olmadan, bir gücün devreye girmesiyle Aomame'yi kendi yakınıma çekmiş olabilirim.

Bir güç?

Tengo ellerine baktı. Anlayamıyorum, benim neremde öyle bir güç var?

Buzlu Four Roses geldi, yeni çerez kâsesiyle birlikte. Tengo Four Roses'dan bir yudum alıp birkaç çerez tanesini avucunun içine alarak zar gibi hafifçe salladı. Ne şekilde olursa olsun Aomame, bu semtte bir yerlerde, buradan yürüyerek gidilebilecek bir mesafede. Fukaeri öyle diyor. Dahası, ben buna inanıyorum. Neden olduğu sorulursa yanıtlayamam ama inanıyorum işte. Fakat ne yaparsam bir yerlerde saklanan Aomame'yi bulabilirim acaba? Doğal olarak, normal bir yaşantı sürdüren birini arayıp bulmak bile kolay değildir. Bilinçli olarak saklanıyorsa, elbette durum iyice güçleşir. Megafonla onun adını seslenerek dolaşsam mı acaba? Hayır, öyle bir şey yaparsam elini kolunu sallaya sallaya çıkıp gelecek değil. Çevresinin dikkatini çekip, onun başını daha fazla belaya sokmuş olurum.

Anımsamam gereken bir şeyler kalmış olmalı, diye düşündü Tengo. O kişiyle ilgili anımsayabileceğin bazı şeyler var. İşe yarayacağı an gelebilir, demişti Fukaeri. Fakat Fukaeri öyle söylemeden önce de, Aomame ile ilgili önemli bir iki gerçeği anımsayamadığı hissini, Tengo hep içinde taşımıştı. Bu, ayakkabının içine giren çakıl parçası gibi, arada sırada Tengo'yu rahatsız ediyordu. Durup dururken, ama gözardı edilemeyecek bir şekilde.

Tengo karatahtayı siler gibi zihnini iyice temizleyip bir kez daha belleğini kazmaya başladı. Aomame hakkında, kendisi hakkında, ikisinin çevresinde olanlar hakkında, balıkçıların ağ çekmesi gibi, yumuşak çamurlu dibi taradı. Olanları tek tek sıraya koyarak dikkatle aklından geçirdi. Fakat ne de olsa bütün bunlar yirmi yıl önce yaşanmıştı. O sıradaki ortamı ne kadar hatırlayabilse de, somut olarak aklında kalanlar elbette sınırlıydı.

Yine de oradaki bir şeyleri, üstelik şimdiye kadar gözden kaçırdığı bir şeyleri bulmak zorundaydı Tengo. Hem de şimdi, burada. Bunu yapmazsa semtin bir yerlerinde olması muhtemel Aomame'yi bulması imkânsız hale gelecekti. Fukaeri'nin söylediklerine inanacak olursa, süre sınırlıydı. Üstelik bir şey, onun peşindeydi.

Tengo, bakışlar hakkında düşünmeyi denedi. Aomame'nin ve kendisinin o an neye baktığını. Zamanın akışını, onun bakışlarındaki hareketi birlikte tekrar düşüneyim.

Tengo'nun elini tutarken, kız Tengo'nun yüzüne doğrudan bakmıştı. Gözlerini

bir an bile ayırmamıştı. Tengo, başta kızın hareketini anlamlandıramamış, açıklama bekler gibi kızın gözlerine bakmıştı. Burada mutlaka bir yanlış anlama var. Ya da mutlaka bir yanlışlık var. Tengo öyle düşünmüştü. Fakat yanlış anlama olmadığı gibi yanlışlık da yoktu. Anlayabildiği, kızın gözbebeklerinin şaşırtıcı ölçüde derin ve berrak olduğuydu. Böylesine berrak gözbebeklerini, Tengo o ana kadar bir kez bile görmemişti. Berrak, ama dibi görünmeyecek kadar derin bir kaynak gibi. Uzun süre bakarsa kendisini içine çekiverecekmiş gibi. Bu yüzden karşısındakinin gözlerinden kaçar gibi bakışlarını çevirmişti. Çevirmekten başka çaresi de yoktu.

Önce ayaklarının altındaki ahşap zemine, sonra kimseciklerin olmadığı sınıfın girişine, ardından da başını hafifçe çevirerek pencerenin dışına bakmıştı. O süre boyunca da Aomame bakışlarını çevirmemiş, pencereden dışarı bakan Tengo'nun gözlerine öylece çivilenip kalmıştı. Tengo, o bakışları teninde yakıcı bir biçimde hissetmişti. Sonra kızın parmakları, sabit bir güçle Tengo'nun sol elini sıkmaya devam etmişti. Sıkarken uyguladığı güçte en ufak bir değişiklik ya da tereddüt yoktu. Kız korkmuyordu. Korkmasını gerektiren tek bir şey bile yoktu. Dahası, parmak uçları yoluyla Tengo'ya olan hislerini iletmeye çalışmıştı.

Temizlik sonrası olduğundan sınıfı havalandırmak için pencereler ardına kadar açılmış, beyaz perdeler rüzgârla usulca dalgalanıyordu. Pencerenin ardında gökyüzü göz alabildiğince uzanmaktaydı. Aralık ayına girilmişti, ama o kadar soğuk değildi. Gökyüzünün yükseklerinde bulutlar dolaşıyordu. Sonbaharın izlerini taşıyan, düz çizgiler halinde uzayıp giden beyaz bulutlar. Az önce fırçayla çizilmiş gibi görünüyorlardı. Sonra orada bir şey daha vardı. O bulutların altında bir şey duruyordu. Güneş. Hayır, değil. Güneş değildi.

Tengo nefesini tutup parmağını şakağına bastırarak, belleğinin daha derinlerine inmeye çalıştı. Her an kopacak gibi duran, bilincinin ince ipini izleyerek.

Evet, orada ay duruyordu.

Henüz günbatımına zaman vardı, ama ay çıkmıştı. Dolunaya bir hafta kadar kalmıştı. Hava henüz aydınlıkken o kadar büyük ve parlak bir ay görebilmek, Tengo'yu şaşırtmıştı. Bunu anımsıyordu. O hissiz, kurşuni kaya kütlesi sanki gözle görünmeyen bir iple aşağı sarkıtılmış gibi, gönülsüzce gökyüzünün alçak bir yerinde duruyordu. Bu görüntüsünde, bir şekilde yapay bir hava hissediliyordu. Biraz bakınca, sahne dekoru olarak kullanılan yapma bir ay gibi görünüyordu. Fakat elbette gerçekti. Doğal olarak. Kimse gerçek gökyüzüne,

zahmete girip de, sahte bir ay asmaya kalkmazdı.

Bir an sonra, Aomame artık Tengo'nun gözlerine bakmıyordu. O bakışlar Tengo'nun baktığı yöne çevrilmişti. Aomame onunla aynı şekilde, gökte asılı, gün ortasında çıkmış aya bakıyordu. Tengo'nun elini sımsıkı tutarak, çok ciddi bir yüzle. Tengo, bir kez daha kızın gözlerine baktı. Gözbebekleri az önceki gibi berrak değildi. O gözler nihayetinde bir anlığına özel bir tür berraklık kazanmıştı sanki. Fakat şimdi bu gözler keskin bir kristal gibi görünüyordu. Parlaktı, ama aynı zamanda sisi anımsatan bir katılığı içeriyordu. Bunun ne anlama geldiğini Tengo kavrayamamıştı.

Nice sonra kız kesin olarak kararını vermiş gibiydi. Tuttuğu elini aniden bırakıp, Tengo'ya hızlı bir hareketle sırtını dönüp, tek kelime etmeden aceleci adımlarla sınıftan çıkıp gitmişti. Bir kez bile dönüp arkasına bakmadan, Tengo'yu derin bir boşluğun içerisinde bırakarak.

Tengo gözlerini açıp, düşüncelerini serbest bırakarak derin bir nefes saldıktan sonra, Bourbon viskisinden bir yudum aldı. İçkinin boğazından geçip yemek borusundan aşağı inişini hissetti. Sonra bir kez daha nefes alıp verdi. Aomame'yi artık göremiyordu. Kız sırtını dönmüş, sınıftan çıkıp gitmişti. Dahası, Tengo'nun yaşamından da görüntüsünü silmişti.

Sonra yirmi yıl geçmişti.

Ay, dedi Tengo içinden.

O sırada aya baktım. Üstelik Aomame de aynı aya baktı. Öğleden sonra 3.30'da, hava henüz aydınlıktı. Gökyüzünde kül gibi rengiyle bir kaya kütlesi, suskun ve yalnız uydu. İkimiz yan yana o aya bakıyorduk. Fakat bu ne anlama geliyordu? Ay, beni Aomame'nin bulunduğu yere mi götürecek acaba?

Aomame o an duygusunu bir şekilde gizlice aya emanet etmiş olabilir, diye geçirdi Tengo içinden. Onunla ay arasında gizli bir anlaşma yapılmış olabilir. Onun aya yönelttiği bakışlarında böyle bir düşünceye yol açan korkutucu, doğrudan bir şeyler vardı.

O sırada Aomame aya, karşılık olarak ne verdi bilemiyorum. Fakat ayın Aomame'ye ne verdiğini Tengo aşağı yukarı tahmin edebiliyordu. Bu,

muhtemelen saf, dingin bir sessizlikti. Bu, ayın insanlara verebileceği en iyi şeydi.

Tengo hesabı ödeyip Mugiatama'dan çıktı. Sonra gökyüzüne baktı. Ayı göremedi. Hava açıktı ve gökyüzünün hiçbir yerinde ay yoktu. Fakat etrafı binalarla çevrelenmiş bu yolun üzerinden görebilmesi de mümkün değildi. Tengo eli cebinde, ayı arayarak bir sokaktan diğerine yürüdü. Gökyüzünü rahatça görebileceği bir yere gitmek istiyordu, ama Koenci'de öyle bir yer bulmak kolay değildi. Hafif bir tümsek bulmanın bile zor olduğu düz bir bölgeydi. Hiçbir tepe yoktu. Dört bir yanı kaplayan binalardan birinin terasına tırmansa yeterli olabilirdi belki, ama çevrede terasına tırmanabileceği uygun bir bina göremedi.

Yine de amaçsızca yürürken yakınlarda bir çocuk parkı olduğunu anımsadı Tengo. Yürüyüş yaparken o parkın önünden geçtiği olurdu. Büyük bir park değildi, ama evet, orada bir kaydırak vardı. Onun tepesine tırmanacak olursa ayı biraz görebilirdi belki. Fazla yüksek bir kaydırak değildi, ama ordan daha rahat görebilirdi. Tengo o parka doğru yürüdü. Kol saati, saatin 8'e yaklaştığını gösteriyordu.

Parkta kimsecikler yoktu. Tam ortasına tek bir cıvalı lamba dikilmişti, ışığı parkı köşe bucak aydınlatıyordu. Kocaman bir Zelkova ağacı vardı. Yaprakları hâlâ üzerindeydi. Birkaç alçak saksı, su içme yeri, banklar, salıncak ve kaydırak vardı. Umumi tuvalet de vardı, ama semtin bekçileri tarafından günbatımında kilitleniyordu. Serserileri uzak tutmak içindi belki de. Gündüzleri kreşten önce çocuklarıyla genç anneler buraya uğruyor, çocukları oynamaya bıraktıkları sırada neşeli sohbetlere dalıyorlardı. Tengo birçok kez o manzarayı görmüştü. Fakat gün batınca buraya gelen giden olmuyordu.

Tengo kaydırağın tepesine çıkıp, orada ayakta durarak gökyüzüne baktı. Parkın kuzeyinde altı katlı yeni bir apartman vardı. Eskiden orada öyle bir bina yoktu. Yeni yapılmış olmalıydı. O bina kuzey tarafında gökyüzünü duvar gibi kapatıyordu. Fakat diğer yönlerde yalnızca alçak binalar vardı. Tengo kendi etrafında dönerek etrafta göz gezdirip, güneybatı yönünde ayı gördü. Ay, iki katlı eski bir müstakil evin çatısının üzerinde duruyordu. Dolunaya bir hafta kadar vardı. Yirmi yıl önce o günkü ayla aynı şekilde, dedi Tengo içinden. Tamamen aynı büyüklük, aynı şekil. Bir rastlantı herhalde.

Fakat bu sonbahar akşamında gökyüzünde duran ay, parlaktı ve o mevsime özgü bir sıcaklığı var gibiydi. Aralık ayı öğleden sonra saat 3.30'da gökyüzünde duran aydan bir hayli farklıydı. O uysal doğal ışıklar, insanın yüreğini yatıştırıyordu. Berrak bir suyun akışının, narin bir ağacın yapraklarının hışırtısının insanın yüreğini yatıştırması gibi.

Tengo, kaydırağın tepesinde durarak ayı uzun süre izledi. 7. Çevreyolu Hattı yönünden gelen büyüklü küçüklü tekerleklerin gürültüsü birbirine karışarak, denizin gürlemesine benzer bir ses halinde kulağına ulaşıyordu. Bu sesler Tengo'ya bir an babasının bulunduğu Çiba sahilindeki tedavi merkezini anımsattı.

Şehrin dünyevi ışıkları her zamanki gibi yıldızları görünmez hale getirmişti. Gökyüzü açıktı, ama özellikle parlak olan bazı yıldızlar bile yer yer belli belirsiz görülebiliyordu. Fakat yine de ay parlaklığını koruyordu. Ay, ışıklardan, gürültüden, kirli havadan hiç şikâyet etmeden, hiç istifini bozmadan orada duruyordu. Dikkatlice bakınca, onun devasa krater ve vadilerinin oluşturduğu tuhaf gölgeleri fark etmek mümkündü. Ayın ışıltılarını kendini kaptırmış bir şekilde izlerken, Tengo'nun içinde kadim zamanlardan beri aktarılagelen bellek benzeri bir şey canlanmaya başladı. İnsanoğlunun ateşi, yaşam gereçlerini ve dili kendine mal etmesinden önce, ay insanların değişmez dostuydu. Gökten tutulan bir fener gibi karanlık dünyayı zamanı gelince aydınlatıyor, insanların korkusunu yatıştırıyordu. Büyüyüp küçülmesi, insanların zaman kavramını daha iyi anlamalarını sağlamıştı. Ayın bu karşılıksız merhametine yönelik minnettarlık duygusu, çoğu yerden karanlığın kovulduğu bugün bile insanoğlunun genlerine güçlü bir şekilde kazınmış haldeydi. Ortak, sıcak bir bellek olarak.

Şöyle bir düşününce, aya böyle uzun uzun bakmayalı, çok zaman olmuş, dedi Tengo içinden. Aya bu şekilde en son ne zaman bakmıştım acaba? Büyükşehirde telaş içinde koşturup dururken, sürekli yere bakarak yaşar hale geliyoruz. Gökyüzüne dönüp bakmayı unutarak.

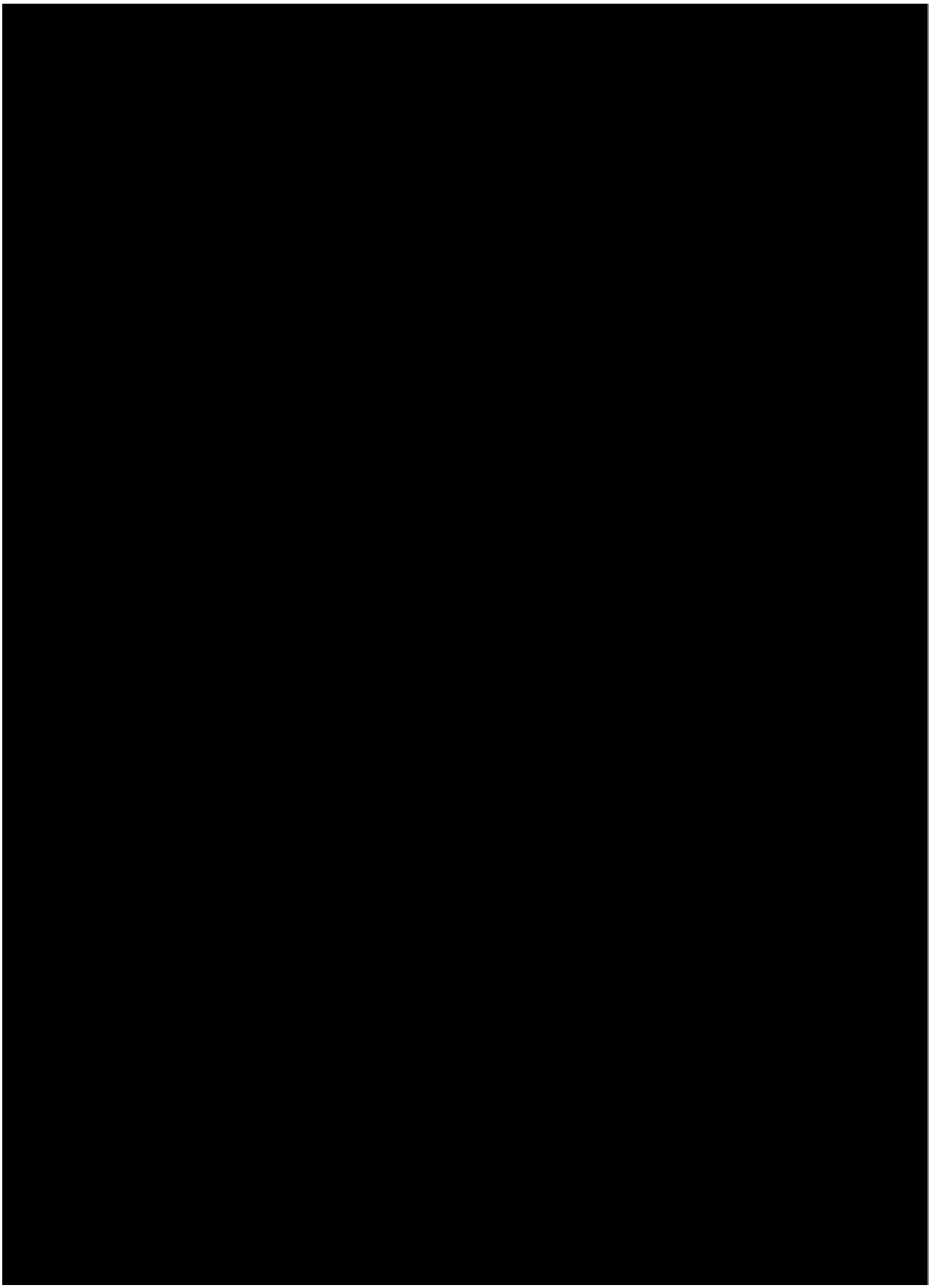
Tam o anda Tengo o aydan biraz uzakta, gökyüzünde bir ay daha olduğunun farkına vardı. Başlangıçta bunun bir göz yanılsaması olduğunu düşündü. Hatta ışıkların oluşturduğu bir illüzyon sandı. Fakat ne kadar bakarsa baksın, orada net dış çizgilere sahip ikinci bir ay vardı. Bir süre ağzı açık, boş boş o yöne baktı. Gördüğü şeyi bilincine yerleştirmeyi beceremiyordu. Bu görüntü ve gerçeklik bir şekilde birbirini tutmuyordu. Düşünce ve sözlerin birbirini tutmaması gibi.

Bir ay daha.

Gözlerini kapatıp avuçlarıyla şakaklarını ve yanaklarını ovaladı. Bana neler oluyor acaba? dedi Tengo içinden. O kadar içki içmiş değilim. Tengo sakince nefes alıp verdi. Ayık olduğundan emin oldu. Gözleri kapalıyken, kim olduğunu, o an nerede bulunduğunu ve ne yaptığını, karanlıkta bir kez daha kendi kendine tekrarladı. 1984 Eylül. Tengo Kavana. Suginami, Koenci semti, çocuk parkı. Gece gökyüzündeki aya bakıyorum. Burası kesin.

Sonra gözlerini usulca açıp bir kez daha aya baktı. Sakince ve dikkatle. Fakat orada, evet, iki ay vardı.

Yanılsama değildi. Ay, iki taneydi. Tengo sağ elini sımsıkı yumruk yaparak uzunca bir süre öylece durdu. Ay her zaman olduğu gibi suskundu. Fakat artık yalnız değildi.

Aomame

Douta uyandığında

Pupa Hava, fantastik öykü tarzında yazıldığı halde, temelde rahat okunan bir romandı. On yaşındaki bir kızın anlattığı bir öykü şeklinde kurgulanmıştı. Zor sözcükler olmadığı gibi, yalın bir ifadeyle, mantık oyunlarına kaçılmadan yazılmıştı. Uzun uzadıya açıklamalar da, muğlak ifadeler de yoktu. Öykü, baştan sona kız tarafından anlatılıyordu. Kızın sözcükleri anlaşılabilir, yalın, çoğu durumda insanı rahatlatan sözcüklerdi, ama pek çok yerde olup bitenlerle ilgili bir açıklama getirmiyordu. Kız, kendi gözleriyle gördüklerini akışa uygun bir şekilde anlatıyordu yalnızca. Şimdi ne oldu acaba? Bu ne anlama geliyor? diye düşündürtmüyordu. Kız yavaşça, fakat anlatılan öyküye uygun adımlarla ilerlemeyi sürdürüyordu. Okur, onun bakışlarını ödünç almış gibi kızın adımlarına ayak uyduruyordu. Çok doğal bir şekilde. Sonra okur bir farkına varıyordu ki, bambaşka bir dünyaya girivermiş. Burası olmayan bir dünyaya. Little People'ın havadan pupa yaptıkları dünyaya.

Daha ilk on sayfasını okuduğunda, metin Aomame'yi çok güçlü bir şekilde etkilemişti. Eğer o metni Tengo yarattıysa, gerçekten yazma dehası var demekti. Aomame'nin bildiği Tengo, daha çok matematik dâhisi diye tanınırdı. Bu çocuk bir mucize, denildiği de olurdu. Yetişkinlerin bile çözemedikleri zor matematik problemlerini, sıkıntı çekmeden çözebilirdi. Matematik dersindeki kadar olmasa bile diğer derslerde de çok iyiydi. Hangi konuda olursa olsun, diğer çocuklar yanına bile yaklaşamazlardı. İri cüsseliydi, spora da yatkındı. Fakat yazma konusunda yeteneği olduğuna dair Aomame'nin belleğinde bir şey kalmamıştı. Herhalde o dönemde bu yeteneği matematiğin gölgesinde kalmış, pek fazla dikkat çekmemişti.

Kızın anlattıklarını olduğu gibi metin haline getirmekten başka bir şey yapmamış da olabilirdi. Metnin özgünlüğüne fazla bir katkısı yoktu belki de. Fakat Aomame katkısı olduğunu hissedebiliyordu. Metin, ilk bakışta basit ve naif

görünmekle birlikte, dikkatle okuyunca oldukça ince bir kurguyla düzenlendiği anlaşılabiliyordu. Fazladan yazılmış tek bir cümle bile yoktu, ama aynı zamanda gerekli olan her şey yazılmıştı. Niteleme özelliği taşıyan ifadeler en aza indirilmiş, betimlemeler yerinde ve renkli bir şekilde yapılmıştı. Fakat her şeyden öte bu metinde muhteşem bir ritim hissediliyordu. Seslice okunmasa bile, insan orada derin bir tınıyı algılayabiliyordu. On yedi yaşındaki bir kızın içinden geldiği gibi yazdığı bir metne benzemiyordu.

Aomame bunu tespit ettikten sonra, gerisini dikkatlice okumayı sürdürdü.

Başkahraman on yaşında bir kız çocuğuydu. Kız, dağların arasındaki küçük bir topluluktan geliyordu. Kızın annesi ve babası da o toplulukta, başkalarıyla ortak bir yaşam sürüyorlardı. Kardeşi yoktu. Kız doğduktan hemen sonra oraya getirildiğinden, dışarıdaki dünya hakkında hiçbir bilgiye sahip değildi. Verilen günlük ödevlerle uğraşmaktan, üç kişilik küçük aile bir araya gelerek keyifle konuşma fırsatı pek bulamıyordu, ama yine de samimi bir ortamları vardı. Gün boyunca kız oradaki ilkokula devam ediyor, anne babası çoğunlukla tarımla uğraşıyordu. Zamanları olduğu müddetçe çocuklar da tarım işlerine yardım ediyordu.

Topluluk içerisinde yaşayan yetişkinler, dışarıdaki dünyanın halini sevmiyorlardı. Kendi yaşadıkları dünyanın, kapitalizm denizinin ortasında duran güzel, yalnız bir ada, bir kale olduğunu söylüyorlardı her lafın başında. Kız kapitalizmin (bazen materyalizm sözcüğü de kullanılıyordu) ne olduğunu bilmiyordu. Yalnız insanların o sözcüğü dile getirdiklerinde hissedilen aşağılayıcı tınıya bakılırsa bu, galiba doğallığa ve doğruluğa aykırı, çarpık bir şeydi. Kıza, kendi bedenlerini ve düşüncelerini temiz halde tutabilmek için bu dış dünyadan mümkün olduğu kadar uzak durmak gerektiği öğretilmişti. Bunu yapmazsa yüreğinin kirleneceği söyleniyordu.

Topluluk elli kadar kişiden oluşuyordu; nispeten genç kadın ve erkeklerdi ve iki gruba ayrılmışlardı. Biri devrim amaçlayan gruptu. Diğeri barış amaçlayan gruptu. Kızın anne ve babası, barış amaçlayan gruba dahildi. Babası, oradaki insanların içerisinde en yaşlı olanıydı. Topluluğun doğuşundan itibaren odak rolü üstlenmişti.

On yaşındaki kız elbette bu ikisinin karşıtlığını, teorisiyle açıklayamıyordu.

Devrim ve barışın farkını da tam olarak bilemiyordu. Devrimin bir parça sivri şekilli, barışın ise bir parça yuvarlak şekilli bir düşünce olduğu izleniminden fazlasına sahip değildi. Düşüncelerin her birinin kendi şekilleri ve renkleri vardı. Dahası tıpkı ay gibi büyüyüp küçüldükleri de oluyordu. Kızın anlayabildiği bu kadardı.

Topluluğun ne şekilde ortaya çıktığını da kız tam olarak bilemiyordu. Yalnızca on yıl kadar önce, kız doğduktan hemen sonra toplumda büyük bir hareketliliğin olduğunu, insanların büyük şehir yaşantısından vazgeçerek dış dünyadan soyutlanmış dağların arasındaki köye taşındığını duymuştu. Büyük şehir hakkında da fazla bir şey bilmiyordu. Trene binmişliği yoktu. Asansör nedir, bilmiyordu. Üç kattan daha yüksek bina, bir kez bile görmemişti. Bilmediği şeyler, epeyce çoktu. Kızın anlayabildiği, çevresinde gözüyle görüp eliyle dokunabildiği nesnelerdi yalnızca.

Fakat yine de kız içselleştirilmiş, sade anlatım şekliyle, o topluluk dediği küçük komünün nasıl oluştuğunu ve komünün içindeki şartları, dahası orada yaşayan insanların nasıl göründüklerini ve düşüncelerini doğallığıyla, canlı bir şekilde sergiliyordu.

Düşünce farklılıkları olsa bile orada yaşayan insanlar bağlılık duygusunu güçlü bir şekilde koruyorlardı. “Kapitalizmden uzakta yaşamak sevindirici bir şeydir” düşüncesini oradaki tüm insanlar paylaşıyorlardı. Düşünce şekilleri ve renkleri pek uyuşmasa bile omuz omuza vermedikleri sürece hayatta kalamayacakları anlayışını çok iyi geliştirmişlerdi. Kıt kanaat yaşıyorlardı. İnsanlar her gün durup dinlenmeden çalışıyor, sebze üretiyor, komşularla takas yapıyor, artan ürünleri satıyor, mümkün olduğunca seri üretim eşyaları kullanmaktan kaçınıyor, yaşamlarını doğaya uygun sürdürüyorlardı. Zorunlu olarak kullandıkları elektrikli aletler, bir yerlerdeki hurda çöplüğünden toplanıp tamir edilmiş şeylerdi ve giydikleri elbiselerin çoğu da bir yerlerden gönderilmiş eski giysilerdi.

Böylesine basit, ama çetin bir günlük yaşama ayak uyduramayarak topluluktan ayrılıp gidenler olduğu gibi, onlar hakkında iyi şeyler duyup katılmaya gelenler de oluyordu. Ayrılıp gidenlere oranla yeni katılanların sayısı daha fazlaydı. Bu yüzden topluluğun nüfusu günden güne artıyordu. Bu gidişat iyiydi. Onların oturdukları terk edilmiş köyde, biraz onarım yapıldığında insanların yaşayabilecekleri çok sayıda terk edilmiş ev vardı. İşlenebilecek tarla da. İşgücünün artması memnuniyetle karşılanıyordu.

Toplulukta sekiz on kadar çocuk vardı. Çoğu topluluğun içinde doğmuş çocuklardı. En büyük olan, öykünün başkahramanı kızdı. Çocuklar oradaki ilkokula devam ediyorlardı. Hep birlikte yürüyerek okula gidiyor, geri dönüyorlardı. Çocuklar bölge okuluna devam etmek zorundaydı. Bu, kanunla belirlenmiş bir şeydi. Topluluğun kurucuları, oralılarla samimi ilişkileri korumanın, topluluğun var olması için mutlaka gerekli olduğunu düşünüyorlardı. Fakat öte yandan oralı çocuklar, topluluğun çocuklarını garip bularak uzak duruyor, bazen rahatsız ediyorlardı. Bu yüzden topluluğun çocukları çoğunlukla grup halinde hareket ediyordu. Çocuklar birbirlerinden güç alarak kendilerini koruyorlardı. Fiziksel zararlardan ve yürek kirlenmesinden.

Bu okul haricinde topluluk arazisinde de bağımsız bir okul kurulmuş, büyükler sırayla çocuklara ders veriyordu. Büyüklerin çoğu yüksek eğitim almışlardı. Öğretmen sertifikasına sahip olanlar da az değildi. Bu, zor bir iş sayılmazdı. Kendi ders kitaplarını hazırlamışlardı. Temelde okuma yazma ve matematik öğretiliyordu. Kimya, fizik, biyoloji ve fizyoloji hakkında temel bilgiler veriliyordu. Dünyanın oluşumu anlatılıyordu. Dünyada kapitalizm ve komünizm olmak üzere iki sistem vardı. Bu iki sistem karşılıklı olarak birbirlerinden nefret ediyordu. Fakat her ikisi de derin sorunlarla karşı karşıyaydı. Ana hatlarıyla, dünya iyi olmayan bir yöne doğru ilerliyordu. Komünizm, aslında yüksek ideallere sahip, mükemmel bir düşünce sistemiydi, ama egoist siyasetçiler yüzünden çarpıtılmıştı. Kıza o egoist siyasetçilerden birinin fotoğrafını da göstermişlerdi. Büyük burunlu, siyah kocaman bir bıyığı olan o adam, kıza şeytanların kralını anımsatmıştı.

Topluluğun yaşadığı yerde televizyon yoktu. Radyoya da çok özel durumlar dışında izin verilmiyordu. Gazete ve dergi de sınırlıydı. Gerekli olduğu düşünülen haberler, bir araya toplandıkları akşam sofrasında sözlü olarak iletiliyordu. Toplanan insanlar alkışlarla ya da muhalif olduklarına dair homurtularla o haberlere tepki veriyorlardı. Alkışlara oranla, homurtular çok daha fazla duyuluyordu. Kızın medya denen şeyle tek teması buydu. Kız, doğduğundan beri bir kez bile film izlememişti, manga okumamıştı. Yalnızca klasik müzik dinlemesine izin veriliyordu. Toplantı yerinde müzik seti vardı. Birisi topluca getirmiş olsa gerek, çok sayıda plak da vardı. Serbest zamanlarda orada Brahms senfonileri, Schumann'ın piyano eserleri, Bach'tan dini müzikler dinlenebiliyordu. Bu, kız için değerli ve neredeyse yegâne eğlenceydi.

Sonra bir gün kız ceza aldı. Kıza, o hafta sabah akşam keçilere bakma görevi verilmişti, ama kız okul ödevlerini ve diğer günlük işleri yerine getirmeye uğraşırken bu görevi ihmal etmişti. Ertesi sabah sürünün en yaşlısı olan, gözü görmeyen keçi, vücudu soğumuş halde ölü bulunmuştu. Bunun cezası olarak kız on gün boyunca topluluktan ayrı kalacaktı.

O keçi insanlar için özel bir anlamı olan bir keçiydi, ama fazlasıyla yaşlıydı. Hastalığının ne olduğu bilinmiyordu, ama hastalık o zayıf vücuduna pençelerini geçirmişti. Birileri ona baksa da bakmasa da keçinin iyileşmesine imkân yoktu. Ölmesi an meselesiydi. Fakat durum böyle diye kızın işlediği suçu hafife almak da mümkün değildi. Sorun, yalnızca keçinin ölmüş olması değildi. Kızın tembellik ederek görevini yerine getirmemiş olmasıydı. Tecrit, topluluk içerisinde verilen en ağır cezalardan birisiydi.

Kız, ölen kör keçiyle birlikte küçük, eski bir toprak ambara kapatıldı. O toprak ambar "pişmanlık odası" olarak adlandırılıyordu. Topluluğun kurallarına karşı gelenler orada kendi işledikleri suçları düşünerek pişman olma şansına sahip oluyordu.

Tecrit cezası devam ederken hiç kimse gelip kızla konuşmadı. Kız mutlak sessizlikte on gün dayanmak zorundaydı. Çok az su ve yemek getiriliyordu, ama toprak ambarın içi karanlık, soğuk ve nemliydi. Dahası, ölen keçi kokmaya başlamıştı. Kapıya dışarıdan kilit vurulmuş, odanın köşesine tuvalet işlevi görecek bir kova bırakılmıştı. Duvarın yüksek bir yerinde küçük bir pencere vardı. Oradan güneş ve ay ışığı içeriye giriyordu. Bulut olmadığı sürece bazı yıldızları görebilmek de mümkündü. Bunun dışında ışık yoktu. Kız gecelerini, ahşap zemine serilmiş sert şiltenin üzerinde iki eski battaniyeye sarınıp titreyerek geçiriyordu. Nisan gelmişti, ama yine de dağlık bölgede yaşadıklarından geceleri ayaz oluyordu. Ortalık karanlık olduğunda ölen keçinin gözleri yıldızların ışığını yansıtarak parlıyordu. Kız korkudan bir türlü uyuyamıyordu.

Üçüncü günün akşamı keçinin ağzı kocaman açıldı. O ağız sanki içten itilerek açılmıştı. Sonra oradan küçük insanlar birbiri ardınca çıkıverdiler. Toplam altı kişi. Çıktıklarında boyları ancak 10 santimdi, ama yere basınca yağmur sonrasındaki mantarlar gibi hızla uzayıverdiler. Uzadılarsa da olsa olsa 60 santim kadar olmuşlardı. Sonra kendilerinin Little People olduğunu söylediler.

Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler gibi diye düşündü kız. Küçüklüğünde babası onun için bu öyküyü okumuştu. Fakat bunlar bir kişi eksikti.

“Eğer yedi kişi daha iyi olacaksa, yedi kişi de olabiliriz” dedi bir tanesi alçak sesle. Galiba kızın içinden geçenleri okuyabiliyorlardı. Sonra kız tekrar sayınca bir baktı ki artık altı değil, yedi kişi olmuşlardı. Fakat bunu hiç de tuhaf bulmamıştı. Little People keçinin ağzından çıkıp geldiğinde, dünyanın kuralları artık değişmişti. Sonrasında ne olursa olsun tuhaf olmayacaktı.

“Siz nasıl oldu da ölen keçinin ağzından çıkıp gelebildiniz?” diye sordu kız, kendi sesinin tuhaf bir tınısı olduğunun farkına vararak. Konuşma şekli de her zamankinden farklıydı. Herhalde üç gün boyunca hiç kimseyle konuşmaması etkili olmuştu.

“Keçinin ağzı koridordu da ondan” dedi çatal sesli Little People. “Biz de buraya çıkana kadar bunun ölmüş bir keçi olduğunu fark etmedik.”

Tiz sesli Little People söze girdi: “Bizim için hiç fark etmez. Keçi olsun, balina olsun, fasulye olsun. Yeter ki koridor olsun.”

“Sen koridoru yarattın. Bu yüzden biz de bir deneyelim dedik. Nereye çıkıyormuş bakalım diye” dedi alçak sesli Little People.

“Ben koridor yarattım” dedi kız. Evet, kendi sesi gibi değildi.

“Bizim için iyi bir şey yaptın” dedi ürkek sesli Little People.

İçlerinden bazıları hemfikir olduklarını belirttiler.

“Havadan pupa yaparak eğlenelim mi?” dedi tenor sesli Little People.

“Buraya kadar geldik ne de olsa” dedi bariton sesli.

“Havadan pupa mı?” diye sordu kız.

“Havadan ip çekip çıkartarak onunla yuva yapıyoruz. Sonra onu gitgide büyütüyoruz” dedi alçak sesli.

“Bu yuva kimin için?” diye sordu kız.

“Zamanla anlarsın” dedi bariton.

“Çıkıp geldiğinde anlarsın” dedi alçak sesli.

“Evet, evet” dedi bir başka Little People.

“Ben de yardım edebilir miyim?” diye sordu kız.

“Sormana gerek bile yok” dedi çatal sesli.

“Sen bizim için iyi bir şey yaptın. Birlikte yapalım” dedi tenor sesli olan.

Havadan ip çıkartmak bir kez alışınca o kadar zor bir iş değildi. Kız el işleri konusunda becerikli olduğundan hemen bu işi de hızla yapabilir hale gelmişti. İyice bakınca, havanın içinde farklı iplikler görmek mümkündü. Görmek istedikten sonra görülebilirdi.

“Evet, işte böyle. Çok iyi” dedi ürkek sesli Little People.

“Sen çok akıllı bir kızsın, çabuk öğreniyorsun” dedi tiz sesli.

Onların hepsi aynı türden elbiseler giymişti, yüzleri aynı gibiydi, ama sesleri belirgin biçimde birbirinden farklıydı.

Little People’ın giydiği kıyafetler her yerde bulunabilen türden normal kıyafetlerdi. Tuhaf bir niteleme olabilir, ama başka şekilde açıklamak mümkün değildi. Bir an gözünü kaçırınca, onların ne gibi elbiseler giydiklerini anımsamak mümkün olmuyordu. Bu, onların yüzleri için de söylenebilirdi. Yüzleri, ne iyi ne kötü gibiydi. Her yerde görülebilen türden sıradan yüzlerdi ve bir kez gözünü kaçırınca nasıl bir yüzleri olduğunu anımsamak da mümkün değildi. Saçları da aynıydı. Ne uzun ne kısaydı. Sadece saçtı işte. Bir de onlardan hiç koku gelmiyordu.

Gün ağarınca, horozlar ötmeye, gökyüzü doğu tarafında aydınlanmaya başlayınca yedi Little People, işlerini bırakıp birlikte gerindiler. Sonra o saate kadar yaptıkları beyaz pupayı –büyüklüğü henüz tavşan yavrusu kadardı ama– odanın bir köşesine sakladılar. Yemek getiren insanların onu bulmasını istemiyorlardı.

“Sabah oluyor” dedi ürkek sesli Little People.

“Gece sona erdi” dedi alçak sesli.

Bu şekilde farklı sesler bir araya gelecek olsa bir koro oluşturulabilir, dedi kız

içinden.

“Biz şarkı söylemeyiz” dedi tenor sesli Little People.

“Evet, evet” dedi ortamı ateşleme görevi yapan Little People.

Little People, geldiklerinde olduğu gibi, önce 10 santim kadar oldular, sonra birer birer ölü keçinin ağzına girdiler.

“Bu akşam yine geliriz” dedi ürkek sesli Little People, keçinin ağzını içerden kapatmadan önce kıza. “Kimseye bizim hakkımızda bir şey söylememelisin.”

“Bizim hakkımızda bir şey söyleyecek olursan hiç de iyi şeyler olmaz” dedi çatal sesli olan, tembih eder gibi.

“Evet, evet” dedi ateşleyici.

“Kimseye söylemem” dedi kız.

Zaten birilerine söyleyecek olsa bile kimse inanmazdı mutlaka. Kızın, aklından geçeni dile getirdi diye çevresindeki yetişkinlerden sık sık azar işittiği olurdu. Gerçeklik ve hayal ayrımını yapamadığını söylerlerdi. Kızın düşüncelerinin şekli ve renkleri, diğer insanlarınkinden oldukça farklı gibiydi. Kendisindeki sorunun ne olduğunu, kız tam olarak anlayamıyordu. Fakat Little People hakkında kimseyle konuşmaması daha iyi olacaktı.

Little People ortadan kaybolup, keçinin ağzı yeniden kapandıktan sonra, kız onların yaptığı hava pupasını sakladıkları yeri uzun süre araştırdıysa da bir türlü bulamadı. Saklamak konusunda çok ustaydılar. O kadar küçük bir mekân olduğu halde, ne kadar aradıysa da bulamadı. Acaba nereye saklamışlardı?

Ondan sonra kız battaniyesine sarınıp uyudu. Uzun zamandan beri böyle huzurlu uyumamıştı. Rüya görmediği gibi uykusu kesintiye de uğramadı. Kız, bu derin uykunun tadını çıkardı.

Gündüz boyunca keçi hâlâ ölüydü. Vücudu sertleşip katılaşmıştı, donuk gözleri cam bilyeler gibiydi. Fakat gün batıp da ambara karanlık çökünce, gözleri yıldızların ışığıyla parlamaya başladı. Sonra o ışığın peşine takılmış gibi, keçinin ardına kadar açılan ağzından, Little People çıktı. Bu sefer en baştan itibaren yedi kişiydiler.

“Dün akşam kaldığımız yerden devam edelim” dedi çatlak sesli Little People. Geri kalan altısı, her biri anlaşılmaz sesler çıkararak ona katıldıklarını belirttiler.

Yedi Little People ve kız pupanın etrafında çember oluşturup oturarak işlerine başladılar. Havadan beyaz iplikleri çekiyor, sonra pupaya ekliyorlardı. Neredeyse hiç konuşmadan canla başla işlerini yapıyorlardı. Kız kendini kaptırmış bir halde ellerini hareket ettirdikçe gecenin soğuğunu da dert etmiyordu. Zaman farkına varmadan geçip gitti. Canı sıkılmadığı gibi uykusu da gelmemişti. Pupa yavaş yavaş, fakat gözle görülecek ölçüde büyüyordu.

“Büyüklüğü ne kadar olacak?” diye sordu kız, günün ağarmasına yakın. Kendisinin o toprak ambarda kapalı kalacağı on gün içerisinde bu işin bitip gitmeyeceğini öğrenmek istiyordu.

“Mümkün olduğunca büyük” dedi tiz sesli Little People.

“Bir noktaya gelince kendiliğinden yarılır” dedi tenor, keyifle.

“Sonra bir şeyler çıkacak” dedi bariton.

“Nasıl bir şey?” diye sordu kız.

“Ne mi çıkacak?” dedi ürkek sesli olan.

“O zevki çıktığı zamana bırakalım” dedi alçak sesli Little People.

“Evet, evet” dedi ateşleyici Little People.

“Evet, evet” dedi geri kalan altısı da.

Romanın metninde tuhaf, kendine özgü karanlık bir hava vardı. Aomame bunun farkına varınca, biraz yüzünü buruşturdu. Fantastik masal gibi bir öyküydü. Fakat alttan alta yoğun, gözle görülmeyen karanlık bir dip akıntısı var gibiydi. Kullanılan süslemesiz, yalın sözcüklerde Aomame o uğursuz tınıyı sezmişti. Bir tür hastalığın gelişini ima eden türden bir hüzün havası seziliyordu. Bu, insanın ruhunu en derin yerinden sessizce kemiren ölümcül bir hastalıktı. Dahası, o hastalığı getiren, bir koroyu andıran yedi Little People idi. “Burada kesinlikle sağlıklı olmayan bir şeyler var” dedi Aomame. Üstelik Aomame nedense,

onların sesinde kendisine ölümcül bir yakınlık hissi veren bir ezgiyi sezebiliyordu.

Aomame kitaptan yüzünü kaldırıp, Lider'in ölmeden önce Little People hakkında söylediklerini anımsadı. Biz kadim zamanlardan beri onlarla birlikte yaşadık. Henüz iyilik ve kötülüğün doğru düzgün var olmadığı zamanlardan beri. İnsanın bilincinin henüz ilkel olduğu zamanlardan beri. Aomame öykünün devamını okudu.

Little People ve kız çalışmaya devam etti ve birkaç gün sonra pupa yaklaşık olarak iri bir köpeğin büyüklüğüne ulaştı.

"Yarın cezam bitecek. Ben de buradan çıkacağım" dedi kız Little People'a, gün ağarmaya başlarken.

Yedi Little People sessizce kızın söylediklerine kulak verdiler.

"Bu yüzden artık birlikte havadan pupa yapamayacağız."

"Bu çok yazık" dedi tenor sesli Little People, gerçekten üzgün bir ses tonuyla.

"Senin bize çok yardımın oldu" dedi bariton sesli Little People.

Tiz sesli Little People söze girdi. "Fakat pupa aşağı yukarı olması gereken büyüklüğe yaklaştı. Biraz daha iplik eklersek yeterli olur."

Little People, yan yana sıralanıp büyüklüğünü hesaplar gibi pupaya baktılar.

"Biraz daha" dedi çatlak sesli Little People, yeknesak bir gemici şarkısının girişini yaparmış gibi.

"Evet, evet" dedi ateşleyici.

"Evet, evet" dedi kalan altısı, hep bir ağızdan.

On günlük tecrit cezası bitince kız topluluğun arasına geri döndü. Birçok kurala uyması gereken topluluk yaşantısı yeniden başladı. Tek başına kalabildiği

zamanlar sona erdi. Little People ile birlikte havadan pupa yapabilmesi, elbette artık mümkün değildi. Kız, her gece uykuya dalmadan önce pupayı çevreleyerek oturup onu büyüten yedi Little People'ı hayal etti. Onlardan başka hiçbir şey düşünemez olmuştu. Pupanın gelip kafasının içine yerleştiği hissine kapıldığı bile oluyordu.

Pupanın içinde ne vardı acaba? Zaman gelince pupa yarılıverdiğinde, içinden ne çıkacaktı? Kız bunları öğrenmek için can atıyordu. O sahneyi kendi gözleriyle göremeyecek olmasına çok üzülüyordu. Hatta, pupanın yapılmasına o kadar yardım ettim. Benim de orada bulunmaya hakkım olsa gerek. Bir kez daha suç işleyip tecrit cezası alarak toprak ambara geri dönebilir miyim acaba? diye ciddi ciddi düşündü. Fakat zahmete girerek böyle bir şey yapsa bile, artık Little People o toprak ambarda ortaya çıkmayabilirdi. Ölü keçi de alınıp bir yerlere gömülmüştü. Gözlerinin, yıldız ışıklarını yansıtarak parlamasına imkân yoktu.

Öykünün sonrasında kızın topluluk içerisindeki günlük hayatı anlatılıyordu. Düzenli günlük işler, belirlenmiş görevler. Kız, en büyük çocuk olarak kendinden küçük çocuklara göz kulak oluyor, ablalık ediyordu. Basit yemekler, yatmadan önce anne ya da babasının okuduğu öyküler, boş zaman bulduğunda dinlediği klasik müzik, kirlilikten eser olmayan bir yaşam.

Little People kızın rüyalarına giriyordu. Onlar istedikleri zaman insanların rüyasına girebilirdi. Artık birlikte yaptığımız havadan pupanın yarılma zamanı. Bakmaya gelsene, diye kızı davet ediyorlardı. Gün batınca kimseye görünmeden mum alıp toprak ambara gel.

Kız merakını bastıramadı. Yataktan kalkıp hazırladığı mumu alarak, sessiz adımlar atmaya çalışarak toprak ambara gitti. Kimsecikler yoktu. Havadan yapılan pupa yerde öylece duruyordu yalnızca. Pupa, son gördüğünden beri bir kat daha büyümüştü. 130-140 santim olmuştu. Uzunluğu o kadardı. Bütün yüzeyinden yumuşak bir ışık yayılıyordu. Silueti, güzel, dalgalı çizgiler oluşturuyordu. Ortasında yumuşak bir şişkinlik meydana gelmişti. Bu, pupa küçükken yoktu. Little People kendisinden sonra da bir hayli canla başla çalışmışa benziyorlardı. Dahası, pupa yarılmaya başlamıştı. Dikine bir yarık açılmıştı. Kız çömelerek o yarığın aralığından içeri göz attı.

Pupanın içerisinde kendisinin olduğunu fark etti. Kız, pupanın içerisinde çırılçıplak yatan kendi haline baktı. Oradaki kendi kopyası, sırtüstü yatmış, gözleri kapalıydı. Bilinci yerinde değil gibiydi. Nefes de almıyordu. Sanki

oyuncak bebek gibi.

“Oradaki senin douta’n” dedi, çatlak sesli Little People. Sonra genzini temizledi.

Kız arkasını döndüğünde, ne zaman çıkıp geldilerse yedi Little People yelpaze şeklinde sıralanmış orada duruyorlardı.

“Douta” dedi kız, gayriihtiyari, sözcüğü tekrarlayarak.

“Sana da maza denecek” dedi alçak sesli olan.

“Maza ve douta” diye tekrarladı kız.

“Douta, maza’nın temsilcisi olacak” dedi tiz sesli Little People.

“Ben ikiye mi ayrılıyorum?” diye sordu kız.

“Öyle değil” dedi tenor sesli Little People. “Sen ikiye ayrılıyor falan değilsin. Sen başından ayak ucuna kadar eski sensin, endişelenme. Douta, maza’nın yüreğinin gölgesinden başka bir şey değildir. Bu, yalnızca şekil aldı.”

“Bu insan ne zaman uyanacak?”

“Birazdan, zamanı gelince” dedi bariton sesli Little People.

“Bu douta benim yüreğimin gölgesi olarak ne yapacak?” diye sordu kız.

“Paşiva rolü üstlenecek” dedi ürkek sesli olan, fısıldayarak.

“Paşiva?” dedi kız.

“Algılayacak” dedi çatlak sesli.

“Algıladıklarını reşiva’ya iletecek” dedi tiz sesli.

“Yani douta bizim koridorumuz olacak” dedi tenor sesli Little People.

“Keçinin yerine?” diye sordu kız.

“Ölen keçi nihayetinde geçici bir koridordan başka bir şey değildi” dedi alçak sesli Little People. “Bizim yaşadığımız yeri buraya bağlamak için yaşayan bir

douta gerekiyor. Paşiva olarak.”

“Maza ne yapacak?” diye sordu kız.

“Maza, douta’nın yakınında kalacak” dedi tiz sesli.

“Douta ne zaman uyanacak?” diye sordu kız.

“İki, belki üç gün sonra” dedi tenor sesli.

“İkisinden biri” dedi alçak sesli Little People.

“Douta’ya iyi bak” dedi bariton sesli. “Senin douta’n ne de olsa.”

“Maza bakmazsa douta tam değildir. Uzun süre yaşaması zorlaşır” dedi tiz sesli.

“Douta’sını yitiren maza, yüreğinin gölgesini yitirmiş olur” dedi tenor sesli.

“Yüreğinin gölgesini yitiren maza’ya ne olur?” diye sordu kız.

Birbirlerinin yüzlerine baktılar. Hiçbiri bu soruyu yanıtlamadı.

“Douta uyanınca ay iki tane olacak” dedi çatlak sesli.

“İki ay, yüreğin gölgesini yansıtır” dedi bariton.

“Ay, iki tane olacak” dedi kız, kendiliğinden sözcükleri tekrarlayarak.

“İşaret bu. Gökyüzüne dikkatle baksan iyi olur” dedi alçak sesli olan, fısıldayarak.

“Dikkatle gökyüzüne bak” dedi alçak sesli olan yeniden. “Ayı say.”

“Evet, evet” dedi ateşleyici rolündeki.

“Evet, evet” dedi, geri kalan altısı hep bir ağızdan.

Kız, kaçar. Orada yanlış olan, doğru olmayan bir şeyler vardır. Tamamen çarpık bir şeyler. Bu, doğaya karşı gelmektir. Kız, bunu anlar. Little People’ın ne

istediğini anlayamaz. Fakat pupanın içindeki kendi görüntüsü, kızı tedirgin eder. Yaşayan, hareket eden kendi kopyasıyla birlikte yaşamak. Öyle bir şeyi yapamayacaktır. Buradan kaçmam gerek. Hem de mümkün olduğu kadar çabuk. Douta uyanmadan önce. Gökyüzünde iki ay çıkmadan önce.

Toplulukta bireylerin para taşıması yasaktır. Fakat babası kıza gizlice 10 bin yen ve biraz bozuk para vermiştir. “Kimse görmeyecek şekilde sakla” der kızına. Sonra adres, isim ve telefon numarası yazılı bir kâğıt verir. “Buradan kaçman gerekirse bu parayla bilet satın alıp trene bin, bu adrese git.”

Babası zaman içerisinde toplulukta, hoş olmayan bir şeylerin ortaya çıkabileceğini düşünmektedir belki de. Kız, tereddüt etmez. Sonraki hareketleri müthiş hızlıdır. Anne babasına veda etme zamanı bile bulamaz. Kız, toprağa gömdüğü kavanozdan 10 bin yeni, bozuk paraları ve kâğıt parçasını alır. İlkokuldaki bir ders sırasında, kendini iyi hissetmediğini, revire gideceğini söyleyerek sınıftan çıkar, öylece okuldan ayrılır. Gelen ilk otobüse binip istasyona gider. Gişede 10 bin yeni verip Takao İstasyonu’na bilet alır. Paranın üstünü de alır. Bilet satın almak, para üstü almak, trene binmek, doğduğundan beri ilk kez yaptığı şeylerdir. Fakat nasıl yapacağını, babasından ayrıntılarıyla dinlemiştir ve ne şekilde hareket etmesi gerektiğini kafasına yazmıştır.

Kız, kâğıt parçasında yazıldığı gibi Çuo Hattı’nın Takao İstasyonu’nda trenden iner, öğrendiği numarayı umumi telefondan arar. Telefon açtığı kişi, babasının eski bir arkadaşı olan Japon ressamdır. Babasından on yaş kadar büyüktür, ama kızı ile birlikte Takao Dağı yakınlarında dağlık bir yerde yaşamaktadır. Karısı bir süre önce ölmüştür, Kurumi adındaki kızı, başkahraman kızdan bir yaş küçüktür. Adam telefon üzerine hemen istasyona gelerek, topluluktan kaçan kızı sıcak bir şekilde karşılar.

Kız, ressamın evine kabul edildikten sonraki gün odasının penceresinden gökyüzüne bakar. Gökyüzünde iki ay olduğunu keşfeder. Her zamanki ayın yakınında, daha küçük ikinci bir ay vardır. Çimlenmek üzere olan bir fasulye gibi durmaktadır. Douta uyandı, diye düşünür kız. İki ay, yüreğinin gölgesini yansıtmaya başlamıştır. Kız korkudan titrer. Dünya değişmiştir ve bir şeyler olmak üzeredir.

Ailesinden haber alınamaz. Topluluktaki insanlar, kızın kaçtığının farkına varmamış olabilir. Çünkü kızın kopyası olan douta geride kalmıştır ne de olsa. Görünüş itibariyle tıpatıp aynı olduğundan, normal insanlar ikisinin arasındaki

farkı anlayamazlar. Fakat kızın anne babası, douta'nın kızları olmadığını, kopyasından öteye geçmediğini elbette anlayacaklardır. Gerçek kızlarının onu kendi yerine bırakıp topluluktan kaçtığını da. Nereye gittiğini de. Gidebileceği tek yer vardır. Yine de ailesinden bir kez bile haber gelmez. Bu, kaçtığın yerde kal, anlamında anne babasından gelen sessiz bir mesaj da olabilir.

Kız okula bir gider, bir gitmez. Yeni dış dünya, kızın büyüdüğü topluluğun dünyasından fazlasıyla farklıdır. Kurallar farklıdır, amaç farklıdır, kullanılan dil farklıdır. Bu yüzden bir türlü orada arkadaş edinemez. Okul yaşantısına alışamaz. Fakat ortaokulda bir erkek çocuğuyla samimi olur. Oğlanın adı Toru'dur. Toru, küçük ve zayıftır. Yüzünde maymun gibi birkaç derin kırışık vardır. Küçükken ağır bir hastalık geçirdiğinden, sert sporlara katılamaz. Belkemiği de bir parça eğridir. Dinlenme saatlerinde herkesten uzakta hep tek başına kitap okumaktadır. Arkadaşı yoktur. Küçüktür ve çirkindir. Kız, öğle tatilinde oğlanın yanına oturup onunla konuşmaya çalışır. Okuduğu kitapla ilgili sorular sorar. Oğlan okuduğu kitabı sesli olarak ona da okur. Kız, oğlanın sesini sevmiştir. İnce, çatallanan bir sestir, ama kız net olarak duyabilmektedir. O sesle okunan öykü, kızın içini rahatlatır. Toru, düzyazıyı sanki şiir okur gibi güzel güzel okumaktadır. Kız, öğle tatillerini hep onunla birlikte geçirmeye başlar. Onun okuduğu öyküye dikkatle kulak verir.

Fakat çok geçmeden Toru'yu yitirir. Little People, oğlanı kızdan almıştır.

Bir gece Toru'nun odasında pupa beliriverir. Toru uyurken Little People o pupayı günden güne büyütmüştür. Little People rüya yoluyla her gece o görüntüyü kıza da gösterir. Fakat kız bu çalışmayı durduramaz. Pupa nihayet yeterli büyüklüğe gelir ve diklemesine yarılır. Tıpkı kızda olduğu gibi. Fakat o pupanın içinde büyük ve siyah üç yılan vardır. Üç yılan, birbirlerine iyice dolanmış, hiç kimsenin, belki onların bile çözemeyeceği haldedir. Üç başlı, vıcık vıcık, başı nerde sonu nerde belirsiz bir yumak gibi görünmektedir. Yılanlar özgür kalamadıkları için feci halde öfkelidir.

Birbirlerinden ayrılmak için canla başla kıvrandıkça daha da kötü yumak olurlar. Little People bu yılanları kıza gösterir. Toru adlı oğlan, bu canlıların yanında hiçbir şey bilmeden uyumaktadır. Bu, yalnızca kızın görebileceği bir şeydir. Birkaç gün sonra oğlan aniden hastalanır ve uzak bir tedavi merkezine gönderilir. Bunun nasıl bir hastalık olduğu açıklanmaz. Hastalığı her ne ise, Toru muhtemelen okula bir daha dönmeyecektir. Artık onu yitirmiştir.

Bunun Little People’dan gelen bir mesaj olduğunu kız anlar. Onlar maza olan kıza doğrudan bir şey yapamazlar. Onun yerine çevresindeki insanlara zarar verip mahvedebilirler. Bunu herkese yapamamaktadırlar. Bunun kanıtı kızın hamisi olan Japon ressam ve onun kızı Kurumi’dir. Onlara bir şey yapamazlar. En zayıf olanı yem olarak seçerler. Oğlanın bilincinin derinliklerinden üç kara yılanı çekip çıkartmış, uyandırmışlardır. Oğlanı mahvetmek yoluyla kızı uyarıp, kızın douta’nın yanına dönmesini sağlamaya çalışmaktadırlar. Böyle olması aslında senin yüzünden, demeye çalışıyorlardır.

Kız yeniden yalnız kalır. Artık okula da gitmemeye başlar. Birileriyle samimi olmak, o kişiyi tehlikeye atmak anlamına gelecektir. İki ayın altında yaşamak bu anlama gelmektedir. Kız bunu anlar.

Kız nihayet kararını vererek kendi pupasını yapmaya başlar. Kız bunu yapabilmektedir. Little People, koridoru geçerek kendi yerlerinden geldiklerini söylemişlerdir. Öyleyse kendisi de koridoru tersine kullanarak o yere gidebilmelidir. Oraya giderse neden kendisinin burada olduğunu, maza ve douta’nın ne anlama geldiğini, bunun sırrını açığa çıkartabilecektir. Belki yitirdiği Toru’yu kurtarmayı da başarabilecektir. Kız koridoru yapmaya başlar. Havadan iplikleri çeker. Pupayı örmesi yeterli olacaktır. Zaman alır. Fakat tek sorun zaman harcamaksa bunu yapacaktır. Yine de arada sırada kızın kafası karışır, bir şey anlayamaz hale gelir. Ben gerçekten maza mıyım acaba? Bir yerlerde douta ile değiştirilmiş olabilir miyim? Düşündükçe emin olamaz hale gelir. Gerçek olduğumu nasıl ispatlayabilirim acaba?

Öykü, kızın koridorun kapısını açmaya çalıştığı yerde sembolik bir şekilde bitiyordu. O kapının ardında neler olduğu yazmıyordu. Bu, herhalde henüz meydana gelmediği içindi.

Douta diye aklından geçirdi Aomame. Lider ölmeden önce o sözcüğü kullanmıştı. Kızın, Anti-Little People hareketini ortaya çıkartabilmek için kendi başına, douta’sını geride bırakarak kaçtığını söylemişti. Bu, herhalde gerçekten olmuş bir olaydı. Demek bu iki ayı görebilen yalnızca kendisi değildi. Her şey bir yana, Aomame bu romanın insanlar tarafından kabul edilmesinin, geniş kesimlerce okunmasının nedenini de anlıyor gibiydi. Elbette yazarının güzel, on

yedi yaşında bir kız olması, bir derece etkili olmuş olabilirdi. Fakat yalnızca bu, kitabın çok satmasına yetmezdi. Canlı, yerinde tasvirler, kuşkuya yer bırakmayacak şekilde bu romanı çekici kılıyordu. Okurlar kızı çevreleyen dünyayı kızın bakışlarıyla canlı bir şekilde görebiliyordu. Bu, özel bir çevrede yetişen bir kızın gerçekdışı deneyimi hakkındaki bir öyküydü, ama burada insanların doğal ortak duygularını harekete geçiren şeyler vardı. Muhtemelen bilinçaltındaki bir şeyler canlanıveriyordu. Bu yüzden okurlar öykünün içine çekiliyor, sayfaları çevirip duruyordu.

Böylesi bir edebi tadın ortaya çıkmasında, Tengo'nun katkısı büyük olmalıydı, ama buna hayranlık duymakla bir sonuca varamazdı. Aomame, Little People'ın sahneye çıktığı kısma odaklanarak o öyküyü yeniden okumak zorundaydı. Bu, Aomame için bir insanın yaşamının bağlı olduğu son derece gerçekçi bir öyküydü. Kullanım kılavuzu gibi bir şeydi. Aomame oradan gerekli bilgileri ve ne yapacağını öğrenmek zorundaydı. Kendini içinde bulduğu dünyanın anlamını, daha ayrıntılı bir şekilde, somut olarak okuması gerekiyordu.

Pupa Hava, diğer insanların sandıkları gibi, on yedi yaşındaki bir kızın aklından geçen bir fantezi değildi. İsimler değiştirilmiş olabilirdi ama yine de orada tasvir edilen şeylerin büyük kısmı, o kızın tek başına içinden sıyrılıp çıktığı gerçekliğin bir parçasıydı. Aomame, bundan emindi. Fukaeri denen kız tecrübe ettiği olayları olabildiğince düzgün bir şekilde yazıya dökmüştü. O gizli sırrı dünyaya yaymak, bir şekilde insanlara duyurabilmek için. Little People'ın varlığını, onların yaptıklarını çok sayıda insana öğretebilmek için.

Kızın ardında bıraktığı douta, büyük olasılıkla Little People için koridor haline gelip onları Lider olan, kızın babasına götürmüş, o adamı reşiva'ya, kabul edene dönüştürmüşlerdi. Sonra gereksiz bir varlık haline gelen Şafakçılar'ı kanlı bir sona sürüklemişlerdi. Geride kalan Öncüler şık, entelektüel ve dahası dışlayıcı bir dini cemaat haline gelmişti. Bu, Little People için son derece sevindirici, işlerine gelen bir durumdu muhtemelen.

Fukaeri'nin douta'sı maza olmadan sorunsuzca uzun süre yaşayabilmiş miydi acaba? Maza olmadan douta'nın uzun süre yaşamasının zor olduğunu Little People söylemişti ve maza açısından yüreğinin gölgesini yitirmiş halde yaşamak acaba nasıl bir şeydi?

Kız kaçtıktan sonra da Öncüler içerisinde Little People tarafından aynı yöntemle birkaç yeni douta yapılmış olabilirdi. Little People'ın amacı gidip geldikleri

koridoru daha geniş, kullanışlı bir hale getirmekti muhakkak. Yoldaki trafik şeritlerini artırmak gibi bir şeydi bu. Böylelikle çok sayıdaki douta, Little People için paşiva olacak, cariye rolü üstleneceklerdi. Tsubasa da onlardan biriydi. Lider'in cinsel ilişki kurduğu kızların maza değil, onların douta'sı olduğu düşünülecek olursa, çok anlamlı biçimde çiftleştim diyen Lider'in ifadesi de anlam kazanıyordu. Tsubasa'nın gözlerinin o kadar donuk ve derinlikten yoksun olması da, hiç konuşmaması da bir açıklık kazanmış oluyordu. Douta Tsubasa neden, ne şekilde cemaatten kaçmıştı? Orasını bilemiyordu. Fakat nihayetinde kız muhtemelen havadan yapılmış pupaya konulan maza'nın yanına geri götürülmüştü. Köpeğin kanlı bir şekilde öldürülmesi de Little People'dan gelen bir uyarıydı. Toru'ya olanlarla aynı şekilde.

Douta'lar Lider'in çocuklarını peydahlamak istiyorlardı, ama gerçek olmayan o kızlar âdet görmüyordu. Yine de Lider'in söylediklerine bakılırsa, onlar çocuk yapmayı canı gönülden istiyordu. Ama neden? Aomame başını iki yana salladı. Anlayamadığı çok fazla şey vardı.

Aomame bu meseleyi bir an önce Madam'a iletmek istiyordu. O adamın tecavüz ettiği varlık, bu kızların gölgesinden başka bir şey olmayabilir, diyecekti. O adamı öldürmeme hiç gerek yoktu belki de.

Fakat bu açıklamayı yapsa bile kadın kolayca inanmayacaktı mutlaka. Bunu Aomame de anlayabiliyordu. Sadece yaşlı kadın değil, kim olursa olsun aklı başında bir insan, Little People, maza, douta, havadan pupa gibi şeylerin gerçek olduğu öne sürüldüğünde hemen kabullenemezdi tabii ki. Aklı başında biri için tüm bunlar, romanda ortaya çıkan şeylerden öteye geçmezdi. Alice Harikalar Diyarında'daki kupa kraliçesine, saatli tavşanın gerçekten var olduğuna kimsenin inanmayacağı gibi.

Fakat Aomame gökyüzündeki hem yeni hem de eski iki ayı gerçekten görüyordu. Bu iki ayın ışıklarının altında gerçekten yaşamıştı. O ürpertici çekim gücünü teninde hissedebilmişti. Lider denilen adamı, otelin karanlık odasında kendi elleriyle öldürmüştü. Ensesindeki o noktaya ince, sivri iğneyi batırdığında uğursuz bir his eline geçmiş, hâlâ da tüm canlılığıyla orada duruyordu. O temas Aomame'nin tenini şimdi bile şiddetle ürpertiyordu. Bir de Lider'i öldürmeden önce Aomame adamın ağır masa saatini beş santim kadar havaya kaldırdığını görmüştü. Bir yanılsama değildi. Sihirbazlık numarası da değildi. Bu, olduğu

gibi kabul etmekten başka çarenin bulunmadığı soğuk gerçekti.

Bu şekilde Little People Öncüler komününe gerçek anlamda hükmetmeye başlamıştı. Onların ne yapmaya çalıştıklarını Aomame bilmiyordu. Bu, belki iyiliği ve kötülüğü aşan bir şey olabilirdi. Fakat Pupa Hava'nın başkahramanı olan kız bunu, doğru olmayan şey olarak önsezileriyle algılamış, kendi çapında karşı atağa geçmeyi denemişti. Kendi douta'sını gözden çıkararak o komünden kaçmış, Lider'in ifadesi kullanılacak olursa, dünyanın dengesini korumak için Anti-Little People hareketini ortaya çıkartmaya çalışıyordu. Kız, Little People'ın geçip geldiği koridora ters yönden girerek onların geldiği yere gitmeye çalışıyordu. Öykü kızın taşıtı olacaktı. Tengo ise onun ortağı olarak, öyküyü ortaya çıkartmasına yardım etmişti. Tengo'nun kendisi de o sırada muhtemelen, yaptığı şeyin anlamını kavrayamamıştı. Belki de şu an bile anlamıyordu.

Nihayetinde Pupa Hava adlı öykü, büyük bir anahtardı. Her şey, bu öyküyle başlıyordu. Fakat ben bu öykünün neresindeyim acaba? O trafik sıkışıklığı yaşanırken, Başkent Otobanı'nın acil durum merdivenlerini Janáček'in "Sinfonietta"sını dinleyerek indiğim sırada, büyük ve küçük iki ayın gökyüzünde durduğu dünyaya, bu gizemlerle dolu 1Q84 yılına sürüklendim. Bu ne anlama geliyor acaba? Aomame gözlerini kapatıp düşünmeye başladı.

Ben herhalde, Fukaeri ve Tengo'nun başlattığı Anti-Little People hareketinin koridoruna sürüklendim. Bu hareket beni bu tarafa taşıdı. Aomame böyle düşünüyordu. Başka şekilde düşünmesine imkân yoktu. Sonradan öyküde asla küçük olmayan bir rolü üstlendim. Hayır, başroldekilerden biri haline geldim belki de.

Aomame çevresine bakındı. Yani ben Tengo'nun ortaya çıkarttığı öykünün içindeyim öyleyse, diye düşündü Aomame. Bir anlamda ben, onun içindeyim. O, bunun farkına vardı. Deyim yerindeyse kutsal tapınağın içindeyim demektir.

Eskiden televizyonda, eski bilimkurgu filmlerini izlediği olurdu. Filmin adını unutmuştu. Bilimadamlarının, ancak mikroskopla görülebilen ölçüde küçültülmüş, denizaltı gibi bir taşıta (bu da aynı ölçülerde küçültülüyordu) binerek vücudun, hastanın damarlarının içine girip, damarlar boyunca ilerleyerek beyne ulaştıkları, normalde imkânsız olan karmaşık bir ameliyatı gerçekleştirmeye çalıştıkları bir filmdi. Koşullar buna çok benziyor olabilirdi. Ben Tengo'nun kan dolaşımı içerisindeyim. Vücudunda dolaşıyorum. İzinsiz giren yabancı cismi (yani ben) dışarı atmak için saldıran akyuvarlarla savaşarak

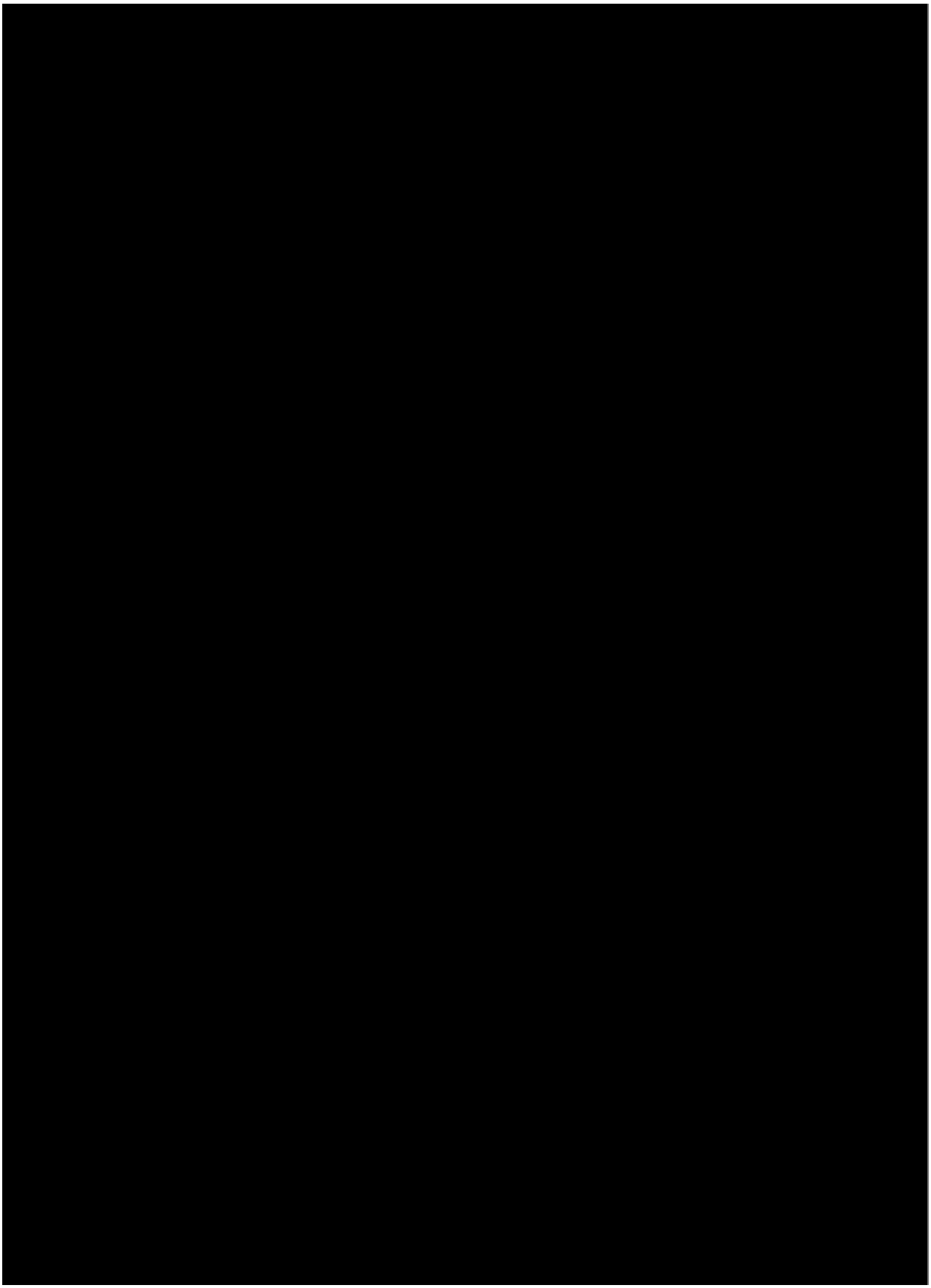
hedefteki hastalığın kökenine doğru ilerliyorum. Sonra Okura Oteli'nin bir odasında Lider'i öldürmek yoluyla, büyük olasılıkla o hastalığın kökenini kesip atmayı başardım.

Böyle düşününce Aomame içinde biraz olsun sıcak duygular hissetmeyi başarabilmişti. Ben verilen görevi yaptım. Kuşku götürmeyecek kadar zor bir görevdi. Korkulu anlar yaşadım. Fakat gök gürültüleri altında soğukkanlı bir şekilde ve hataya düşmeksizin işimi başardım. Muhtemelen Tengo'nun gözlerinin önünde. Aomame böyle düşününce kendisiyle gurur duydu.

Sonra kan dolaşımı benzetmesini kullanarak şöyle düşündü: Ben görevini tamamlamış eski bir atık olarak bir süre sonra toplardamar tarafından emilecek, vücut dışına atılacağım. Bu, metabolizmanın kuralı. Bu kaderden kaçmak mümkün değil. Fakat neden olmasın? dedi Aomame içinden. Şimdi Tengo'nun içindeyim. Onun vücut ısısı ile sarmalanmış, onun nabız atışlarıyla yön buluyorum. Onun mantığı, onun kurallarıyla hareket ediyorum. Bir de muhtemelen onun metni ile. Ne kadar mükemmel bir durum. Bu şekilde onun içinde olabilmek.

Aomame hâlâ yerde oturur vaziyette gözlerini kapattı. Kitabın sayfalarını burnuna yaklaştırıp kokusunu içine çekti. Sayfaların kokusu, mürekkep kokusu. Oradaki akıntıya usulca kendini bıraktı. Tengo'nun kalp atışlarına kulak verdi.

Krallık bu işte, dedi Aomame. Ölmeye hazırım, ne zaman olursa.

Tengo

Ayıbalığı ve çılgın şapkacı

“Yanlışlık yok. Ay, iki tane.”

Biri eskiden beri olan asıl ay, diğeri daha küçük yeşil renkli bir aydı. Bu yenisi, eskiden beri var olan ayla karşılaştırıldığında şekilsizdi, ışığı da cılızdı. Bir nedenle ailenin üzerine kalmış, hiç kimse tarafından hoş karşılanmayan yoksul, çirkin, uzak bir akrabanın çocuğu gibi görünüyordu. Fakat kuşkuya yer bırakmayacak şekilde oradaydı. Hayal olmadığı gibi yanılsama da değildi. Gerçek bir şekle ve belirgin çizgilere sahip göksel bir cisim olarak orada duruyordu. Uçak, uzay gemisi veya iletişim uydusu değildi. Birilerinin şaka olsun diye yaptığı sahte bir şey de değildi. Kuşku götürmeyecek şekilde bir kaya kütlesiydi. Uzun uzun düşündükten sonra konulan bir imla işareti gibi ya da kaderin hediyesi olarak tene yerleştirilmiş ben gibi sessizce, kararlı bir biçimde gökyüzündeki bir noktada kendi yerini belirlemişti.

Tengo meydan okur gibi o yeni ayı uzunca bir süre izledi. Bakışlarını hiç ayırmamıştı. Neredeyse gözünü bile kırpmamıştı. Fakat ne kadar uzun süre bakarsa baksın, ay ufacık bir hareket bile göstermemişti. Sonuna kadar suskun, sağlam, taştan yüreğiyle gökyüzündeki o noktada, yerinde duruyordu.

Tengo yumruk yaptığı sağ elini açıp hiç farkında olmadan başını iki yana salladı. Bu Pupa Hava’dakiyle aynı işte, dedi kendi kendine. Gökyüzünde iki ayın yan yana durduğu bir dünya. Douta doğduğu an ayların sayısı ikiye çıkar.

İşaret bu. Gökyüzüne dikkatle baksan iyi olur, demişti Little People kıza.

O metni yazan Tengo idi. Komatsu’nun önerisine uyarak, yeni ortaya çıkan bu ayla ilgili mümkün olduğunca ayrıntılı, somut bir tasvir ortaya koymuştu.

Tengo’nun en fazla emek harcadığı kısımdı bu. Üstelik yeni ayın şekli hemen hemen Tengo’nun düşündüğü gibiydi.

Komatsu şöyle demişti: Tengo, şöyle düşün. Okurlar yalnızca bir ayın bulunduğu gökyüzünü defalarca görmüşlerdir, öyle değil mi? Fakat gökyüzünde yan yana iki ay görmemişlerdir. Çoğu okurun hiç görmediği şeyleri romana dahil ederken, mümkün olduğunca ayrıntılı ve somut betimlemeler gerekir.

Çok doğru bir fikirdi.

Tengo bir yandan gökyüzüne bakmayı sürdürürken bir kez daha başını iki yana salladı. Bu yeni ortaya çıkan ay, tamamen Tengo’nun aklına geldiği şekilde tasvir ettiği büyüklük ve biçimdeydi. Diğer ayla karşılaştırdığı kısımlarına varana kadar tıpatıp aynıydı.

Bunun mümkün olamayacağını düşündü Tengo. Ne tür bir gerçek, bir metaforun taklidi haline gelebilirdi acaba? Bu mümkün olamaz, dedi, seslere dökerek. Sesi, doğru düzgün çıkmamıştı. Boğazı uzun mesafe koşmuş gibi kurumuştu. Ne şekilde düşünülürse düşünülsün bu mümkün olamazdı. O tamamen kurgu dünyasıydı. Gerçekte var olmayan bir dünyaydı. Fukaeri’nin Azami’ye her gece anlattığı, Tengo’nun metnin bütünselliğini bozmadan eklemeler yaptığı hayali bir öykünün dünyasıydı.

Öyleyse? diye sordu kendi kendine Tengo. Burası romanın dünyası mı acaba? Ben yoksa, bir şekilde gerçeklik dünyasından ayrılıp Pupa Hava’nın dünyasına mı giriverdim? Tavşan deliğine düşen Alice gibi. Yoksa gerçeklik dünyası, Pupa Hava öyküsüne uyarak yeni baştan mı oluştu? Gerçekte olan dünya, yalnızca bir ayın olduğu, alıştığım dünya artık hiçbir yerde yok mu acaba? Bunda Little People’ın gücü bir şekilde etkili mi oldu yoksa?

Tengo bir yanıt arayarak çevresine bakındı. Fakat gördüğü, son derece sıradan, büyük şehrin konut mahallesi görüntüsüydü. Tuhaf ya da sıra dışı bir şey gözüne ilişmedi. Ne kupa kraliçesi, ne ayıbalığı, ne çılgın şapkacı görünüyordu ortalıkta. Onun çevresinde gördüğü; kimseciklerin olmadığı kum havuzu, salıncak, yapay ışıklar saçan cıva lambası, dallarını yaymış Zelkova ağacı, kilitlenmiş umumi tuvalet, altı katlı yeni apartman (yalnızca dört penceresinde ışık vardı), semtin duyuru panosu, Coca-Cola amblemli kırmızı otomatik içecek makinesi, park yasağını ihlal eden eski tip bir yeşil Volkswagen Golf, elektrik direkleri ve telleri, uzaklarda görünen, canlı renklerdeki neon ışıklarından ibaretti yalnızca.

Her zamanki gürültü, her zamanki ışıklar. Tengo yedi yıl boyunca Koenci semtinde yaşamıştı. Özel olarak sevdiği için yerleştiği bir yer değildi. Tesadüfen istasyondan pek uzak olmayan bir yerde, kirası ucuz bir apartman dairesi bulunca taşınmıştı. İşine gitmesi kolaydı. Taşınması zahmetli olur diye orada yaşamaya devam etmişti sonrasında. Fakat bu manzarayı görmeye alışıktı. Bir yerlerde farklılık olsa hemen ayrımsardı.

Acaba ayların sayısı ne zaman ikiye çıktı? Bu, Tengo'nun yanıtlayamayacağı bir soruydu. Yıllar önce ayların sayısı ikiye çıkmış, Tengo bunun farkına hiç varmamış da olabilirdi. Onun aynı şekilde gözden kaçırdığı başka birçok şey vardı. Doğru düzgün gazete okumaz, televizyon izlemezdi. Herkesin bildiği birçok şeyi, o hiç bilmezdi. Belki de az önce bir şey olmuş, ayların sayısı ikiye çıkmış da olabilirdi. Çevresindeki birine sorabilirdi. Özür dilerim. Tuhaf bir soru soracağım, ama ne zamandan beri gökte iki tane ay var? Belki biliyorsunuzdur, diye. Fakat Tengo'nun etrafında hiç kimse yoktu. Bir kedi bile.

Hayır, hiç kimse yok değildi. Birileri hemen yakınlarda duvara çekiçle çivi çakıyordu. Tak tuk, tak tuk diye kesik kesik sesler duydu. Çok sert bir duvara sert bir çivi çakılıyordu. Bu saatte acaba kim çivi çakmaya kalkar? Tengo durumu tuhaf bularak çevresine bakındıysa da hiçbir yerde öyle bir duvar görmedi. Dahası, çivi çakan birileri de yoktu.

Biraz sonra bunun kendi kalp atışlarının sesi olduğunu anladı. Kalbi adrenalinin etkisiyle ritmini hızlandırmış, kulak tırmalayıcı bir sesle vücuduna kan pompalıyordu.

İki ayın görüntüsü Tengo'nun gözlerinin bir an kararmasına yol açtı. Sanki sinir sisteminin dengesi bozulmaya başlamış gibiydi. Kaydırağın tepesine oturdu, parmaklıklara yaslanarak gözlerini kapattı. Etrafındaki çekim gücünün hafifçe değiştiğine dair bir his vardı içinde. Bir yerlerde deniz kabarmış, bir yerlerde çekiliyordu. İnsanlar, insane ve lunatic durumları arasında ifadesizce gidip geliyorlardı.

Tengo, o göz kararması sırasında bir an, uzun süredir annesiyle ilgili o görüntünün hayalinde canlanmadığını fark etti. Kendisi bebek yatağında uyurken, yanında beyaz askılı fanila giymiş annesinin, genç bir adama meme ucunu emdirdiği sahneyi Tengo uzun süredir görmüyordu. O hayalin uzun yıllar

boyunca kendisine musallat olduğunu tamamen unutup gitmişti neredeyse. O hayali en son ne zaman görmüştü acaba? Tam olarak anımsayamıyordu, ama herhalde yeni romanı yazmaya başladığı sıralardı. Neden bilemiyordu, ama annesinin hayaleti o sıralardan itibaren Tengo'nun çevresinde dolaşmayı bırakmış gibiydi.

Şimdiyse Tengo Koenci'nin çocuk parkındaki kaydırağın tepesinde oturmuş, gökyüzündeki çifte aya bakıyordu. Anlam veremediği yeni dünya, onu yalayıp yutan karanlık bir su gibi Tengo'nun çevresini sessizce kuşatıyordu. Muhtemelen yeni bir sorun, eski bir sorunu devre dışı bırakmıştı. Eski, alıştığı bir gizem, yeni, taze bir gizemle yer değiştirmişti. Tengo'nun aklından bu düşünce geçti. Fakat ironi olsun diye öyle düşünmüş değildi. Ayrıca içinden buna itiraz etmek de gelmiyordu. Şimdi, buradaki yeni dünyayı, yapısı nasıl olursa olsun, sessizce kabullenmek zorundaydı. Tercih edip etmeme veya beğenip beğenmeme gibi bir şey söz konusu olamazdı. Şimdiye kadarki dünya bile beğeni ve tercihlere yer bırakmayan bir dünyaydı. Durum aynıydı. Hem zaten, diye sordu Tengo kendi kendine, itirazım varsa bile, tutup da kime yapabilirim ki bunu?

Kalbi hâlâ tok, güçlü sesler çıkartmaya devam ediyordu. Fakat gözlerinin kararması yavaş yavaş hafiflemişti. Tengo kalbinin sesini hemen kulağının dibinde atıyormuş gibi duyarak, kaydırağın parmaklığına başını yaslayıp Koenci'nin gökyüzündeki iki aya baktı. Müthiş tuhaf bir görüntüydü. Yeni bir ayın eklendiği yeni bir dünya. Her şey belirsiz, ama sonuna kadar da anlamlıydı. Fakat yalnızca tek bir şey vardı. Kesin olarak bildiği tek bir şey. Bundan sonra başıma ne gelirse gelsin, yan yana duran bu iki ayın görüntüsünü, alıştığım doğal bir şey olarak izleyebilmem asla mümkün olmayacak. Orası kesin. Sonsuza kadar mümkün olamaz.

Aomame, o sırada ay ile nasıl bir gizli anlaşma yapmıştı acaba? diye düşündü Tengo. Bir de gün ortasında aya bakan Aomame'nin ciddi gözlerini anımsadı. Aomame o gün aya acaba ne vermişti?

Peki, bundan sonra ben ne olacağım?

Ders sonrası, sınıfta Aomame elini tutarken on yaşındaki Tengo'nun aklından hiç çıkaramadığı düşünceydi bu. Devasa bir kapının önünde durmuş, korkan bir çocuk. Şimdi yine tıpkı o andakiyle aynı hisler içerisindeydi. Aynı tedirginlik,

aynı korku, aynı titreme. Daha büyük yeni bir kapı. Tam karşısında da yine ay duruyordu. Yalnız sayısı ikiye çıkmıştı.

Aomame nerede acaba?

Tengo kaydırağın tepesinden bir kez daha çevreye bakındı. Fakat bulmak istediği şey, hiçbir yerde gözüne ilişmedi. Sol elini açıp gözlerine yaklaştırarak, orada bir işaret bulabilmek için çabaladı. Fakat avucunda her zamanki sayısız çizgiler vardı yalnızca. Cıva lambasının ölgün ışıkları altında, Mars yüzeyinde oluşan kanyonlar gibi görünüyorlardı. Fakat bu çizgiler Tengo'ya hiçbir şey söylemiyordu. O kocaman el, Tengo'nun on yaşından itibaren uzun bir yolu kat edip oraya kadar geldiğini anlatıyordu yalnızca. Koenci'deki küçük çocuk parkının kaydırağına kadar. Üstelik havada iki ay yan yana duruyordu.

Aomame nerede acaba? diye sordu Tengo, bir kez daha kendi kendine. Nerede gizleniyor acaba?

O kişi, çok yakınlarda olabilir, demişti Fukaeri. Buradan yürüyerek gidilebilecek bir mesafede.

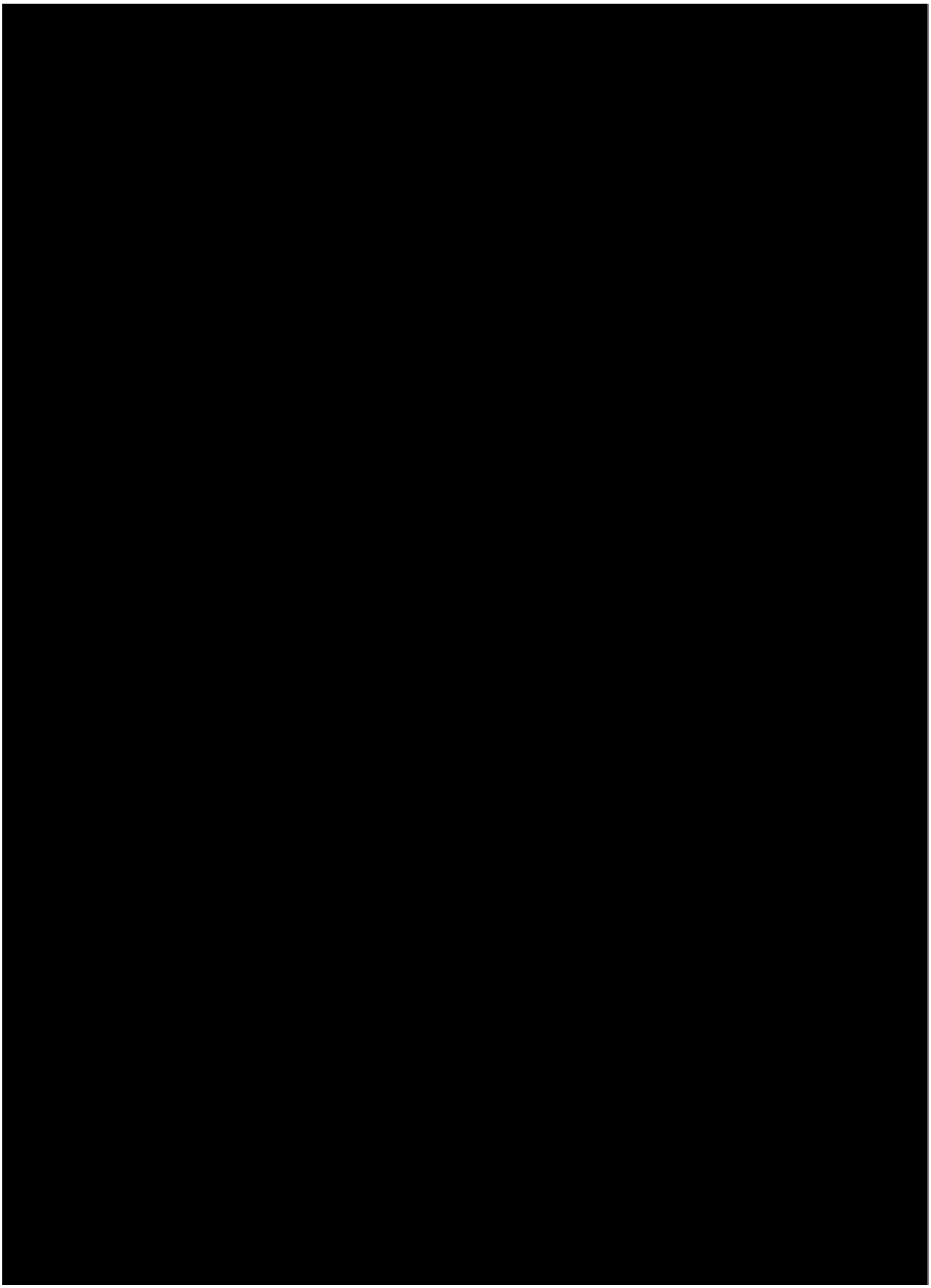
Hemen yakınlarda olması gereken Aomame de bu iki ayı görebiliyor mu acaba?

Mutlaka görüyordur, diye düşündü Tengo. Elbette bunun için bir dayanağı yoktu. Fakat tuhaf da olsa, kendinden emindi. Şimdi görmekte olduğu şeyi, Aomame de kesinlikle görüyor olmalıydı. Tengo, sol elini hafifçe yumruk yapıp kaydırağın tahtasına birkaç kez vurdu. Elinin sırtı acıyana kadar.

İşte bu yüzden bizim buluşmamız gerek, diye düşündü Tengo. Buradan yürüyerek gidilebilecek kadar yakın bir yerde. Aomame orada, muhtemelen yaralı bir kedi gibi peşindekilerden gizleniyordu. Onu bulabilmek için de zamanı sınırlıydı. Fakat nerede olduğunu Tengo hiç bilemiyordu.

"Evet, evet" dedi ateşleyici rolündeki.

"Evet, evet" dedi geri kalan altısı hep bir ağızdan.

Aomame

Şimdi ne yapmalıyım?

O akşam ayı görmek için Aomame, gri eşofman takımı ve ayağında terlikleriyle balkona çıktı. Elinde kakao kupası vardı. Uzun zamandır ilk defa canı kakao içmek istemişti. Rafta, Van Houten kakao kutusunu bulmuş, baktıkça aniden canı kakao içmek istemişti. Tek bir bulutun bile olmadığı açık gökyüzünde, güneybatı yönünde iki ay mıhlanmış gibi yan yana duruyordu. Büyük ay ve küçük ay. Aomame iç geçirmek istedi ama boğazının derinliklerinden hırlamaya benzer bir ses çıktı. Pupadan douta doğmuş, ayların sayısı ikiye çıkmış, sonra da 1984 yılı 1Q84 yılına dönüşmüştü. Eski dünya kaybolmuş, geriye dönmek artık imkânsız hale gelmişti.

Balkona konmuş bahçe koltuğuna oturup, sıcak kakaosundan küçük bir yudum aldı, gözlerini kısıp iki ayı izlerken, Aomame eski dünyayı anımsamaya çalıştı. Fakat şu an için anımsayabildiği, apartman dairesinde bıraktığı saksıdaki kauçuk ağacıydı yalnızca. Şimdi nerededir acaba? Tamaru telefonda söz verdiği gibi o saksıdaki ağaca bakıyor muydu? Sorun yok. Endişelenecek bir şey yok, dedi Aomame kendi kendine. Tamaru sözünü tutan bir adam. Eğer gerekirse tereddüt etmeden beni öldürebilir. Fakat bunu yapsa bile, geride kalan kauçuk ağacına sonuna kadar bakmaya devam eder.

Fakat o kauçuk ağacı neden böylesine aklıma takılıyor acaba?

Onu bıraktığı evden ayrılana kadar kauçuk ağacı Aomame'nin aklına pek gelmezdi. Gerçekten çelimsiz bir kauçuk ağacıydı. Renkleri solmuştu, sağlıksız duruyordu. İndirimli fiyatı 1.800 yendi, ama kasaya götürdüğünde hiçbir şey söylemediği halde kasiyer fiyatı daha da düşürmüş, 1.500 yen almıştı. Pazarlık etse daha da inebilirdi belki. Belli ki uzun süredir satılmadan kalmıştı. O saksıyı kucaklayıp eve getirirken Aomame böyle bir şeyi bir anlık hevesle satın aldığı için pişman olmuştu. Görüntüsü hiç de hoş olmayan bir kauçuk ağacıydı. Üstüne üstlük taşıması da zordu. Her şeyden öte, bir can sahibiydi.

Doğduğundan beri ilk kez canlı bir şeye sahip oluyordu. Hiç evcil hayvanı olmamıştı, saksıda çiçek almışlığı da yoktu. Canlı bir varlığı birilerinden hediye aldığı ya da bulduğu da olmamıştı. O kauçuk ağacı Aomame için canlı bir şeyle birlikte yaşamak açısından ilk deneyim olmuştu.

Madam'ın evinin oturma odasında Tsubasa için panayırdan satın aldığını söylediği küçük kırmızı Japon balıklarını görünce, Aomame kendi de Japon balığı almak istemişti. Yüreğinin derinliklerinden gelmişti bu istek. O Japon balıklarından gözlerini alamıyordu. Neden birdenbire böyle bir isteğe kapılmıştı acaba? Tsubasa'nın yerinde olmak istemişti belki de. Bir kez bile birileri onun için panayırlarda bir şey satın almamıştı. Öyle bir yere elinden tutup götüren de olmamıştı. İncil öğretisine sonuna kadar bağlı Şahitler'in ateşli müritleri olan anne ve babası, dünyevi olan her şeyi, tabii ki festivalleri de hakir görür, tiksinirlerdi.

Bu yüzden Aomame Ciyugaoka İstasyonu'nun yakınındaki indirim mağazasına giderek kendine Japon balığı almak istemişti. Hiç kimse onun için Japon balığı ve kavanoz almadığından, gidip kendisinin almasından başka çare yoktu. Öyle olsun demişti, kendi kendine. Ben artık otuz yaşında bir yetişkinim. Kendi evimde tek başıma yaşıyorum. Bankadaki kiralık kasamda para desteleri kalın tuğlalar gibi üst üste yığılı. Japon balığı satın almak kadar basit bir şey için birilerine baş eğecek değilim.

Fakat evcil hayvan satış reyonuna gittiğinde, akvaryumda dantel gibi yüzgeçlerini titrete titrete yüzen gerçek Japon balıklarını izlerken, Aomame birden satın almaktan vazgeçmişti. Japon balıkları, küçük, ego ve düşünceden yoksun balıklardı sonuçta; ama can sahibiydiler. Taşıdıkları cana para ödeyerek, kendi kişisel eşyası haline getirmek uygun olmayan bir davranış gibi gelmişti Aomame'ye. Bu, kendi küçüklüğünü anımsatmıştı ona. Dar bir cam kavanoza kapanmış, hiçbir yere gidemeyen güçsüz bir varlık. Japon balıkları böyle bir durumu kafalarına takmıyordular. Herhalde gerçekten takmıyor olmalıydılar. Özel olarak bir yerlere gitmek istedikleri de yoktu belki. Fakat Aomame'nin nedense içine dert olmuştu.

Madam'ın evinin oturma odasında gördüğünde hiç öyle bir şey hissetmemişti. Balıklar çok zarif, çok keyifli bir şekilde kavanozun içinde yüzüyordu. Yaz ışıkları suyun içerisinde kırılıyordu. Bir Japon balığıyla hayatı paylaşmak muhteşem bir fikir gibi gelmişti. Bu Aomame'nin yaşantısına bir nebze ışıltı katabilirdi. Fakat istasyonun oradaki indirim mağazasının evcil hayvan

reyonunda, Japon balıklarının görüntüsü, Aomame'nin nefesinin daralmasından başka bir şeye yaramamıştı. Aomame, akvaryumdaki küçük balıkları bir süre izledikten sonra dudaklarını sımsıkı kapatmıştı. Olmaz, ben asla Japon balığı besleyemem. O sırada mağazanın bir köşesine bırakılmış kauçuk ağacı gözüne ilişmişti. İnsanların dikkatini neredeyse hiç çekmeyecek bir yere itilmiş, gözden çıkarılmış, yetimler gibi orada büzülüp kalmıştı. En azından Aomame'nin gözüne öyle görünmüştü. Renkleri canlılığını yitirmiş, şekli de bozulmuştu. Fakat Aomame fazla düşünmeksizin alıvermişti. Hoşuna gittiği için almış değildi. Satın alamadan duramadığı için almıştı yalnızca. Alıp eve getirdikten sonra da, arada sırada su vermek dışında dönüp bakmamıştı bile.

Fakat bir kez arkasında bırakınca, bir daha asla göremeyeceğini düşündükçe, Aomame nedense kauçuk ağacını dert etmişti kendine. Kafası karışmış, haykırmak istediği zamanlardaki gibi yüzünü tamamen buruşturmuştu. Yüzündeki tüm kaslar büsbütün yamulmuştu. Aomame'nin yüzü başka bir insanın yüzüne dönüşmüştü neredeyse. Ancak tüm kaslarını hareket ettirerek nihayet yüzünü eski haline getirmişti.

Neden o kauçuk ağacı içime bu kadar dert oldu acaba?

Nihayetinde Tamaru kesinlikle o kauçuk ağacına gözü gibi bakar. Benden çok daha nazikçe ve sorumluluk alarak bakıyordur mutlaka. Tamaru canlı olan şeylere bakmaya, sevgi göstermeye alışık. Benden farklı. O, köpeklere kendinden bir parçaymış gibi davranır. Yaşlı kadının evindeki saksılara bile. Boş zamanlarında bahçeyi dolaşıp köşe bucak kontrol ediyor. Yetimhanedeyken o rahatsız, küçük çocuğu kanatlarının altına almış. Ben öyle bir şeyi asla yapamam, diye düşündü Aomame. Benim bir başkasının canını emanet alacak halim yok. Kendi yaşamımın ağırlığına, kendi yalnızlığıma katlanmak yetiyor da artıyor bile. Yalnızlık sözcüğü Aomame'ye Ayumi'yi anımsattı.

Ayumi adamın biri tarafından, aşk otellerinden birinin yatağına kelepçeyle bağlanıp şiddet ve tecavüze uğramış, bir ropdöşambr kuşağıyla boğazı sıkılarak öldürülmüştü. Suçlu Aomame'nin bildiği kadarıyla henüz tutuklanmamıştı. Ayumi'nin bir ailesi vardı. İş arkadaşları da vardı. Fakat o da yalnızdı. O feci ölümü göze alabilecek ölçüde yalnızdı. Üstelik ben onun isteklerine yanıt veremedim. Benden bir şeyler bekliyordu kesinlikle. Fakat benim korumak zorunda olduğum sırlarım vardı. Ayumi ile asla paylaşamayacağım türden

sırlardı ve yalnızdım. Ayumi neden gelip benim gibi bir insana yüreğini açmak istemişti acaba? Bu dünyada başka bir sürü insan vardı oysa.

Gözlerini kapatınca, apartman dairesinin bomboş odasında bıraktığı, saksıdaki kauçuk ağacının görüntüsü hayalinde canlanıverdi. O kauçuk ağacını neden böylesine dert ediyorum kendime?

Sonra Aomame bir süre ağladı. Ne oluyor bana böyle? diye düşündü Aomame, başını hafifçe iki yana sallayarak. Son zamanlarda çok fazla ağlar oldum. Aomame ağlamak istemiyordu. O beş para etmez kauçuk ağacını düşünerek neden ağlamam gerekiyor? Fakat gözyaşlarını tutamıyordu. Omuzları titreyerek ağladı. Bana kalan hiçbir şey yok artık. Sefil kauçuk ağacı bile yok. Biraz değeri olan şeyler birbiri ardına yok olup gitti. Her şey elimden kopup gidiyor. Bir tek Tengo'ya ait anılarımın sıcaklığı var.

Artık ağlamayı bırakmalıyım, dedi Aomame kendi kendine. Şimdi ben Tengo'nun içindeyim. Şu Fantastik Yolculuk'taki bilimadamı gibi. Evet, filmin adı Fantastik Yolculuk'tu. Filmin adını anımsayınca Aomame kendini biraz toparladı. Ağlamayı bıraktı. Ne kadar gözyaşı dökerse döksün bu bir şeylerin çözümlenmesini sağlamayacaktı. Bir kez daha soğukkanlı, güçlü Aomame haline gelmesi gerekiyordu.

Bunu kim istiyor?

Ben istiyorum.

Sonra çevreye göz gezdirdi. Gökyüzünde hâlâ iki ay duruyordu.

"İşaret bu. Gökyüzüne dikkatle baksan iyi olur" demişti bir Little People. Alçak sesli olandı konuşan.

"Evet, evet" demişti ateşleyici rolündeki.

Tam o anda Aomame aniden farkına vardı. Şimdi bu şekilde ayı izleyen tek kişi o değildi. Apartmanın önünden geçen yolun öte tarafındaki çocuk parkında genç bir adam görünüyordu. Kaydırağın tepesine oturmuş, Aomame ile aynı yöne

bakıyordu. Bu adam tıpkı benim gibi iki ayı izliyor. Aomame, içgüdüleriyle bunu kesinlikle biliyordu. Benimle aynı şeyi görebiliyor. Bu dünyada iki ay var. Fakat bu dünyada yaşayan tüm insanlar iki ayı göremiyor, demişti Lider.

Fakat o genç, iriyarı adamın, gökyüzünde duran çifte ayı gördüğü kuşku götürmezdi. Her şeyine iddiaya varım. Anlayabiliyorum. Orada oturmuş, sarı büyük ay ile yosun tutmuş gibi duran, küçük, şekilsiz ayı izliyor. Bir de o iki ayın orada yan yana var olmasının anlamını kavramak için zihnini zorluyor gibi. O adam da istemeyerek de olsa bu 1Q84 yılı dediğim yeni dünyaya sürüklenmiş insanlardan biri mi acaba? Üstelik bu dünyanın anlamını kavrayamayıp karmaşa yaşıyor olabilir. Kesinlikle öyle. İşte o yüzden akşam vakti, parkın kaydırağına tırmanmış, tek başına iki ayı izliyor. Tüm olasılıkları, tüm varsayımları aklından geçirerek, tüm detaylarıyla irdelemeye çalışıyor.

Hayır, öyle olmayabilir. Bu adam belki de beni arayarak buraya kadar gelmiş Öncüler müritlerinden biridir.

O an kalbinin atışları hızlanıp kulakları uğuldamaya başladı. Aomame'nin sağ eli gayriihtiyari, kemerine sıkıştırdığı otomatik tabancayı aradı. Eli o sert kabzayı var gücüyle sıktı. Fakat adamın duruşunda hiç de öyle gerilimli bir hava yoktu. Şiddet hissi de algılayamıyordu. Adam tek başına kaydırağın tepesine oturup parmaklığa başını yaslamış, gökteki iki ayı izleyerek derin düşüncelere dalmıştı yalnızca. Aomame üçüncü katın balkonunda, o ise aşağıdaydı. Bahçe koltuğunda oturan Aomame o adamı, saydam olmayan plastik siperlik ve metal parmaklıkların arasından, yukarıdan görüyordu. Adam dönüp baksa bile Aomame'yi göremezdi. Üstelik gökyüzünü izlemeye kendini kaptırmıştı, bir yerlerden birilerinin onu izlediğinin hiç farkında değildi. Öyle bir düşünce aklının ucundan bile geçmiyor gibiydi.

Aomame sakinleşip tuttuğu soluğu usulca bıraktı. Sonra parmaklarını gevşeterek elini tabancanın kabzasından çekti, oturuşunu bozmadan adamı gözlemlemeyi sürdürdü. Aomame'nin bulunduğu yerden onun ancak profili görünüyordu. Parkın cıva lambası, yüksek bir yerden adamı aydınlatıyordu. Uzun boylu bir adamdı. Omuzları da genişti. Sert olduğu belli olan saçları kısa kesilmiş, uzun kollu tişört giymişti. Kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı. Yakışıklı değildi, ama insanda iyi bir izlenim bırakan bir yüzü, belirgin hatları vardı. Başının şekli de fena değildi. Biraz daha yaşlanıp saçları seyreldiğinde mutlaka hoş bir adam haline gelirdi.

Sonra aniden Aomame anladı.

Bu, Tengo.

Bu mümkün olamaz, diye düşündü Aomame. Kısa, ama net hareketlerle birkaç kez başını iki yana salladı. Asla gerçek olamayacak bir düşünce bu. Her ne olursa olsun işler bu kadar yolunda gitmez. Aomame normal soluk alamıyordu. Vücudu doğru düzgün çalışmıyor gibiydi. Düşünce ve eylem, birbirini tutmuyordu. Bir kez daha adama iyice bakmak istedi. Fakat nedense gözlerini odaklamayı başaramıyordu. Sanki bir şeylerin etkisiyle sağ ve sol görüşü aniden farklılaşmıştı.

Aomame gayriihtiyari yüzünü buruşturuverdi.

Şimdi ne yapmalıyım?

Bahçe sandalyesinden kalkıp anlamsızca çevreye bakındı. Sonra oturma odasındaki vitrine Nikon marka küçük bir dürbün konulduğunu anımsayarak, almaya gitti. Dürbünü alıp aceleyle balkona döndü. Kaydırağa baktı. Genç adam hâlâ oradaydı. Az önceki oturuşunu bozmamıştı. Aomame'nin bulunduğu yerden profili görünüyor, gökyüzünü izliyordu. Aomame titreyen parmaklarıyla dürbünü odaklayıp adamın yüzüne yakından baktı. Nefesini tutup bilincini odakladı. Kesindi. Bu, Tengo'ydu. Aradan yirmi yıl gibi uzun bir süre geçmiş olsa bile Aomame bunu anlayabiliyordu. Tengo'dan başkası değildi.

Aomame'yi en çok şaşırtan Tengo'nun görüntüsünün on yaşındaki haline göre neredeyse hiç değişmemiş olmasıydı. On yaşındaki bir çocuk, hiç değişmeden otuz yaşına gelmiş gibiydi. Çocuksu kaldığı anlamında değildi bu. Elbette vücudu çok daha gelişmiş, boynu kalınlaşmış, yüz hatları bir yetişkinin görüntüsüne ulaşmıştı. Yüz ifadesi de derinlik kazanmıştı. Dizine koyduğu elleri büyük, güçlüydü. Yirmi yıl önce ilkokul sınıfında Aomame'nin tuttuğu ellerden çok farklıydı. Fakat yine de o vücuttan yayılan hava, on yaşındaki Tengo'nun yaydığı havadan farksızdı. Yapılı, sağlam cüssesi Aomame'ye doğal bir sıcaklık ve derin bir huzur duygusu verdi. Aomame o göğüse yanağını dayamak istedi, hem de yüreğinin derinliklerinden gelen bir istekle. Aomame çok sevinmişti. Tengo çocuk parkında kaydırağın tepesine oturmuş, Aomame'nin gökyüzünde baktığı şeyi, kendini kaptırmış bir halde izliyordu. İki ay birden. Evet, biz aynı şeyi görebiliyoruz. Şimdi ne yapmalıyım?

Ne yapmalıyım?

Aomame bilemiyordu. Dürbünü dizlerinin üzerine bırakıp, ellerini sımsıkı yumruk yaptı. Tırnakları avuç içine batıp iz bırakacak kadar. Sıktığı yumruğu hafif hafif titriyordu.

Şimdi ne yapmalıyım?

Aomame, kendi şiddetli soluk alıp verişlerini duyabiliyordu. Vücudu sanki tam ortasından ikiye ayrılıvermiş gibiydi. Bir taraftaki yarısı, Tengo'nun gözlerinin önünde olduğu gerçeğini kabul etmeye çalışıyordu. Diğer yarısı ise bu gerçeği kabul etmeyi reddediyor, görünmeyecek bir yere itelemeye çalışıyordu. Böyle bir şey olmadı, diye düşünmeye zorluyordu. Bu tam zıt taraflara yönelen iki güç, Aomame'nin içinde şiddetle çarpışıyordu. İkisi de Aomame'yi birbirinin zıddı yönlere çekip götürmeye çalışıyordu. Vücudunun her noktasında etleri parçalanıyor, eklemleri dağılıyor, kemikleri ufalanıyormuş gibiydi.

Aomame hemen parka koşarak, kaydırağa tırmanıp oradaki Tengo ile konuşmak istiyordu. Fakat ne söyleyebilirdi acaba? Ağız kaslarını nasıl oynatabileceğini bilemiyordu. Yine de bir şekilde kendini zorlayarak sözcükleri söylemeyi başarabilirdi herhalde. Adım Aomame. Yirmi yıl önce İçikava'da ilkokul sınıfında senin elini tuttum. Beni anımsıyor musun?

Böyle mi demeliyim?

Daha iyi, farklı bir ifade olabilir.

Diğer Aomame ise, böylece balkonda gizlenmeye devam et, diye emrediyordu. Senin yapabileceğin hiçbir şey yok, öyle değil mi? Dün akşam Lider'le anlaşma yaptın. Kendi canından vazgeçmek yoluyla Tengo'yu kurtardın. O bu dünyada yaşamaya devam edecek. Anlaşma buydu. Anlaşma yapıldı artık. Lider öbür dünyaya gönderildi. Canını vermeye sen de razı oldun. Şimdi burada Tengo'yla görüşüp eskilerden konuşsan ne işe yarayacak? Üstelik eğer o seni hiç anımsamazsa ya da anımsadığı tek şey tuhaf dualar eden sefil bir kızsa ne yaparsın? Eğer öyle olursa nasıl bir ruh hali içinde öleceğinin farkında mısın?

Böyle düşününce Aomame'nin vücudu şiddetle kasıldı, hafif hafif titremeye başladı. Aomame bu titremeyi bastıramıyordu. Feci halde soğuk aldığı zamanlardaki ürpermeyi andırıyordu. İliklerine kadar donmuş gibiydi. Titremesini durdurmak ister gibi vücudunu kollarıyla sarmaladı. Fakat

kaydırağın tepesinde oturup gökyüzünü izleyen Tengo'dan gözünü hiç ayırmadı. Gözünü ayırdığı anda kayboluverecekmiş gibi bir his vardı içinde.

Tengo'nun kollarında olma isteği geçti içinden. Onun o büyük elleriyle vücudunu okşamasını, sonra sıcaklığını bütün vücudunda hissetmeyi arzuladı. Vücudunu baştan ayağa okşamasını ve ısıtmasını. İliklerine işleyen bu soğuğu çekip çıkarmasını. Sonra içine girip dilediğince karıştırmasını. Kaşıkla kakao karıştırır gibi. Yavaş yavaş ve en derinine kadar. Eğer bu gerçekleşirse hemen buracıkta ölebilirim. Gerçekten.

Hayır, gerçekten böyle mi acaba? diye düşündü Aomame. Bu gerçekleşirse ben artık ölmek istemeyebilirim. Sonsuza kadar onunla birlikte olmak isterim belki de. Ölme kararım sabah güneşinin altında kalan çiy damlaları gibi bir anda buharlaşıp uçabilir. Belki de onu öldürmeyi bile isteyebilirim. Heckler&Koch ile önce onu vurup öldürür, sonra kendi beynimi dağıtırım belki. Ne olacağını ya da ne yapacağımı tahmin bile edemiyorum.

Şimdi ne yapmalıyım?

Ne yapacağını bilemiyordu. Soluk alıp verişleri iyice hızlanmıştı. Birçok düşünce birbirine karışıyor, aklının içinde bir yumak oluyordu. Düşüncelerini bir türlü toparlayamıyordu. Doğruları ve yanlışları birbirine karışmıştı. Bildiği tek şey vardı. Hemen orada Tengo'nun yapılı göğsüne sokuluvermeyi istiyordu. Sonrası, sonra düşünülecek şeydi. Bunu ister Tanrı, isterse şeytan dilediğince belirleyebilirdi.

Aomame kararını verdi. Lavaboya gidip havluyla yüzünde kalan gözyaşı izlerini sildi. Aynaya bakıp saçlarını hızla düzeltti. Yüzü allak bullaktı. Gözleri kızarmış, içlerine kan oturmuştu. Giysileri de feciydi. Üzerinde rengi solmuş eşofman takımı vardı, belindeki dokuz milimetrelik otomatik tabanca tuhaf bir şişkinlik yaratıyordu. Yirmi yıl boyunca görüşmek için yanıp tutuştuğu adamın karşısına çıkabilecek kılıkta değildi. Neden biraz daha düzgün bir şeyler giymedim ki? Fakat şimdi bunun hiçbir önemi yok. Üstümü değiştirebileceğim kadar zaman yok. Aomame çıplak ayaklarına bez ayakkabılarını geçirip, kapıyı kilitlemeksizin apartmanın acil merdivenlerinden aşağı, üç katı uçarcasına indi. Sonra yolun karşı tarafına geçip kimseciklerin olmadığı parka girdi. Kaydırağın

önüne kadar gitti. Fakat Tengo artık orada değildi. Cıva lambasının yapay ışıkları altındaki kaydırakta kimsecikler yoktu. Ayın arka yüzünden daha karanlık, soğuk, bomboştu.

O bir halüsinasyon muydu acaba?

Hayır, öyle değil. Halüsinasyon falan değildi. Aomame nefesini tutarak bu düşünceyi aklından geçirdi. Tengo az öncesine kadar oradaydı. Kesinlikle. Aomame kaydırağa tırmanıp, ayakta çevreye bakındı. Hiçbir yerde insandan eser yoktu. Fakat henüz o kadar uzağa gitmiş olamazdı. Yalnızca birkaç dakika önce oradaydı. Dört beş dakika önce. Daha fazla değildi. Koşacak olursa yetişebileceği bir mesafeydi.

Fakat Aomame yeniden düşündü. Neredeyse tüm gücünü harcayarak kendine engel oldu. Hayır, olmaz. Bunu yapamam. Onun ne yöne yürüdüğünü bile bilmiyorum. Gece Koenci sokaklarında amaçsızca koşuşturup Tengo'yu aramak gibi bir şey yapamam. Yapmam gereken eylem bu değil. Aomame balkondaki bahçe koltuğunda ne yapacağını bilmeden tereddüt yaşarken Tengo kaydıraktan inip ortadan kayboluvermişti. Şöyle bir düşününce bana bahşedilen kader bu demek. Ben tereddüt ettim. Tereddüt etmeye devam ettim. Karar verme yetimi bir anlığına kaybettim. O arada Tengo çekip gitti. Başıma gelen bu işte.

Sonuçta böyle olması daha iyi oldu, dedi Aomame kendi kendine. Muhtemelen en doğrusu buydu. En azından Tengo'yu görebildim. Yolun karşısından onu gördüm. Onun kollarında olabilme olasılığıyla titreyebildim. İsterse birkaç dakikalığına olsun, o muhteşem sevinç ve ümidi tüm varlığımla tadabildim. Aomame gözlerini kapattı, kaydırağın parmaklığını sıkarak dudaklarını ısırdı.

Aomame aynı Tengo'nun yaptığı gibi kaydırağın tepesinde oturup güneybatı yönündeki gökyüzüne baktı. Orada büyük ve küçük iki ay yan yana duruyordu. Sonra apartmanın üçüncü katının balkonuna baktı. Evin ışıkları yanıyordu. Aomame az öncesine kadar o odanın balkonundan şimdi bulunduğu yerdeki Tengo'yu izlemişti. O balkonda Aomame'nin büyük tereddüdü hâlâ varlığını koruyor gibiydi.

1Q84 yılı. Bu dünyaya verilen ad. Çok değil altı ay önce bu dünyaya girdim ve şimdi çıkmak üzereyim. Farkında olmadan girdim, farkında olarak çıkmak niyetindeyim. Ben çıkıp gittikten sonra da Tengo burada kalacak. Tengo için bu nasıl bir dünya olur? Elbette bilemiyorum. Görmeme imkân da yok. Fakat fark

etmez. Ben onun için ölmek üzereyim. Kendim için yaşamayı beceremedim. Bu olasılık, her şey başlamadan önce elimden alınmıştı. Onun yerine, Tengo için ölebilirim. Öyle olsun. Ben gülümseyerek ölebilirim.

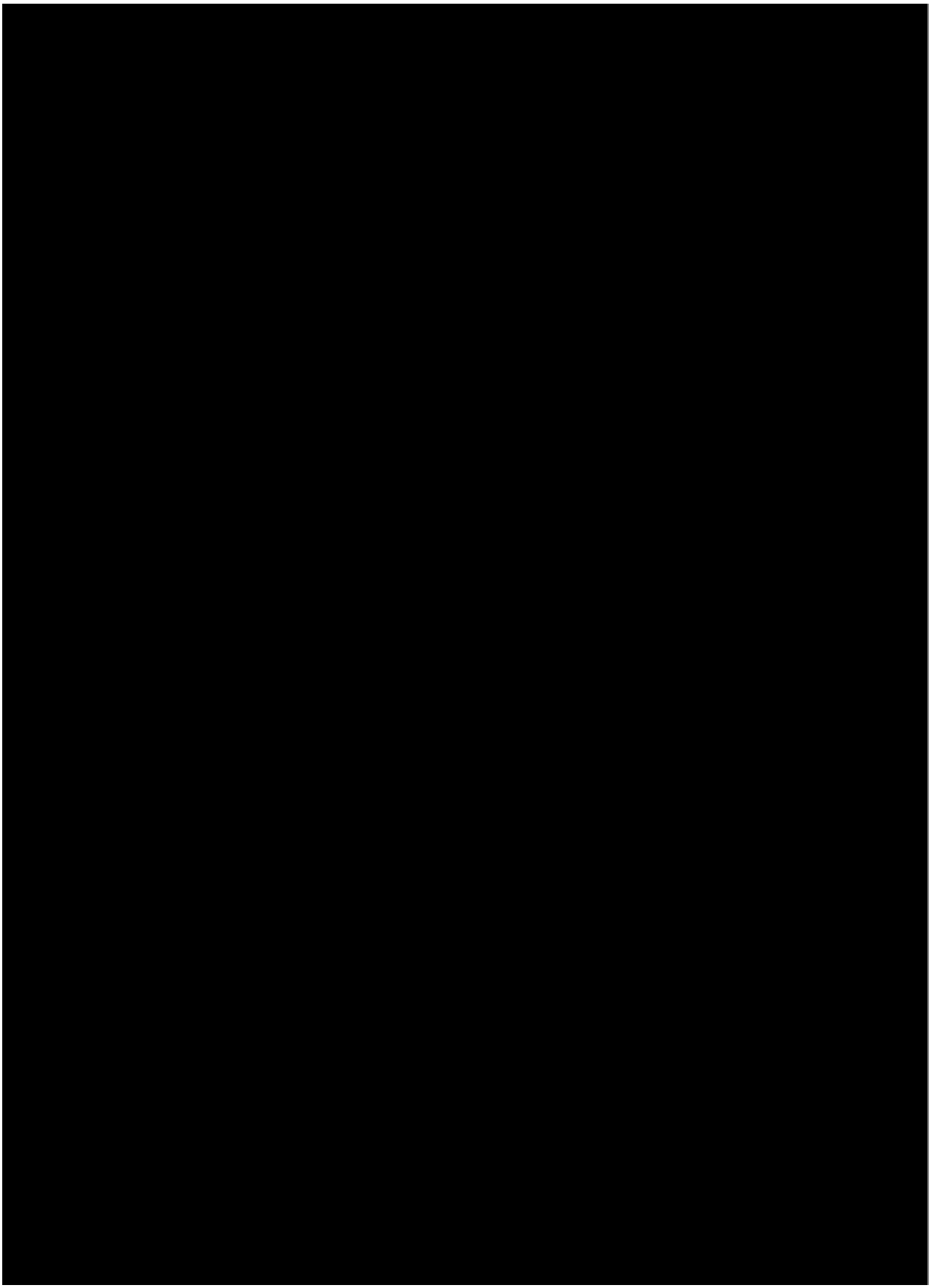
Yalan değil.

Aomame kaydırağın tepesinde Tengo'nun varlığından kalan izleri biraz olsun hissetmeye uğraştı. Fakat hiçbir şekilde sıcaklıktan eser yoktu. Sonbaharın gelişini hissettiren akşam rüzgârı Zelkova ağacının yapraklarının arasından geçerek oradaki tüm izleri silmeye çalışıyordu. Yine de Aomame uzunca süre orada oturup, yan yana duran iki ayı izledi. O duygudan yoksun, tuhaf ışıkları bedeninde toplayarak. Farklı türlerden seslerin birbirine karıştığı büyük şehir gürültüsü, fon müziği gibi Aomame'nin çevresini sarmıştı. Başkent Otobanı'nın acil durum merdiveninde yuva kuran küçük örümceği anımsadı. O örümcek hâlâ yaşamaya devam ediyor mu acaba, hâlâ ağ örmeyi sürdürüyor mu?

Aomame gülümsedi.

Ben hazırım, dedi içinden.

Fakat daha önce ziyaret etmem gereken bir yer var.

Tengo

Gökyüzünde iki ay olduğu müddetçe

Kaydıraktan inip çocuk parkından çıkan Tengo, amaçsızca sokaklarda dolaştı. Nerede yürüdüğünün bilincinde bile değildi. Yürürken, bir türlü toparlayamadığı düşüncelerini, biraz olsun netleştirmeye çalışıyordu. Fakat ne kadar çabalasa da düzgün bir şekilde düşünemez hale gelmişti. Kaydırağın tepesinde birbirinden farklı birçok şeyi bir anda düşündüğü için böyle olmuştu. Sayısı ikiye çıkan aylar hakkında, kan bağı hakkında, yaşamının yeniden başlama noktası hakkında, göz kararmasıyla gelen o gerçekçi gündüz rüyaları hakkında, Fukaeri ve Pupa Hava hakkında düşünmüştü. Sonra buralarda bir yerde gizleniyor olması gereken Aomame hakkında da düşünmüştü. Tengo'nun kafası birçok düşünceyle karmakarışık olmuş, yoğunlaşma gücünü son sınırına kadar tüketmişti. Mümkün olsa hemen yatağa girip uyumak niyetindeydi. Gerisini ertesi gün sabah uyandıktan sonra düşünebilirdi. Daha fazla düşünmekle, anlamlı bir noktaya ulaşabileceğini sanmıyordu.

Tengo dairesine döndüğünde, Fukaeri Tengo'nun çalışma masasında oturmuş, küçük bir cep çakısıyla kendini kaptırmış bir şekilde kurşunkalem sivriltiyordu. Tengo her zaman kalemliğe on kadar kurşunkalem koyardı, ama şimdi sayıları yirmiye çıkmıştı. Fukaeri, insanı hayran bırakacak ölçüde güzelce o kurşunkalemleri sivriltmişti. Böylesine güzel bir şekilde yontulmuş kurşunkalemleri Tengo hiç görmemişti. Uçları dikiş iğnesi gibi ince ve sivriydi.

"Telefon geldi" dedi Fukaeri, kurşunkalemin ucunu parmağıyla yoklayarak. "Çikura'dan."

"Hani telefona çıkmayacaktın?"

"Önemli bir telefondu."

Önemli bir telefon olduğunu, zilin çalışından anlamıştı herhalde.

“Konu neymiş?” diye sordu Tengo.

“Söylemediler.”

“Fakat telefon Çikura’daki tedavi merkezinden geldi, değil mi?”

“Telefon etmeni istiyorlar.”

“Ben mi telefon etmeliymişim?”

“Geç olsa da fark etmez. Mutlaka bugün.”

Tengo iç geçirdi. “Oranın numarasını bilmiyorum.”

“Ben biliyorum.”

Fukaeri numarayı ezberlemişti. Tengo numarayı not kâğıdına yazdı. Sonra saate göz attı. 8.30’du.

“Telefon saat kaç gibi geldi?” diye sordu Tengo.

“Az önce.”

Tengo mutfağa giderek bir bardak su içti. Eviyenin kenarına ellerini koydu, gözlerini kapatıp kafasının normal bir şekilde çalışmaya başladığından emin olduktan sonra, telefonun yanına gidip numarayı çevirdi. Belki de babası ölmüştü. En azından hayat memat meselesi olduğu belliydi. Çok önemli bir durum olmasa adamlar böyle akşam saati Tengo’ya telefon etmezlerdi.

Telefona bir kadın çıktı. Tengo adını söyleyip, az önce kendisini aramış olduklarını, onun için telefon ettiğini söyledi.

“Kavana Bey’in oğlusunuz, değil mi?” dedi karşısındaki.

“Evet, öyle” dedi Tengo.

“Geçen gün burada görüşmüştük” dedi kadın.

Tengo’nun gözünde, metal çerçeveli gözlük takmış, orta yaşlı bir hemşirenin yüzü canlandı. Adını anımsayamıyordu.

Tengo basitçe hal hatır sordu. “Az önce telefon etmişsiniz.”

“Evet, öyle. Şu an sorumlu doktorumuzun telefonuna aktarıyorum. Onunla görüşün.”

Tengo ahizeyi kulağına yapıştırarak, telefonun bağlanmasını bekledi. Karşı taraf bir türlü açmadı. “Geçitteki Evimiz” şarkısının monoton melodisi sonsuz gibi gelen bir süre boyunca çaldı durdu. Tengo gözlerini kapatıp, Çiba’nın güneyindeki sahilde bulunan tedavi merkezinin görüntüsünü hayalinde canlandırdı. Birbirinin üzerine eğilmiş gibi duran ağaçlardan oluşan, yemyeşil çam korusu. Dalların arasından geçip gelen, deniz kokusunu taşıyan rüzgâr. Durup dinlenmeden sahile vuran Büyük Okyanus’un dalgaları. Hiçbir ziyaretçinin olmadığı kasvetli giriş lobisi. Koridorda sürülen tekerlekli yatağın çıkardığı sesler. Güneşten solmuş perdeler. Hemşirelerin güzelce ütülenmiş beyaz üniformaları. Hafif, tadı berbat yemekhane kahvesi.

Nihayet doktor telefona çıktı:

“Şey, beklettim, kusura bakmayın. Az önce başka bir hasta odasından acil çağrı gelmişti.”

“Önemi yok” dedi Tengo. Sonra sorumlu doktorun yüzünü gözünde canlandırmaya çalıştı. Fakat şöyle bir düşününce, o doktorla bir kez bile karşılaşmamış olduğunu anladı. Kafası henüz düzgün biçimde çalışmıyordu. “Bir şey mi oldu acaba?”

Doktor bir an sessiz kaldı. “Bugün özel bir şey olduğu yok, ama bir süredir hastalığının gidişatı pek iyi değil. Söylemesi zor, ama babanız komada.”

“Koma” dedi Tengo.

“Derin uykuda ve uyanmıyor.”

“Yani bilinci yerinde değil, öyle mi?”

“Evet, öyle.”

Tengo düşünmeye çalıştı. Bir şekilde kafasını çalıştırmak zorundaydı. “Babam bir hastalığa yakalandı da onun için mi komaya girdi acaba?”

“Tam olarak öyle değil” dedi doktor sıkıntılı bir ses tonuyla.

Tengo bekledi.

“Telefonda açıklaması zor, ama vücudunun özel bir yerinde kötüleşme olduğu yok. Mesela kanser, bronşit gibi net bir tanım koyabileceğimiz bir hastalık söz konusu değil. Tıbbi açıdan söyleyecek olursam, tanı koyabileceğimiz bir belirti yok. Neyin sebep olduğunu tam olarak bilemiyorum, ama babanızın vücudunda, yaşamını sürdürmesine yarayan güç belirgin biçimde zayıflamış gibi görünüyor. Fakat nedenin ne olduğunu bilmediğimizden tedavi yöntemi de bulamıyoruz. Serumla beslemeye devam ediyoruz, ama nihayetinde bu geçici bir önlem. Kökten bir çözüm değil.”

“Açık açık sorabilir miyim?” dedi Tengo.

“Elbette” dedi doktor.

“Babam çok uzun süre dayanamayacak mı demek istiyorsunuz?”

“Bu hali devam edecek olursa bu olasılık oldukça yüksek.”

“Ölüm döşeğinde denebilir mi?

Doktor telefonda anlamsız bir ses çıkarttı. “Babanız daha altmışlı yaşlarında, henüz o yaşta değil. Üstelik temelde sağlıklı bir insan. Alzheimer dışında belirli bir hastalığı yok. Düzenli olarak yaptığımız vücut taramalarının sonucu da bir hayli iyi çıkmıştı. Sorun diyebileceğimiz tek bir şey bulamamıştık.”

Doktor, burada bir an sustu. Sonra konuşmasının devamını getirdi:

“Fakat nasıl desem, bu son zamanlardaki durumuna bakınca sizin söylediğiniz gibi de olabilir. Vücut fonksiyonları genel olarak zayıfladı. Yaşama arzusunu iyice yitirmiş gibi. Bu normalde seksenli yaşların sonlarına doğru ortaya çıkan bir belirtidir. O yaşa gelince, yaşamaktan yorulup, kendi kendine yetme gayretinden vazgeçenler görülebilir. Fakat böyle bir şey, neden altmışlı yaşlarındaki Kavana Bey’de ortaya çıkıyor? Şu an için tam olarak anlayabilmiş değilim.”

Tengo dudaklarını dişlerinin arasına kıstırıp düşündü.

“Koma durumu ne zaman başladı?” diye sordu.

“Üç gün önce” dedi doktor.

“Üç gündür gözlerini hiç açmadı mı?”

“Bir kez bile.”

“Dahası, yaşam belirtileri gitgide zayıflıyor, öyle mi?”

Doktor, “Ani bir düşüş olduğunu söyleyemem, ama az önce söylediğim gibi, yaşam gücü azar azar, fakat gözle görülebilecek ölçüde düşüyor. Trenin yavaş yavaş hızını keserek durmak üzere oluşu gibi.”

“Daha ne kadar zamanımız var acaba?”

“Net bir şey söyleyemem. Fakat bu hali devam edecek olursa, en az bir hafta kadar belki” dedi doktor.

Tengo ahizeyi öbür eline alarak dudaklarını ısırdı.

“Yarın oraya gelirim” dedi Tengo. “Sizden telefon gelmese bile, yakın bir zamanda oraya gelmek niyetindeydim. Fakat beni aramanız iyi oldu. Teşekkür ederim.”

Doktor bunu duyunca rahatlamış gibiydi.

“Öyle yapın lütfen. Mümkün olduğu kadar erken görmeniz iyi olur. Konuşamayabilirsiniz belki, ama siz gelecek olursanız babanız mutlaka sevinecektir.”

“Fakat bilinci yerinde değil, öyle mi?”

“Bilinci kapalı.”

“Ağrısı var mı acaba?”

“Şimdilik ağrısı yok. Muhtemelen yoktur. Tek sevindirici taraf da bu zaten. Yalnızca derin uykusunu sürdürüyor.”

“Çok teşekkür ederim” dedi Tengo.

“Kavana Bey” dedi doktor. “Babanız, nasıl söylesem, bizi uğraştıran bir insan değildi. Hiç kimseyi rahatsız etmemeye çalışan bir insandı.”

“Eskiden beri öyleydi” dedi Tengo. Sonra bir kez daha doktora teşekkür ederek telefonu kapattı.

Tengo kahve yapıp, masada Fukaeri’nin karşısına oturarak içmeye başladı.

“Yarın yola çıkıyorsun” diye sordu Fukaeri Tengo’ya.

Tengo başıyla onayladı. “Sabah olunca bir kez daha trene binip kediler şehrine gitmem gerekiyor.”

“Kediler şehrine gidiyorsun” dedi Fukaeri ifadesiz bir yüzle.

“Sen burada bekliyorsun” diye sordu Tengo. Fukaeri ile birlikte yaşayınca soru kalıbı kullanmadan soru sormaya alışmıştı.

“Ben burada bekliyorum.”

“Ben tek başıma kediler şehrine gidiyorum” dedi Tengo, sonra kahvesinden bir yudum aldı. Bir an aklına gelince kıza sordu: “Ne içersin?”

“Varsa beyaz şarap.”

Tengo buzdolabını açıp soğuk beyaz şarap olup olmadığına baktı. Bir süre önce indirimden satın aldığı Chardonnay dip tarafta duruyordu. Etiketinde bir yabandomuzu resmi vardı. Tıpasını açıp bir kadehe şarap doldurdu ve Fukaeri’nin önüne koydu. Bir süre tereddüt ettikten sonra kendisine de bir kadeh doldurdu. Evet, kahve yerine şarap içmeyi istiyordu. Şarap biraz fazla soğumuştu ama tadı iyiydi; alkol Tengo’nun bir nebze de olsa rahatlamasını sağlamıştı.

“Sen yarın kediler şehrine gidiyorsun” dedi kız tekrar.

“Sabah erkenden trene bineceğim” dedi Tengo.

Tengo şarap bardağını dudaklarına götürürken, masanın karşısında oturan bu on

yedi yaşındaki güzel kızın içine kendi menisini boşalttığını anımsadı. Hemen önceki akşam olduğu halde, sanki çok uzak geçmişte yaşanmış bir olay gibiydi. Hatta tarihi bir olay gibi bile düşünülebilirdi. Fakat o andaki hisleri, hâlâ tüm canlılığıyla vücudundaki varlığını koruyordu.

“Ayların sayısı artmış” dedi Tengo, kadehi elinde çevirerek, sanki bir şeyi itiraf ediyormuş gibi. “Az önce gökyüzüne bakınca iki ay vardı. Büyük sarı renkli ay ve küçük yeşil renkli ay. Eskiden beri öyleydi belki, fakat ben farkına varmamıştım. Az önce gördüm.”

Ayların sayısının artmasıyla ilgili olarak Fukaeri özel bir yorum yapmadı. Bunu duyduğu için şaşırmış gibi bir ifade de oluşmamıştı yüzünde. Aslında ifadesinde hiçbir değişiklik yoktu. Omuzlarını hafifçe kısma hareketini bile yapmadı. Bu, Fukaeri için pek yeni bir haber değil gibiydi.

“Tutup da tekrar söylemeye gerek yok, ama gökte iki ayın olması tıpkı Pupa Hava’daki dünya gibi” dedi Tengo. “Hem de yenisi, benim tasvir ettiğim gibiydi. Büyüklüğü de, rengi de aynıydı.”

Fukaeri suskundu. Yanıt gerektirmeyen sorulara yanıt verme huyu yoktu.

“Bu nasıl mümkün olabiliyor?”

Yine yanıt yoktu. Tengo cesaretini toplayarak doğrudan sordu:

“Yani biz Pupa Hava’da tasvir edilen dünyanın içine mi sürüklendik acaba?”

Fukaeri bir süre tırnaklarının şeklini dikkatle inceledi. Sonra yanıtladı: “İkimiz birlikte kitap yazdığımız için.”

Tengo kadehini masanın üzerine koydu. Sonra Fukaeri’ye sordu: “Ben ve sen, ikimiz Pupa Hava’yı yazdık, sonra yayımlandı. Ortak çalışmaydı. Derken o kitap çok satanlar arasına girdi. Yok Little People, yok maza, yok douta. Bütün bunlar hakkındaki bilgiler dünyaya yayıldı. Bu yüzden bunun sonucunda biz bu yeni, değişen dünyaya birlikte giriverdik. Olay bu mu?”

“Sen reşiva işlevi görüyorsun.”

“Ben reşiva işlevi görüyorum” diye tekrarladı Tengo. “Gerçekten de ben Pupa Hava’da reşiva hakkında yazdım. Fakat bu nasıl bir şey? Tam olarak

anlamamıştım. Reşiva somut olarak ne gibi bir işlev görüyor?”

Fukaeri hafifçe omuz silkti. Bunu açıklayamayacağı anlamına geliyordu. Açıklanmadığı zaman anlayamıyor olman, ne kadar açıklanırsa açıklansın anlayamayacağın anlamına gelir, demişti babası.

“Bizim birlikte olmamız daha iyi” dedi Fukaeri. “O insanı bulana kadar.”

Tengo bir süre sessizce Fukaeri’nin yüzüne baktı. O yüzdeki ifadeyi okumaya çalıştı. Fakat orada hiçbir ifade yoktu. Her zamanki gibi. Sonra Tengo gayriihtiyari başını yana çevirip pencerenin dışına göz attı. Fakat ay görünmüyordu. Elektrik direkleri, birbirine dolaşmış çirkin elektrik telleri görünüyordu yalnızca.

Tengo sessizliği bozdu: “Reşiva işlevini üstlenmek için özel bir nitelik gerekiyor mu?”

Fukaeri çenesini hafifçe yukarı aşağı oynattı. Gerekli olduğu anlamına geliyordu.

“Fakat Pupa Hava aslında senin öykün. Sen öyküyü sıfırdan ortaya çıkarttın. Senin bağrından çıkıp gelen bir öykü. Ben tesadüfen, rica üzerine o öyküyü metin halinde düzenledim. Basit bir teknisyenden öteye geçmiyorum.”

“Biz her ikimiz de kitap yazdık. O yüzden” diye önceki söylediğini tekrarladı Fukaeri.

Tengo parmağını gayriihtiyari şakağına götürdü. “O andan beri, farkında olmadığım halde reşiva işlevi mi görüyorum?”

“Onun öncesinden beri” dedi Fukaeri. Sonra sağ elinin işaretparmağıyla önce kendini, sonra Tengo’yu gösterdi. “Ben paşiva, sen reşiva.”

“Perceiver ve receiver” diyerek Tengo sözcüklerin doğrusunu söyledi. “Yani sen algılıyorsun, ben de kabul ediyorum. Anlamı bu mu?”

Fukaeri başını kısaca evet anlamında salladı.

Tengo yüzünü biraz buruşturdu: “Yani sen benim reşiva olduğumu ya da reşiva niteliğine sahip olduğumu biliyordun. Bu yüzden de bana Pupa Hava’yı yeniden

yazdırdın. Senin algıladıklarını benim üzerimden kitap haline getirdin. Öyle mi?”

Yanıt yoktu.

Tengo buruşturduğu yüzünü eski haline getirdi. Sonra Fukaeri’nin gözlerine bakarak sözlerini sürdürdü: “Somut olarak tam ne zaman oldu henüz tespit edebilmiş değilim, ama muhtemelen bunun hemen öncesi ya da sonrasından itibaren, iki ayın olduğu dünyaya giriverdim. Şimdiye kadar gözden kaçırmışım yalnızca. Geceleri gökyüzüne bir kez bile bakmadığım için ayların sayısının arttığının farkına varmadım. Mutlaka öyle olmuştur, değil mi?”

Fukaeri yalnızca sessizliğini koruyordu. Bu sessizlik ince tozlar gibi havada sessizce salınıyordu. Sanki özel bir yerden çıkıp gelmiş bir güve sürüsünün, saçtığı toz gibiydi. O tozların havada çizdiği şekli bir süre izledi Tengo. Kendisini iki gün önceki gazetenin akşam baskısı gibi hissetti. Bilgiler her gün değişiyordu. Bir tek o bunlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

“Neden ve sonuç arasında sınır yok. Her nasılsa çok fazla iç içe geçmiş gibiler” dedi Tengo kendini toparlayarak. “Hangisinin önce, hangisinin sonra olduğu belli değil. Fakat ne şekilde olursa olsun biz bu yeni dünyaya girdik.”

Fukaeri başını kaldırıp Tengo’nun gözlerine baktı. Belki Tengo’ya öyle gelmişti, ama o gözbebeklerinin içinde belli belirsiz şefkatli ışıklar belirivermiş gibiydi.

“Her şekilde artık eski dünya yok” dedi Tengo.

Fukaeri hafifçe omuzlarını kıstı. “Biz burada yaşamaya devam edeceğiz.”

“İki ayın olduğu dünyada mı?”

Fukaeri bunu yanıtlamadı. Sonra on yedi yaşındaki güzel kız dudaklarını sımsıkı kapatıp, dosdoğru Tengo’nun gözlerine baktı. Tıpkı Aomame’nin dersten sonra sınıfta on yaşındaki Tengo’nun gözlerine baktığı gibi. Bu bakışlarda güçlü, derin bir odaklanma vardı. Fukaeri’nin kendisini o şekilde süzmesiyle Tengo her an taşa dönüşebilirmiş gibi hissetti. Taşlaşıp o yeni ay haline gelebilirmiş gibi bir his. Tuhaf şekilli küçük bir ay. Bir süre sonra Fukaeri’nin bakışları nihayet yumuşadı. Sonra sağ elini kaldırıp parmağının ucunu usulca şakağına dokundurdu. Sanki kendi içindeki bir sırrı düşünerek keşfetmeye çalışıyormuş gibiydi.

“Sen birini arıyordun” diye sordu.

“Öyle.”

“Fakat bulamadın.”

“Bulamadım” dedi Tengo.

Aomame’yi bulamamıştı. Fakat onun yerine iki ay olduğunu keşfetmişti. Fukaeri’nin söylediğini yapıp belleğini en dibine kadar kazımış, bunun sonucunda da aya bakmak istemişti.

Kız bakışlarını daha da yumuşatarak şarap kadehini eline aldı. Şarabı biraz ağzında tuttuktan sonra balözü emen böcekler gibi dikkatle yuttu.

“Sen onun bir yerlerde gizlendiğini söylüyorsun. Eğer öyleyse kolayca bulunamaz” dedi Tengo.

“Endişelenme” dedi kız.

“Ben endişelenmeyeyim” diyerek Tengo, kızın sözcüklerini tekrarladı.

Fukaeri sert bir hareketle başını sallayarak onayladı.

“Yani onu bulabilecek miyim?”

“O insan seni bulacak” dedi kız sakin bir sesle. Yumuşak bir çayırın üzerinden esip geçen rüzgâr gibi bir sesti.

“Bu Koenci semtinde.”

Fukaeri başını hafifçe yana eğdi. Bunu bilemem, demek istiyordu. “Bir yerlerde” dedi.

“Bu dünyanın bir yerlerinde” dedi Tengo

Fukaeri başını hafifçe sallayarak onayladı. “Gökyüzünde iki ay olduğu müddetçe.”

“Galiba senin söylediklerine inanmaktan başka çare yok” dedi Tengo, bir süre düşündükten sonra teslimiyeti kabul ederek.

“Ben algılarım, sen kabul edersin” dedi Fukaeri, düşünceli bir yüz ifadesiyle.

“Sen algılarsın, ben kabul ederim” dedi Tengo, yalnızca öznelerin yerini değiştirerek.

Fukaeri başını sallayarak onayladı.

Bu yüzden mi biz çiftleşmek durumunda kaldık? diye Fukaeri’ye sormak istedi Tengo. Dün o şiddetli fırtına sırasında. Bunun anlamı neydi? Fakat soramadı. Bu herhalde uygunsuz bir soru olurdu. Dahası, nasıl olsa yanıt gelmezdi. Tengo artık anlıyordu.

Açıklanmadığı zaman anlayamıyor olman, ne kadar açıklanırsa açıklansın anlayamayacağın anlamına gelir, demişti babası.

“Sen algılarsın, ben kabul ederim” diye tekrarladı Tengo, bir kez daha. “Pupa Hava’yı baştan yazdığım zamanki gibi.”

Fukaeri başını iki yana salladı. Sonra saçlarını arkaya atıp, küçük güzel kulaklarından birini ortaya çıkardı; verici antenini çıkarır gibi.

“Aynı değil” dedi Fukaeri. “Sen değiştin.”

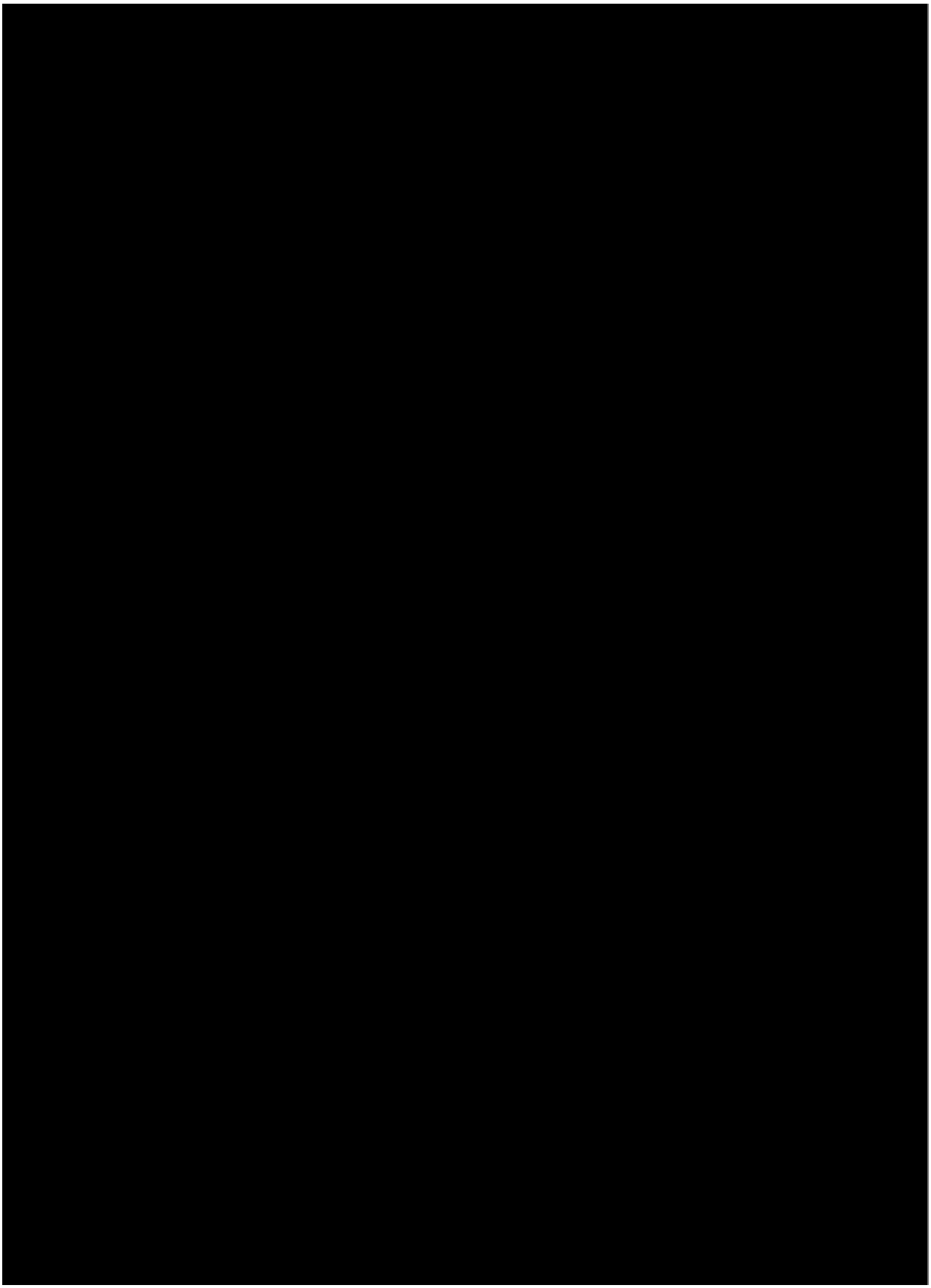
“Ben değiştim” diye tekrarladı Tengo.

Fukaeri başıyla onayladı.

“Ben ne şekilde değiştim?”

Fukaeri elindeki şarap kadehinin içine uzunca bir süre baktı. Orada önemli bir şey görüyormuş gibiydi.

“Kediler şehrine gidince anlarsın” dedi güzel kız. Sonra hâlâ açıktaki kulağıyla, bir yudum beyaz şarap içti.

Aomame

Arabana kaplan koy

Sabah 6’yı biraz geçerken Aomame uyandı. Güzel, havanın açık olduğu bir sabahtı. Kahve makinesinde kahve yapıp, tost ekmeği kızartarak yedi, yumurta haşladı. Televizyon haberlerine bakıp henüz Öncüler’in liderinin öldüğünün kamuoyuna açıklanmadığından emin oldu. Adamlar, polise bildirmeden, kimseye fark ettirmeden cesedin gizlice icabına bakmış olmalıydılar. Bunun bir zararı yoktu. O kadar önemli bir sorun değildi. Ölmüş bir insan ne şekilde ortadan kaldırılırsa kaldırılsın nihayetinde ölmüş bir insandı. Ölmüş olması gerçeğini hiçbir şey değiştiremezdi.

Saat 8’de duş alıp lavabo aynasının önünde özenle saçlarını düzeltti, ancak çok dikkatli bakınca fark edilebilecek şekilde ruj sürdü. İnce çorap giydi. Dolaba astığı beyaz ipek bluzunu ve vücut hatlarını ortaya çıkaran Junko Şimada marka döpiyesini giydi. Birkaç kez sağa sola dönüp dikleştirici, balenli ve süngerli sutyeninin vücuduna tam oturduğundan emin olduktan sonra, göğüslerim biraz daha büyük olsaydı keşke, diye düşündü. Şimdiye kadar aynı şeyi binlerce kez aynanın karşısında aklından geçirmişti. Fakat önemli değildi. Neyi kaç kez aklımdan geçireceğim nihayetinde bana kalmış. Binlerce kez olsa bile bunun kime ne zararı var? En azından yaşarken düşünmek istediğim şeyleri, istediğim zaman, istediğim şekilde, istediğim kadar düşünürüm. Kimse şikâyet edemez. Sonra yüksek topuklu Charles Jourdan ayakkabılarını ayaklarına geçirdi.

Aomame giriş kapısının yanındaki boy aynasının önünde durup kıyafetinde herhangi bir eksiklik olup olmadığını kontrol etti. Aynanın karşısında tek omzunu hafifçe yukarı kaldırıp, Kibar Soyguncu filmindeki Faye Dunaway gibi görünüyor muyum acaba? diye aklından geçirdi. Dunaway o filmde bıçak gibi soğuk bir kadını canlandırıyordu, bir sigorta şirketinin müfettişiydi. Soğukkanlı ve seksiydi, iş kıyafetleri de üzerinde çok iyi duruyordu. Elbette Aomame Faye Dunaway gibi görünmüyordu, ama bir parça onunkine yakın bir havası vardı. En

azından hiç benzemiyor değildi. Birinci sınıf profesyonellerden yayılan özel bir havaydı. Üstelik omuz çantasının içinde sert, soğuk otomatik tabanca da vardı.

Aomame küçük Ray-Ban güneş gözlüğünü takıp evden çıktı. Sonra apartmanın karşısındaki çocuk parkına giderek, önceki akşam Tengo'nun oturduğu kaydırağın önünde durup, o andaki görüntüyü kafasında yeniden canlandırdı. Yaklaşık 12 saat önce Tengo gerçekten oradaydı. Benim bulunduğum yerle arasında yalnızca bir sokak vardı. Orada tek başına sessizce oturmuş ve ayı uzun süre izlemişti. Aomame'nin gördüğü iki ayı.

Tengo'nun bu kadar yakınına gelmiş olması Aomame'ye göre tam bir mucizeydi. İlahi adalet gibi bir şeydi aynı zamanda. Bir şeyler Tengo'yu onun gözünün önüne getirivermişti. Dahası, bu olay Aomame'nin vücudunun metabolizmasını da değiştirmiş gibiydi. Sabah uyandığı andan beri Aomame, bu değişim sonrasında vücudunun parçalarının yerli yerine otururken gıcırtılar çıkarttığını hissediyor gibiydi. Benim karşıma çıktı sonra da çekip gitti. Ne konuşabildik, ne birbirimize dokunabildik. Fakat o kısa süre boyunca benim içimdeki birçok şeyi değiştirdi Tengo. Tam manasıyla kaşıkla kakaoyu karıştırır gibi yüreğimi ve bedenimi karman çorman etti. İç organlarıma, rahmime varana kadar.

Aomame beş dakika kadar orada öylece durdu, tek elini kaydırağın basamağına koyarak yüzünü hafifçe buruşturdu, yüksek topuklu ayakkabılarının ince topuğu ile yeri hafifçe kazıdı. Yüreği karmakarışık olmuştu, bedeni iliklerine kadar uyarılmış gibi hissediyordu. Sonra kararını vererek parktan ayrılıp anacaddeye çıkarak taksi çevirdi.

"Önce Yoga'ya kadar gidip oradan 3. Başkent Otoban Hattı'na geçeceğiz, oradan da İkeciri çıkışının hemen ilerisine kadar gideceğiz" dedi Aomame şoföre.

Doğal olarak şoförün kafası karışmıştı.

"İyi de hanımefendi, tam olarak gideceğiniz yer neresi?" diye sordu rahat bir ses tonuyla.

"İkeciri çıkışı, şimdilik."

"Öyleyse buradan İkeciri'ye doğrudan gitseniz çok daha yakın. Yoga'ya kadar

gidecek olursak çok dolaşmış oluruz. Üstelik sabahın bu saatlerinde 3. hattın merkez yönü iğne atsan yere düşmez durumdadır, çok kalabalıktır. Trafik doğru düzgün ilerlemiyordur bile. Bugünün çarşamba olduğundan ne kadar eminsem bundan da o kadar eminim.”

“Kalabalık olsun. Fark etmez. Bugün perşembe, cuma, hatta imparatorun doğum günü bile olsa hiç fark etmez. Yoga’dan Başkent Otobanı’na gir bakalım bir. İstemediğim kadar zamanım var benim nasıl olsa.”

Şoför, otuzlu yaşların başında gibiydi. Zayıf, beyaz tenli, suratı ince uzundu. Temkinli otçul hayvanlar gibi bir görüntüsü vardı. Şili’nin batısındaki Paskalya Adası’nda bulunan taş heykeller gibi çenesi öne doğru çıkıktı. Adam, dikiz aynasından Aomame’nin yüzüne bakıyordu. Karşısındaki insan, aklını mı kaçırmıştı yoksa başını derde sokmuş sıradan biri miydi? Yüzündeki ifadeden okumaya çalışıyordu. Fakat öyle bir şeyi kolayca okumak mümkün değildi. Özellikle küçük bir aynaya yansıyan görüntüden.

Aomame omuz çantasından cüzdanını çıkartıp, sanki az önce matbaadan çıkmış gibi gıcır gıcır duran 10 bin yenlik banknotu şoförün burnuna doğru uzattı.

“Üstü kalsın. Fiş de istemez” diyerek kestirip attı Aomame. “Bu yüzden fikirlerini kendine sakla ve dediğim şeyi yap. Önce Yoga’ya gidip, oradan Başkent Otobanı’na girerek İkeciri’ye gideceğiz. Trafik sıkışık bile olsa. Bu yeterlidir herhalde.”

“Elbette yeterli” dedi şoför, yine de kuşkulu bakışlarla. “İyi de hanımefendi, Başkent Otobanı’nda özel bir işiniz mi var?”

Aomame 10 bin yenlik banknotu adamın dikkatini çekmeye çalışır gibi havada salladı.

“Gitmeyeceksen inip başka taksi çevireyim. Gidip gitmeyeceğine bir an önce karar ver.”

Şoför on saniye kadar kaşlarını çatıp 10 bin yene baktı. Sonra kararını vererek banknotu aldı. Işığa tutup gerçek olup olmadığını kontrol ettikten sonra iş çantasına yerleştirdi.

“Tamam, gidelim. 3. Başkent Otoban Hattı. Fakat gerçekten trafik feci sıkışıktır. Üstelik Yoga ile İkeciri arasında başka çıkış yok. Umumi tuvalet bile yok. Bu

yüzden eğer tuvaletiniz gelecek gibiyse şimdiden halledin.”

“Mesele yok. Hemen yola koyulabilirsin.”

Şoför, konut semtinin iç içe geçmiş sokaklarından geçip 8. Çevreyolu’na çıktı. Sonra o kalabalık yolda Yoga’ya doğru ilerledi. Bu arada ikisi tek kelime etmedi. Şoför, sürekli radyoda haber programı dinliyordu. Aomame ise kendi düşüncelerine dalmıştı. Başkent Otobanı girişine yaklaştıklarında şoför radyonun sesini kısıp Aomame’ye sordu:

“Üstüme vazife değil ama hanımefendi, özel bir iş mi yapıyorsunuz?”

“Sigorta şirketi müfettişiyim” dedi Aomame hiç tereddüt etmeden.

“Sigorta şirketi müfettişi” dedi şoför. O ana kadar hiç yemediği bir yemeği tadıyormuş gibi ağzının içinde dikkatlice o sözcüğü tekrarladı.

“Sigorta dolandırıcılıklarını açığa çıkartıyorum” dedi Aomame.

“Hımm” dedi şoför, hayran kalmış gibi. “Bu sigorta dolandırıcılığı falan gibi şeylerle 3. Başkent Otoban Hattı’nın bir ilgisi var yani?”

“Aynen öyle.”

“Sanki şu film gibi.”

“Hangi film?”

“Çok eski bir film. Steve McQueen oynuyordu. Adını unuttum gerçi.”

“Kibar Soyguncu” dedi Aomame.

“Evet, evet. İşte o. Faye Dunaway, sigorta şirketi müfettişliği yapıyordu. Hırsızlık sigortası uzmanıydı. Sonra McQueen, çok zengindi ve hobi olarak suç işliyordu. Keyifli bir filmdi. Lisedeyken izlemiştim. Müziğini de severdim. Hoş bir müzikti.”

“Michael Legrand.”

Şoför ilk dört mısrasını alçak sesle mırıldandı. Sonra dikiz aynasından bakıp Aomame'nin yüzünü bir kez daha kontrol etti.

"Hanımefendi, konu açılmışken, sizde de Faye Dunaway'in o zamanlardaki halini andıran bir hava var."

"Teşekkürler" dedi Aomame. Dudaklarına yayılan gülümsemeyi gizlemek için çaba sarf etmesi gerekti.

3. Başkent Otoban Hattı merkez yönü, şoförün önceden uyardığı gibi müthiş kalabalıktı. Girişten sonra, henüz 100 metre bile ilerlememişken sıkışıklık başlayıvermişti. Sıkışıklık sözcüğüne örnek vermek için özel olarak hazırlanmış bir sahne gibiydi. Fakat zaten bu da Aomame'nin istediği şeydi. Aynı giysiler, aynı yol, aynı trafik sıkışıklığı.

Sadece, taksinin radyosundan Janáček'in "Sinfonietta"sı yayılmıyordu ve ne yazık ki araba radyosunun ses kalitesi, Toyota Crown-Royal Saloon'daki ile karşılaştırılacak kadar yüksek değildi. Ama zaten o kadarını da isterse biraz abartmış olurdu.

Araba, kamyonların arasından ağır ağır ilerliyordu. Uzunca bir süre olduğu yerde durup sonra birden aklına gelivermiş gibi ileriye atılıyordu. Yan şeritteki dondurulmuş gıda taşıyan kamyonun genç şoförü, trafik durdukça, kendini kaptırmış halde manga dergisi okuyordu. Krem rengi Toyota Corona Mark II'deki orta yaşlı çift, yüzlerinde ciddi bir ifadeyle önlerine bakıyor, bir kez bile konuşmuyorlardı. Muhtemelen konuşacak bir şeyleri de yoktu. Belki de bir şeyler konuştukları için o hale gelmişlerdi. Aomame, koltuğa iyice gömülerek düşüncelere dalmış, taksi şoförü de radyo programlarına kulak vermişti.

Bin bir güçlükle Komazava tabelasının bulunduğu yere kadar ulaşıp, sümüklüböcek gibi yavaş yavaş Sangencaya'ya yöneldiler. Aomame arada sırada başını kaldırıp pencerenin dışındaki manzarayı izledi. Bu şehirden de artık ayrılıyorum. Uzak bir yere gideceğim. Fakat öyle düşünse bile Tokyo şehrinden ayrıldığı için hiç üzüntü duymuyordu. Başkent Otobanı boyunca sıralanan binaların tamamı çirkindi, arabaların egzoz dumanları yüzünden kirlenmişlerdi, her taraflarına aşırı gösterişli reklam tabelaları yerleştirilmişti. O manzaraya baktıkça içine bir ağırlık çöktü. İnsanlar böyle iç sıkıcı bir yeri neden daha da çirkin kılmaya çalışıyorlar acaba? Dünya kıyı bucak güzel bir yer olmalıdır gibi

bir laf etmek istemiyorum. Fakat bu kadar da çirkinleştirmenin ne âlemi var?

Bir süre sonra anımsadığı nokta, Aomame'nin görüş alanı içerisine girdi. O gün taksiden indiği yerdi. Sanki çok normal bir şeymiş gibi orta yaşlı bir şoför, Aomame'ye orada acil çıkış merdiveni olduğunu söylemişti. Yolun ilerisinde Esso Petrol'ün büyük reklam tabelası görülüyordu. Kaplan neşeyle gülümsüyor, elinde benzin pompası tutuyordu. O günküyle aynı tabelaydı.

Arabana kaplan koy.

Aomame birden boğazının kuruduğunu fark etti. Hafifçe öksürüp omuz çantasına elini daldırarak, nefes açıcı limonlu şekeri çıkarttı. Ağzına bir tane atıp kutusunu çantasına geri koydu. Bunu yaparken çantadaki Heckler&Koch'un kabzasını sımsıkı tuttu. Elinde sertliğini ve ağırlığını kontrol etti. Evet, böyle olmalı dedi içinden. Araba biraz daha ilerlemişti.

"Sol şeride geç" dedi Aomame şoföre.

"İyi de sağ şerit daha akıcı değil mi?" diye itiraz etti şoför, düz bir sesle. "Üstelik İkeciri çıkışı sağ tarafta. Burada sola girersek sonra sıkıntı yaşarız."

Aomame, bu itirazı kabul etmedi. "Olsun, sen sol şeride gir."

"Nasıl isterseniz" dedi şoför teslimiyeti kabullenerek.

Adam pencereden elini çıkartıp dondurulmuş gıda taşıyan kamyona işaret etti, diğer şoförün bu hareketini gördüğünden emin olduktan sonra, direksiyonu kırarak sol şeride geçti. 50 metre kadar ilerledikten sonra trafik yine tamamen durdu.

"Burada ineceğim. Kapıyı aç."

"İnecek misiniz?" dedi taksi şoförü, küçükdilini yutmuş gibi. "İneceğim derken burada mı?"

"Evet, burada ineceğim. Burada işim var çünkü."

"İyi de hanımefendi, şu an Başkent Otobanı'nın tam ortasındayız. Hem tehlikeli, hem de gidebileceğiniz hiçbir yer yok."

“Hemen şu ileride acil durum merdiveni var. Sorun yok.”

“Acil durum merdiveni.” Şoför başını iki yana salladı. “Öyle bir şeyin olup olmadığını bilmiyorum. Fakat böyle bir yerde müşteri indirdiğim duyulacak olursa şirkette başıma gelmeyen kalmaz. Başkent Otobanı İşletmesi’nden de fırça yerim. Lütfen hanımefendi, başımı derde sokmayın.”

“Fakat mutlaka burada inmek zorundayım” dedi Aomame ve cüzdanından 10 bin yenlik bir banknot daha çıkartarak hafifçe salladıktan sonra şoföre uzattı. “Sizi zor durumda bırakıyorum belki, kusura bakmayın ama bu, zahmetinizin karşılığı. Bu yüzden başka bir şey söylemeden beni burada indirin lütfen.”

Şoför o 10 bin yenlik banknotu almadı. Sıkkın bir yüz ifadesiyle manivelayı çekip sol arka kapıyı açtı.

“Başka paraya gerek yok. En başta aldığım yeterli. Fakat lütfen çok dikkatli olun. Başkent Otobanı’nda kaldırım yoktur. Böyle bir yerde insanların yürümesi, her ne kadar trafik ağır ilerlese de, çok tehlikeli olur.”

“Teşekkür ederim” dedi Aomame.

Arabadan indikten sonra yolcu koltuğunun penceresini tıklatarak camı indirtti. Sonra camdan içeri dalacakmış gibi bir hareketle o 10 bin yenlik banknotu şoförün eline sıkıştırdı. “Tamam, al haydi. Kafana takma. Fazlasıyla param var benim.”

Şoför bir o banknota, bir de Aomame’nin yüzüne baktı.

Aomame konuşmaya devam etti: “Eğer polis ya da şirket benimle ilgili bir şey söyleyecek olursa, tabanca ile tehdit ettiğimi söylersin. Bu yüzden başka çaren olmadığını da. O zaman sana laf eden olmaz.”

Şoför Aomame’nin dediklerini tam olarak algılayamıyor gibiydi. Fazlasıyla parası varmış. Tabancayla tehdit etmiş. Yine de 10 bin yeni aldı. Almayı reddedecek olursa akla gelmeyecek şeyler yapmasından korkmuştu herhalde.

Tıpkı önceki sefer olduğu gibi Aomame bariyer ile sol şeritteki arabaların arasından sıyrılırmış gibi geçerek trafiğin akış yönüne doğru ilerledi. Mesafe 50

metre kadardı. İnsanlar arabaların içinden inanmaz gözlerle Aomame'yi izliyordu. Fakat Aomame buna aldırış etmeksizin, Paris defilelerinin birinde podyuma çıkan mankenler gibi, sırtı dimdik, geniş adımlarla kendinden emin bir şekilde ilerliyordu. Rüzgâr saçlarını dalgalandırıyordu. Ters yöne giden boş şeritteki arabalar büyük bir süratle yanından geçip giderken, bastığı yer hafiften titriyordu. Esso levhası gitgide büyüdü ve Aomame nihayet anımsadığı acil durum cebine ulaştı.

Manzara daha önce geldiği zamankiyle aynıydı. Demir parmaklık, yanında acil durum telefonunun bulunduğu sarı kutu.

Burası 1Q84 yılının başladığı yer, dedi Aomame içinden.

Bu acil durum merdivenini kullanarak aşağıdaki 246. Devlet Karayolu'na indiğim andan beri benim için dünya başka bir dünya haline geliverdi. Bu yüzden bir kez daha bu merdivenlerden inmek niyetindeyim. Önceki sefer merdivenlerden indiğimde aylardan nisandı. Üzerimde bej rüzgârlığım vardı. Şimdi henüz eylül başı, rüzgârlık giymek için fazla sıcak. Fakat bunun dışında, üzerimdeki giysiler o günküyle tamamen aynı. Şibuya'daki otelde, petrol işiyle uğraşan o sefil herifi öldürdüğüm zaman üzerimde olanlarla aynı giysiler. Junko Şimada döpiyes ile yüksek topuklu Charles Jourdan ayakkabılar, beyaz bluz, ince çorap, balenli beyaz sutyen. Mini eteğimi yukarı kaldırarak demir parmaklıkları aşmış, acil durum merdivenini inmiştim.

Bir kez daha aynı şeyi yapacağım. Bu, tamamen meraktan kaynaklanan bir şey. O günkü yere aynı kıyafetlerle gidip aynı şeyi yaparak nasıl bir sonuç çıkacağını bilmek istiyorum yalnızca. Kurtulmak gibi bir niyetim yok. Ölmekten pek korkmuyorum. O an geldiğinde tereddüt etmem. Yüzümde gülümsemeyle ölebilirim. Fakat Aomame olayların nasıl geliştiğini anlayamadan, hiçbir şey bilmeden ölmek istemiyordu. Deneyebileceği her şeyi denemek istiyordu. Eğer hiçbir şey olmazsa o zaman teslim olabilirdi. Fakat son ana kadar yapabileceği her şeyi yapacaktı. Bu, benim yaşam tarzım, diye düşündü.

Aomame demir parmaklığa dayanarak acil durum merdivenini görmek için eğildi. Fakat orada acil durum merdiveni yoktu.

Kaç kez eğilip baktıysa da sonuç aynıydı. Acil durum merdiveni yok olmuştu.

Aomame dudaklarını ısırıp yüzünü buruşturdu.

Yer konusunda hata yapmış değildi. Aynı acil durum park cebiydi. Çevredeki görüntü de aynıydı. Esso reklam tabelası gözünün önündeydi. 1984 yılının dünyasında acil durum merdiveni orada duruyordu. O tuhaf taksi şoförünün söylediği gibi, Aomame o merdiveni kolayca bulabilmişti. Sonra parmaklığın üzerinden aşıp o merdivenden inerek yoluna devam edebilmişti. Fakat 1Q84 yılı dünyasında acil durum merdiveni yoktu.

Çıkış kapatılmıştı.

Aomame buruşturduğu yüzünü eski haline getirdikten sonra dikkatle çevreye göz atıp, bir kez daha Esso reklam tabelasına baktı. Kaplan da elinde benzin pompasıyla kuyruğunu kıvırarak yukarı kaldırmış, Aomame'den tarafa göz kırparak keyifle gülümsüyordu. Müthiş mutluyum. Bundan daha keyifli olabilmem imkânsız, der gibiydi.

Çok doğal, dedi Aomame içinden.

Evet, bunu en baştan beri biliyordu. Okura Oteli'nin süitinde onun ellerinin altında ölmeden önce Lider net olarak söylemişti. 1Q84 yılından 1984 yılına dönebilecek yol yok. O dünyaya girilen kapı, yalnızca tek yöne açılır, diye.

Yine de Aomame kendi gözleriyle o gerçeği teyit etmeden yapamamıştı. Bu, onun doğasında vardı ve şimdi bu gerçeği teyit etmişti. İspat gerçekleşmişti. Q.E.D.*

Aomame demir parmaklıklara yaslanıp gökyüzüne baktı. Muhteşem bir gökyüzüydü. Derin mavi fonda ince uzun bulutlar süzülüyordu. Ta ilerilere kadar gökyüzünü görebilmek mümkündü. Sanki büyük bir şehrin gökyüzü değilmiş gibiydi. Fakat hiçbir yerde ay görünmüyordu. Ay nereye gitmişti acaba? Neyse ay, aydır. Ben de ben. Her birimizin kendi yaşam şekli ve kendi planları var.

Faye Dunaway muhtemelen burada ince sigarasını çıkartır, ucunu çakmakla soğukkanlı bir edayla yakardı herhalde. Zarif bir şekilde gözlerini kısarak. Fakat Aomame sigara içmiyordu. Üzerinde sigara ve çakmak da yoktu. Onun çantasında sadece nefes açıcı limonlu şeker vardı. Bir de çelik, dokuz milimetrelik otomatik tabanca ile şimdiye kadar birkaç erkeğin ensesine saplanan özel imalat buz kıracağı. İkisi de sigaradan biraz daha ölümcül şeylerdi.

Aomame sıkışan trafikteki araba kuyruğuna baktı. İnsanlar da kendi arabalarından dikkatle Aomame'ye bakıyorlardı. Çok doğaldı. Başkent Otobanı'nda yürüyen bir vatandaş, öyle her zaman görülecek bir olay değildi. Hele bir de bu genç bir kadınsa. Üstelik mini etek ve yüksek topuklu ayakkabılarla, gözünde yeşil güneş gözlüğü, dudağında gülümsemeyle. Esas, dönüp bakmayanın aklından zoru var demekti.

Yolda duran arabaların büyük kısmı, nakliye kamyonlarıydı. Çoğu başka başka yerlerden Tokyo'ya mal taşıyorlardı. Adamlar muhtemelen gece boyunca direksiyon sallamışlardı. Şimdi de kaderin cilvesi bir sıkışıklığın içine hapsolmuşlardı. Şoförler sıkılmış, bıkkın ve yorgun haldeydiler. Banyoya girip sakallarını tıraş etmek, uzanıp uyumak istiyorlardı. Tek istedikleri buydu. Adamlar görmeye alışık olmadıkları nadir bir hayvanı izlermiş gibi dalgın gözlerle Aomame'ye bakıyorlardı. Daha fazlasını yapamayacak kadar yorgundular.

Bu sıra sıra nakliye kamyonlarının arasına, sanki hantal bir gergedan sürüsünün arasına karışmış bir geyik gibi, kurşuni bir Mercedes Benz Coupé sıkışıp kalmıştı. Fabrikadan yeni çıkmış gibiydi. O güzel kasası yeni yükselmeye başlayan sabah güneşini ışıltılar saçarak yansıtıyordu. Jantları da arabanın rengine uydurulmuştu. Şoför koltuğu tarafındaki pencere camı indirildi. Bakımlı, orta yaşlı bir kadın gözlerini ayırmadan Aomame'ye bakmaya başladı. Givenchy güneş gözlüğü, direksiyonun üzerindeki elleri görünüyordu. Elindeki yüzüğü parlıyordu.

Kadın her haliyle nazik bir insan olduğunu belli ediyordu. Nedense Aomame için endişelenmiş gibiydi. Başkent Otobanı üzerinde, iyi giyimli genç bir kadın tek başına. Ne oldu acaba? diyen kuşkulu bakışlarla Aomame'yi süzüyordu. Aomame'ye seslenmek üzereydi. Ondan rica edecek olursa bir yerlere kadar arabasına alabilirdi belki.

Aomame taktığı Ray-Ban gözlüğünü çıkartarak ceketinin göğüs cebine koydu. Güçlü sabah güneşi altında gözlerini kısarak, burnunun iki kenarında gözlüğün iz bıraktığı yerleri parmaklarıyla ovuşturdu. Dilinin ucuyla kuruyan dudaklarını ıslattı. Ağzına hafif bir ruj tadı geldi. Önce gökyüzüne, sonra bir kez daha ayaklarının bastığı yere baktı.

Aomame omuz çantasını açıp çevresine aldırış etmeden Heckler&Koch'u çıkarttı. Omuz çantasını yere bırakınca elleri serbest kaldı. Sol eliyle tabancanın

emniyet mandalını indirip sürgüsünü çekerek fişek yuvasına mermi sürdü. Bu bir dizi hareketi, hızlı ve seri biçimde yapmıştı. Mekanik sesler çevrede yankılandı. Elinde hafifçe tartarak tabancanın ağırlığından emin oldu. Tabancanın kendi ağırlığı 480 gramdı. Buna yedi merminin ağırlığı ekleniyordu. Evet, kesinlikle mermiler içindeydi. Aomame, ağırlık farkını hissedebiliyordu.

Aomame'nin dümdüz dudaklarında gülümseme vardı. İnsanlar Aomame'nin o hareketlerini izliyordu. Çantasından tabancayı çıkartışını görseler bile hiç kimse şaşırmamıştı. En azından şaşkınlıkları yüzlerine yansımamıştı. Bunun gerçek bir tabanca olduğunu düşünmemişlerdi belki de. Fakat bu gerçek bir tabanca, dedi Aomame içinden.

Sonra silahı yukarı kaldırıp namluyu ağzının içine soktu. Namlu doğruca beynine yönelmişti. Bilincinin saklı durduğu kurşuni labirente.

Duanın sözlerini düşünmesine gerek yoktu, kendiliğinden aklına geliverdi. Tabancayı ağzına sokmuş halde Aomame hızla duayı tekrarladı. Ne söylüyorsun? Kim duyacak seni? Fark etmez ki. Tanrı'nın duyması yeter. Dile getirdiği sözlerin içeriğini, küçük Aomame hiç anlayamazdı. Fakat o bir dizi sözcük onun varlığının derinliklerine kadar işlerdi. Okulda yemek öncesinde mutlaka dua etmek zorundaydı. Tek başına, fakat yüksek sesle. Çevresindeki insanların meraklı bakışlarına ve gülüşmelerine aldırmamalıydı. Önemli olan Tanrı'nın seni izliyor olması. Kimse onun gözünden kaçamaz.

Big Brother seni izliyor.

Semalardaki Yüce Efendimiz. Saf adın hak ettiği saygıyı görsün, Krallığın bize gelsin. Günahlarımızı bağışla. Ufacık adımlarımızı kutsa. Amin.

Fabrikadan yeni çıkmış gibi duran Mercedes Benz'in direksiyonunu tutan güzel yüzlü, orta yaşlı kadın hâlâ gözünü ayırmadan Aomame'yi süzüyordu. O da çevresindeki diğer insanlar gibi, Aomame'nin elindeki tabancanın anlamını tam olarak algılayamamış gibiydi. Eğer algılamış olsa gözlerini başka yana çevirirdi, diye geçirdi içinden Aomame. Beynin etrafa saçılışını görecek olursa, bugün ne öğle yemeği ne de akşam yemeği yiyebilir herhalde. Bu yüzden canını sıkmak istemem. Gözlerini başka tarafa çevir. Aomame kadından tarafa bakarak içinden

bunları geçirdi. Dişlerimi fırçalamıyorum burada. Heckler&Koch marka Alman malı otomatik tabancayı ağzıma sokmuş durumdayım. Duamı da bitirdim. Bunun ne anlama geldiğini biliyor olmalısın.

Benden sana bir tavsiye. Gözlerini başka yana çevir. Hiçbir şeyi görme. Yeni gümüş rengi Mercedes Coupé'ni sürüp dosdoğru evine dön. Değer verdiğin kocan ve çocuklarının seni beklediği güzel evine. Sonra da sakin yaşantına devam et. Bu, senin gibi insanların göreceği bir şey değil. Gerçek ve çirkin bir tabanca bu. Yedi atış yapabiliyor, içinde dokuz milimetrelik mermiler var. Dahası, Anton Çehov'un da söylediği gibi, bir öyküde ortaya bir tabanca çıkarsa bu bir yerlerde muhakkak patlatılmalıdır. Öykünün anlamı budur.

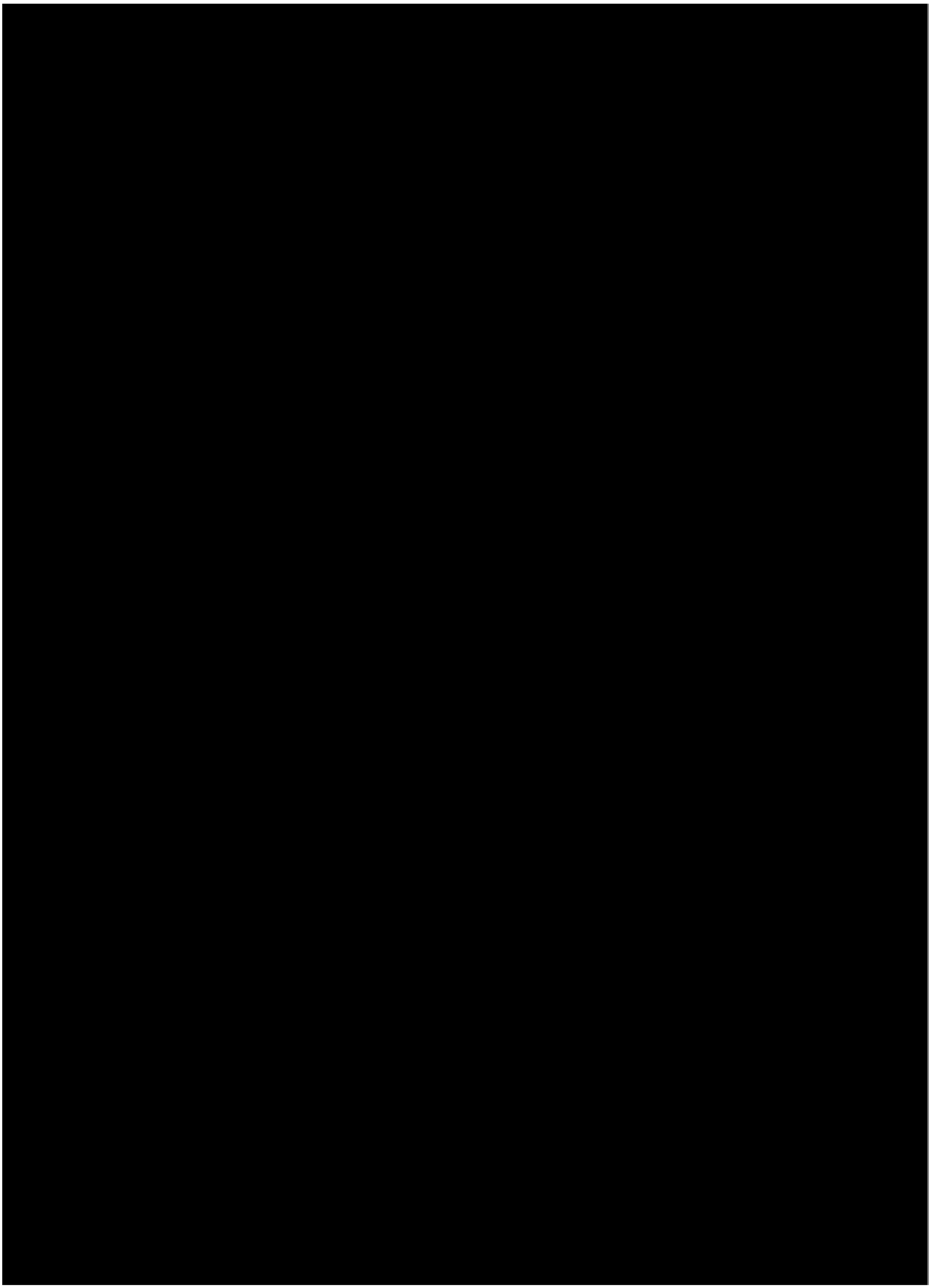
Fakat orta yaşlı kadın nedense gözlerini Aomame'den ayırmıyordu. Aomame teslimiyeti kabullenerek başını hafifçe iki yana salladı. Kusura bakma, ama daha fazla bekleyemem. Vakit tamam. Şov zamanı.

Arabana kaplan koy.

"Evet, evet" dedi ateşleyici Little People.

"Evet, evet" dedi geri kalan altısı bir ağızdan.

"Tengo" dedi Aomame. Sonra tetiğe yerleştirdiği parmağına kuvvet verdi.

Tengo

Henüz sıcaklığını korurken

Tengo, öğleden önce Tokyo İstasyonu'ndan kalkan ekspres trene binip Tateyama'ya doğru yola koyuldu. Tateyama'da normal trene aktarma yaparak Çikura'ya kadar gitti. Güzel, açık bir hava vardı. Rüzgâr yoktu, denizde de neredeyse hiç dalga görünmüyordu. Yaz artık etkisini yitirdiğinden, yarım kollu gömleğin üzerine ince keten ceket giymişti. Artık kimse yüzmek için denize gelmediğinden, sahil kasabası düşündüğünden daha kasvetli görünüyordu ve ortalıkta kimsecikler yoktu. Gerçekten kediler şehrine gelmiş gibiyim, dedi Tengo içinden.

İstasyonun önünde basit bir yemek yedikten sonra taksiye bindi. Tedavi merkezine vardığında, saat 1'i geçiyordu. Geçen seferki orta yaşlı hemşire danışmada Tengo'yu karşıladı. Önceki akşam telefonu da o açmıştı. Hemşire Tamura. Kadın Tengo'yu hatırlamıştı. İlk sefere nazaran bu kez biraz daha iyi davranıyor gibiydi. Hatta hafifçe gülümsemişti de. Tengo'nun bu sefer iyi giyinmiş olması da biraz etkilemiş olabilirdi onu.

Kadın önce Tengo'yu yemek salonuna alarak kahve ikram etti.

"Burada biraz bekleyin, doktorumuz gelecek" dedi.

On dakika kadar sonra sorumlu doktor havluyla elini silerek geldi. Kirpi gibi saçlarının arasında tek tük beyazlar vardı, ellili yaşlarında bir adamdı. Başka bir işle uğraşıyor olacak, beyaz önlüğünü giymemişti. Gri uzun kollu, sıfır yaka tişörtüyle takım olacak şekilde eşofman tarzı bir pantolon, fazla kullanmaktan eskimiş spor ayakkabılar giymişti; bu kıyafetiyle tedavi merkezi doktorundan ziyade, bir türlü ikinci ligden birinci lige çıkamayan bir üniversite takımının sağlam cüsseli koçu gibi görünüyordu.

Doktorun anlattıkları önceki gece telefonda anlattıklarıyla hemen hemen

aynıydı.

“Maalesef şu an için tıbbi olarak yapacak bir şey yok” dedi doktor üzgün bir ifadeyle. Yüzüne ve kullandığı sözcüklere bakılırsa samimi bir hali vardı. “Siz oğlusunuz. Onunla konuşarak destek olun. Yaşama arzusunu bu şekilde biraz güçlendirmekten başka yol kalmadı galiba.”

“Babam konuşulanları duyabiliyor mu acaba?” diye sordu Tengo.

Doktor ılık yeşil çayını içerken, yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. “Dürüst olmak gerekirse bunu ben de bilemiyorum. Babanız koma durumunda. Seslensek bile bedensel tepki neredeyse hiç yok. Fakat koma durumunda bile, kişisine göre, çevresinde konuşulanları duyabilenler olur. İçeriğini bir derece anlayabilenler de.”

“Fakat dışarıdan baktığınızda bu fark anlaşılmıyor mu?”

“Anlaşılmıyor.”

“Akşam 6.30’a kadar burada kalabilirim” dedi Tengo. “Bu süre boyunca babamın yanında olup, mümkün olduğu kadar konuşmaya çalışacağım.”

“Eğer herhangi bir tepki verirse söyleyin lütfen” dedi doktor. “Ben buralarda olacağım.”

Genç bir hemşire, Tengo’yu babasının yattığı odaya götürdü. Kadın, üzerinde Adaçi yazılı bir isimlik takmıştı. Babası yeni binanın tek kişilik bir odasına alınmıştı. Daha ağır hastaların kaldığı binaya. Çark, bir diş ilerlemişti. Bu son dişliydi. Dar, uzun, sevimsiz bir odaydı. Yatak, odanın yaklaşık yarısını kaplıyordu. Pencerenin dışında, rüzgârı kesen çam korusu vardı. Sık çam korusu, tedavi merkezini gerçeklik dünyasından ayıran kocaman bir duvar gibi görünüyordu. Hemşire çıkıp gidince Tengo, yüzünü tavana dönmüş uyuyan babasıyla baş başa kaldı. Yatağın yanına konulan küçük ahşap iskemleye oturarak babasının yüzüne baktı.

Yatağın başucunda serum askısı vardı. Naylon poşetin içindeki sıvı, hortumla kol damarına gönderiliyordu. Sonda da takılmıştı. Fakat göründüğü kadarıyla, şaşırtıcı derecede az çiş yapmıştı babası. Adamcağız geçen seferle

karşılaştırıldığında bir kat daha küçülmüş, büzülmüş gibi görünüyordu. Etleri iyice pörsümüş, yanakları ve çenesinde yaklaşık iki günlük beyaz sakallar çıkmıştı. Zaten göz çukurları oldum olası derindi, ama sanki öncesine oranla bu çukurlar daha da derinleşmiş gibiydi. Tengo, Acaba tıbbi bir alet kullanılarak gözyuvarını bu çukurdan dışarı çekmek mümkün olur mu? diye düşündü. Gözkapakları o derin çukurların üzerinde kepenk gibi sımsıkı kapanmış, ağzı hafifçe aralanmıştı. Soluk alıp verişleri duyulmuyordu, ama kulak iyice yaklaştırılınca hafif bir hava akımı hissedilebiliyordu. Minimum düzeyde bir yaşam orada gizlice sürüyordu.

Önceki akşam telefonda, doktor Tengo'ya söylemişti. Adamın, trenin yavaş yavaş hızını keserek durmak üzere oluşu gibi ifadesi, gerçekten bu görüntüye müthiş uygundu. Babası ve tren yavaş yavaş hızlarını kesip hareketin bitmesini bekliyor, hiçbir şeyin olmadığı bir düzlüğün tam ortasında durmak için hazırlanıyorlardı. İşin tek iyi tarafı artık vagonlarda tek bir yolcu bile kalmamış olmasıydı. Tren öylece dursa bile şikâyet edecek kimse yoktu.

Bir şeyler söylemem lazım, dedi Tengo içinden. Fakat ne şekilde ve nasıl bir sesle konuşmalıyım acaba? Tengo bilemiyordu. Konuşmayı istese bile aklına anlamlı sözcükler gelmiyordu bir türlü.

"Baba" dedi Tengo, alçak bir sesle, fısıldar gibi. Fakat ağzından başka bir sözcük çıkmadı.

Tengo iskemleden kalkıp pencere kenarına giderek bakımlı çimenlerle kaplı bahçeye ve çam korusunun üzerinde uzanan gökyüzüne baktı. Büyük antenin üzerine bir karga tünemiş, güneş banyosu yaparak düşünceli bakışlarla çevreyi kolaçan ediyordu. Yatağın başucuna, alarmlı saati olan transistörlü bir radyo konmuştu, ama babasının cihazın bu iki işlevine de ihtiyacı yoktu.

"Ben Tengo. Az önce Tokyo'dan geldim. Sesimi duyabiliyor musun?"

Tengo pencere kıyısında durmuş, babasına yukarıdan bakarak böyle söyledi. Hiçbir tepki yoktu. Tengo'nun çıkardığı ses bir anlığına havayı titreştirmiş, sonra odada iyice yer eden boşluğun içerisinde, ardında iz bırakmadan emilip gitmişti.

Bu adam ölmek üzere, dedi Tengo içinden. Çukura kaçmış gözlerine bakıldığında bu anlaşılabiliyordu. Artık yaşamını bitirmeye karar vermiş olmalıydı. Sonra gözlerini kapatıp derin uykuya yatmıştı. Bir şeyler söylense ve avutulmaya çalışılsa bile bu kararından dönmesi artık imkânsızdı. Tıbbi açıdan bakıldığında

hâlâ yaşıyordu. Fakat bu adam için ömür çoktan sona ermişti. Dahası, çabalayarak bunu uzatmak için ne bir neden ne de istek onun içerisinde artık yoktu. Babasının arzusuna saygı göstererek öylece sakin, huzurlu ölmesini sağlamaktan başka Tengo'nun yapabileceği bir şey yoktu. Adamın çok dingin bir yüzü vardı. Şimdilik hiçbir sıkıntı hissetmiyormuş gibiydi. Doktorun telefonda söylediği gibi, durumunun tek iyi tarafı buydu.

Yine de Tengo, babasıyla bir şeyler konuşması gerekiyormuş gibi hissediyordu. Bunun bir nedeni, doktora bu şekilde söz vermiş olmasıydı. Doktor galiba babasıyla içtenlikle ilgileniyordu. Bir diğer neden de, tam doğru ifade olmayabilirdi ama hürmet meselesiydi. Uzunca bir süredir Tengo babasıyla doğru düzgün konuşmamıştı. Günlük konuşmalar bile yaptıkları olmamıştı. En son karşılıklı konuşma denecek bir şeyi, herhalde ortaokul yıllarında yapmışlardı. Ondan sonra Tengo eve neredeyse hiç uğramamış, bir iş için eve döndüğünde babasıyla yüz yüze gelmekten mümkün olduğunca kaçınmıştı.

Fakat o adam şimdi komaya girmişti, Tengo'nun önünde sessizce ölmeye çalışıyordu. Kendisinin gerçek babası olmadığını Tengo'ya bir anlamda söylemiş, böylece nihayet omuzlarındaki yükü atabilmişti. Bu yüzden rahatlamış gibi bir hali de vardı. İkimiz de son anda omuzlarımızdaki yükü atmayı başardık.

Muhtemelen aralarında kan bağı olmasa da Tengo'yu kütük üzerinde gerçek oğlu olarak kabul edip kendine yetebilir hale gelene kadar ona bakan, bu adamdı. O nedenle bir minnet duyuyordu. Kendisi şimdiye kadar ne şekilde ve neleri düşünerek yaşamıştı? Bunları da rapor etme sorumluluğu vardı. Tengo'nun aklından bu düşünce geçti. Hayır, sorumluluk denemez. Bu daha çok bir nezaket meselesi. Bunun, söylediklerinin onun kulaklarına ulaşıp ulaşmayacağıyla ve bir işe yarayıp yaramayacağıyla bir ilgisi yoktu.

Tengo bir kez daha yatağın yanındaki iskemleye oturup, şimdiye kadarki yaşantısını anlatmaya başladı. Liseye girip evden ayrılarak judo takımının yatakhanesinde yaşamaya başladığı sıralardan itibaren. O andan itibaren Tengo ile babasının yaşantısı, temas noktasını kaybetmiş, karşılıklı olarak birbirlerinin ne yaptığını bilmeyecek bir duruma gelmişlerdi. Bu büyük boşluğu mümkün olduğunca doldurmak iyi olabilirdi.

Fakat Tengo'nun lise yıllarındaki yaşamı hakkında anlatabileceği pek fazla şey

yoktu. Judo takımının güçlü olmasıyla bilinen, Çiba ilindeki özel bir liseye girmişti. Daha üst düzeydeki bir liseye de kolaylıkla gidebilirdi, ama en iyi olanakları o lise sağlıyordu. Okul ücretinden muafiyet, üzerine bir de üç öğün yemek verilen bir yurt söz konusuydu. Tengo o okulda judo takımının yıldız oyuncusu olmuş, antrenmanlardan artakalan zamanlarda ders çalışmış (özel olarak canla başla ders çalışmasa bile o okulda kolaylıkla başarısını sürdürebilmişti), tatillerde takımdan arkadaşlarıyla kas gücü gerektiren yarızamanlı işlerde çalışıp harçlığını çıkartmıştı. Yapması gereken çok şey vardı. Bu yüzden sabahtan akşama kadar zamana karşı yarışmak zorunda kaldığı günlerdi. Üç yıllık lise hayatı hakkında, çok yoğun geçtiği dışında özel olarak anlatılabilecek bir şey yoktu. Keyifli bir yanı olmadığı gibi, samimi arkadaş da bulamamıştı. Okulun kuralları da, gereğinden sıkıydı. Bir türlü sevememişti okulu. Judo takımındaki arkadaşlarıyla öylesine ahbaplık etmişti, ama temelde pek uyuştuğu da söylenemezdi. Dürüst olmak gerekirse, Tengo'nun judo denilen dövüş sporuna kendisini yürekten vermesi gibi bir durum sözkonusu değildi. Hayatını sürdürmek için judoda başarılı olması gerektiğinden, çevresindeki insanların beklentisini boşa çıkarmayarak ciddi bir şekilde antrenmanlarını sürdürmüştü yalnızca. Bu, bir spordan ziyade, hayatta kalabilmek için gerekli olan gerçekçi bir araçtı. İş dese belki yerinde olurdu. Bir an önce mezun olmayı ve artık doğru düzgün bir yaşam sürmeyi düşünerek Tengo lisede üç yılı geçirmeyi başarmıştı.

Fakat üniversiteye girdikten sonra da judoyu sürdürmüştü. Temelde lise yıllarındakiyle aynı türden bir yaşamdı. Judo takımındaki faaliyetlerine devam ettiği için yatakhanede kalabiliyordu. Yatacak yer ve yiyecek konusunda (en asgari düzeyde olmakla birlikte) sıkıntı çekmiyordu. Burs alıyordu, ama bursu tek başına yaşamını sürdürmesi için yeterli değildi. Bu yüzden judoya devam etmesi gerekmişti. Elbette uzmanlık alanı, matematikti. Az biraz ders çalıştığı için üniversitedeki başarı düzeyi de iyiydi. Danışman hocaları, lisansüstü çalışmalara devam etmesini önermişlerdi. Fakat üçüncü ve dördüncü sınıfa gelince, bilim alanı olarak matematiğe karşı tutkusu Tengo'nun içinde birden yitip gidivermişti. Matematiği her zamanki gibi seviyordu. Fakat üniversitede kalarak bu işi meslek olarak yapmak içinden gelmiyordu. Tıpkı judo konusunda olduğu gibi. Amatör olarak bir hayli iyiydi. Fakat bütün ömrünü ona harcamak için ne kişiliği müsaitti, ne de hırsı vardı. Bunu kendisi de çok iyi biliyordu.

Matematiğe karşı ilgisi azalmaya başlamış, üniversite mezuniyeti yaklaştığı için judoya devam etme nedeni de ortadan kalkmıştı. Bundan sonra ne yapacağını, ne gibi bir yolda ilerleyeceğini Tengo bilmiyordu artık. Yaşamındaki odak noktası

kaybolmuş gibiydi. Aslında zaten odağı olmayan bir yaşamdı, ama o ana kadar başkaları ondan bir şeyler beklemiş, talep etmişlerdi. Bu taleplere karşılık vermesi yüzünden de yoğun bir yaşamı olmuştu. Fakat o tür talepler ve beklentiler ortadan kalkıverince geriye anlatmaya değecek tek bir şey bile kalmamıştı. Yaşamının amacı yoktu artık. Tek bir yakın arkadaşı bile yoktu. Bir girdabın merkezinde gibiydi, sessizliğin ortasında kalakalmış bir haldeydi, hangi konuda olursa olsun düşüncelerini odaklayamıyordu.

Üniversitedeyken bazı kız arkadaşları olmuş, cinsel deneyimler yaşamıştı. Tengo, genel anlamda yakışıklı değildi. Sosyal bir insan da değildi. Sohbetinin o kadar eğlenceli olduğu da söylenemezdi. Her zaman parasızdı. Giydiği şeyler de göze batan türden şeyler değildi. Fakat özel bir tür bitkinin kokusunun arıları kendine çekmesi gibi, Tengo bir biçimde kadınları kendine çekmeyi başarıyordu. Hem de çok güçlü bir şekilde.

Yirmi yaşına girdiği sıralarda (bir bilim dalı olarak matematiğe karşı hevesini yitirmeye başladığı sıralardı) Tengo bu gerçeği keşfetti. Kendisi bir şey yapmasa bile çevresinde mutlaka ona ilgi duyup yaklaşan kadınlar oluyordu. Onlar, Tengo'nun kendilerini güçlü kollarıyla sarmasını istiyorlardı belki de. En azından bunu reddetmiyorlardı. Tengo başlangıçta bunun nasıl geliştiğini tam olarak anlayamamış ve bir hayli kafası karışmıştı, ama sonra sonra meselenin püf noktasını kavramış, bu özelliğini uygun bir şekilde kullanabilir hale gelmişti. O günden sonra Tengo kadın konusunda sıkıntı çekmemeye başlamıştı. Fakat, bu kadınlardan hiçbirine âşık değildi. Yalnızca onlarla çıkıyor ve cinsel ilişkiye giriyordu. Karşılıklı olarak birbirlerinin boşluklarını doldurmuş oluyorlardı sadece. Tuhaf olmasına tuhaftı, ama Tengo'nun cazibesine kapılan kadınlar, Tengo'nun yüreğine dokunmayı bir kez bile başaramamışlardı.

Tengo tüm bunları bilinçsiz halde yatan babasına anlattı. Başlangıçta sözcükleri özenle seçerek ağır ağır, sonradan daha akıcı bir şekilde, sonlara doğru ise iyice hızlanarak. Cinsellikle ilgili konuları anlatırken, Tengo mümkün olduğunca dürüst davranmıştı. Artık utanacak bir şeyi olmadığını düşünmüştü. Babası duruşunu hiç bozmayıp, sırtüstü vaziyette derin uykusunu sürdürüyordu. Soluk alıp verişleri de değişmemişti.

Saat 3'e yaklaşırken hemşire gelmiş, serum şişesini yenilemiş, sidik biriken torbayı yenisiyle değiştirerek, babasının ateşini ölçmüştü. Sağlam yapılı, iri

göğüslü, otuzlu yaşların ortasında bir hemşireydi. İsimliğinde Omura yazıyordu. Saçlarını sıkıca toplamış, arasına bir de tükenmezkalem sokuşturmuştu.

“Bir değişiklik oldu mu?” diye sordu kadın Tengo’ya, o tükenmezkalemle mandallı çizelgeye rakamları kaydederken.

“Bir şey olmadı. Sürekli öylece uyuyor işte” dedi Tengo.

“Bir şey olursa şu düğmeye basın” dedi kadın, yatağın başucunda sallanan çağırma düğmesini göstererek. Sonra tükenmezkalemi tekrar saçının arasına sıkıştırdı.

“Tamam.”

Hemşire çıkıp gittikten biraz sonra kapı usulca vuruldu, gözlüklü hemşire Tamura kapı aralığından başını uzattı.

“Yemek yer misiniz? Yemekhaneye giderseniz bir şeyler yiyebilirsiniz.”

“Teşekkür ederim. Fakat henüz karnım acıkmadı” dedi Tengo.

“Babanız nasıl?”

Tengo başını salladı. “Sürekli bir şeyler anlattım. Duyup duymadığını pek bilemiyorum.”

“Konuşmanız iyi olur” dedi kadın. Sonra cesaretlendirmek istermiş gibi gülümsedi. “Endişelenmeyin, babanız mutlaka dinliyordur.”

Kadın usulca kapıyı kapattı. Daracık hastane odasında Tengo ve babası tekrar baş başa kaldılar.

Tengo konuşmasını sürdürdü.

Üniversiteden mezun olup Tokyo merkezindeki bir dershanede matematik öğretmeye başlamıştı. Tengo artık matematik dâhisi çocuk olmadığı gibi, geleceği parlak judo sporcusu da değildi. Yalnızca bir dershane öğretmeniydi. Fakat bu, Tengo’yu sevindirmişti. Orada nihayet rahat bir nefes alabilmişti.

Doğduğundan beri ilk kez, hiç kimseye kulak asmadan yalnızca kendisine ait özgür bir yaşam sürebiliyordu.

Sonra roman yazmaya başlamıştı. Birkaç eser yazıp yayınevlerinden birinin yeni yazarlar yarışmasına başvurmuştu. Zamanla Komatsu adlı, garip tavırları olan editörle tanışmış, Fukaeri (Eriko Fukada) adlı on yedi yaşındaki kızın yazdığı Pupa Hava'yı yeni baştan yazmak durumunda kalmıştı. Fukaeri öykü oluşturabiliyordu, ama metin yazma yeteneği olmadığından Tengo bu rolü üstlenmişti. Yüzünün akıyla o işin altından kalkmış, eser edebiyat dergisinin yeni yazarlar ödülünü almış, kitap haline getirilmiş, en çok satan kitap olmuştu. Pupa Hava, büyük bir olay haline gelince seçici kurul çekinmiş, eser Akutagawa ödülünü alamamıştı, ama Komatsu'nun ifadesi ödünç alınacak olursa, artık buna hiç gerek yoktu, çünkü kitap çok iyi satmıştı.

Kendi anlattıklarının babasının kulağına ulaşıp ulaşmadığından Tengo emin değildi. Eğer duyabiliyorsa, bunları anlayıp anlayamadığını ise hiç bilemiyordu. Hiçbir tepki yoktu. Dahası, eğer anlıyorsa bile, anlattıklarını babasının ilginç bulup bulmadığını da bilemiyordu. Tengo'nun kafa şişirmekten başka bir şey yapmadığını düşünüyor da olabilirdi. Başkalarının işinden gücünden bana ne, şurada sakin sakin uyumama izin verin, diye düşünüyordu belki de. Fakat Tengo aklına gelenleri anlatmaya devam etmekten başka yol bulamamıştı. O dar hastane odasında karşı karşıya dururken yapacak başka bir şey düşünemiyordu.

Babasında en ufak bir kıpırtı yoktu. Gözleri karanlık derin çukurlarının dibinde sımsıkı kapalıydı. Kar yağıp da o çukurların bembeyaz örtülmesini sabırla bekliyor gibi.

"Şu an için her şey yolunda gidiyor, ama ben mümkünse yazarlık yaparak hayatımı sürdürmek istiyorum. Başkalarının eserlerini yeniden kaleme almak değil de, kendi yazmak istediğim şeyi istediğim şekilde yazarak. Metin yazmak, özellikle roman yazmak benim kişiliğime uygun sanıyorum. Yapacak bir şeylerimin olması iyi geliyor. Benim içimde de nihayet öyle bir şey doğdu. Yazdığım şeyler henüz kendi adımla basılmadı, ama herhalde ileride bir şekilde basılır. Bunu benim söylemem uygun değil belki ama yazarlık konusunda yetenekli olduğumu düşünüyorum. Bir de beni destekleyen editörler de var. Bu yüzden bununla ilgili bir endişem pek yok."

Üstelik ben galiba reşiva özelliğine de sahipmişim, diye eklemesi gerekirdi belki de. Ne de olsa kendi yazdığı kurgu dünyasına gerçekten çekilivermişti. Fakat öyle karmaşık bir konuya orada girmesi için bir neden yoktu. Bu tamamen farklı bir konuydu. Tengo, konuyu değiştirmeye karar verdi.

“Benim için en önemli sorun, şimdiye kadar birine ciddi olarak âşık olamamam. Doğduğumdan bugüne kadar hiç kimseyi kayıtsız şartsız sevmedim. Bu insana kendimi tamamen açabilirim gibi bir hissi bir kere bile tatmadım. Bir kere bile.”

Tengo bunları söylerken, gözlerinin önündeki biçare yaşlı adamın, ömrü hayatında birilerini yürekten sevip sevmediğini düşündü. Belki de Tengo’nun annesini cidden sevmiş olabilirdi. Bu yüzden kan bağı olmadığını bildiği halde küçük Tengo’yu kendi çocuğu olarak yetiştirmiş olabilirdi. Eğer öyleyse, manevi açıdan Tengo’ya göre çok daha doyurucu bir yaşam sürmüş demekti.

“Yalnızca istisna olarak bir kızı çok iyi anımsıyorum. İçik-ava’da ilkokul üçüncü ve dördüncü sınıfları birlikte okuduk. Evet, yirmi yıl önceki bir olay. O kıza çok şiddetli bir şekilde gönlümü kaptırdım. Şu ana kadar hep o kızı düşündüm. Şimdi de sık sık düşünüyorum. Fakat onunla neredeyse gerçek anlamda hiç konuşmadık. Arada başka okula nakil oldu. Ondan sonra görüşmüşlüğümüz de yok. Fakat son günlerde bir şey oldu. Onun nerede olduğunu bulmaya karar verdim. Ona ihtiyacım olduğunun farkına nihayet varabildim. Onunla görüşüp birçok şeyi konuşmak istedim. Fakat sonuçta o kızın nereye gittiğini bilmiyorum. Çok daha önce aramam gerekirdi belki de. Bunu yapsaydım sanırım her şey daha kolay olurdu.”

Tengo burada kısa bir süre sessiz kaldı. Sonra söylediklerinin babasının kafasında yer etmesini bekledi. Hatta kendi kafasında da yer etmesini bekledi. Ardından tekrar konuşmasını sürdürdü:

“Evet, ben bu konularda çok korkaktım. Sözgelimi kendi aile kütüğümü araştırmamış olmam da aynı nedenden ötürüydü. Annemin gerçekten ölüp ölmediğini araştırmak isteseydim kolayca araştırabilirdim. Nüfus dairesine gidip kayıtlara baksam hemen anlaşılabilecek bir şeydi ne de olsa. Aslında birçok kez gidip bakmayı düşündüm de. Nüfus dairesine kadar gittiğim de oldu. Fakat bir türlü o belgeleri talep etmeyi beceremedim. Gerçeklerin gözümün önüne serilivermesinden korktum. Kendi ellerimle bunu ortaya sermek korkuttu beni. Bu yüzden bir gün bir vesileyle bunun doğal yollardan açığa çıkmasını bekliyordum.”

Tengo iç geçirdi. “Bu bir yana, o kızı çok daha önce aramaya başlamam gerekirdi. Çok dolambaçlı bir yolu tercih ettim. Bir türlü harekete geçemedim. Nasıl söylesem, yürekle ilgili meseleler söz konusu olduğunda, çok korkağım. İşte benim temel sorunum da bu.”

Tengo iskemleden kalkıp pencere kenarına giderek, çam korusuna baktı. Rüzgâr durmuştu, denizin uğultusu da duyulmuyordu. Kocaman bir kedi bahçede yürüyordu. Karnının sarkmış haline bakılacak olursa, hamile gibiydi. Kedi ağacın dibine yatıp tek ayağını kaldırarak karnını yalamaya başladı.

“Ayrıca benim yaşamım son zamanlarda nihayet değişmeye başladı. Bana öyle geliyor. Dürüst olmak gerekirse, uzun süre senden nefret ettim. Küçüklüğümden beri, böylesine sefil, bunaltıcı bir yerde olması gereken bir insan değilim, daha rahat bir çevreye uygunum, diye düşünüyordum. Bana böyle davranılması, çok adaletsiz geliyordu. Sınıf arkadaşlarımın hepsi mutlu, dolu dolu bir yaşam sürüyormuş gibi geliyordu bana. Yetenekleri, nitelikleri benden daha düşük olan tipler, benimle karşılaştırılamayacak ölçüde keyifli bir yaşam sürüyorlardı. Hayalimde hep senin, benim gerçek babam olmadığını canlandırırdım. Aramızda kan bağı bile olmadığını düşünürdüm.”

Tengo, bir kez daha pencereden dışarıya bakıp kediyi izledi. Kedi izlendiğinin farkında olmaksızın pervasızca o şişkin karnını yalıyordu. Tengo, kediyi izleyerek konuşmasını sürdürdü:

“Böyle düşünmüyorum artık. Kendime uygun bir çevrede, kendime uygun bir babaya sahiptim diyorum. Yalan değil. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben can sıkıcı bir insandım, değersiz bir insan. Bir anlamda, ben kendi kendimi bitirdim. Artık bunu çok iyi anlayabiliyorum. Küçük yaşlarımda, gerçekten matematiğin dâhi çocuğuydum. Bunun müthiş bir deha olduğuna kendim de inanıyordum. Herkesin dikkati üzerimdeydi, pohpohlayıp duruyorlardı. Fakat nihayetinde anlamlı bir yönde gelişme ihtimali olmayan bir dehaydım. Bu deha vardı sadece. Küçüklüğümden beri iriyarıydım ve judoda başarılıydım. Şehir turnuvalarında sürekli iyi dereceler alırdım. Fakat daha geniş bir dünyaya açıldığımda, benden güçlü bir sürü judocu vardı, üniversitede milli turnuva takımına bile seçilemedim. Bunun üzerine şoka uğramış, bir dönem ben neyim diye kendimi sorgulayıp durmuştum. Fakat çok doğal bir şeydi. Gerçekte hiçbir şeydim ne de olsa.”

Tengo yanında getirdiği su şişesinin kapağını açıp bir yudum içti. Sonra tekrar

iskemleye oturdu.

“Geçen sefer de söyledim, ama sana minnettarım. Senin gerçek çocuğun olmadığımı düşünüyorum. Hatta neredeyse bundan eminim. Kan bağımız olmamasına rağmen beni büyütmüş olduğun için sana minnettarım. Erkek halinle küçük bir çocuğu büyütmek kolay olmamıştır mutlaka. NHK ücretlerini tahsil ederken beni peşine takıyordun. Anımsayınca şimdi bile içim sıkılıyor, göğsüme bir ağırlık çöküyor. İyi bir anı değil benim için. Ama belki de sen benimle iletişim kurabilmek için başka yol düşünememişsindir. Nasıl söylesem, o anlamda bu, muhtemelen senin için en kolay yoldu. Seninle toplum arasındaki yegâne temas noktası bu işti. Mutlaka bu işin nasıl bir şey olduğunu bana göstermek istemişsindir. Artık bunu anlayabiliyorum. Elbette yanında bir çocukla dolaşıyor olman para toplamanı da kolaylaştırıyordu. Bunu da hesaplamışsındır. Fakat neden, yalnızca bu değildi sanıyorum.”

Tengo yine kısa bir ara vererek kendi söylediklerinin babasının zihninde yer etmesini bekledi. O arada aklındaki düşünceleri de toparladı.

“Fakat çocukken elbette bunu anlamak mümkün değil. Yalnızca utanıyor, üzülüyordum. Pazar günleri sınıf arkadaşlarım keyifle eğlenirken, ben para toplamak için senin peşin sıra dolaşmak zorundaydım. Pazar günlerinin gelmesini hiç istemezdim. Fakat şimdi bir derece anlayabiliyorum. Senin yaptığının doğru olduğunu söylemiyorum elbette. Yüreğim yara aldı, bir çocuk için çok zordu. Fakat artık geçmişte kaldı. Dert etmene gerek yok. Üstelik o sayede güçlü bir insan haline geldiğimi düşünüyorum. Bu dünyada yaşamak hiç de kolay değil. Ben bunu doğrudan yaşayarak öğrendim.”

Tengo ellerini açıp bir süre avuçlarına baktı.

“Bundan sonra da bir şekilde yaşamaya devam edeceğim. Şimdiye kadar olduğumdan herhalde daha iyi, gereksiz dolambaçlı yollara başvurmadan yaşayabileceğimi sanıyorum. Senin bundan sonra ne yapmak istediğini bilemiyorum. Öylece orada durup sessizce, sürekli uyumak istiyorsundur belki de. Bir kez bile gözlerini açmadan. Eğer bunu yapmak istiyorsan yap elbette. Dilediğin buysa sana engel olamam. Senin rahatça uyumanı sağlamaktan başka bir şey gelmez elimden. Fakat hepsi bir yana, sana bunları anlatmak istedim. Şimdiye kadar neler yaptığımı, benim neler düşündüğümü. Bunları dinlemek istememiş olabilirsin. Eğer öyleyse rahatsız ettiğim için özür dilerim. Fakat neticede bundan fazla söyleyebileceğim bir şey yok. Söylemem gerektiğini

düşündüğüm çoğu şeyi söyledim. Artık seni rahatsız etmem. Rahatça, dilediğince uyuyabilirsin.”

Saat 5’i biraz geçerken, saçının arasına tükenmezkalem sıkıştıran hemşire Omura tekrar gelip serum miktarını kontrol etti. Bu sefer babasının ateşini ölçmedi.

“Bir değişiklik oldu mu?”

“Özel bir şey yok. Yalnızca uyumaya devam ediyor” dedi Tengo.

Hemşire başını salladı. “Birazdan doktorumuz gelir. Kavana Bey, bugün saat kaça kadar burada olabileceksiniz?”

Tengo kol saatine göz attı. “Akşam 7’ye doğru trene bineceğim. Bu yüzden 6.30’a kadar kalabilirim.”

Hemşire çizelgeye kayıt düştükten sonra tekrar tükenmezkalemi saçlarının arasına sıkıştırdı.

“İkindiden beri sürekli bir şeyler anlatıyorum. Fakat hiçbir şey duymuyor gibi” dedi Tengo.

Hemşire yanıtladı: “Hemşirelik eğitimi alırken öğrendiğim bir şey var. Neşeli sözcükler, insanın kulak zarında neşeli titreşimler bırakır. Neşeli sözcüklerin neşeli titreşimleri olur. İçeriğini karşındaki insan anlasa da anlamasa da kulak zarının fiziksel olarak neşeyle titreyeceği gerçeği değişmez. Bu yüzden bize, hastalar duysa da duymasa da yüksek sesle, neşeli şeylerden konuşmayı öğretirler. Mantığı her ne olursa olsun, mutlaka işe yaradığını düşünüyorum. Tecrübelerime göre de öyle.”

Tengo bir an bununla ilgili düşündü, sonra “Teşekkürler” dedi.

Hemşire Omura başıyla hafifçe selam vererek, hızlı adımlarla odadan çıkıp gitti.

Tengo ve babası ondan sonra uzunca bir süre sessizliklerini korudular. Tengo’nun konuşacağı daha fazla bir şey yoktu. Fakat sessizlik, kendisini rahatsız hissetmesine neden olan bir durum da değildi. İkindi ışıkları gitgide cılızlaşıp günbatımı renkleri etrafı sardı. Günün son ışıkları odanın içine sessizce süzülüyordu.

Gökte iki ay olduğunu babama anlattım mı acaba? diye geçirdi Tengo bir an aklından. Herhalde henüz anlatmamıştı. Tengo şimdi gökyüzünde iki ayın olduğu bir dünyada yaşıyordu. Kaç kez bakarsan bak, çok garip bir görüntü, demek isterdi Tengo. Fakat şimdi burada o konuyu açmasının bir faydası olmayacak gibiydi. Gökyüzünde kaç ayın olduğu babasını pek de ilgilendiren bir konu değildi. Bu, Tengo'nun ileride tek başına ilgilenmesi gereken bir sorundu.

Üstelik bu dünyada (belki de o dünyada) ay bir tane de olsa, iki tane de olsa, hatta üç tane de olsa, nihayetinde yalnızca bir Tengo vardı. Ne fark edecekti ki? Nerede olursa olsun Tengo, Tengo'dan başkası olamazdı. Kendine özgü sorunları, kendine özgü nitelikleri olan, aynı ve tek kişiydi. Evet meselenin odak noktası ay değildi. Kendisiydi.

Yarım saat kadar sonra Hemşire Omura tekrar geldi. Nedense saçlarının arasındaki tükenmezkalem yerinde değildi. Tükenmezkalem nereye gitmişti acaba? Bu, Tengo'nun aklına takılmıştı. İki erkek hastabakıcı, sedyeyle birlikte geldiler. İkisi de tıknaz, esmer tenli adamlardı ve hiç konuşmuyorlardı. Hatta yabancı gibi duruyorlardı.

"Kavana Bey, babanızı muayene odasına götürmemiz gerekiyor. O arada siz burada bekleyebilir misiniz?" dedi hemşire.

Tengo saatine göz attı. "Yolunda gitmeyen bir şey mi var?"

Hemşire başını iki yana salladı. "Hayır, bir şey yok. Bu odada muayene için gerekli olan aygıtlar olmadığından oraya götürmemiz gerekiyor. Özel bir durum yok. Sonrasında doktorumuz sizinle görüşecektir."

"Tamam, burada bekliyorum."

"Yemekhaneye giderseniz sıcak çay içebilirsiniz. Biraz dinlenmeniz iyi olur."

"Teşekkür ederim" dedi Tengo.

İki adam, babasının serum hortumu takılı vaziyetteki iyice küçülmüş vücudunu usulca kucaklayarak sedyeye koydular. Serum askısı ile birlikte sedyeyi koridora çıkarttılar. Çok becerikliydiler ve tek kelime bile etmediler.

“Pek uzun sürmez” dedi hemşire.

Fakat babası uzun bir süre geri gelmedi. Pencereden giren ışık gitgide zayıflamıştı. Ama Tengo odanın ışıklarını yakmadı. Işıkları yakacak olursa, oradaki önemli bir şey yitirilecekmiş gibi bir hisse kapılmıştı.

Yatak babasının vücudunun şeklini alacak şekilde çukurlaşmıştı. Adamcağızın artık o kadar ağır olmaması gerekirdi, ama yine de yattığı yerde belirgin bir çukur oluşmuştu. O çukur kısma bakarken Tengo, bu dünyada tek başına bırakıldığı hissine kapıldı. Güneş bir kez battıktan sonra bir daha asla doğmayacaktı sanki.

Yatağın yanı başındaki iskemlede oturan Tengo, akşamın alacakaranlığını haber veren renkler altında duruşunu hiç bozmadan uzun süre düşüncelere dalıp gitti. Sonra bir an kendisinin aslında hiçbir şey düşünmediğinin farkına vardı. Amaçsızca bir boşluğun içine kendini bırakmış gibi. Yavaşça iskemleden kalktı, tuvalete gidip çişini yaptı. Yüzünü soğuk suyla yıkadı, mendiliyle kurulayıp aynada kendine baktı. Hemşirenin dedikleri aklına gelince, aşağıdaki yemekhaneye giderek sıcak yeşil çay içti.

Yirmi dakika kadar zaman öldürdükten sonra hasta odasına döndüğünde babası hâlâ gelmemişti. Fakat onun yerine babasının yatakta bıraktığı çukurun üzerine daha önce hiç görmediği beyaz bir cisim konulmuştu.

Boyu 140-150 santimdi. Güzel, yuvarlak hatları vardı. İlk bakışta kocaman bir tahıl tanesini andırıyordu. Yüzeyi yumuşak, ince tüylerle kaplı gibiydi. Bir de o tüylerden cılız, fakat düzenli ışıltılar saçıyordu. Her an biraz daha kararan odanın içerisinde maviye çalan cılız ışıklar o cismi tamamen sarmalamıştı. Sanki babasının ardında bıraktığı ona ait geçici mekânı doldururmuş gibi, o şey yatağın üzerinde duruyordu. Tengo kapı ağzında durup, eli kapı kolunda, o tuhaf cismi bir süre izledi. Dudakları hafifçe kımıldıyordu, ama tek bir sözcük bile çıkmadı.

Bu da neyin nesi? Tengo orada dikilirken, gözlerini kısıp kendi kendine sordu: Neden babamın yerine böyle bir şey konmuş acaba? Doktorların ya da hemşerilerin getirmediği bir bakışta anlaşılabiliyordu. Çevresinde gerçekdışı, özel bir hava hâkimdi.

Sonra Tengo bir anda farkına vardı. Bu havadan yapılma pupa idi.

Tengo havadan yapılma pupayı ilk kez görüyordu. Pupa Hava romanı içinde Tengo pupayı ayrıntılarıyla metin haline getirmişti, ama elbette gerçeğini gözleriyle görmediği gibi böyle bir şeyin gerçek olduğu da aklının ucundan bile geçmemişti. Fakat orada duran şey, onun hayal ettiği, tasvir ettiği şeye tamamen uygun bir pupaydı. Midesi madeni bir kıskaçla sıkıştırılmış gibi şiddetli bir sancı hissetti. Tengo buna rağmen odaya girip kapıyı kapattı. Birilerinin görmemesi daha iyi olurdu. Sonra ağzında biriken tükürüğünü yuttu. Gırtlağının derinliklerinden tuhaf bir ses geldi.

Tengo usulca yatağa yaklaştı, bir metre kadar mesafe bırakarak o pupayı dikkatlice gözlemledi. Sonra romanı yazarken resmini çizdiği pupa ile tamamen aynı olduğunu gördü. Tengo, metnin içerisinde pupanın şeklini tasvir etmeden önce kurşunkalemle basit bir eskiz çizmişti. Kafasındaki imgeyi görsel bir şekle dönüştürmüştü. Sonra da bunu metin haline getirmişti. Pupa Hava'yı yeniden yazmaya uğraşırken o resim masasının karşısındaki duvara iğneyle tutturulmuş halde durmuştu hep. Bu, şekil itibariyle pupadan ziyade kozaya yakındı. Fakat Fukaeri için (Tengo için de) ancak "pupa" sözcüğüyle adlandırılabilecek bir şeydi.

Yazma aşamasında Tengo, havadan yapılmış pupanın dış görünüşüyle ilgili özelliklerin çoğunu kendisi yaratmış, detaylar eklemişti. Sözgelimi orta kısmında elips biçiminde bir şişkinlik, iki ucunda süslü, yuvarlak, tombul yumrular. Bu, tamamen Tengo'nun akıl ettiği bir şeydi. Fukaeri'nin orijinal anlatısında böyle ayrıntılar yoktu. Fukaeri için pupa sadece pupaydı. Deyim yerindeyse cisim ile kavram arasında bir şeydi. Bunu dilsel olarak betimleme ihtiyacını hiç hissetmemiş gibiydi. Bu yüzden Tengo ayrıntıları kendisi düşünmek zorunda kalmıştı. Şimdi, Tengo'nun gözlerinin önündeki pupanın tam olarak orta kısmında elips şeklinde bir şişkinlik vardı, iki ucunda güzelce iki yumru oluşmuştu.

Bu benim eskizini çizip metin haline dönüştürdüğüm pupa ile tamamen aynı, dedi Tengo içinden. Tıpkı gökteki iki ay gibi. Tengo'nun metin haline getirerek anlattığı şekiller, nedense tüm ayrıntılarıyla gerçek haline dönüşüyordu. Neden-sonuç ilişkisi iyice karmaşık bir hal almıştı.

Bütün uzuvları buruluyormuş gibi tuhaf bir his sarmıştı bedenini. Vücudundaki bütün tüyler diken diken oldu. İçinde bulunduğu dünya nereye kadar gerçek, nereye kadar kurguydu? Artık ayrımsayamıyordu. Nereye kadar Fukaeri'nin, nereye kadar kendisinindi acaba? Dahası, nereden itibaren "ikisinin" oluyordu?

Pupanın en üst kısmında, dümdüz tek bir hat şeklinde, dikine bir yarık vardı. Pupa her an o kısmından ikiye ayrılacak gibi duruyordu. İki santim kadar açıklık oluşmuştu. Eğilip içine bakacak olursa, ne olduğunu görebilecek gibiydi. Fakat bunu yapacak cesaret Tengo'da yoktu. Tengo, yatağın yanındaki iskemleye oturdu, omuzlarını aşağı yukarı hafifçe oynatarak soluklarını düzenleyip pupaya bakmayı sürdürdü. O beyaz pupa hafif bir ışık yayarak öylece duruyordu. Sanki özel olarak hazırlanmış bir matematik sorusuymuş gibi Tengo'nun yaklaşmasını sakince bekliyordu.

Pupanın içerisinde ne vardı acaba?

Üstelik Tengo'ya ne göstermek istiyordu?

Pupa Hava romanının başkahramanı olan kız, kendi klonunu orada buluyordu. Douta. Sonra kız douta'sını geride bırakarak tek başına topluluktan kaçıyordu. Fakat Tengo'nun pupasının (onun büyük olasılıkla kendi pupası olduğuna, Tengo önsezileriyle hükmetmişti) içinde ne vardı acaba? İyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey miydi? Tengo'yu bir yerlere mi götürecekti? Yoksa onun yitip gitmesini engellemek için miydi? Dahası, o pupayı kim buraya yollamıştı ki?

Ondan bir şeyler yapmasının beklendiğini Tengo çok iyi anlamıştı. Fakat ayağa kalkıp pupanın içine göz atacak cesareti bir türlü bulamıyordu. Tengo korkuyordu. Pupanın içindeki şey, kendisini yaralayabilirdi. Yaşantısını büyük ölçüde değiştirebilirdi. Öyle düşününce Tengo, kaçacak yeri kalmamış insanlar gibi, küçük iskemlede kaskatı kesilmişti. Tengo'nun anne ve babasının kütüğünü araştırmasına, Aomame'nin nereye gittiğini bulmasına engel olan da aynı türden bir korkuydu. Tengo, kendisi için hazırlanmış pupanın içinde ne olduğunu bilmek istemiyordu. Bakmadan öylece geçiştirebilecek olsa, yapardı bunu. Mümkünse o odadan hemen çıkıp, trene atladığı gibi Tokyo'ya dönmek isterdi. Gözlerini kapatıp, kulaklarını tıkayıp, kendi küçük dünyasına kaçıvermek.

Fakat bunu yapamayacağını Tengo da çok iyi biliyordu. Eğer pupanın içindeki şeyi görmeden buradan ayrılacak olursam, yaşamım boyunca bundan pişmanlık duyarım mutlaka. Bu şey her ne ise, ondan yüz çevirdiğim için, muhtemelen sonsuza kadar kendimi affedemem.

Tengo ne yapacağını bilemez halde uzun süre iskemlede oturdu. Ne öne gidebiliyor, ne geri çekilebiliyordu. Ellerini dizlerinin üzerinde birleştirip,

yatağın üzerindeki pupayı izleyerek, arada sırada gözlerini kaçırmak için pencereden dışarı bakıyordu. Güneş çoktan batmış, akşamın alacakaranlığı çam korusunu usulca sarmalamıştı. Rüzgâr yoktu. Dalgaların sesi de duyulmuyordu. Etraf acayip sessizdi. Dahası, odadaki karanlığın artmasıyla birlikte o beyaz cisimden yayılan ışık daha keskin, daha canlı bir hal almıştı. Tengo'ya bu şey yaşayan bir varlık gibi gelmeye başlamıştı. Orada yaşamın yumuşak ışıkları vardı. Özgün sıcaklığı, gizli tınısı vardı.

Tengo nihayet kararını verip iskemleden kalkarak yatağın üzerine eğildi. Öylece kaçıp gidemezdi. Sürekli korkmuş bir çocuk gibi, karşısına çıkan şeylerden gözlerini kaçırarak yaşayamazdı. Sadece gerçekleri bilmek insana gerçek bir güç verirdi. Bu ne tür bir gerçek olursa olsun.

Pupanın üzerindeki yarık, az önceki gibi hiç değişmeksizin duruyordu. O aralık, öncesiyle karşılaştırıldığında ne büyümüş ne de küçülmüştü. Gözlerini kısarak yarığın arasından içeriye baktı, ama içeride ne olduğunu göremedi. İç kısmı karanlıktı, arada ince bir zar var gibiydi. Tengo soluklarını düzenleyerek parmaklarının titremediğinden emin oldu. Sonra iki santim enindeki açıklığa parmağını sokup, çift kanatlı bir kapıyı açar gibi usulca sağa ve sola iterek yarığı genişletti. Fazla bir dirençle karşılaşmadı, herhangi bir ses de çıkmadı, o şey kolayca açıldı. Sanki Tengo'nun elleri tarafından açılmayı bekliyormuş gibi.

Şimdi pupanın yaydığı ışık, karlardan yansıyan ışık gibi, iç kısmını usulca aydınlatmaya başlamıştı. Işık miktarı yeterli denilemese bile, içindeki şeyin ne olduğunu anlamak mümkündü. Tengo'nun orada gördüğü, on yaşında güzel bir kızdı.

Kız uyuyordu. Pijama gibi desensiz, yalın, beyaz, tek parça bir elbise giymiş, dümdüz göğüslerinin üzerinde küçük ellerini birleştirmişti. Onun kim olduğunu Tengo bir bakışta anladı. Yüzü ince uzun, dudakları cetvelle çizilmiş gibi bir çizgi halindeydi. Güzel şekilli pürüzsüz alnı, dümdüz kesilerek düzeltilmiş gibi duran kâkülleri vardı. Sanki bir şeyler arıyormuş gibi havaya doğrultulmuş küçük bir burun. O burnun iki tarafında elmacıkkemikleri hafif birer çıkıntı yapmıştı. Gözkapakları kapalıydı, ama açıldığında nasıl bir gözbebeğinin ortaya çıkacağını Tengo biliyordu. Bilmemesine imkân yoktu. Tengo, yirmi yıl boyunca o kızın çehresini yüreğinde saklı tutarak yaşamıştı.

"Aomame" dedi Tengo seslice.

Kız derin uykudaydı. Derin mi derin doğal bir uykuda. Solukları güçlükle duyulacak ölçüde hafifti. Kalbi, insan kulağının kolayca duyamayacağı kadar hafif atıyordu. Kızın, gözkapaklarını kaldıracak gücü yoktu. Henüz o an gelmemişti. Onun bilinci orada değil, uzaklarda bir yerdeydi. Fakat yine de Tengo'nun söylediği sözcük, kızın kulak zarını hafifçe titretmiş gibiydi. Bu sözcük, kızın adıydı.

Aomame bu seslenişi uzak bir yerde duydu. Tengo, diye geçirdi içinden. Sonra net seslere dökerek söyledi. Fakat bu sözcük pupanın içindeki küçük kızın dudaklarını oynatmadı. Dahası, Tengo'nun kulağına da ulaşmadı.

Tengo ruhu alınmış bir insan gibi, yalnızca cılız soluklarını alıp vererek kızın yüzünü seyretti. Kızın yüzünde huzurlu bir ifade var gibiydi. Bu yüzde üzüntünün, sıkıntının, tedirginliğin gölgesi bile yoktu. Küçük, ince dudakları her an usulca hareketlenecek, bu dudaklardan anlamlı sözcükler dökülecekti sanki. Gözkapakları her an açılıverecekmiş gibiydi. Tengo, öyle olması için yürekten dua etti. Doğru dua sözcüklerini bilmiyordu, ama yüreği sözcüklere dönüşmeyen bir duayı boşluğa salıvermişti. Fakat kız derin uykusundan uyanacakmış gibi durmuyordu.

"Aomame" diye seslendi Tengo bir kez daha.

Aomame'ye söylemesi gereken birçok şey vardı. İletmesi gereken hisleri. Tengo bu hisleri uzun yıllar boyunca yüreğinde taşıyarak yaşamıştı. Fakat şimdi burada yapabileceği yalnızca adını söylemekti.

"Aomame" diye seslendi.

Sonra cesaretini toplayarak elini uzattı, pupanın içinde yatan kızın eline dokundu. Kendi iri, yetişkin elini usulca onunkinin üzerine koydu. O küçük el, bir zamanlar on yaşındaki Tengo'nun elini sımsıkı tutan eldi. O el doğrudan Tengo'yu istemiş, ona yaşama cesareti vermişti. Soluk ışıkların içinde uyuyan kızın elinde katıksız yaşam sıcaklığı vardı. Aomame o sıcaklığını buraya kadar ulaştırmıştı. Tengo öyle düşündü. Bu, kızın yirmi yıl önce, o sınıfta verdiği paketin anlamıydı. Tengo nihayet o paketi açmış, içinde ne olduğunu görebilmişti.

"Aomame" dedi Tengo. "Seni mutlaka bulacağım."

Pupanın ışıltısı gitgide zayıflayıp, akşam karanlığı tarafından emilirmiş gibi yok oldu. Aomame'nin küçük kız halindeki görüntüsü de aynı şekilde kaybolup gitti. Tengo yaşadıklarının gerçek olup olmadığı konusunda bir hüküm veremez halde, öylece kalakalmıştı. Ama Tengo'nun parmaklarında o küçük elin dokunuşu, içten sıcaklığıyla varlığını koruyordu.

Bu sıcaklık herhalde sonsuza kadar silinmez. Tengo, Tokyo'ya giden ekspres trende böyle düşündü. Şimdiye kadar, yirmi yıl boyunca Tengo, o kızın elinin dokunuşunun bıraktığı hissi belleğinde taşımıştı. Bundan sonra da aynı şekilde, bu yeni sıcaklığı taşıyarak yaşayabilirdi.

Dağlara iyice sokulan hat boyunca ekspres tren büyük bir dönemeci alırken, havada yan yana duran iki ay göründü. Sakin denizin üzerine mıhlanmış gibi duruyorlardı. Büyük sarı renkli ay ve küçük yeşil renkli ay. Şekilleri belirgindi, ama ne kadar uzakta olduklarını algılamak mümkün değildi. O ışıklar altında denizin küçük dalgaları, parçalanıp dağılmış cam gibi mistik ışıltılar saçıyordu. Dönemeci geçerken iki ay da pencerenin dışında usulca hareket edip, o ince ışık parçalarını sessiz işaretler olarak bırakıp nihayet görüş alanından çıkıp gittiler.

Aylar görünmez olunca Tengo'nun göğsünü yeniden bir sıcaklık kapladı. Bu, bir yolcunun uzakta bir yerde gördüğü küçük bir fener gibi, zayıf ama bir vaadi ileten bir sıcaklıktı.

Bundan sonra bu dünyada yaşayacağım, diye düşündü Tengo, gözlerini kapatarak. Bunun nasıl bir dünya olduğunu, hangi prensiplerle döndüğünü Tengo henüz bilemiyordu. Ne gibi şeylerin meydana gelmek üzere olduğunu tahmin bile edemiyordu. Fakat bunun bir önemi yoktu. Korkması gereksizdi. Karşısına ne çıkarsa çıksın, Tengo bu iki ayın olduğu dünyada hayatta kalıp, yürüyeceği yolu bulabilirdi. Bu sıcaklığı unutmadığı ve yüreği bu halini yitirmediği sürece.

Tengo uzunca bir süre öylece gözlerini kapalı tuttu. Nihayet gözlerini açtığında, pencerenin dışındaki, sonbahar başına özgü gecenin karanlığını izledi. Artık deniz görünmüyordu.

Aomame'yi bulacağım, dedi Tengo içinden, kararlı bir şekilde. Ne olursa olsun, nasıl bir dünyada olursa olsun, o kim olursa olsun.

"YÜREKTEN SEVDİĞİN BİR İNSAN VARSA, BİR KİŞİ OLSUN YETER, HAYATIN KURTULMUŞ DEMEKTİR..."

©eleneseibert

HARUKİ MURAKAMİ, 1949'DA KYOTO'DA DOĞDU. VASEDA ÜNİVERSİTESİ'NDE KLASİK DRAMA EĞİTİMİ ALDI. 21.YÜZYIL EDEBİYATININ EN ÖNEMLİ İSİMLERİNDEN OLAN MURAKAMİ'NİN KİTAPLARI PEK ÇOK ÖDÜL ALDI, TÜM DÜNYADA ELLİNİN ÜZERİNDE DİLE ÇEVRİLDİ. HARUKİ MURAKAMİ'NİN *YABAN KOYUNUNUN İZİNDE, ZEMBEREKKUŞU'NUN GÜNCESİ, İMKÂNSIZIN ŞARKISI, SINIRIN GÜNEYİNDE-GÜNEŞİN BATISINDA, SAHİLDE KAFKA, HAŞLANMIŞ HARİKALAR DİYARI VE DÜNYANIN SONU, RENKSİZ TSUKURU TAZAKİ'NİN HAC YILLARI, KOŞMASAYDIM YAZAMAZDIM, UYKU, KADINSIZ ERKEKLER, SPUTNİK SEVGİLİM, TUHAF KÜTÜPHANE, KARANLIKTAN SONRA, FIRIN SALDIRISI, RÜZGÂRIN ŞARKISINI DİNLE, KUMANDANI ÖLDÜRMEK, DOĞUM GÜNÜ KIZI, MESLEĞİM YAZARLIK, DANS DANS DANS* VE *PINBALL 1973* İSİMLİ KİTAPLARI DA DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANDI.

ÇEVİREN: HÜSEYİN CAN ERKİN